BESTSELLER-URILE ULTIMULUI DECENIU

O CONTINUARE A ROMANULUI

NOBILA CASĂ

de

JAMES CLAVELL

JUSTIN SCOTT

CEI NOUĂ DRAGONI

JUSTIN SCOTT

CEI NOUĂ DRAGONI

Traducerea: MARIA COMARNISCHI

THE NINE DRAGONS

Versiunea 1.0 standard RIF1

1973

Micuța se simți parcă ridicată de un monstru venit din străfunduri și îngrozită, începu să dea cu putere din mâini și din picioare, pentru a-l ajunge din urmă pe tatăl său și a se agăța de brațul lui ocrotitor. El o rugă să nu se mai zbată, șoptindu-i că monștrii nu-i vor ataca dacă vor sta liniștiți. Ceva groaznic însă i se frecă de picioare…

Era o noapte cumplită a anului 1973 – Anul Boului. Coasta chineză rămase mult în urmă, învăluită în beznă. Soldați și bariere din sârmă ghimpată dublă împiedicau evadarea pe uscat din China comunistă. Tai Pang Bay oferea singura cale de scăpare pe mare. De partea cealaltă, drept înainte, se zăreau licărind luminile roșii ale coloniei libere a Coroanei Britanice din Hong Kong care ținea de peninsula Kowloon împreună cu alte câteva mici insule.

Tatăl presupuse că rechinul se îndepărtase. Înota încet pe o parte și vorbea în șoaptă, sugrumat de frică, având grijă să nu mai iasă, pe cât posibil, la suprafață. Fetița se agăță de centura lui pe sub apă și se lăsă

purtată de curent privind din când în când peste umăr înfricoșată.

Tatăl fusese profesor înainte ca Gărzile Roșii să-l fi maltratat, considerându-l „dușman fără armă”. A trebuit să aștepte ca rănile să i se-vindece pentru a nu lăsa urme sângerânde. Studiase îndelung comportamentul rechinilor și ajunsese la concluzia că aceștia îi atacă doar pe înotătorii care se agită și fac zgomot, luându-i drept pești cuprinși de zvârcolirile morții. În această noapte își puse teoria în aplicare și o ridică pe fetiță în brațe, înaintând cu greu în întuneric.

Înotară ore întregi, odihnindu-se din când în când pe bășica de porc umflată asemenea unui balon care-i ajuta să plutească. Trecură de cel de-al doilea canal iluminat intermitent și acum înotau de-a lungul lui, privind din când în când înapoi. Înaintau în direcția curentului, însă valurile începură să crească amenințător. Fetița îl auzi pe tatăl ei gâfâind și bănui că era răpus de oboseală.

Un alt talaz îi ridică și le dădu drumul, asemenea unei mâini uriașe. Sleiți de puteri, priviră pantele abrupte ale peninsulei Kowloon și se lăsară purtați de curent, în așteptarea unui nou atac al monstrului.

Acesta spinteca apa cu coada în imediata lor apropiere. Luminile reflectoarelor căzură deodată pe dâra de sânge ce se scurgea din gura lui.

Încet, curentul îi purtă până în apropierea țărmului de care valurile se izbeau cu putere. Începură să înoate iar, până dădură cu picioarele de nisip. Câinii lătrau. Fâșii de lumină brăzdau țărmul. Alergară să se ascundă în desișurile colinelor, unde stătură până la ivirea zorilor. Găsiră apoi o altă ascunzătoare – în canalul de scurgere aflat dedesubtul unui pod pe care patrulau zgomotos trupele britanice. Pe jumătate adormită, fetița visă chipul mamei, care se estompă însă curând. Cuprins de febră, tatăl ei își lipi fruntea de pământ, mulțumind zeiței mării și Împărătesei Cerurilor, Tin Hanu, care îi ferise de rechini.

Seara târziu, îndrăzniră să se aventureze pe șosea, unde fură orbiți de farurile unui camion de fermă ce transporta varză la oraș. Șoferul le permise să urce în spate, în schimbul ultimei bucățele de jad și îi depuse apoi în furnicarul mahalalei Mong Kok.

Micuța îl ținea cu o mână pe tatăl ei, iar cu cealaltă strângea un petic de hârtie pe care era notată adresa mătușii Chen. Ajunși într-o

piață, uimită și speriată în același timp de tot ce vedea în jur, simți un miros de ulei încins care-i zgândări foamea. La vârsta de nouă ani, era slabă ca un țâr. Provenea dintr-o familie de chinezi săraci care trăiau de pe o zi pe alta. Nu mai văzuse niciodată până atunci atâta mâncare și atâtea lucruri de cumpărat la un loc.

Șerpi fioroși dormitau în cuști zăbrelite. Musonul de iarnă venit de pe continent le îngroșase sângele. De cealaltă parte a potecii înguste, într-o rigolă, un porc zăcea tremurând cu picioarele legate fedeleș, privind în sus la fâșia de cer albastru. Construcții improvizate din prăjini de bambus se înghesuiau haotic, unele din ele indicând existența unui loc pentru negoț, altele servind drept suporți pentru uscat rufe, pentru expunerea unor obiecte de îmbrăcăminte scăpate din cine știe ce incendiu, spre a fi vândute. Tot acest spațiu îngust răsuna de ecoul pașilor târșâiți, de strigătele ascuțite în dialect cantonez și de zgomotul sacadat al unor mașini de stanțat.

Un vânzător uscățiv sprijinit pe călcâie apucă cel mai mare exemplar din grămada de crabi proaspeți aflată alături de el și îl flutură pe dinaintea lor; penibila creatură se zbătea

din toate articulațiile și cleștii săi, însă spectacolul nu avu nici un efect asupra fetiței, pentru că în amintirea ei dăinuiau imagini mult mai înfricoșătoare.

Alergă la negustorul ambulant care vindea chiftele de porc și începu să se tocmească. El îi întinse o chiftea învelită în hârtie, dar fata atrasă de prețul portocalelor, ceru patru.

— *Yih.* Două.

Se tocmiră până ajunseră la trei. Pe măsură ce mânca i se făcea și mai foame. Când îl apucă pe tatăl său de mână, îl simți tremurând din toate mădularele.

— Nu mai e mult, tată.

El mergea în urma ei târșâindu-și picioarele, ca și cum ar fi știut încotro se duc. Deoarece adresa de pe peticul de hârtie devenea tot mai puțin lizibilă, fata se îndreptă iute către o vânzătoare de pește sărat, Hakka, și o rugă să-i indice direcția dorită. Bătrâna socoti că locuința mamei ei nu putea fi decât undeva pe această potecă.

— *Xiao yie,* fetițo! îi strigă o voce familiară. Bătrâna care trăgea în urma ei o plasă cu legume se opri și o ridică în brațele ei puternice. Și de astă dată zeița Tin Han făcuse o adevărată minune.

— Cheng-*gwoo!* Mătușă Chen!

În vremuri mai bune, mătușa Chen îi fusese doică sau *amah,* însă familia acesteia o vânduse de mică familiei tatălui. Mătușa fusese aceea care îl crescuse și pe tatăl fetiței și mai târziu se ocupase și de ea când mama micuței dispărea de acasă, lucru care se petrecea destul de des. Deoarece Gărzile Roșii începură să persecute slugile devotate familiei, tatăl îi dădu mătușii Chen o sumă de bani pentru a se refugia la Hong Kong.

Într-un târziu, după ce urcară câteva trepte întunecoase, ajunseră într-o mică încăpere. Mătușa chemă un infirmier de pe o ambulanță care îl examină și îi recomandă să consulte un medic, la spital. Tatăl se împotrivi, căci nu avea nici un document de identitate asupra lui, însă infirmierul îi spuse că englezii au „un centru de primire” sau un fel de tabără pentru refugiați politici, unde i s-ar putea oferi adăpost.

Mătușa Chen îi promise că a doua zi de dimineață va găsi un medic naturist care tămăduiește cu plante și ierburi. Tatăl se prăbuși într-un somn foarte agitat și abia atunci micuța îndrăzni să întrebe de mama ei. Mătușa Chen se posomorî dintr-o dată și o trimise la culcare pe un ton aproape sever.

— Du-te și te culcă, acum ești acasă la mine.

— Ea nu e aici la Hong Kong?

— Ba da, sigur că este în Hong Kong, unde ai vrea să fie?

Locuința mătușii Chen avea o fereastră care dădea într-un fel de curte interioară, cu un perete din cărămidă, în față, de care atârna un bec electric. La lumina lui, mătușa Chen stătea până noaptea târziu și confecționa flori artificiale din tulpini, frunze și petale, pe care le vindea apoi negustorilor ambulanți. Verii tatălui care se refugiaseră mai demult, le dădură repede de urmă și le aduseră haine vechi și alte obiecte de strictă necesitate. Recăpătându-și treptat forțele, tatăl se simți în stare s-o ajute pe mătușa Chen la confecționarea florilor, ba chiar o duse pe fetiță, de vreo două ori la frumosul templu al zeiței Tin Hanu din piața publică, unde aprinseră bețe înmiresmate și se rugară zeiței să-i ajute în continuare.

Într-una din zile, mama își făcu, în sfârșit, apariția. Era chiar mai drăguță decât și-o amintea fiica sa și emana un parfum plăcut, din care răzbătea un miros îmbătător de țigări bune. Avea ochi mari și negri, misterioși,

specifici femeilor din Shanghai. În acea după-amiază se plimbară amândouă cu feribotul „Star” și fetița luă cel dintâi contact cu un mare port. O impresionară multitudinea de vase, nave, ambarcațiuni de tot felul ce se îngrămădeau într-un haos de nedescris, precum și clădirile înalte din metal și sticlă care sclipeau în lumina razelor de soare. Tot atunci văzu primii *gweilos,* oameni din Vest, cu chipuri înspăimântătoare, asemenea stafiilor, groaznic de înalți, unii chiar de două ori mai înalți decât tatăl ei. Mamei însă nu-i era teamă când vreun uriaș în uniformă albă se apropia de ea; îi vorbea în engleza ei stâlcită, folosind greșit unele cuvinte, de exemplu *surioară* în loc de *fetiță.*

În curând, spre consternarea tatălui, mama începu să lipsească tot mai des, așa cum procedase și în China. Fata era nevoită să împartă cu mătușa Chen patul amenajat în spatele unui paravan, dar somnul îi era tulburat de discuțiile lor în contradictoriu, tatăl fiind de fiecare dată neplăcut surprins de jargonul folosit de mama copilului său.

— Unde pleci?

— Aici, în Hong Kong, trebuie să cunoști oameni ca lumea, oameni descurcăreți.

— Ce fel de om e prietenul tău?

— Unul care a pierdut totul, ca și noi. A început-o de la zero, iar acum e mare barosan.

Fetița auzea tot, își ținea respirația să nu dea de bănuit că e trează și în bezna nopții și-l imagina pe tatăl ei trăgând cu putere aer în piept pentru a-și aduna tot curajul, așa cum făcuse în noaptea aceea când se hotărâseră să fugă.

— Te-ai culcat cu el?

— Sigur că nu, el doar mă ajută să înjghebez o afacere cu… *jeanși*. Ăștia sunt oamenii cu care trebuie să ai de-a face azi.

— Da, dar eu sunt profesor.

— Și? Ce-i cu asta, uită-te unde ai ajuns. Slavă Domnului că cel puțin ai învățat-o pe fată engleza, astfel se va descurca mai târziu.

Într-o zi, mama veni acasă cu vești importante care aveau să schimbe total viața fetiței. Prietenul acesteia reușise să-i găsească un loc într-o școală a Misiunii Catolice, o școală de elită pentru copiii chinezi cu limba de predare engleză. Mătușa Chen începu pregătirile pentru școală, îi ajustă o fustă albastră decolorată, cu un număr mai mare decât măsura ei, îi apretă și călcă o bluză albă subțire și îi făcu rost de un ghiozdan pentru cărți.

— Ai scăpat de necazuri, răsuflă ea ușurată, urmărind-o cu privirea.

Între timp mama plecase din nou, avea de lucru. De-a lungul potecii, acolo unde se surpa pământul, ea se opri în fața atelierului de jucării unde știa că-l putea vedea pe tatăl său mânuind o mașină de stanțat jucăriile proaspăt ieșite, din formele calde de metal. Văzându-i brațele scheletice, fata se simți pentru prima oară în viață cuprinsă de mânie. El avea de îndeplinit două norme – una la fabrica de jucării și alta de bucătar la un restaurant, în vreme ce mama ei nu făcea nimic.

Mătușa Chen străbătu împreună cu ea străzi din ce în ce mai largi, străjuite de o parte și de alta de sute de reclame și inscripții colorate. Ajunseră îndată într-un parcaj unde urmau să aștepte, la coada deja formată, autobuzul pentru școală. În acel moment, o mașină uriașă sclipitoare opri în perimetrul autobuzului, și din ea coborî un șofer în uniformă, care se repezi să deschidă portiera. Un *gweilo* cu față roșiatică și umeri largi coborî din mașină, trăgând după el o fetiță cu cozi aurii. *Gweilo* avea o mustață stufoasă și ochi albaștri pătrunzători care păreau atenți la orice mișcare în jurul lui. În momentul în

care această apariție înspăimântătoare mormăi gutural aplecându-se asupra fetiței: „Hai, vino, Maiestate, să dăm o raită pe la școală, să vedem pentru ce mami îmi stoarce cecuri atât de grase”, palida copilă îl apucă de mână, bucuroasă de parcă el ar fi fost chiar tatăl ei.

Această întâlnire neașteptată cu bogații *gweilos* îi stârni în cel mai înalt grad curiozitatea fetiței. O femeie gweilo, o *gweipo,* înaltă și bronzată țâșni din mașină râzând zgomotos, o prinse pe fată de cealaltă mână și, timp de câteva momente, toată lumea de pe partea aceea a străzii, chiar și cei aflați în mașini, se opriră să privească trioul acela blond care își plimba privirile posesive în jur, asupra propriului oraș Hong Kong. Mama *gweipo* o zări pe micuța chinezoaică ce rămăsese cu gura căscată, agățată de brațul mătușii Chen.

— Duncan, iubitule! Ia privește ce fetiță adorabilă.

Ochii albaștri se îndreptară în direcția indicată.

— Hmm! Aici avem de-a face cu un amestec de Shanghai. N-ai să mai vezi niciodată o cantoneză mai pură ca asta. Când va crește mare va zdrobi multe inimi. Ei

râseră cu poftă. Fetița lor blondă o privi și ea cu atenție, cu ochi parcă mai albaștri decât ai tatălui, întrebându-se cam cum arată acele inimi pe care avea să le zdrobească cândva.

— Victoria! Hai, vino odată!

— Mamă, privește, ea se uită sașiu.

— Nu, draga mea, nu este sașie, e chinezoaică.

— Nu, mamă, uită-te mai bine, are nevoie de ochelari, ca Samanta la școala de călărie.

Mama *gweipo* se aplecă să o cerceteze mai bine. Fața enormă a *femeii gweipo* atârna deasupra ei ca o lună plină.

— Da, ai dreptate, Victoria! Se adresă apoi cu glas tare mătușii Chen: Acest copil are nevoie de ochelari. Nu uita să le spui profesorilor acest lucru. Școlile au programe speciale pentru ei, ai înțeles?

Fața bătrânei *amah* păli.

— Doamne Iisuse Christoase! Cum se spune în chineză la ochelari?

— *Ngaan geng,* îi șopti fetița mătușii Chen. Doamna spune că am nevoie de ochelari.

— *Ngaan geng?* repetă bătrâna. Întreab-o pe străina asta dacă nu cumva trebuie să ne cumpărăm și o mașină. *Ngaan geng…?*

— Școala va…

— Nu ai spus bine, o întrerupse Victoria. La ochelari se spune *yaen gein.*

Fetița o corectă politicos.

— Vorbești foarte bine mandarina, dar din păcate sărmana mea *amah* este din Canton.

Tatăl Victoriei râse cu poftă.

— Unu-zero pentru ea, Maiestate, dar să sperăm că vei fi mai tare la călărie.

Victoria păru profund indignată pentru că nu suferea să fie luată peste picior de tatăl ei și obrajii i se îmbujorară de ciudă. Dar își regăsi calmul și, scuturându-și capul blond, ripostă cu curaj:

— Mandarina este limba oficială a Chinei, tată!

— Dar noi trăim aici în Hong Kong, nu în China.

Mama îl străfulgeră cu o privire încărcată de reproșuri și încercă să împace fetița cu o ușoară bătaie pe umăr:

— Pe continent se vorbesc multe limbi diferite. Se vorbește dialectul shanghai la Shanghai, fukinez în peninsula Fukien, iar aici, la Hong Kong, chinezii vorbesc cantoneza, deoarece ei provin din Canton. Engleza este însă limba oficială la Hong Kong, iar *tu,* spuse ea aplecându-se din nou spre

micuța cantoneză, vorbești frumușel engleza. Caută ceva în poșeta ei cu închizătoare aurie.

— Iată, aici ai cartea mea de vizită pe care o vei da profesoarei tale și-i vei spune că Tai-Tai este de părere că ai nevoie de ochelari. Știi ce sunt aceia ochelari?

Micuța cantoneză amuți de-a binelea. *Tai-Tai!* Asta însemna chiar soția unui Tai-Pan, era ca și când o vedea pe Tin Hanu în carne și oase.

— Ai înțeles?

— Da!

Pe cartea de vizită scria: *Sally Farquhar Mackintosh, Peak House.*

— Iată autobuzul tău, hai, fugi!

Mătușa Chen o trase de mână și o ajută să urce, iar taipanul *gweilo* râse din nou zgomotos.

— Frumos spectacol, mamă. Hai, Victoria, mami a făcut o altă faptă bună pe ziua de azi.

Victoria și micuța chinezoaică se întoarseră în același timp și se mai priviră o dată. Victoria își scutură din nou capul, dându-și cozile aurii pe spate. Micuța chinezoaică o privi cu invidie, observând că purta cercei de jad cu câte un dragon verde strălucitor de fiecare parte. Urcă în cele din

urmă fără să se mai uite înapoi și se trezi apucată de mâna mamei sale.

În prima zi de școală, fetița stătea dreaptă și atentă la fiecare cuvânt rostit de profesoara ei de engleză. Era greu. Accentul de aici se deosebea de acela al tatălui ei. Era foarte important să fii un elev bun, spunea profesoara. Elevii silitori erau răsplătiți cu ceva care se numea bursă, iar această bursă le permitea să urmeze colegii tehnice, sau, dacă erau foarte buni, chiar universități. Când vor fi mari, ei vor putea primi posturi bune în serviciile publice britanice, adică în administrația Hong Kong-ului. Elevii buni trebuiau să muncească cu râvnă, să asculte de profesorii lor și să se roage lui Dumnezeu.

Acum, că Dumnezeu și serviciile publice știau cu cine vor avea de-a face, profesoara se gândi să dea fiecărui elev câte un nume englezesc. Pe băiatul din capătul rândului doi l-a numit Anthony. După litera „B”, Bennet, urmă „C” Carolyn. Când ajunse la Deborah, fetița fiind tare la numărat, socoti că numele ei va începe cu „V”. Coincidența însemna destin, un dar al zeiței Tin Hanu. Astfel pregătită, când profesoara ajunse în dreptul ei, procedă într-un mod nefiresc ei. Își adună

puținul curaj de care dispunea și trecu la fapte, stimulată de amabilitatea pe care *gweilos* i-o arătase pe stradă, ca și de acordul imediat al profesoarei, la vederea cărții de vizită a soției Tai-Pan-ului, de a o trimite la un consult pentru ochi. Dar doza cea mai mare de curaj provenea din dorința de a avea o mamă la fel ca a fetiței cu codițe și cercei cu dragon.

— Vivian! o numi profesoara.

— N-ați putea să-mi spuneți Victoria?

— Poftim? Ce-ai zis? Ridică-te în picioare când vorbești cu mine.

Fetița tresări și se ridică imediat în picioare, cuprinsă de o teamă fără margini, dar îndrăzni să șoptească cu glas tremurând:

— Nu s-ar putea să mă cheme Victoria?

— Victollia? imită profesoara accentul fetiței. Victollia e numele unei mari regine britanice, iar tu nu ești decât o fetiță chineză. Stai jos, Vivian!

Ea își duse acasă noul nume, deși s-ar fi lipsit bucuroasă de el, ca de o păpușă jerpelită găsită pe stradă.

Era sigură că nici unul dintre ai săi nu va agrea noul ei nume. Mama nu se întorsese încă, dar mătușa Chen, la auzul numelui,

începu să șuiere printre puținii ei dinți, în semn de profundă indignare.

— Cu un așa nume, ai să te înroșești și tu ca acei *gweilos.*

Tatăl însă o liniști pe bătrâna *amah* și îl repetă de mai multe ori, ca și când ar fi vrut să se obișnuiască cu el.

— Vivian e un nume frumos, spuse el în cele din urmă, privind absent floarea din mâna sa, căreia îi făcuse ultimele retușuri. Un nume frumos pentru un nou cămin.

Ea însă nu-i spuse de Victoria; era primul ei secret pe care nu voia să-l împărtășească tatălui său. Văzând-o atât de necăjită, acesta se grăbi să adauge:

— Dar tu ai încă numele tale, iar ăsta nu e decât unul în plus.

Ea se ghemui în brațele lui, știind că în curând avea să plece la slujba lui de bucătar, apoi deschise vechea carte de citire pe care i-o dăduse profesoara. Avea un avans față de ceilalți copii pentru că tatăl ei o învățase să scrie și să citească înainte de a merge la școală. Îi citi primele cuvinte învățate în ziua aceea: „Hong Kong este un mic port pe coasta de sud a Chinei unde se pescuiește…”

— Cum asta, tăticule? îl întrebă fetița. Hong Kong este un oraș cu clădiri uriașe, cu

străzi aglomerate și zgomotoase și cu zece mii de corăbii. Văzuse doar cu propriii ochi, cu mult timp înainte de a ajunge istoviți la țărm, miile de lumini roșiatice strălucind în depărtare.

Tatăl se îndreptă spre colțul camerei lor – așa-zisa bibliotecă ce începuse să se umple de tot felul de reviste, ziare și cărți vechi, căpătate de pe la rudele care găteau și făceau curat în casele de *gweilos*. Mai erau acolo și multe reviste rămase de la mama, în care găsiră câteva lucruri interesante, publicate de Asociația Turistică din Hong Kong. El desfăcu o hartă turistică de la hotelul „Peninsula", unde vărul său mai mare găsise un post de chelner. Oare ce însemna Tsim Sha Tsui? Își amintiră că parcurseseră strada Nathan unde se înșiruiau restaurantele districtului, cluburile și magazinele cele mai elegante. Dar Tsim Sha Tsui însemna în dialectul cantonez „limbă ascuțită de nisip", un nume îndrăgit de pescari. Și… uite, privește aici la Shek-O, capătul estic al insulei Hong Kong, unde Tai-Panii bogați joacă golf! Era și o ilustrată ce înfățișa marea învolburată izbind cu putere stâncile. Ce însemna în cantoneză Shek-O? Nu cumva „Bogații Tai-Pani joacă golf?

— Nu, chicoti ea, asta înseamnă „țărm stâncos”, un alt lume pe placul pescarilor. Nu înțeleg. De fapt, ea înțelegea, însă îi făcea plăcere să-i asculte poveștile. Dar Kowloon ce este? Kowloon înseamnă „nouă dragoni” dar pescarii nu prind dragoni.

— Ei bine, am să-ți spun povestea lor: … În vremurile de demult ultimul împărat Sung, un băiețel nu mai mare decât tine fusese pus pe fugă de mongoli care l-au urmărit până la Hong Kong. În Kowloon erau pe atunci dealuri impunătoare ce i-au atras atenția băiețelului-împărat. Acesta îi spuse tutorelui său: „Privește! Acolo sunt opt dragoni!” „Nu, Maiestate, îl corectă tutorele, și *împărații* sunt dragoni, așa că acolo sunt *nouă* dragoni”.

— Ce s-a întâmplat cu băiețelul? De ce era el ultimul?

— Când mongolii i-au descoperit ascunzătoarea, tutorele l-a luat în brațe și s-a aruncat împreună cu el în mare.

Vivian își astupă urechile să nu mai audă.

Socotind că greșise, tatăl îi luă ușor mâinile de pe urechi și se gândi să dea legendei un alt sfârșit, mai optimist.

— … Ei au trecut strâmtoarea înot – cam pe acolo pe unde circulă azi feribotul – până

când au ajuns pe insula Hong Kong, unde au trăit ani mulți fericiți.

— Nu înțeleg, ce înseamnă asta? întrebă ea bănuitoare, însă tatăl era grăbit să plece la lucru, astfel încât se decise să-i spună singurul adevăr pe care-l descoperise și care se potrivea cu propria sa viață.

— Ce înseamnă, Vivian? Asta înseamnă că lucrurile se schimbă prea repede în China ca să le mai poți opri.

— Dar nu ne aflăm în China, îl contrazise ea, amintindu-și de cuvintele Tai-Pan-ului englez. Noi trăim în Hong Kong.

Un zâmbet îi lumină fața – zâmbetul unui om aflat dintr-o dată pe pământ solid – și pentru moment, el încetă să mai fie un meseriaș oarecare, un bucătar sau un pârlit de refugiat fără o lețcaie, redevenind un om învățat, din Împărăția Orientului Mijlociu care, cu scurte întreruperi, a dominat lumea timp de patru mii de ani.

— Hong Kong este China, spuse el, China *ta.*

CARTEA ÎNTÂI
JONCA ROȘIE

1
Iulie 1996

Vicky Mackintosh sosi la Hong Kong cu avionul ei rapid obișnuit. Un reporter de la revista de cancanuri „Taler” alergă după ea, întrebând-o ce vânt o aducea pe fiica lui Duncan Mackintosh înapoi la Hong Kong.

— Afaceri cu Tai-Pan-ul.

Zâmbi scurt către aparat și trecu mai departe. Era o femeie micuță de statură, cu părul blond, lung până la umeri, o talie zveltă și ochi azurii care mascau cu dibăcie visuri extravagante și îndoieli tainice. Purta un tricou și pantaloni largi, cercei sclipitori și un pandantiv masiv din aur placat cu un dragon încolăcit, cu un ochi mare din jad.

Aeroportul Cheklapkok, aflat încă în faza de construcție pe insula Lantau, în mijlocul radei portului, arăta a balamuc. Un avion din Pekin tocmai sosise cu câteva minute înainte de aterizarea celui cu care călătorise fiica Tai-Pan-ului. Cohorte de birocrați din Republica

Populară Chineză se năpusteau asupra taxiurilor, îmbrâncindu-i pe oamenii de rând care le stăteau în cale, cu servietele lor ieftine din plastic. Invective în mandarină adresate șoferilor de taxi cantonezi o făcură pe Vicky să zâmbească pentru a doua oară, ca și cum și-ar fi amintit motivul pentru care încerca să-și pună familia la adăpost în S.U.A., într-unui din hotelurile din Manhattan, unde aveau să-și stabilească sediul firmei, înainte ca Republica Populară Chineză să ia în stăpânire Hong Kong-ul.

— Missy! o strigă șoferul mamei sale în dialect anglo-asiatic. Uriașul Daimler se urni și începu să se strecoare prin mijlocul haosului, asemenea unei stânci într-o mare agitată. Șoferul deschise portiera și Vicky se strecură în mașină, cu un sentiment de recunoștință pentru binefacerile aerului condiționat din interiorul acesteia.

— Bun venit acasă, Missy!

— Mulțumesc lui Dumnezeu și Cerului că ai venit Ah Ping. Unde-i mama?

— Tai-Tai, spune dimineața cafea la *Peninsula.*

— Doamne, Christoase! Trebuia să mă întâlnesc cu Hugo. Hai, grăbește-te!

Pe Kowloon Bridge, tot ce putea face Ah Ping era să conducă mașina la pas. Vicky formă un număr la telefonul limuzinei. Dorea cu disperare să stea de vorbă între patru ochi cu fratele ei; îl prinse în cele din urmă la birou. Era 9:30 dimineața, cu o jumătate de zi în avans față de New York și cu zece grade mai cald; o sâmbătă de vară umedă a anului 1996, cu un an înaintea predării orașului de către Marea Britanie Chinei.

— Ascultă, Hugo! mama m-a înhățat deja. Hai să ne întâlnim la 11:30.

— De ce să nu discutăm pe iaht?

— Ce vrei să spui?

— Ridicăm ancora azi după-amiază spre Manila.

— Manila? Dar eu am venit aici cu treburi legate de restructurarea hotelului.

— Restructurare? Sună de parcă ai fi venit acasă să împrumuți niște saci cu bani!

— Al doilea născut restructurează, iar primul născut rămâne acasă să slugărească.

În ciuda diferenței de opt ani dintre cei doi frați, se apropiaseră foarte mult unul de altul de când începuseră să lucreze împreună. Hugo își făcuse studiile la Gordonstoun și apoi armata, în timp ce ea creștea. Cu toate acestea, Hugo ignora total competiția

unilaterală în care se avântase Vicky pentru a câștiga aprecierea tatălui lor.

— Nu pot crede că am zburat optsprezece ore pentru a pleca imediat pe mare.

— Vicky, poate că bătrânul te supraestimează și apoi, știi prea bine că tata este auditoriul tău fidel.

— Da, este adevărat dar… ia stai puțin! Cred că tata s-a țicnit! Nu ne aflăm în sezonul taifunului?

— Tai-Pan-ul spune că vom naviga fără probleme, răspunse Hugo, cu un ton pe care-l adopta de obicei pentru a transmite ordinele taipanului. Nu mai e nevoie să-ți spun că Fiona insistă să îmbarcăm copiii în avion, ca să ne întâlnim acolo. Cred că se pune ceva la cale, acolo, în Mariane.

Vicky coborî geamul să privească cerul. Deasupra portului, acesta era albastru și puțin înceţoșat: câteva pămătufuri de nori subțiri, imobili, cu sclipiri metalice atârnau dîntr-un plafon foarte înalt. Ici și colo se zăreau câțiva nori cirrus care prevesteau vânt înspre est. Era destul de riscant să traversezi Marea Chinei pe o asemenea vreme.

— Mai întâi trebuie să vorbesc ceva cu tine, Hugo.

Fratele ei acceptă să se întâlnească la 11:30 la barul Clubului de iahting. Nevrând să fie mai prejos decât mama ei, care era foarte preocupată de aspectul ei exterior, Vicky se privi în oglinda limuzinei în vederea unor mici retușuri. Clocotea însă de mânie, gândindu-se la conduita arbitrară, tipică pentru tatăl său. Ea nu va uita niciodată dacă s-ar întâmpla să piardă hotelul. Să-l ierte, da, însă în ochii ei avea să poarte pentru totdeauna stigmatul eșecului. Ce conta dacă Mackintosh Farquhar – prescurtat MacF – ajunsese asemenea unui copil rătăcit în copleșitorul peisaj hotelier al New York-ului și că plătea mult prea mult pentru o frumoasă clădire veche, aflată în vecinătatea altora, de un modernism absolut? Ce importanță avea dacă „Golden” a fost, fie și numai pentru un sezon, cel mai bun hotel din oraș? Les Dames d’Escoffier, clubul feminin din Manhattan, renumit în materie de artă gastronomică impusese Cravata neagră pentru a marca „eleganta” sa contribuție la evoluția industriei hoteliere din New York – „elegant” fiind abrevierea lui Les Dames – și a-i asigura lui Vicky succesul în negocierea cu sindicatul forțelor de muncă, permițându-i să angajeze personal stilat din Hong Kong. N-avea

importanță eșecul ei în tentativa îndrăzneață de a achiziționa legendara Plazza. Ce conta dacă mișcarea unei femei întreprinzătoare era contracarată de acțiunea impulsivă a unui bărbat?

Îl surprinse pe Ah Ping urmărind-o în oglinda retrovizoare.

— Cum merg treburile, Ah Ping?

— Foarte prost, Missy. Se spune că trupe din Republica Populară Chineză trec granița, dacă mare tărăboi este.

Hong Kong era bântuit de cele mai funeste zvonuri venite din Asia, iar bătrânului șofer chinez îi făcea o adevărată plăcere să le colporteze îndeosebi pe cele mai sinistre. Vicky nu putea să uite povestea aiurită pe care o auzise la aeroport.

— Se spune că cei din China ar avea de gând să-i propună Marii Britanii să dirijeze în continuare serviciile publice după marea „schimbare”. Evenimentul care urma să aibă loc în 1997 era denumit când „răsturnare” în vorbirea curentă a lui Vicky, când „înlocuirea drapelului”, când pur și simplu „‘97”, după Ah Ping.

— Și eu am auzit asta, spuse Ah Ping, gata să lanseze un zvon încă și mai alarmist. Două-Cărări – alias sir John Wong Li, CBE –

cel mai bogat om din Hong Kong și cel mai hrăpăreț afacerist imobiliar, vrea să radă de pe suprafața pământului Causeway Bay Typhoan Shelter, locul unde Clubul Regal de Iahting din Hong Kong își ancora vasele adăpostindu-le de taifun, încă de pe vremea Războiului Opiului.

— Ce face mama? îl întrerupse ea, revenind la problemele sale personale.

— Tai-Tai, bine, bine, Missy.

Vicky sesiză tonul lui prevenitor și se temu ca nu cumva mama ei să se fi apucat din nou de băutură. Dar Hugo și Peter?

— Frați, bine, domnișorul Peter are prietenă nouă.

— Da, știu, Mary Lee. Peter îi scrisese plin de entuziasm evenimentul.

— Familie grozavă, Lees.

— Dar tata? întrebă ea în cele din urmă, în timp ce Ah Ping puse o frână de mare maestru în parcajul hotelului „Peninsula”. Ce face tata?

— Tai-Pan, bine, forță nouă, răspunse bătrânul șofer privind nesigur în oglindă. Înainte ca ea să-l întrebe ce însemna acest lucru, portarii hotelului îmbrăcați în alb și auriu – uniformele Clubului de Iahting – se și repeziră să o ajute la coborârea din mașină.

— Bun venit acasă, Missy, o salutară ei cu plecăciuni adânci. Tai-Tai așteaptă.

Traversând imensul hol boltit al hotelului, tapetat în crem și auriu, Vicky aruncă o privire rapidă spre masa la care stătea mama ei. Presupunând că fiica sa avea să întârzie mai mult datorită traficului intens de la aeroport, Sally Farquhar Mackintosh își spuse că avea suficient timp pentru a-și suplimenta rația de *cherry* de la ora 10 a.m., astfel că mai dădu pe gât vreo două păhărele.

Vicky aștepta într-o tăcere apăsătoare, încă nepregătită să o confrunte, în vreme ce arunca priviri pe furiș să vadă dacă chelnerul luase paharele golite. Mama ei avea o figură imperială. Orice amănunt în înfățișarea și comportamentul ei, de la felul în care stătea picior peste picior, până la poziția umerilor și înclinarea capului pe spate, sugera posibilitatea că această mare frumusețe fără vârstă să dețină un vas înarmat până în dinți, ancorat în port, gata să deschidă focul în cazul în care băștinașii și-ar fi scos ghearele.

Era blondă, bronzată, mai înaltă decât Vicky, doar cu câteva cute abia perceptibile în colțul ochilor, cu o linie a nasului de o finețe regală. Avea însă un talent deosebit de a-și pune în umbră vestimentația prin

etalarea bogatelor și masivelor bijuterii din aur – inele, brățări cu diamante, lanțuri grele, cercei și un ceas Rolex.

Văzând că, în sfârșit, își golise paharul, Vicky alergă spre ea. Urmară îmbrățișările și sărutările de rigoare. Sally o asaltă cu o avalanșă de întrebări referitoare la avion, trafic, căldura îngrozitoare, după care se așternu o tăcere apăsătoare. Printr-o înțelegere tacită, mama și fiica amânară subiectele delicate ca cele legate de băutură, căsătorie, divorț și lipsa nepoților. Vicky îi scrisese despre ruptura care survenise în relațiile cu prietenul ei, însă Sally dorea amănunte. Vicky i-o reteză scurt, declarându-i că avea de gând să rămână singură tot restul vieții, apoi o antrenă într-o bârfă pe teme casnice, la o ceașcă de ceai.

Marea schimbare se profila la orizont. Prietenii își făceau bagajele și plecau „acasă” în Anglia. Pe de o parte legăturile amoroase cunoșteau un avânt fără precedent, iar pe de altă parte, „toată lumea” cumpăra case în sudul Franței. Soțul unei prietene de școală a lui Vicky reușise să pună mâna pe o veche întreprindere comercială „Anglo”, pe care o preluase de la chinezi pentru a o administra. Tatăl tău l-a poreclit „Tai-Pan-ul castrat”, îi

spuse Sally pe un ton ridicat, ceea ce îi făcu pe clienții aflați în local să-și întoarcă cu interes capetele. Remarcând starea de maximă exuberanță a mamei sale, Vicky îndrăzni să abordeze chestiunea care o preocupa în cel mai înalt grad.

— Ce face tata?

— Ocupat, ca de obicei, răspunse Sally cu o oarecare rezervă. Se gândi un moment, apoi adăugă: … în plină forță, ca un bărbat de patruzeci de ani, e nemaipomenit.

— Da, știu!… Vreo reacție la… venirea mea? Alta decât surpriza cu croaziera?

— Încântat, desigur, răspunse mama ei. Ți-a simțit lipsa, ca și mine, de altfel.

Nu știa cum să interpreteze chemarea ei la Hong Kong. Însemna oare că hotărâse s-o rețină aici definitiv? Mama ei era cu totul străină de sfera afacerilor familiale, chiar și atunci când acestea implicau soarta și pozițiile copiilor ei în companie. În mod cert, ea ar fi știut dacă tatăl său ar fi renunțat la New York.

— O să facem investigații pe vas, draga mea. Tata vrea să plecăm cât mai repede.

Pe drum, spre tunelul care traversa portul, trecură prin fața unui șir de magazine ale căror fațade înnegrite priveau acuzator

spre stradă. Muniție, explozibil, gândi Vicky… Iată un alt argument zdrobitor în favoarea menținerii bazei noastre la New York, își spuse ea și-n aceeași clipă se simți străbătută de un fior rece la vederea distrugerilor din jur.

— O nimica toată, o asigură mama sa. Situația e sub controlul poliției.

Atenția îi fu apoi atrasă de un chinez care scormonea prin cenușă. Aveau să-i lipsească acești amărâți, își spuse Vicky cu oarecare tandrețe.

— Cred că au și început să ne privească cu dispreț.

— Cu dispreț? Sally Mackintosh își arcui frumoasa-i sprânceană. Hong Kong-ul britanic este ultima bucățică din China unde nu li s-a permis chinezilor să-și vâre nasul, unde nu s-a bătut la uși în toiul nopții, unde nu există armată care să tropăie pe străzi, unde nu există poliție secretă sau foamete. Dimpotrivă, sunt sătui și în plus li se oferă șansa de a se îmbogăți. Nu-i așa, Ah Ping?

— Da, Tai-Tai!

— Vezi? N-ai de ce să te temi. Se descurcă ei. Hong Kong este cel mai bogat oraș chinez din lume. China nu-și va permite să-l distrugă. Hong Kong este fereastra lor

spre Vest, bancherul lor, tehnologia lor de vârf. În afară de asta, Pekinul știe foarte bine că nu va fi în stare să hrănească alte șase milioane de guri neproductive. Nu! Adevăratul pericol al *Răsturnării* este acela că ne va fi lehamite să tot vorbim despre el.

Când ieșiră din tunel, Vicky se întrebă cu glas tare de ce era atât de aglomerat Adăpostul contra Taifunului din Causeway Bay, pe care Clubul Regal de Iahting din Hong Kong îl împărțea cu Tanka, un oraș plutitor al pescarilor, barcagiilor și contrabandiștilor. Pe o lungime de aproape o jumătate de milă se formase un păienjeniș de ancore ce se infiltrase chiar printre blocurile de câte treizeci de etaje și digul din blocuri uriașe de piatră care străjuia ca un scut în fața portului Victoria. Dacă priveai în sus, remarcai aceeași încâlceală de nedescris a catargelor și velaturilor de toate formele și culorile ale iahturilor, joncilor, sampanelor, care îți dădeau impresia că doar o mână magică le-ar mai putea descurca. Puteau fi văzute bărci chiar și printre stâlpii ce mărgineau șoseaua ce ducea spre extremitatea estică a portului.

Mulți locuitori ai orașului plutitor Tanka, care se mutaseră pe coastă în decursul anilor,

se întorceau acum la bărcile lor.

Dacă Republica Populară Chineză își încălca promisiunea de a nu se amesteca în treburile interne ale orașului Hong Kong, marea avea să ofere acestor barcagii cel puțin avantajul unei fugi rapide, completă mama ei tabloul.

— Pare sumbru de tot.

Mama râse.

— Depinde de optica fiecăruia. Wally Hearst, unul dintre noii negustori cu China pe care tata l-a invitat în croazieră, pretinde că cei de pe continent ar trebui să fie înspăimântați la gândul că șase milioane de honkonghezi înfometați se îmbulzesc la frontieră, aţâțați de mirosul de carne crudă.

Pe marea de sud a Chinei, la vreo șaptezeci de mile sud-est de Hong Kong, căpitanul unui vas de pescuit Thai scruta cerul și nu părea deloc mulțumit de fâșia de nori care se tot lățea prevestind înrăutățirea vremii. Se grăbea să ajungă la Hong Kong unde avea să fie în siguranță la adăpostul oferit de portul Victoria dacă totul decurgea bine. Era însă de-ajuns ca o patrulă a poliției sau aparținând Chinei populare să-l descopere

împreună cu arsenalul său pentru a-și da seama că pescarul nu era pescar, ci pirat.

Brusc, neliniștea lui spori când zări în partea de est o mare joncă chineză, care lăsa impresia că plutește în voia valurilor, înaintând anevoie cu vântul în față. Ambarcațiunea cu pânze roșii în formă de cochilie nu putea avea altă încărcătură decât pește sărat, nimic mai de preț. Dar dacă transporta marfă de contrabandă ca aur sau opiu? În orice caz, nu era exclus să fie și femei la bord.

Poftele care puseră stăpânire pe ei se dovediră mai puternice decât teama de furtună. Motoarele zbârnâiră și, dintr-o dată, barca zvâcni dinspre pupa, înaintând cu viteză în întâmpinarea victimelor. Marinarii înarmați se adunară la proră, în vreme ce căpitanul așeză la îndemână lansatorul de grenade.

Jonca cenușie era blindată cu anvelope de automobil. Barca Thai se legăna, vrând să acosteze bord la bord cu jonca, când un chinez gras începu să urle și să gesticuleze înfricoșat, dezvelindu-și puținii săi dinți stricați. Căpitanul îndreptă lansatorul de grenade către el și acesta se dădu îngrozit înapoi. Marinarii de pe Thai hohoteau de râs,

azvârlind cu cângi și harpoane peste bordul joncii, în timp ce coridorul de apă dintre cele două ambarcațiuni se îngusta tot mai mult.

Deodată, limbi de foc izbucniră din mijlocul anvelopelor. Marinarii de pe Thai cuprinși de panică începură să urle căci salvele se dezlănțuiau asupra lor cu sălbăticie. Gloanțele le străpungeau trupurile, sfâșiindu-le hainele, smulgându-le armele din mâini, împroșcându-le fețele cu sânge.

Chinezul gras ordonă încetarea focului. Acesta se opri brusc, la fel cum începuse. Fără să pară impresionat de măcelul din jurul său, căpitanul ridică tolba grea găsită pe vasul de pescuit Thai. Timp de câteva momente nu se auzi decât scârțâitul velaturii Joncii Roșii, care vira în direcție opusă și se depărta legănându-se. O explozie puternică făcu țăndări pântecele bărcii Thai. Cu prora îndreptată în sus, spre cer, aceasta se scufunda încet, în urma înspumată lăsată de Jonca Roșie care se îndrepta spre vest, venind în întâmpinarea vântului.

2

Tânărul expert în antichități de la Palatul Muzeal din Beijing se străduia din răsputeri să-și alunge temerile care-l torturau de o bucată de vreme în legătură cu misiunea sa la Hong Kong. Obiectul neliniștii tânărului muzeograf se găsea în biroul lui Două-Cărări – alias sir John Wong Li, CBE. În acea dimineață, Două-Cărări se afla într-o dispoziție poetică aparte, ceea ce-l făcu să remarce – dîntr-un singur punct de vedere – că orașul privit de la fereastra imensului său birou oferea un spectacol grandios. Sclipitorul său ținut argintiu semăna cu un inel împodobit cu o magnifică peruzea.

Două-Cărări Wong medita adesea la fereastră, satisfăcut de ascensiunea sa în lumea afacerilor. Se ridicase practic din gunoi. Timp de șapte decenii triumfase asupra camarazilor săi chinezi cu care pornise la drum și reușise să-i domine pe toți deopotrivă: cerșetori, prostituate, vânzători de opiu, gangsteri, războinici, revoluționari, invadatori japonezi, britanici și alți *gweilos* din vest. Omorâse mulți oameni, pe unii chiar cu mâna lui, pe alții doar cu un semn din cap.

Unora le-a înghițit averile, pe alții i-a corupt. Fără îndoială că Hong Kong-ul aflat acum la picioarele sale, era răsplata bine meritată pentru eforturile lui de-o viață.

Privirea îi alunecă de la rada portului albastră-verzuie la Kowloon, pentru a se opri apoi asupra Kai Tak-ului, locul unde „Expo Golden Hotel Duncan Mackintosh" stătea tăcut și întunecat în mijlocul forfotei de muncitori care trudeau la finisarea în timp util – '97 – a vastului proiect al Expoziției. Lucrările la superluxosul hotel al Tai-Pan-ului britanic, își aminti el cu un surâs sardonic, merseseră foarte încet.

Oaspetele lui Două-Cărări Wong găsi că ambianța biroului era chiar mai atrăgătoare decât priveliștea orașului văzut de la fereastră, deoarece îi oferea privilegiul rar de a aprecia o colecție particulară care se întindea pe vreo două milenii de artă chineză. În calitatea sa de expert secund al conservatorului colecțiilor de bronz din Palatul Abstinenței, tânărul avea acum această ocazie, la care alții nici măcar nu îndrăzniseră să viseze. Sorbind din ochi fiecare obiect expus, expertul se opri la un moment dat asupra unui splendid scrin care, desigur, provenea de pe vremea Dinastiei

Yuan. La vederea bolului transparent din porțelan care era așezat deasupra, pulsul i se acceleră.

— E cald în nord? întrebă politicos Două-Cărări, în clipa în care valetul intră cu o tavă pe care erau așezate un ceainic și două cești acoperite. Infirm din copilărie, când fusese ologit pentru a deveni un cerșetor cât mai autentic, el acorda audiențe din spatele biroului său masiv din lemn de tek negru.

— Da, veni răspunsul sec al tânărului.

— Și presupun că atmosfera e foarte uscată și îmbibată de praf.

Observându-l cu atenție pe tânărul său interlocutor, socoti că venise momentul să schimbe subiectul drept care îi adresă câteva întrebări politicoase cu privire la sănătatea superiorilor lui de la muzeu. La prima vedere, băiatul părea un *biaosbu* tipic din Beijing, cu alte cuvinte un necioplit, asemenea celor din nord. Purta un costum și o cravată la fel de rigide ca și înfățișarea lui, avea o tunsoare scurtă și ochelari cu ramă groasă din plastic. După toate probabilitățile, pragmatismul său accentuat îi atrăsese porecla de „hârciog” din partea colegilor de clasă.

Dar îndărătul acestor ochelari ieftini ardea un foc mistuitor pe care numai

fanatismul îl putea întreține. Două-Cărări se războise cu d-alde ăștia o viață întreagă. Cu treizeci de ani în urmă, în timpul Revoluției Culturale, oameni de soiul lui incitau la violență pe străzi, fluturând amenințător *Cărțulia Roșie a lui Mao* și n-ar fi ezitat să sfărâme în bucăți bolul de porțelan în fața căruia saliva de poftă descendentul lor.

Muzeograful începu să dea semne de neliniște, însă Două-Cărări continuă să divagheze, socotind că asemenea capricii erau îngăduite unui om în vârstă ca el. Atacul se produse înainte ca tânărul să-și fi încheiat șirul gândurilor.

— … și îți sunt recunoscător că ți-ai făcut timp să vizitezi un simplu om de afaceri. Mi s-a spus că întâmpinați greutăți cu colecțiile voastre.

— Ah, nu, deloc… adică nu cu toate colecțiile.

Două-Cărări Wong încetă să mai surâdă. Fața sa prelungă, plăcută la vedere, căpătă o duritate de piatră. Muzeograful încremeni, simțind că devenise brusc obiectul unei cercetări supărătoare și sfidătoare.

— Este colecția dumneavoastră, domnule.

— *Contribuția* mea, îl corectă Două-Cărări.

— Clopoțeii muzicali.

— Clopoțeii *mei* muzicali.

Auzind precizarea, tânărul ezită. Tăcerea lui putea fi interpretată drept insolență, și Două-Cărări se întreba dacă expertul va avea nerușinarea să-i amintească modul în care neprețuitul set de clopoței din bronz, aparținând dinastiei de Est Chou, se evaporase în împrejurări misterioase, cu treizeci de ani în urmă, dîntr-un muzeu din Shanghai, în cursul unor tulburări provocate de Gărzile Roșii. Nimeni până la el nu fusese atât de nesăbuit să-i ceară explicații referitoare la felul în care intraseră recent în posesia lui întrucât Două-Cărări donă imediat Chinei aceste neprețuite antichități care atârnau acum în Palatul Abstinenței din Orașul Interzis.

Păcat că acest tânăr supradotat descoperise ceva necurat cu unul din clopoței. Pentru ca lucrurile să nu ia amploare agenții lui Două-Cărări aranjaseră de comun acord cu superiorii muzeografului, ca acesta să se deplaseze la Hong Kong pentru o misiune specială în legătură cu muzeul.

— Există cumva probleme cu „contribuția” mea? întrebă Două-Cărări pe un ton mieros.

Înainte de a răspunde, tânărul trase adânc aer în piept pentru a prinde curaj.

— Unul din clopoțeii dumneavoastră muzicali este fals.

— Un fals? sări ca ars Două-Cărări.

— Contrafăcut, turnat recent; probabil chiar aici la Hong Kong.

— Te rog să te explici, spuse Două-Cărări frecându-și bărbia și neslăbindu-l din ochi pe tânăr. Cum poți fi atât de sigur că e un fals? Ești foarte tânăr și până acum nimeni altcineva n-a făcut o asemenea afirmație. Cum poți vedea ceea ce oameni mai vârstnici și cu experiență nu văd? Câți ani ai?

— Douăzeci și doi.

— Cum poți să nesocotești opinia experților care și-au dedicat toată viața studierii bronzurilor antice?

— Eu…, eu nu sunt decât un biet discipol, spuse muzeograful ezitând, vrând astfel să demonstreze că deprinsese și bunele maniere, și modestia, însă profesorul meu era unul dintre cei mai erudiți specialiști chinezi.

— Profesorul tău susține că clopoțeii mei sunt contrafăcuți?

— Profesorul meu a murit acum cinci ani.

— … când tu nu aveai decât șaptesprezece ani?

— Da, dar aveam șase ani când a fost eliberat din închisoare după haos…

— Revoluția Culturală.

— După Revoluția Culturală, da. El a fost eliberat din închisoare și a venit să locuiască la familia mea. A fost bătut de Gărzile Roșii și, fiindcă între timp a orbit, eu am devenit ochii lui… Profesorul a descoperit că am… talent… în acest domeniu. S-a distrus și s-a pierdut atât de mult…, dar când Gărzile Roșii au plecat în cele din urmă, comorile au fost dezgropate și abia atunci s-a simțit nevoia unor specialiști de talia lui. Oameni curajoși ascunseseră fragmente de obiecte pe care a trebuit să le catalogăm pentru a salva câte ceva din patrimoniul Chinei. Nu puteam deveni ochii lui fără o instrucție prealabilă.

Amintirile lui Două-Cărări erau mai proaspete. După moartea lui Mao, în 1976, Banda celor Patru fusese arestată. Începea sfârșitul regimului totalitarist, instituit de Partidul Comunist. Se deschideau posibilități nelimitate pentru vizionari ca el. Cât privea legătura dintre un tânăr și un bătrân, relații chiar mai firave decât acestea alimentaseră cunoașterea și progresele înregistrate în decursul mileniilor.

— Deci, ești sigur că unul dintre clopoței este contrafăcut?

— Da, nu există nici o îndoială.

— Dar e teribil ce spui. Figura lui se întunecă. Am presupus că dacă donez colecția mea de clopoței, muzeul vostru mi-l va proteja și acum aflu că cineva a înlocuit unul din clopoței cu un fals. Așa e?

Tânărul păli.

— Nu, nu, desigur că nu.

— Atunci, ce vrei să insinuezi, cum l-ai pierdut?

— Nu, nu așa s-a întâmplat… nu e adevărat, nu l-am pierdut eu.

— Ei, bine, bine, atunci ce s-a întâmplat cu el?

Tânărul se ținu dârz, dovedind curaj, dar și o doză de nebunie.

— Acel clopoțel a fost schimbat înainte de a ajunge la Beijing.

— Înainte? …Ah, da, acum înțeleg. Cu alte cuvinte colecția mea este compromisă, deci valoarea ei a scăzut… și mai înțeleg… că prezența acesteia aruncă o umbră asupra întregii voastre colecții. Dacă un conservator al Palatului Muzeal nu poate deosebi un fals de un exponat autentic, ce fel de muzeu reprezentați? Treaba voastră, faceți cum

credeți de cuviință pe continent, la voi, dar să știți că restul lumii se conduce după standarde mai riguroase. Regret nespus cele întâmplate și te anunț că-mi voi retrage colecția în cel mai scurt timp.

— Cum? sări tânărul ca ars.

— Te-am prevenit tinere, adăugă el și fața i se înăspri din nou… Dacă o să aflu că înlocuirea a fost făcută chiar de oamenii voștri, voi prezenta cazul în fața celor mai înalte autorități.

— Nu, nu, văd că nu înțelegeți, domnule. Eu nu spun…

— Nu, desigur, nu puteți ține un fals în muzeul din Beijing.

— Nu vă putem înapoia colecția.

— O s-o iau înapoi. Nu voi permite unui pârlit de muzeograf să-mi târască bunul meu renume în mocirlă.

Tânărul erou rămase încremenit, cu privirea ațintită asupra vârfurilor pantofilor. Dîntr-un colț al încăperii se auzea tic-tac-ul unui ceas englezesc ce fusese dăruit cândva împăratului Ching Hsien-feng. După un timp, Două-Cărări vorbi din nou, parcă mai potolit.

— Poate există o altă cale.

— Nu văd alta.

— Crezi că ar ajuta la ceva dacă aș promite că n-o să discreditez niciodată reputația muzeului vostru?

— Ce vreți să spuneți? întrebă el precaut.

— Voi păstra acest secret numai pentru mine.

— Dar falsul…

— Dacă și tu promiți la fel, poate, cu puțin noroc, nu va observa nimeni… După câte am înțeles, tu ai fost singurul… Ești un expert de mare clasă.

— Oh, nu, sunt doar un biet expert…

— Un mare expert pentru cineva atât de tânăr, insistă Două-Cărări măgulindu-l. A mai observat și altcineva?

— Oh, nu, zise tânărul ușor disprețuitor. Chiar șeful meu mi-a spus că m-am înșelat atunci când i-am atras atenția. Este îngrozitor ce se întâmplă… țara noastră a fost prea mult timp jefuită, așa încât trebuie să apărăm ceea ce a mai rămas…

— Nu-ți face griji în privința șefului tău, ținu să-l asigure Două-Cărări, cu un surâs ironic. El nu va constitui o problemă. Cert este însă că acest lucru i-a înnebunit pe toți și asta ne creează dificultăți, nu-i așa?

— Ce vreți să spuneți?

— Că ceilalți experți vor fi stânjeniți dacă vor afla că-mi retrag colecția… „contribuția” sau, și mai rău, că s-au înșelat încă de la început… dar mai cu seamă stânjeniți de faptul că *tu,* subordonatul lor, ai descoperit cum stau lucrurile. În condițiile astea, nu te văd deloc bine, tu ce crezi?

Calm, Două-Cărări îl studia pe tânărul clocotind de mânie, a cărui frunte se acoperise cu broboane de sudoare. Pentru a-l liniști puțin, adăugă cu emfază:

— Cel puțin este un fals foarte reușit; cel mai bun, sunt sigur de asta. Într-o zi, un individ la fel de talentat ca tine ar putea expune falsuri, mai cu seamă dacă învață cum să ducă tratative cu superiorii săi. Răbdare! Până atunci… Răbdare!

— Da, aprobă tânărul confuz.

Două-Cărări îl privi din nou fix. Poate că acest adversar nu era chiar atât de nebun… Dar dacă într-o bună zi ar face pe istețul…, atunci Două-Cărări i-ar aplica vreo două lecții ca să-l învețe cum se trăiește în lume. El apăsă pe *pager*-ul său ascuns în buzunar și în câteva secunde își făcu apariția frumoasa lui secretară englezoaică.

— Vă rog să mă iertați, sir John, a venit tovarășul Jiang din Beijing.

— Ahaa! Vechiul meu prieten! Să intre. Se întoarse către oaspetele său și-i spuse: șeful tău, directorul executiv Jiang Hua.

Tânărul muzeograf sări ca ars.

— Jiang Hua este aici?

— Bătrânul Hua nu ratează nici o ocazie de a scăpa de mizerabila voastră vară prăfuită, chicoti el conspirativ. La vârsta noastră, plămânii se usucă și ei ca pergamentul, așa încât căldura umedă din Hong Kong este o adevărată binecuvântare. Ahaa! Îmi dau seama ce te deranjează: ai nevoie de un motiv care să justifice prezența ta aici. Ce-ar fi să-i spun bătrânului Hua că ai venit să îmi mai ceri niște clopoței?

— Ar fi poate mai bine să plec…

Două-Cărări dădu din umeri cu un aer nevinovat, ca și când n-ar fi știut că o întâlnire neprogramată cu el nu putea fi interpretată altfel decât ca o discuție prealabilă în vederea perfectării altor donații.

Remarcând faptul că ochii tânărului mai scăpărau încă de mânie, Două-Cărări îi servi cel de-al doilea avertisment pe care-l avea pregătit. Luă cartea de vizită pe care muzeograful o prezentase la intrare, o apropie de lumină, prefăcându-se că o cercetează mai bine și îi zvârli peste umăr.

— Ce nume literar ai! Evident, nu ești primul învățat din familie.

— Nu suntem decât niște sărmani oameni cu carte, spuse el ezitând, uitându-se din nou spre ușă.

— Dar văd că numele tău exprimă în cel mai înalt grad arta autentică.

Cel de-al doilea element al numelui muzeografului reprezenta generația în care se născuse, pentru a fi imediat recunoscut de oricine îi cunoștea familia, iar cel de-al treilea, ales cu grijă de o rudă școlită, avea semnificația unei persoane de formație artistică, însemnând, în traducere literală „Ochi-Ageri”. Și ca toate numele potrivite, acesta se dovedise și profetic.

De fapt, Două-Cărări putea citi în chineză doar atât cât să frunzărească un ziar și să-și facă o idee de ansamblu asupra conținutului. În China lui de acum șaizeci de ani engleza îi consolidase puterea, dar, cercetându-l cu atenție pe micul „Ochi-Ageri”, își dădu seama că era în stare să-i descifreze adevărata natură, incomparabil mai bine decât învățatul lui bunic care-i alesese acel nume ingenios.

— De fapt, spuse el gândindu-se la legătura pe care agenții lui o descoperiseră…

nu cumva fiul cel mai mare al fratelui tatălui tău conduce cercetările la Guangzhou?

— Îl cunoașteți? Este medic, am urmat amândoi aceeași școală.

— Am făcut afaceri cu laboratorul lui, explică Două-Cărări. Tocmai a fost transferat la o unitate specializată în tratamentul bolilor contagioase, printre care se numără și SIDA. Periculoasă muncă; trebuie să fie foarte atent să nu se expună întâmplător…, nu-i așa?

— El cunoaște pericolele, spuse el, din ce în ce mai uluit. Ochii lui Două-Cărări scăpărau de furie.

— Dacă cunoaște pericolele, atunci… înseamnă că n-are de ce să se teamă, nu crezi?

Buzele tânărului se crispară într-un rictus. Băiatul ăsta nu s-ar da bătut nici în ruptul capului, cugetă Două-Cărări. N-ar fi exclus ca acești „Ochi-Ageri” să se întoarcă pentru a-l hărțui… Privi peste birou, acolo unde ușa unui ascensor masca un spațiu gol, asemenea unui puț. La opt sute de picioare în jos se deschidea o trapă pentru gunoaie. O rezolvare simplă pentru o problemă simplă… poate… dar, animat de dorința de a-și desăvârși arta stăpânirii de sine, el hotărî să-l mai supună unui test…

În vreme ce tânăra secretară îl conducea afară din birou, Două-Cărări apucă receptorul și răspunse rapid, la primul apel.

— E al tău. Fă ce știi cu el. Distracție plăcută!

Două-Cărări se ridică apoi cu greu din scaunul său și, cu pași târșâiți, se îndreptă către scrinul cu incrustații Yiian și-l deschise larg lăsând lumina să pătrundă înăuntru.

Clopoțelul Chou atârna acolo pe un cordon de mătase. Avea o înălțime de vreo treizeci și opt de centimetri, era turnat în bronz și prezenta o ușoară patină verzuie imprimată de trecerea timpului. Întreaga suprafață a clopoțelului era bogat ornamentată cu dragoni ale căror cozi întrepătrunse formau o ghirlandă în partea de sus.

Două-Cărări Wong apucă un ciocănel din bambus. Clopotul avea o vechime de 2 500 de ani; era deci turnat cu douăzeci și cinci de secole înainte ca el să se fi născut. Setul din care făcuse parte asigura fondul muzical în timpul unor ritualuri pe vremea când Confucius își expunea ideile sale, iar Lao-tzu elabora Tao-te Ching, cu cinci secole înainte de nașterea lui Buddha și Christos.

El îl atinse, îl lovi din nou în alt punct. De fiecare dată răsunau tonuri diferite, clare și melodioase care vibrau îndelung în aer. Ce păcat că n-a putut opri toți clopoțeii, gândi el, deși își luase partea sa și încă mai avea unele drepturi, căci în viziunea lui, China trebuia să-l considere unul din marii săi prieteni. Două-Cărări Wong puse la loc comoara și, cu aceiași pași târșâiți, se îndreptă către fereastră.

Din cauza infirmității, picioarele lui erau orientate în direcții aproape opuse, de unde și porecla sa de Două-Cărări, pe care doar aceia care nu făcuseră afaceri cu el o interpretau greșit. Cu șaizeci și cinci de ani în urmă, scopul cerșetorului care îi rupsese picioarele era să-l schilodească. Copiii cu infirmități grotești inspirau mai multă milă și atrăgeau simpatii pe străzile Shanghai-ului, iar Două-Cărări era conștient de faptul că, dacă cerșetorul nu l-ar fi pus să cerșească, cu siguranță că ar fi murit de foame, aceasta fiind soarta unui copil orfan în China acelor timpuri.

Ajungând la fereastră, el respiră adânc. În general, era sănătos și viguros, însă în ultimii ani artrita i se instalase în oasele sale deformate provocându-i uneori dureri atroce.

Numeroșii lui fii și fiice de la nenumăratele sale neveste îl implorau să folosească ultimele modele japoneze de scaune cu rotile pe care i le aduceau mereu, însă el refuza pentru același motiv pentru care se abținea să mai fumeze opiu. Durerea trebuia să-i amintească faptul că acela care reușește să se domine are șansa de a supraviețui în final.

Priveliștea care se zărea prin fereastră îl încânta de fiecare dată.

— Sir John! îl întrerupse secretara din reveria sa. La telefon, domnul Wu de la Comitetul Muncii din China Populară.

Urmărindu-l cum se chinuia să ajungă la biroul său, așa cum o făcea adesea, cu greu se putea abține să nu-i ofere brațul pentru a-l ajuta, dar știa că asemenea gest era interzis.

Ajuns la birou, îi făcu un semn să-l lase singur. Când secretara ieși din încăpere, Două-Cărări Wong se aplecă asupra unui microfon știut numai de el și îndată apăru secretarul său particular pe o ușă secretă din interiorul biroului.

— Un om de afaceri pe nume Alfred Ching încearcă să strângă fonduri pentru cumpărarea lui Cathay Tower, îi spuse Două-Cărări tânărului său secretar. Fixează un preț

foarte mare și ai grijă să găsească uși deschise la New York, Vancouver și Los Angeles.

— Știe cumva Alfred Ching cine este zâna lui bună?

— Nu!

Confidentul lui Două-Cărări Wong ezită, apoi spuse:

— Dar…, maestre!?

— Ce este?

— Alfred Ching nu e prost, el a reușit în toate întreprinderile sale.

— Deci, se așteaptă să nu dea greș nici în cazul lui Cathay Tower. Alfred Ching este tânăr, dar și… hrăpăreț.

Ochi-Ageri aștepta, fierbând de furie în liftul de serviciu din spate. Secretara lui Wong Li îi explică prin semne și într-o chineză aproximativă cum să găsească ieșirea în stradă prin garajul de la subsol și să evite în felul acesta întâlnirea cu directorul Jiang.

Nimic nu-i mersese după cum sperase. Corupția lui Wong Li depășea orice imaginație. Departe de a se căi pentru fapta sa, cu atât mai puțin de a-și recunoaște vina, capitalistul veros din Hong Kong furase și mințise, iar acum când fusese confruntat cu crimele săvârșite, el trecuse la contraatac,

proferând cele mai abjecte amenințări. Ochi-Ageri era îngrozit și scârbit în același timp de propria-i neputință. Într-un fel se obișnuise cu birocrația și corupția de pe Continent, acestea fiind definitorii pentru stilul de viață al oficialităților, dar faptul că întâlnise atâta putere și josnicie concentrate într-o singură persoană, întrecea orice închipuire. Poate vreunul din tinerii muzeografi ar putea fi convins să-l abordeze pe adjunctul lui Jiang Hua. Poate un consens al grupului ar putea duce la obținerea rezultatului scontat. Liftul veni în sfârșit, și Ochi-Ageri se simți ceva mai ușurat. Da, un consens, asta era cea mai bună soluție.

Liftul coborî cu viteză și, după un scârțâit suspect, se opri brusc. Băiatul intră în panică; Wong Li îl trădase. Directorul Jiang va interpreta greșit vizita lui la Tai-Pan-ul din Hong Kong și s-ar putea să-i distrugă cariera. Dându-se la o parte când ușile se deschiseră, el fu întâmpinat nu de directorul Jiang, ci de o fată drăguță cu mini-jupe.

— Ține ușa, te rog, i se adresă ea în cantoneză, aplecându-se să ridice o măsuță pliantă pe care o lăsase afară. Dându-și seama că nu înțelege dialectul din sud, fata îi aruncă o privire peste umăr, dar înfățișarea lui sobră,

tipică nordicilor, o determină să i se adreseze într-o mandarină cultă.

În general se spune că oricine ar auzi un cantonez încercând să vorbească mandarina e tentat să facă o comparație între paradis și infern, dar limba pe care o auzea el acum era dulce și melodioasă, total diferită de strigătele care îi biciuiseră urechile în autobuzul cu care venise de la aeroport. Ușile începură să se închidă, însă fata le blocă cu piciorul.

— Mulțumesc, mulțumesc, spuse ea, chinuindu-se să introducă măsuța în lift. Jos?

Tânărul căscă din nou gura în semn că nu înțelesese. Îmbrăcată în întregime în alb, ea putea fi luată drept soră medicală sau tehniciană. În viața lui nu mai văzuse un chip atât de frumos.

— Jos? repetă ea.

— Poftim? Da… da, jos.

— Atunci, dă drumul la ușă.

El lăsă ușa să se închidă și liftul începu să coboare. Privirea lui insistentă fu greșit interpretată.

— Este măsuța mea, explică ea veselă, eu sunt maseuză și fac și acupunctură. Când merg la clienți îmi car măsuța cu mine, deoarece, în majoritatea cazurilor, mesele sau

banchetele lor nu au înălțimea convenabilă și nu pot lucra comod.

— Ochii tăi sunt albaștri, murmură el cu uimire.

— Sunt eurasiatică. Două din străbunicele mele erau germane.

Desigur, germanii construiseră fabrici de bere în ultimele zile ale Imperiului și, cu excepția ochilor, ea arăta a chinezoaică sadea.

— Iar tu…, tu trebuie să fii din Beijing?

— Cum de ți-ai dat seama?

— Pari așa serios!

Liftul se opri și ușa se deschise în garajul subsolului. Scoase măsuța și îi spuse:

— Mașina mea este parcată în dreptul trotuarului de vizavi.

— Ai mașină?

— Clienții mei sunt răspândiți în întregul oraș, și cu ajutorul mașinii pot ajunge mai repede la ei. Poți să-mi duci asta?

El apucă fragila măsuță pliată, o puse sub braț și merse după ea de-a lungul șirului de mașini. Fata purta tocuri înalte care făceau un zgomot strident pe asfaltul cenușiu. De vreo două ori se uită după el, aruncându-i un surâs drăgălaș care-i accelera bătăile inimii.

— Nu mai e mult… uite că am ajuns.

Era un mic vehicul de fabricație coreeană, strălucitor, aproape la fel ca acela al directorului Jiang, însă de un roșu aprins.

— Patronul tău te lasă să mergi cu ea?

— *Eu* sunt patronul și asta e mașina mea, dar să știi că am numai belele cu ea. Taxele sunt insuportabile, iar parcajul este… oh, parcarea… De obicei, bătrânii se salută cu cuvintele: „Ai mâncat?” În Hong Kong, însă, toate lumea te întreabă: „Ți-ai parcat mașina?”

Această observație avu darul să-l încurce și mai rău.

— După câte știu eu, toată lumea se salută cu clasicul „Ai mâncat?” Oare în Hong Kong oamenii sunt atât de înstăriți, încât nu se sinchisesc de mâncare?

— Ei, asta nu-i decât o glumă, explică ea. Dar la Beijing, oamenii nu râd niciodată? Întrebarea fetei fu însoțită de una din acele chiuituri cantoneze menite să-ți spargă timpanele.

— Aieeyaaa!

O ajută să pună măsuța în portbagaj și rămase deoparte, stânjenit.

— Mulțumesc pentru ajutor. Să te las undeva?

— Poftim?

— Ai fost atât de amabil, încât aș vrea să-ți fac și eu un serviciu, unde vrei să mergi?

— Cum? Ai de gând să faci tot drumul până la aeroport?

— Urcă! Următorul meu client locuiește după pod.

Era pentru prima oară în viața lui că mergea cu o mașină particulară și îi plăcea teribil de mult siguranța cu care manevra volanul, mai ales la depășiri și în condițiile unui trafic atât de intens. Rareori călătorise cu taxiuri, pe bancheta din spate, înghesuindu-se lângă alți pasageri. Aici, e drept, erau mai puține camioane, mașini particulare, poate cu zece mii mai multe și nici o trăsură. În mașină era aer condiționat și la fel de răcoare și plăcut ca în biroul lui Wong Li.

— Uite un Porsche! strigă ea atrăgându-i atenția. Vreau un Porsche! Mor dacă nu pun mâna pe unul! Ia te uită cine-l conduce…! Privește-o! Mașina argintie, neclintită ca și a lor, în traficul groaznic, era condusă de o fată frumoasă care, în ciuda căldurii din luna lui Cuptor, purta o superbă etolă de blană. Noua lui prietenă îi făcu un semn cu cotul și rânji batjocoritor:

— Nu cred că le-a agonisit din salariul ei…

— Desigur, încuviință el, ar fi trebuit să aibă cel puțin două slujbe pentru a achiziționa o asemenea mașină.

Frumoșii ei ochi albaștri îl priviră tulburător, iar el desluși o licărire sălbatică pe care însă nu știa cum s-o interpreteze.

— Desigur, răspunse ea îngândurată.

După alte câteva exclamații admirative la adresa mașinilor, urmate de explicații asupra clădirilor pe lângă care treceau, strecurându-se cu greu pe Gloucester Road, ea începu să-l întrebe cu tact despre viața lui. Se simțea mai ușurat și îi răspundea degajat, vorbindu-i despre familie, despre locuința lor, despre drumul de două ore pe care trebuia să-l parcurgă cu bicicleta până la Orașul Interzis.

— Două ore? Mă întreb ce ai face aici cu bicicleta.

În timp ce străbăteau orașul, îi povesti de asemenea despre călătoria lui de neuitat la Sian, unde zile întregi rătăcise printre statuile din lut ale soldaților Imperiului Chin din secolul al III-lea înainte de Christos. Cel mai fascinant loc întâlnit vreodată. Acolo te înconjurau mii de figuri din lut în mărime naturală, gata să-ți vorbească.

Mașina ocoli Causeway Bay, ajungând în Tunelul Cross Harbour, unde sute de culoare se contopeau într-un fel de pâlnie. La un moment dat, atenția îi fu atrasă de adăpostul contra taifunului. Cu toată dezordinea și înghesuiala joncilor, sampanelor și iahturilor, acestea aveau un aer mai domestic decât zgârie-norii pe lângă care trecuseră.

— Iată! Aici e Clubul de Iahting al albilor *gweilos*. De obicei, adăpostul nu este prea aglomerat, dar se spune că prețul iahturilor a crescut de patru ori. Mulți le cumpără pentru curse. Unul dintre clienții mei a achiziționat zece iahturi ieftine de la *gweilos*. Acum el înoată în bani; este cel mai bogat om din Hong Kong. Aceea era clădirea lui în care ne-am întâlnit. Ai auzit de el?

— Da…, am auzit, răspunse Ochi-Ageri cu o grimasă plictisită.

Ea păru că observă, pentru că râse și glasul ei suna ca un clinchet dulce de clopoței.

— Vara trecută am fost și eu plecată în vacanță, pe ruta obișnuită… în Pacific: San Francisco, Las Vegas, Los Angeles, Tokyo. Am jucat puțin la Las Vegas, în America, adăugă ea, iar cu banii câștigați mi-am plătit un masaj. A fost groaznic. Habar n-au să facă un

masaj ca lumea. Eu cred că trebuie să fii neapărat chinez ca să practici masajul. *Gweilos* confundă întotdeauna plăcerea cu moralitatea, dar știi ce vreau să spun…

— Da, da… spuse el, deși n-avea nici cea mai vagă idee despre ce era vorba, dar nici nu o urmărea cu atenție. Trupul ei era într-un freamăt permanent în timp ce acționa frâna, ambreiajul, cutia de viteze… și îi plăcea atât de mult s-o privească…

La fiecare ambuteiaj, ea se întindea să privească înainte și jacheta ei albă se deschidea în față, dezvelindu-i sânii. Din când în când, obișnuia să privească colecția restrânsă de poze porno a muzeului, însă nimic din toate acestea nu-l pregătise pentru o asemenea întâlnire în Hong Kong, cu o fată cum nu mai văzuse, îmbrăcată într-o fustiță ce nu-i depășea prea mult coapsele.

— Ei, și acum spune-mi ce te aduce la Hong Kong?

— Treburi.

— Treburi de-ale muzeului? întrebă ea. Pot să pariez că ai venit să-ți cumperi un *player* CD sau o mașină de spălat pentru prietena ta.

— N-am prietenă.

— Glumești? Hai, mai bine spune cu ce te ocupi?

— Eu?

— Hai, nu face pe naivul, ce faci aici în Hong Kong?

— Aici… aici, era o problemă și am venit s-o rezolv.

Mașina se opri din nou în tunel; acum, ea îl privea cu toată atenția.

— Și a rămas nerezolvată, nu-i așa? Pari foarte abătut.

— E o treabă complicată, spuse el după o pauză. Ce știi tu despre Revoluția Culturală?

— Tatăl meu a venit înot aici când eram mică, răspunse ea privind în gol, apoi adăugă cu o licărire stranie în priviri: și-a pierdut piciorul, i l-au sfâșiat rechinii. Englezii l-au trimis înapoi, așa încât Gărzile Roșii au venit din nou la noi… Da, din păcate, știu destule despre Revoluția Culturală.

— Timp de o sută cincizeci de ani, Occidentalii au jefuit China de comorile sale și, dintr-o dată, puținul ce mai rămăsese a fost și el distrus fără rost; este cea mai mare crimă din istoria culturii noastre. Indignarea puse din nou stăpânire pe Ochi-Ageri, așa încât în primul moment nu observă schimbarea ei de atitudine, dar când reveni la

realitate, începu să clipească des, prefăcându-se că-i intrase un fir de praf în ochi.

— Desigur, admise ea, apoi adăugă după un timp: deci așa, după tine, un om care fură comite cea mai mare crimă. De asta ai venit aici, să iei ceva înapoi?

— Da, dar n-am reușit.

— Poate mai încerci o dată. Ea zâmbi, sperând ca el să-i răspundă afirmativ.

— Mai mult ca sigur că așa voi face.

— Pari foarte hotărât. Ochi-Ageri, se gândi ea, se va întoarce și-l va hărțui pe „maestru”, nu încăpea nici o îndoială. Trebuia împiedicat cu orice preț.

— La ce oră ai avion?

— La două.

— Ah, sărmanul de tine, ai de așteptat încă două ore bune.

— Mai bine să fiu acolo devreme decât să pierd avionul, răspunse el puțin îmbufnat.

— Ce neplăcut! Ascultă, am o idee. Următorul meu client este programat abia la ora unu. Am cheia de la apartamentul lui așa că ne putem duce acolo, urmând să chemăm un taxi înainte de sosirea lui.

Lui Ochi-Ageri îi surâse ideea. Era așa de drăguță, încât părea să desfidă toate avertismentele primite cu privire la capcanele

întinse fiecărui vizitator neavizat. În Hong Kong mișunau tot felul de escroci, speculanți, traficanți, femei dubioase…, însă fata asta, care avea propria sa mașină, ce rău i-ar putea face?

— Un șef de restaurant care mi-e dator, continuă ea, ar putea să ne trimită ceva de ciugulit, dacă l-aș ruga frumos. Ce spui? Și apoi… de acolo am putea admira și alte priveliști.

— Alte priveliști?

Pe moment, ea păru că-și pierde siguranța de sine, dar reuși să îngaime:

— Adică…, vreau să spun… în comparație cu clădirea din care tocmai ieșiseși când te-am întâlnit. Apartamentul are vedere spre sud și vest, deasupra radei portului și a Insulei Hong Kong. Este minunat! O să-ți placă.

— Poate că ar fi mai bine să ajung la aeroport mai devreme.

— Ai timp destul. Putem da un telefon pentru mai multă siguranță. Cunosc un tip care lucrează la CAAC.

Era tipic pentru Hong Kong ca toată lumea să cunoască pe câte cineva. Ea își concentră atenția asupra volanului și la ieșirea din tunel se trezi din nou în mijlocul

traficului infernal din oraș. Ce-ar putea să aibă cu mine fata asta…?

— S-ar putea să-ți fac și un masaj, zâmbi ea cu o privire irezistibilă.

Deci asta era: afaceri.

— Dar eu n-am bani, spuse el încurcat.

Ea făcu ochii mari, părând jignită.

— Oh, nu pentru bani, așa… din prietenie… și poate când voi veni pe continent, la anul, îmi vei arăta și tu soldații tăi din lut din Sian. De acord?

Aproape că nu mai știa ce să-i spună, atât erau de încurcate toate în capul lui.

— Poate, aș putea... căpăta o permisie… Da! Cred că pot să merg acolo unde alții nu au acces, la marile săpături. Nici n-ai idee cât poate fi de impresionant. Sunt mii…

— S-a făcut!

Traversară Tsim Sha Tsui, extremitatea mai joasă a peninsulei Kowloon, pe un drum întortocheat, și trecură peste Mody Road, lăsând în urmă Haiphong. Apartamentul era amplasat într-un bloc ultramodern, în vecinătatea centrului comercial Ocean Terminal. Nu era chiar atât de aproape de podul Cheklapkok, așa cum susținuse ea, dar el, fiind străin de locurile astea, nu-și dădu seama.

Fata parcă mașina la subsol, apoi muzeograful luă măsuța sub braț și se îndreptară împreună către liftul aflat în imediata apropiere a postului de control al clădirii, părăsit pentru moment. Intrară într-un apartament, mai bine-zis o garsonieră dublă, cu ferestre mari, o chicinetă și o baie amenajată în conformitate cu ultimele standarde de confort. O ajută să desfacă măsuța în hol și în timp ce ea telefona după… o gustare, el privea cu admirație mobilierul – și acesta ultramodern – precum și stația electronică prevăzută cu un uriaș ecran TV.

— Clientul tău trebuie să fie foarte bogat.

— Nu este, e… doar un tip care muncește mult, contabil sau cam așa ceva. Fata își scoase jacheta și își aruncă pantofii, în timp ce el nu se putea stăpâni să nu-i admire linia fină și zveltă a picioarelor. Simțindu-se privită, îi adresă un surâs fermecător.

I se mai întâmplase doar o dată să rămână singur cu o fată – într-o cabină de teleferic, pe când urca pe Colina Înmiresmată, în afara Beijingului. El o sărutase, iar ea se smulsese din brațele lui îngrozită la gândul că cineva, coborând cu cealaltă cabină, i-ar putea recunoaște. Bârfele puteau distruge orice existență, iar situația unei fete era și

mai grea. Cu toate acestea, privind în jos, printre copaci și desișuri, ei zăriră cupluri înlănțuite care păreau că depășiseră de mult faza incipientă în care se aflau ei.

Ochi-Ageri privi spre măsuța de masaj acoperită cu prosoape.

— Nu, spuse ea, arătând către dormitor și făcându-i semn să o urmeze. Hai să facem asta mai degrabă în pat, e mai comod și pentru mine.

— Ai vreun prieten?

— Ei, acum nu, dar am avut… un laș care a plecat în Canada, îndată ce a căpătat un pașaport. Nici nu mai vreau să aud de el… Și, crede-mă, dacă toți băieții din Beijing sunt la fel de simpatici ca tine, mai mult ca sigur că după ‘97 ne vom înțelege de minune. Oricum, e mai bine decât cu *gweilos,* nu-i așa? Hai, du-te și scoate-ți cămașa și… pantalonii și lungește-te!

El o privi încurcat în timp ce încerca să-și desfacă cravata cu mișcări neîndemânatice.

— Porți lenjerie de corp, nu-i așa?

— Da, desigur.

— Scoate totul, ordonă ea cu asprime în glas, nu-ți pot face masaj peste îmbrăcăminte. Ezitând, el se conformă, dar se simțea ridicol sub privirile ei scrutătoare. Fata strâmbă din

nas. Ce caraghios arăți fără haine, doar cu ciorapi și pantofi! Dă-le jos și pe alea, nătărăule, că doar nici la plajă nu expui decât ceea ce vrei!

El nu fusese niciodată la plajă. Ultima dată s-a scăldat în public la băi, și atunci laolaltă cu alți bărbați. Stânjenit de situația umilitoare în care fusese pus, își scoase rapid ciorapii și pantofii și se cățără cu stângăcie în pat. Se culcă pe burtă și își afundă fața în pernă. Auzi patul scârțâind, un foșnet de haine și, în secunda următoare îi simți căldura trupului, deoarece, cu o mișcare de felină, încălecase pe spinarea lui. Aruncând o privire peste umăr, observă că își scosese bluza. Degetele-i catifelate i se plimbau ușor pe spate.

— Ești foarte încordat.

— N-am mai făcut niciodată masaj.

Închise ochii de plăcere. Mâinile ei continuau să alunece pe șira spinării, apoi pe sub elasticul șortului și mai departe, peste fese, schimbă direcția și mâna ei ajunse sub braț, apoi mai jos… între picioare.

— Nu te mai gândi la nimic, șopti ea, golește-ți creierul. Se aplecă apoi înainte și părul ei lung se răsfiră pe gâtul lui. Îi atinse ușor tâmplele, făcând mișcări circulare în

jurul orbitelor. Așa-i mai bine? Glasul ei părea că vine de undeva de departe. Gândurile începură să se învălmășească în mintea lui și, treptat, Wong Li, clopoțeii Chin, orașul corupt începură să-și piardă conturul. Una din mâinile ei alunecă din nou în jos, sub pieptul lui, stârnindu-i senzații noi. Nu mai știa dacă ceea ce i se întâmpla era vis sau realitate. I se părea că se afundă în abisuri, asemenea subteranelor Palatului Abstinenței, unde, după o scurtă rătăcire era întâmpinat de o lumină orbitoare.

Pe când zăcea transfigurat de plăcere, observă într-o fracțiune de secundă, fața crispată a fetei care exprima dezamăgire. Ea începu să-l sărute și să-l mângâie cu mai multă ardoare, dar fără rezultat. O parte din el ar fi dorit să adoarmă și să facă abstracție de tot ce se întâmpla în jur, cealaltă ar fi vrut să fie în stare să o domine, să-i deschidă porțile Nirvanei, așa cum procedase și ea cu el. Brusc, expresia feței și ochii lui se întunecară la gândul că ea ar putea avea pe altcineva… de pildă pe proprietarul apartamentului care… ar putea-o satisface așa cum merita. Se rostogoli iute și cu o mișcare bruscă, se năpusti asupra ei, încercând s-o posede, dar… truda lui se dovedi zadarnică.

Fata râse și îl împinse la o parte.

— Stai! Cunosc eu un mijloc. Sărind din pat și, privindu-și ceasul din aur masiv, pe care nu și-l scosese de la mână, își luă poșeta în timp ce el, încă buimăcit, privea linia unduioasă a singurului trup de femeie goală pe care îl văzuse în viața lui. Ea se îndreptă spre el cu o cutie din piele pe care o deschise, scoțând la iveală o trusă antică de ace pentru acupunctură. Perioada timpurie Ching… gândi el automat, o vechime de peste trei sute de ani.

— De unde le ai?

— De la bunicul.

Ea alese acul cel mai lung și rigid și îi arătă vârful.

— Iată aici, chiar aici se află un loc special, zise ea, și îi atinse partea interioară a orbitei ochiului, spre tâmplă. Aici este punctul care face legătura cu esența Yang… am învățat asta cândva, dar, de atunci, n-am mai avut ocazia să exersez. Vrei să încercăm?

Muzeograful se feri precaut, gândindu-se că locul era prea aproape de ochi, dar ea râse.

— Prostule, nici n-ai să simți înțepătura. Ea își strecură degetele mâinii sale libere peste pântecele lui și, în cele din urmă, el începu să vibreze. Scoate-ți ochelarii.

Singurul avertisment fu o zvâcnire a coapselor sale în timp ce își proptea picioarele de perete. Chiar și în asemenea situații, unduirea trupului aplecat peste el era atât de minunată încât, înainte de a-și da seama ce se întâmplă, acul lung începuse deja să-i sfredelească creierul.

3

La prima vedere, Vicky nu observă nici o schimbare în aspectul barului de pe lângă Clubul Regal de Iahting din Hong Kong: podeaua scorojită de vreme, plafonul afumat de culoare gălbuie incertă, adierea aerului condiționat peste care se suprapunea un miros acru-dulceag de bere și, din când în când valul de căldură toridă ce venea dinspre port. În ciuda atmosferei puțin intime a clubului, acesta reprezenta totuși un fel de oază pentru cei ce doreau să evadeze, fie și pentru câteva momente din vacarmul neîncetat al unui oraș modern.

Unii se pregăteau pentru dejun sau se instalau la bar – băutorii de cursă lungă – în vreme ce alții se îndreptau spre ambarcațiunile lor. Membrii clubului, în ținuta de rigoare se abăteau aici în după-amiezele lor libere, unii venind direct de la birou. Puteai întâlni aici fețe familiare, unele mai puțin cunoscute, căci cele mai vechi se retrăseseră în Anglia și Australia, îi explică fratele ei. În ultima vreme nu prea avuseseră ocazia să vorbească despre afaceri. Așezat confortabil lângă ea, într-o atitudine de visare

somnolentă, fratele său își ațintise privirea asupra unei căni cu bere San Miguel. Zvonurile în legătură cu Două-Cărări Wong circulau rapid, îngroșându-se la fiecare haltă pe la vreun „prieten”. Sunt dovezi, se spunea, că oficialitățile chineze nici nu vor aștepta termenul de 1 iulie 1997 pentru a înghiți colonia. În semn de salut sfidător Hugo ridică halba cu bere în fața unui colac de salvare alb care purta inscripția cu litere aurii – așezată la loc de cinste împreună cu fanioane, stegulețe și alte trofee ale clubului, aduse de iahturile din întreaga lume – CLUB REDESCHIS DE M.S. la 8 septembrie 1945. Inscripția îl duse cu gândul înapoi la cel de-al doilea război mondial când invadatorii japonezi ocupaseră colonia britanică, timp de patru ani… Da, patru ani cumpliți…

— Cine ne va salva de data aceasta? întrebă el mai mult pentru sine.

— În nici un caz Royal Navy, interveni un agent turistic australian corpolent, izbucnind într-un râs homeric, pe măsura fizicului său, în vreme ce-și savura berea aburindă. Un soldat al Armatei Populare de Eliberare propuse alternativa alegătorului de după ‘97 – „Las la latitudinea atotputernicilor și înțelepților noștri conducători din Beijing să

hotărască ce este mai bine pentru nevrednica noastră regiune administrativă specială” sau „Sunt un câine vagabond, nerecunoscător, dar doresc să fiu trimis la reeducare într-o comună din provincia Sinkiang…”

Vicky nu avea decât să privească pe fereastra de pe latura nordică, ce domina portul, pentru a deslușI colinele întunecate ale Chinei ce acopereau orizontul. Gândul îi zbură spre copiii refugiaților care mai fugiseră o dată din China. Emigrația în masă a ambițioasei clase mijlocii, beneficiara unei temeinice instrucții, risca să atragă după sine scurgerea materiei cenușii din China, cu toate că Declarația Comună Chino-Britanică din 1984 includea promisiunea de neamestec în „stilul” de viață capitalist din Hong Kong pe timp de cincizeci de ani. Vor interveni oare acum mărunții birocrați comuniști în mecanismul economiei de piață generatoare de profituri incalculabile?

Masacrul din Beijing din 1989 transformase teama economică în teroare politică. La un moment dat, Hong Kong-ul părea că va dispărea ca oraș internațional modern și tocmai această criză declanșată în urmă cu șapte ani a fost argumentul forte cu care Vicky l-a convins pe tatăl său să-i

permită inaugurarea hotelului „Manhattan Golden” la New York.

Pe de o parte, beneficiile rezultate din investiții de minimum treizeci la sută și mai mult chiar, combinate cu taxele neglijabile, continuau să reprezinte o momeală pentru străini, iar pe de altă parte, comunitatea oamenilor de afaceri din Hong Kong lansase proiecte uriașe finanțate atât de particulari cât și de guvern, pentru a-și menține credibilitatea în relație cu partenerii externi. Chiar și așa, China continua să bâjbâie între reformă și represalii, iar rândurile emigrației erau îngroșate de muncitorii calificați de la orașe.

— Mulți ar dori să rămână pe loc, spuse Hugo. Desigur, chinezii tăi se dau în vânt după jocurile de noroc, toți până la unul.

— Hugo, în ce secol te-ai născut? Mulți dintre ei nici nu au de ales.

— Oricum, ce-ți pasă ție? Nu este bătălia ta, Vicky. Tu ai avut partea ta.

— Partea mea? Crezi că a conduce un hotel de-al tatei la New York înseamnă o distracție? Sunt tot atât de legată de el ca și tine, dar dacă Hong Kong începe să meargă în derivă, de ce s-ar abține tata de la diversificarea MacF?

— Nu mă întreba pe mine, vorbește cu șeful.

— Înainte de a-l întreba pe șef, n-ai putea să ghicești și singur?

— Ce-ai spune despre teama de faliment? rânji Hugo. Nu în fiecare zi unica lui fiică pierde un întreg hotel în Manhattan.

— Încă nu l-am pierdut, i-o reteză Vicky. Are tata suficienți bani lichizi ca să mă poată pune pe liber?

Hugo o privi îndelung.

— În ultima vreme am încheiat o groază de afaceri care au necesitat investiții considerabile. Întrucât s-au economisit prea puțini bani, nu m-ar mira ca tata să-și recupereze din pierderi la New York și să-ți ceară să te întorci acasă.

Iritată, Vicky încercă să protesteze, însă Hugo interveni pe un ton mai puțin ironic.

— Aș putea să mă bazez pe sprijinul tău aici. Eu nu mai reușesc să mă descurc de unul singur cu lucrările de finisare la noile hoteluri, cu acțiunile noastre și cu celelalte afaceri legate de transporturile aeriene – unul din punctele luminoase ale afacerilor noastre – pentru a le salva de la prăbușirea provocată de propriul lor succes. Tocmai am achiziționat un nou avion de pasageri

Andropov 250, care face ca Boeing-ul să pălească pe lângă el. Peter, desigur, nu ne poate da nici o mână de ajutor, iar tata este prea absorbit de navetele lui la Shanghai.

— Ce face la Shanghai? Hugo, spune-mi și mie ce se întâmplă? De ce aiureli s-a mai apucat?

Hugo ezită. Centrul industrial Shanghai, cel mai mare oraș din lume se afla la opt sute de mile pe coasta de est a Mării Chinei. Cu aproape cincizeci de ani în urmă, fusese considerat sora cea mare a orașului Hong Kong, dar „eliberarea comunistă" i-a îndepărtat pe cei mai vestiți proprietari de fabrici, bancheri și armatori determinându-i să opteze pentru colonia Coroanei, unde s-au lansat în afaceri prospere.

— Tata spune că vrea să înființeze acolo o cursă Hong Kong-Shanghai pentru Compania Aeriană „Golden Dragon", însă eu nu știu dacă merită să investească atâta bănet și timp într-o companie aeriană atâta vreme cât Roșii o pot desființa cu un simplu telefon.

Vicky avu o senzație neplăcută la gândul că lipsise prea mult timp de acasă și se înstrăinase de afacerile familiei. Se bătea prea multă monedă pe MacF. Și, dacă Hong Kong-

ul se va prăbuși chiar la anul și China s-ar simți aici ca la ea acasă?

— Tai-Pan-ul pare să fie hotărât să rămână, răspunse Hugo cu acel ton neutru pe care-l aborda de fiecare dată atunci când pleda pentru o cauză pierdută în fața tatălui lor. Erau momente când Vicky îl invidia pe Hugo pentru disponibilitatea lui pentru compromis care devenise o a doua natură.

— Joacă foarte tare.

— Nu e nimic nou în asta. Ideea lui are la bază, de fapt, un fax primit de la Tai-Pan în care se spune *„Fă-o acum”!*

Hugo râse cu amărăciune.

— Oricum, să nu te surprindă dacă tata o să-ți ofere un post aici, în Hong Kong.

— Nici o șansă. Realitatea a demonstrat că nu putem lucra pe același continent, cu atât mai puțin în același oraș.

Hugo puse cana de bere jos.

— Hai, să ridicăm ancora!

Se urcară pe o sampană condusă de o chinezoaică bătrână, al cărei chip era ascuns pe jumătate în umbra velei sub formă de cochilie. Sampana părăsi apa murdară a adăpostului contra taifunului, strecurându-se de-a lungul unui canal mărginit de jonci

ancorate, pe pânzele cărora erau expuse la soare, claie peste grămadă, lenjerie și așternuturi de pat.

Zgomotul surd al motorașului o făcu pe Vicky să tresară, cuprinsă de o emoție plăcută. Zarva din jur, mirosurile amestecate de canal și prăjeală, ecourile diferitelor dialecte și frânturile de cuvinte în cantoneză care se auzeau dinspre stațiile TV ale joncilor, precum și priveliștea colinelor înceţoșate care se profilau în depărtare, în spatele zgârie-norilor, toate acestea alcătuiau Hong Kong-ul – sudul Chinei – și, oricât de des încerca să-l renege, acesta era totuși căminul ei.

Iahtul *Whirlwind* care se afla la capătul unui șir de ambarcațiuni mai mici, era un scuner cu velele de formă triunghiulară, cu corpul alungit, de culoare albastru-închis, o cabină albă lucioasă, două catarge masive, cel mai înalt fiind plasat în spate. Acesta constituia bucuria tatălui – o încununare a unei vieți de trudă închinate navigației pe coasta Chinei de sud – și nu întâmplător ultimul iaht construit pe șantierele navale Mackintosh-Farquhar, înainte ca pierderea contractelor pentru patrula de coastă a guvernului britanic să-l fi obligat să-l vândă unei companii chineze de stat.

Vicky scruta cu privirea lumea aflată pe punte – o zări pe mama sa îmbrăcată în șort, sorbind un San Mig în centru, nu departe de cei doi chinezi din echipajul iahtului, Ah Chi și Huang, în pijamalele lor negre. Fratele ei mai mic Peter, tocmai se cățăra pe punte dintr-o altă sampană împreună cu o chinezoaică drăgălașă, mai mult ca sigur prietena lui, Mary Lee. Ceva mai departe zări silueta solidă a tatălui ei care îi atrase atenția din primul moment.

Între timp, Duncan Mackintosh o descoperi pe Vicky în a doua sampană și îi adresă un surâs palid.

— Urcă la bord, Maiestate, o invită el pe un ton ușor iritat. Era să plecăm fără tine.

Vicky își azvârli sacul peste bord. Tatăl o apucă de mână și o trase pe punte, unde o sărută zgomotos și neobișnuit de afectuos. Era schimbat, gândi ea – cu zece ani mai tânăr și mai viril ca oricând.

— Pune-ți echipamentul. Pornim!

— Hai mai repede tată, toată lumea de la club spune că Două-Cărări Wong are de gând să extindă adăpostul contra taifunului.

— Ei! Asta-i tactica lui. A lansat povestea asta pentru a ridica prețurile la Causeway Bay. Ah Chi, treci la ancoră!

Motoarele iahtului *Whirlwind,* al căror zgomot se auzea în surdină, își amplificară treptat turațiile înainte de a porni cu toată viteza înainte. Ah Chi și Huang desprindeau vasul de ancoră, cu mișcări agile, fără să stânjenească în vreun fel oaspeții adunați pe punte. Elicele agitară apa, lăsând mici valuri înspumate în urmă, înainte de a pune vasul în mișcare. Pupele înalte ale joncilor de lemn se arcuiau peste canalul îngust ale cărui sinuozități aminteau de străduțele din sectorul chinezesc al orașului. Mici ambarcațiuni cu rame formau un adevărat păienjeniș la suprafața apei. Mii de lanțuri și ancore intrau în apă în unghiuri ce amenințau să agațe safranele acționate necorespunzător.

— Treci la timonă, Maiestate!

Surprinsă în timp ce căsca, Vicky se supuse automat. Ah Chi îi predă roata cromată a cârmei cu un zâmbet neîncrezător. Vicky încetini ambele motoare. *Whirlwind* avea o lungime de șaizeci și șapte de picioare, iar Ah Chi accelerase viteza motoarelor cu câteva noduri mai mult decât ar fi îndrăznit ea în porțiunile înguste, sub privirea severă a tatălui său care se aștepta parcă în orice moment să se ciocnească de ceva. Deodată, drept în față apăru o sampană a clubului care

tocmai remorca un iaht, de-a curmezișul culoarului ei.

— Pe toți dracii! strigă ea.

— Nu cred, Maiestate, că în asemenea condiții îmi voi putea continua drumul, remarcă Duncan și ea își dădu imediat seama că el trebuia să fi observat vârfurile catargului alunecând încet deasupra canalului.

Vicky acționă sirena care șuieră indignată încât timonierul sampanei o ignoră în primul moment, după care făcu stânga împrejur. Râsul puternic al lui Hugo atrase atenția tuturor celor aflați pe punte. El își schimbase maioul de matelot și manevra vela dinspre cockpit.

— De ce nu-i atragi atenția să nu mai facă pe grozavul, o întrebă mama ei care stătea cu picioarele încrucișate pe bancheta de la cockpit. Tu ești marinar, nu un cârmaci oarecare, asta-i treaba lui Ah Chi.

Vicky îi zâmbi mamei sale peste umăr; un sprijin de la pupă i-ar fi fost de mai mare ajutor dacă mama nu era la cel de al treilea San Mig. Desigur, mama avea dreptate din punct de vedere tehnic. În tinerețe, Sally Farquhar fusese căpitan de vas și participase la toate cursele din Marea Chinei, obținând

premii la mai toate regatele Highland Fling, deși preferințele sale se îndreptau spre cursele strânse de bărci cu motor.

Cu o mișcare energică, Vicky opri cele două motoare ale iahtului *Whirlwind*, apoi se întoarse cu spatele la drama în curs de desfășurare înaintea ei, își scoase cerceii lungi, scurtă lanțul de care atârna un dragon și, tot fără a privi în spate, își strânse părul în coadă de cal.

Aplecându-și urechea asupra dispozitivului care indica direcția vântului – un șiretlic al timonierului pe care îl deprinsese de la mama sa – ea urmărea de fapt expresia feței tatălui ei pentru a-și da seama dacă a reușit să oprească la timp înaintarea prea iubitului său scuner, înainte de a se produce vreo avarie serioasă.

Un surâs glacial îi flutura pe buzele sale subțiri, iar ochii lui insondabili, de un albastru intens priveau înspre ea cu o răceală ce îi dădu fiori. El ghicise micul ei joc și hotărî să nu-i ofere cheia dezlegării; nu avea decât să privească în jur să-și dea seama singură sau să cerceteze chipurile altora pentru a se edifica pe deplin.

— Ah Chi! Duncan Mackintosh îi întrerupse brusc reveria provocată de peisajul

impresionant al Hong Kong-ului în acea dimineață.

Mama ei pornise în căutarea unui nou San Mig rece din frigider. Ceilalți doi străini de pe puntea din spate îi erau necunoscuți. Americanul roșcat cu barbă, între două vârste, care privea și el dus pe gânduri valurile înspumate lăsate în urmă, părea să fie Wally Hearst, optimistul comprador – negustător cu China – pe care mama ei îl citase de câteva ori în mașină; sărmanul băiat părea să fi descoperit abia atunci că răul de mare avut în trecut nu-l imunizase încă.

Celălalt oaspete era o chinezoaică frumoasă, îmbrăcată într-un pulover de un alb imaculat și pantaloni. Amestec de Shanghai, presupuse Vicky, ținând seama de finețea trăsăturilor și ochii ei mari negri, migdalați. Era probabil prietena chipeșului inspector Chip din Poliția britanică din Hong Kong care naviga adesea cu tatăl ei. Deși chinezoaica părea că urmărise cu atenție duelul tată-fiică, nici ea și nici americanul nu aveau nici cea mai vagă idee de coliziune, așa încât Vicky renunță să le mai dea atenție.

Se simți cuprinsă de panică. Era doar un joc, dar un joc pe care nu-și permitea să-l piardă, deși își cam epuizase opțiunile. La o

distanță de câteva picioare, într-o parte, câțiva pescari aflați într-o joncă de pescuit Tanka, puseră deoparte năvoadele la care lucrau, pentru a urmări scena, însă figurile lor rămăseseră impasibile, căci le păsa prea puțin dacă iahtul unui *gweilos* este scufundat de un altul, aparținând tot unui *gweilo.* Silueta sampanei apăru clar în fața ei; îi putea auzi și zgomotul motorului – poc…cc, poc…cc – dar își dădu seama că nu avea viteză mare. Tocmai era pe cale să renunțe când își aduse aminte de prima lecție învățată de la mama ei: „privește cu atenție întotdeauna înainte de a face vreo mișcare", deci avea viteză redusă, ceea ce însemna că apreciase corect forța de sens contrar.

Cu un rânjet triumfător adresat tatălui ei, ambală motoarele, obligând *Whirlwind,* cu prora sa înclinată, să „cosească" iahtul remorcat, la o distanță de o mustață. Ea știa că în Cheaspeake, abordajul strâns provoca urlete de protest și amenințări cu urmărirea în judecată la Long Island Sound, dar pe coasta Chinei o asemenea manevră „la mustață" stârnea admirație.

— Ratat! aclamă Hugo de la proră, în timp ce polițistul Chip ridică o cange și strigă:

— Vrei s-o agăț, Victoria?

— Nu! Tata vrea una mai mare.

La capătul canalului, ea porni cu toată viteza înainte, săltând o sampană care transporta pasageri spre un iaht, apoi își croi drum pe lângă un bufet plutitor," stârnind panică în rândul clienților care așteptau la rând să fie serviți. Trecând prin fața terasei clubului de iahting zări silueta unui bărbat bine legat care avu darul să-i înflăcăreze imaginația, accelerându-i bătăile inimii, înșfăcă binoclul cu mâna liberă și începu să-l examineze atent. Vântul îi ciufulea părul negru mătăsos, iar pe chipul lui zâmbitor părea că se bucură de tot ceea ce vede în jur. Se întreținea cu un căpșor drăguț roșcat.

— Hugo! Ce face aici Alfred Ching?

— A câștigat cursa „În jurul Insulei" la *windsurfing,* îi răspunse Hugo. Eu l-am finanțat.

În fiecare an, în luna noiembrie, aveau loc curse de iahting dotate cu premii de un milion de dolari, pe o distanță de douăzeci și cinci de mile în jurul insulei Hong Kong și oricine dispunea de câteva sute de dolari și era înzestrat cu îndrăzneală și o bună rezistență fizică, putea câștiga cu un *windsurfer* de opt picioare.

— Nu știam că a participat și el.

— A luat lecții de la Cynthia Hydes.

— Sunt sigură că-i face avansuri. La cei treizeci și cinci de ani cât trebuie să aibă acum, Alfred Ching avea încă o înfățișare de băiețandru, plin de farmec, judecând după interesul pe care i-l acorda căpșorul roșcat.

— Era cât p-aci să intri în dig.

Vicky smuci cu putere roata cârmei, aruncă o ultimă privire spre Alfred Ching și, virând strâns, ocoli digul cu blocuri masive din piatră, apoi intră direct în port. O hulă prielnică ce venea dinspre est săltă puțin *Whirlwind*.

Duncan Mackintosh își încordă puțin maxilarul, ceea ce nu prevestea nimic bun. Vicky crezu la început că îl supăra vederea uriașului „World Expo Center” din sticlă, aflat în construcție pe vechea pistă a fostului aeroport Kai Tak. Expo avea să constituie un hotărât vot de încredere din partea comunității oamenilor de afaceri din Hong Kong. Aici urma să fie inaugurat Târgul Internațional în memorabila zi de 1 iulie 1997. În general, lucrările se desfășurau conform planificării, judecând după forfota muncitorilor și schelăria din jurul clădirii, însă, cel mai proeminent edificiu – Golden Hotel Mackintosh-Farquhar – era departe de a

fi atins stadiul preconizat. Clădirea era izolată și parcă învăluită în întuneric, în mijlocul proiectului Expo, cu scheletul său înalt, parțial din sticlă aurie, asemenea unei rachete pe jumătate finisate, care mai avea de străbătut o cale lungă până la lansare.

Hugo îi spusese că cei din China care deveniseră experți în manipularea brațelor de muncă deficitare în Hong Kong, îi făceau acum greutăți și lui Mackintosh-Farquhar. După toate probabilitățile cei de pe continent doreau ceva, dar nu spuseseră clar ce anume. Tot ceea ce știau Hugo și tatăl ei era faptul că în momentul de față se izbeau de rapacitatea și birocrația Chinei Comuniste în negocierile lor privitoare la forțele de muncă.

Cu toate acestea, nu Golden Expo îl înfuria pe Duncan Mackintosh, ci o mai veche navă de croazieră pentru pasageri ce sosea din est. Vicky o recunoscu imediat. Cândva, corpul robust al lui *Clydesbank* fusese vopsit în alb, dar în prezent, adevărate cascade de rugină se revărsau din îmbinări și orificii. Pe coșul înalt, din care se înălța fumul gros al unui combustibil de proastă calitate, figurau însemnele companiei de navigație Hai Xing din Shanghai, constând din valuri și ancore aurii.

— Asta nu e *Dundee?* întrebă Peter.

— Este *Inverness,* mormăi tatăl lor. Orice prost poate vedea asta. Privește cabina de pe covertă.

Statura firavă a lui Peter se micșoră parcă și mai tare la auzul apostrofării dure din partea lui Duncan Mackintosh. Mary Lee, o autentică fukineză, se ridică pe jumătate de pe bancheta de la cockpit, ca și când ar fi vrut să-i sară în ajutor, dar privirea arogantă a soției lui Hugo și cea de gheață a lui Sally Mackintosh îi temperară elanul. Hugo îl cuprinse cu brațul pe după umeri, într-un gest protector, iar Vicky își netezi cu un gest automat părul, fără să-l slăbească din priviri pe tatăl său, dându-și seama că și el suferea.

Cu ani în urmă, *Inverness* fusese un vas Mackintosh Farquhar întocmai ca și *Dundee.* Mai erau și *Stirling, Edinburgh, Fort William* denumite astfel după orașele scoțiene ce aparținuseră mai întâi liniilor Farquhar, iar mai târziu liniilor Mackintosh – China Sea – vase de coastă ce cutreieraseră toate porturile din Singapore, Hanoi, Taipei, Shanghai, Manila și Hong Kong. În cele din urmă, nemaifiind în măsură să concureze cu mâna de lucru ieftină a Chinei Populare, Mackintosh-Farquhar pierduse totul, fiind

obligat să vândă pe nimica toată lui Două-Cărări Wong Li.

În loc să înglobeze MacF în vasta Flotă Roșie Oceanică, magnatul chinez o donă practic companiei Hai Xing de pe continent, iar acum, China Populară câștiga o avere în valută forte din transportul foștilor refugiați din Hong Kong care-și vizitau rudele mai puțin norocoase aflate de cealaltă parte a graniței, din Shanghai, Fuzhou și Ningbo, aducându-le aparate video și mașini de spălat japoneze.

Ce importanță avea, cugetă Vicky, că o linie maritimă scoțiană era anacronică în Asia sau că Golden Dragon Air pornise la drum cu o modestă flotă aeriană de transport? Dar Duncan Mackintosh a iubit aceste vase, iar pierderea lor încă îl mai afecta.

— Ah Chi! Hai să mai strângem câteva vele.

— Da, Tai-Pan.

Ah Chi era probabil ultimul chinez din Hong Kong care se adresa, fără ironie, directorului ultimei Companii Comerciale Scoțiene Independente cu titulatura de „Tai-Pan”. Acesta strigă la ajutorul său și cu forțe unite începură să desfacă velele, pregătindu-se pentru amarare. În timp ce Ah Chi și

Huang se ocupau de filarea scotelor, ceilalți membri ai echipajului aveau grijă să împrospăteze băuturile și să le stocheze în frigider pentru a fi la îndemână în cursul celor patru zile de călătorie.

Vicky cârmi sub vânt, intenționând să slăbească puțin velele. Vasul începu să salte, în vreme ce paloarea lui Wally Hearst se accentua îngrijorător. Vicky îl observă când se strecură pe lângă ea, cu capul în jos, fiind probabil pe punctul să vomeze.

— Nu te simți bine, domnule Hearst? întrebă ea grijulie.

— Wally, o corectă el cu un zâmbet de recunoștință. Cred că mi-am luat prea târziu pastilele.

— În locul dumitale nu m-aș duce jos. Privește mai bine în față ca și când ai zări ceva la orizont și stai mai spre centrul vasului unde tangajul nu este atât de puternic.

— Sper să mă simt mai bine după ce or să-și facă efectul pastilele.

— Nu e târziu să te întorci, spuse Vicky. Avem patru zile de mers. Poți veni după noi cu avionul.

Hearst dădu din cap descumpănit.

— Ei, dar ăsta nu este un test de bărbăție; și lordul Nelson avea rău de mare de câte ori

naviga. Hearst aruncă o privire vrednică de milă spre țărmul îndepărtat. Sunt invitații pe care nu le poți refuza. Pășind cu grijă se apropie de timonă cu ochii mereu ațintiți asupra capacului culisant care ducea jos în cabină.

Vicky întoarse capul și o văzu pe chinezoaică lângă pupă, retrasă și parcă dusă pe gânduri.

— Cine dorește să treacă la cârmă?

Polițistul Chip preluă cârma, pe jumătate somnoros.

— Am să te strig dacă mi-o ieși ceva în cale.

— E rândul tău acum, eu mi-am luat porția.

Vicky coborî de la cârmă, trecând pe lângă mama ei. Chinezoaica continua să stea aplecată pe spate, rezemată de bord și din această poziție avantajoasă îi putea observa pe toți cei aflați pe punte.

— Mă numesc Vicky Mackintosh. Bun venit la bord!

— Vivian Loh.

Își dădură mâna și Vicky îi admiră degetele delicate, ce păreau a fi sculptate în fildeș. N-o mai văzuse până atunci și se gândea, nu pentru prima oară, cât de

stânjenită se poate simți o femeie din Vest în prezența unei orientale. Vivian Loh părea aproximativ de vârsta ei, poate chiar ceva mai tânără. Avea părul negru ca abanosul, lăsat liber până la umeri, iar pielea cu o tentă ușor arămie, părea cu atât mai catifelată. Era subțirică, ca toate cantonezele și mai înaltă decât Vicky, însă mult mai zveltă. Vicky își dădu imediat seama că Vivian nu avea nimic comun cu navigația; pantalonii ei erau prea curați, purta pantofi cu totul nepotriviți, iar lanțul de aur masiv de la gât era suficient să o stranguleze dacă s-ar fi agățat de ceva în timpul unor manevre. Se întrebă din nou cu cine venise? Era sigură că polițistul Chip nu-i putea cumpăra un asemenea lanț din salariul său, iar cerceii ei din jad *fei tsu* nu erau de duzină, de felul celor de pe strada Cat. Vorbea cu accent Oxbridge, accent adesea cultivat în școlile locale din Hong Kong, iar glasul ei avea un timbru domol și plăcut.

— Bine ai venit acasă!

— Văd că nu există secrete în Hong Kong. Abia am sosit în dimineața asta.

— Știu, lucrez pentru Tai-Pan.

Acest enunț era într-adevăr surprinzător. Deși Mackintosh-Farquhar avea vreo două mii de angajați în Hong Kong, era sigură că nici

măcar o jumătate de duzină dintre aceștia nu se bucuraseră de privilegiul unei invitații la bordul lui *Whirlwind,* cu atât mai mult la o croazieră familială.

— Și ce faci pentru tatăl meu?

— Sunt agentul lui comercial pentru China, comprador, răspunse Vivian, nu fără mândrie.

O altă surpriză: Vivian Loh era considerată ceva mai mult decât o prietenă de *weekend* a unui marinar, deoarece în 1996, în Orient, titlul de „comprador" se atribuia unor persoane cu calități ieșite din comun. În vremurile coloniale, un „comprador" indigen juca rolul unui intermediar între societățile comerciale din Hong Kong și China, însă azi, acesta era negustorul Chinei care prospecta piața continentului și aprecia cât de riscante sau profitabile puteau fi anumite tranzacții. Navetele erau indispensabile pentru perfectarea afacerilor pe teritoriul Chinei Comuniste. În ciuda celor douăzeci de ani de reforme economice care se scurseseră de la moartea lui Mao – sau poate tocmai din această cauză – *climatul* afacerilor în China – cu aparatul său birocratic corupt – cu tranzacțiile purtate într-o vastă paletă de limbi și dialecte și cu alianțele sale politice în

permanentă schimbare – era, după spusele lui Hugo, „unic”.

— Lucrezi de mult timp la noi? întrebă Vicky.

Vivian Loh o privi un moment în tăcere, ca și cum ar fi vrut să înțeleagă cât de prețios suna acest „noi” și în ce măsură erau ei veșnic dominați de sentimentul de proprietate, ceea ce ilustra perfect intențiile lui Vicky. Dar, în locul unei reacții firești, ochii adânci ai femeii exprimau un calm de invidiat.

— De patru ani… Te-ai hotărât să rămâi aici la Hong Kong?

— Nu l-am părăsit niciodată, răspunse ea imediat, poate prea rapid pentru a fi convingătoare. Neștiind că Vivian era un angajat „cheie” al întreprinderii tatălui ei, Vicky intui fragilitatea propriilor legături cu compania tatălui ei și încerca să-i dea de înțeles că, în ciuda complexității lor, în prezent deveniseră sporadice.

Vivian remarcă inconsecvența afirmațiilor ei cu agerimea unei pisici care urmărește mișcarea din jurul ei, cu ochii pe jumătate închiși. Era isteață și subtilă, și totul la ea sugera o cunoaștere secretă a unor locuri îndepărtate.

— Voi păstra în continuare biroul din New York, răspunse Vicky cu emfază. Aceasta suna chiar mai pompos decât stăteau lucrurile în realitate, bănuind că Vivian cunoștea situația. Dacă avea să piardă hotelul, sediul Mackintosh-Farquhar s-ar reduce la un singur apartament în clădirea Pan-American, alături de alte companii internaționale cu denumiri vagi și antecedente dubioase.

— Cu ce te mai ocupi, vreau să spun, în afară de hotel? o întrebă Vivian.

Vicky privi îndelung în fața ei, undeva în gol, înainte să răspundă.

Whirlwind se mai clătina încă în apa mării înspumate. Pe puntea superioară, în față, tatăl ei împreună cu Ah Chi se chinuiau să elibereze vela pe jumătate înfășurată pe catarg.

Alături de ea, lângă proră, Vivian stătea într-o poziție maiestuoasă de zeiță orientală a mării. Pentru cineva neinteresat de navigație, cum era și cazul ei, o asemenea apariție de o frumusețe exotică, glacială, putea fi totuși extrem de reconfortantă pe o punte în tangaj.

— O să-i fac tatălui meu câteva propuneri, spuse ea și privirea ei alunecă deasupra zonei comerciale aglomerate. Turnurile clădirilor de un modernism

accentuat se înșirau de-a lungul țărmului, începând cu districtele vestice până la cele centrale Wanchai și Causeway Bay, părând că se cațără pe versanții colinelor și că, în curând, chiar și Victoria Peak avea să fie populată.

— Cum ți se pare față de New York? întrebă Vivian observând-o cu atenție. Eu n-am fost niciodată acolo.

Plictisită de cursul pe care-l luase discuția, ea răspunse aproape tăios:

— Hong Kong-ul pare un New York cumpărat de japonezi.

Observând licărirea din ochii lui Vivian, Vicky își spuse că necazurile ei din New York nu se datorau lui Vivian și că cele patru zile de călătorie pe un vas aglomerat avea să le împartă și cu ea, drept care își înmuie tonul și își alese cu grijă cuvintele.

— Prin comparație, New York-ul este mare, aproape elegant. Mereu sunt izbită de existența spațiilor dintre clădiri; Hong Kong-ul este atât de haotic.

— Chinezesc, completă Vivian.

— Categoric… chinezesc.

Trebuia doar să auzi poreclele clădirilor: Turnul de Aur, sediul companiei Mackintosh-Farquhar din Causeway Bay era numit

„Dintele lui Hakkan”, uriașa Casă Oceanică Mondială a lui Două-Cărări Wong – a doua cea mai înaltă clădire din Asia – „Hardughia prea înaltă”, iar Casa-Grădină cu ferestrele sale rotunde era cunoscută sub denumirea „Casa celor o mie de Funduri de Măgăriță”.

— Nu, nu vom părăsi Hong Kong-ul, deși la anul s-ar putea să nu mai avem de ales, în cazul în care se agravează situația externă și Armata Populară de „Eliberare” pune stăpânire pe zonele centrale sau trupele Securității Publice ajung să aresteze femeile de afaceri, ca bază de plecare pentru negocierile ulterioare.

Vivian nu zâmbea.

— În cazul acesta ce va face tatăl tău? Vreau să spun după ‘97?

— Tu nu înțelegi? Familia mea nu este expatriată, nu a venit aici din Anglia să facă avere în cinci ani. Noi suntem refugiați la fel ca oricare familie chineză. Tatăl mamei mele a venit din Shanghai în anii ‘20, când devenise prea periculos să mai rămâi cinstit în Serviciul Vamal, din cauza Bandei celor Trei, cu nimic mai prejos decât cei din Banda Verde.

— În vechiul Shanghai, cel mai corupt oraș de pe coasta Chinei, brigăzile chineze

care controlau poliția și menținеau liniștea la jocurile de noroc ale afaceriștilor străini nu priveau cu ochi buni încercările de amestec în afacerile de contrabandă.

— Tatăl meu a fugit de „Eliberarea” comunistă. În ‘49. Ne-am făcut aici un rost, astfel că, în prezent, reprezentăm ultima companie comercială independentă britanică din teritoriu. Având în vedere statutul nostru de refugiați, poți să fi sigură că Mackintosh-Farquhar va da din coate ca să supraviețuiască.

Vivian vorbi pe un ton calm, însă ferm, ca și când n-ar fi auzit nici un cuvânt rostit de Vicky.

— Hong Kong-ul poate fi comparat cu cârma acestui vas – vasul tău, se corectă ea cu un surâs ca pentru sine.

— Hong Kong-ul poate cârmui China înainte spre lumină sau înapoi în întuneric. Tatăl tău înțelege acest lucru.

— Ei bine, dar în cazul în care cârma intră la apă, tata mă va trimite la New York.

— Cei din Hong Kong au o responsabilitate, adică aceia care au prosperat aici sunt datori să preia cârma.

— Spuneam doar în cazul când… Unde ți-e pașaportul? Canada?

— N-am pașaport.

Vicky o privi surprinsă. Nu mai întâlnise pe cineva din eșalonul superior al Hong Kong-ului care să nu fi obținut un pașaport străin, fie lucrând în afară, investind, cumpărând, fie pur și simplu prin căsătorie.

— De ce nu?

— Consider că vremurile vitregi ascut spiritul.

— Ascut spiritul? Ți-l vor ascuți poate într-un lagăr de reeducare; n-ar fi exclus să ajungi să mâni porcii prin stepele Mongoliei vreme de zece ani buni de-acum încolo.

— Eu sunt chinezoaică din Hong Kong, răspunse Vivian cu convingere. Acesta este căminul meu…

Afirmația făcută de Vivian pe un ton oarecum ironic, dacă nu chiar disprețuitor, avu darul să o pună pe Vicky într-o situație umilitoare. Examinându-și stânjenită propriile-i convingeri pe care numai arareori avea ocazia să le exprime, se întreba acum dacă ar fi fost în stare să le prezinte atât de clar și categoric.

— … Tot așa cum este și al tatălui tău.

Această afirmație i se păru total deplasată.

— Se pare că știi foarte bine ce se ascunde în mintea lui.

— Nu, deloc, se grăbi Vivian să nege. Poate în calitate de comprador al tatălui tău, *sper* ca întreprinderea lui să rămână în China. Din punctul meu de vedere, socotesc rezonabilă o asemenea speranță, nu-i așa?

— Da, desigur, aprobă Vicky. Este și speranța mea. Hong Kong-ul e de departe cel mai bun oraș din lume pentru oamenii de afaceri.

— … Afară doar de cazul în care am avea de gând să redevenim refugiați…, adăugă Vivian cu un zâmbet prietenos.

În ciuda acestei pledoarii foarte realiste, făcută în cele din urmă pe un ton mai apropiat, Vicky nu se calmă și se simți cuprinsă deodată de o ciudată neliniște care i se infiltra în suflet, precum apa printre crăpăturile stâncilor. Poate că și zvonurile privitoare la Două-Cărări îi provocaseră această stare de spirit, deși ea nu prea era înclinată să le dea crezare. Nu erau decât bănuieli, mai mult o amenințare de ordin general pentru a-și consolida poziția.

Un strigăt venit dinspre proră o făcu pe Vivian să întoarcă privirea într-acolo. Tatăl lui Vicky și Ah Chi reușiseră în sfârșit să

eliberează parâma astfel că, la indicația Tai-Pan-ului, Chip conduse ambarcațiunea sub vânt. Pânzele se umflară și iahtul se puse în mișcare. Când încetă zgomotul motoarelor se așternu brusc liniștea, tulburată doar de clipocitul apei în urma vasului. Vicky își desprinse privirea de pe chipul luminos și senin al lui Vivian. Mâhnită și descurajată, ea își dădu imediat seama a cui prietenă era chinezoaica.

4

Vicky o urmărea pe mama ei care tocmai deschidea o nouă cutie de bere. Cana cu bere fiind rece, o ținu o vreme lipită de obraz. Nu! Nu se putea…! Făcu eforturi să-și țină gura pe când înconjurau East Point. Trecură prin apropierea sordidelor așezări lacustre ale Komintangului, unde mai fluturau încă sfidător steagurile naționaliștilor și se strecurară cu greu prin canalul învolburat și murdar Thong. Duncan Mackintosh trecu din nou la cârmă, schimbând cu Vivian priviri conspirative. Cel puțin se străduiau să păstreze aparențele, dar Vicky intuia că amândoi erau mistuiți de același foc lăuntric.

După ce trecu de Shek-O, locuința din sticlă a lui Hugo de lângă Clubul de Iahting, și lăsă în urmă liziera pădurii Waglan Light, *Whirlwind* se înscrise pe un curs confortabil. Depăși apoi un uriaș transportor japonez, traversă în forță Canalul Lamma și, în sfârșit, iahtul avu cale liberă în larg.

Privite dinspre pupă, piscurile crestate ale Hong Kong-ului se estompau în atmosfera umedă și cețoasă. Curând, deveni imposibil să

mai distingi punctul în care insula întâlnea marea, care devenea agitată.

Pur și simplu, nu se putea! Într-un oraș în care bărbații cu situație – atât *gweilos*, cât și chinezi – își luau amante în mod curent, părinții ei constituiau un cuplu legendar. Nunta Mackintosh-Farquhar fusese cel mai romantic eveniment din viața înaltei societăți în anii '50. Ca într-o feerie, fiica bătrânului Tai-Pan, o renumită participantă la cursele de iahting, se îndrăgostise de tânărul partener de afaceri al tatălui său. Lumea încă mai vorbea la recepțiile pe care le dădeau, de admirația pe care o stârneau la toate balurile guvernatorului, ca și de seratele organizate la malul mării, după concursurile pe Marea Chinei.

Dacă pe parcursul anilor de muncă, la care s-au adăugat problemele inerente legate de creșterea copiilor, Sally a început să bea, iar Duncan a trebuit să facă eforturi tot mai mari pentru a-și menține poziția și a păstra câștigurile, familia lor rămăsese – cel puțin privită din afară – una dintre cele mai stabile din înalta societate. Nu alimentaseră bârfele și nici nu furnizaseră vreun material pentru ziarele de scandal.

Vicky privi din nou spre Vivian și observă că ochii ei îl cercetau pe furiș pe Duncan. Simți deodată nevoia să plângă. Intuiția n-o înșelase. Ea recunoscu schimbarea ce se produsese în el, un fel de neastâmpăr juvenil care ceda uneori locul unei stranii seninătăți. Simpatia ei se îndreptă fără rezerve către mama sa. Da! De asta bea, și ce greu trebuie să-i fie. În mod cert, băutura nu era decât o supapă iluzorie, dar în alte ocazii… devenea o necesitate. Tot atât de greu și necesar putea fi însă și pentru el, deși eventualitatea ca el s-o părăsească acum i se părea dovada unei cruzimi fără margini.

Vicky reflectă asupra acestui aspect ore în șir, târziu după ce piscurile munților dispăruseră în urma lor. Era cumplit de deprimată și, dintr-o dată, se simți maturizată înainte de vreme, dar și neputincioasă și însingurată deopotrivă. Chiar și atunci când încerca să se depărteze de părinți, din dorința de a trăi pe propriile picioare, ea credea în permanența conviețuirii lor acasă și asta îi dădea forța necesară pentru a-și croi un drum în viață. Se putea duce oriunde atâta vreme cât avea spatele asigurat.

În cele din urmă, Duncan cedă cârma soției sale și făcu câțiva pași înainte. Vicky îl

urmări, strecurându-se prin puzderia de prăjini, parâme, otgoane și vinciuri. Îl prinse de braț în fața punții superioare unde Ah Chi stătea pe vine, preocupat de sâcâitoarele macarale și ghiuri.

— Pot să-ți vorbesc?

— Acum? Trebuie să descoperim de ce a înțepenit drăcovenia asta. El privi în sus și, fără să pară impresionat de ceea ce deslușì pe fața ei, ordonă lui Ah Chi să coboare pentru a-i aduce lada cu scule. Vicky așteptă până când acesta dispăru prin capacul culisant al cabinei.

— Ei bine, Maiestate, dă-mi voie să-ți spun fără ocol că sunt sătul până peste cap de afacerea ta cu hotelul din New York.

— La dracu cu hotelul tău blestemat!

— Ce-ai spus?

— Doar ți-am lăsat un plan de restructurare bine gândit. Dacă vrei să obții beneficii peste cinci ani, trebuie să investești ceva bani, dar dacă nu vrei, ți-am și găsit cumpărători care așteaptă la rând. Vicky se simți ușurată, de parcă i se luase o mare greutate de pe inimă și, în același timp uimită de ușurința cu care îi ieșiseră cuvintele din gură. O făcuse, în sfârșit, singură, la întâmplare. Tatăl ei își scutură capul, parcă

buimăcit de ceea ce auzise. Citi în ochii lui convingerea că ea va reveni cu picioarele pe pământ.

— Ce dracu te-a apucat, Maiestate? întrebă el și în oricare altă împrejurare, ea ar fi intrat în pământ de rușine; acum însă el scăzuse în ochii ei, își pătase onoarea.

— Dar pe tine ce te-a apucat s-o aduci aici, într-o croazieră familială?

— Pe cine?

— Nu mă mai lua drept proastă!

— Nu știu despre cine vorbești!

— A aflat cumva și mama?

Duncan Mackintosh o săgetă cu privirea sa de gheață, dar cercetând-o mai atent, își dădu seama că nu-i mai putea ține piept. Privind pe deasupra capului ei, în direcția în care se afla Sally și unde Vivian își reluase locul sprijinindu-se de parâma de la pupă, îi răspunse în șoaptă:

— Nu, nu știe și ți-aș fi recunoscător dacă ai face în așa fel încât să nu afle. N-are rost să pricinuim dureri inutile.

— Și ce acoperire ai?

— Ce vrei să spui?

— Ce crede lumea care se află la bord? Ce crede mama?

— Adevărul! Vivian Loh se numără printre cei mai capabili salariați ai mei. Contez pe ea în privința contractelor și e dată naibii în relațiile cu chinezii.

— Dar Peter cunoaște chineza. Peter Mackintosh trăise, de fapt, pe continent, mai întâi ca student, apoi ca profesor.

— Fratele tău este alb, e un *gweilo*. Nu știu câte parale face în domeniul lui, însă în ochii lor va fi întotdeauna un afurisit de străin, iar pentru noi, un răzgâiat.

— Dar Hugo știe?

— Va ști când și dacă trebuie să știe, nu înainte. Nu se pune problema ca odraslele noastre să aleagă între mine și mama lor. Știi doar și tu asta, pentru că ești a naibii de isteață.

— Femeile observă în general, tată, știu să-și folosească bine ochii.

— Femeile! Pe dracu! Eu te-am învățat să observi, asta… și încă multe altele.

— Și acum s-au întors împotriva ta, nu-i așa?

— Cam așa ceva.

— Ah, tată, cum ai putut?

Un surâs brusc, însă plin de amărăciune înflori pe buzele lui Duncan.

— Mai bine întreabă-mă cum de n-am făcut-o mai de mult și, în afară de asta, Maiestate, să știi că nu *tu* ești în măsură să judeci pe alții. Luată prin surprindere, Vicky bătu în retragere și se gândi că ea ieșise onorabil din cele două căsătorii eșuate, ceea ce era valabil și pentru recenta sa despărțire de prietenul ei, dar cu câteva cuvinte alese în mod deliberat îi ordonase să se întoarcă acasă într-o atmosferă de confuzie generală.

— Dar, tată, cum poți compara divorțul meu de acum zece ani cu ceea ce-i faci tu mamei acum? Jeff era un băiat nefericit, iar pe mine m-ai manipulat să mă mărit cu el pentru că te ispitea lanțul de magazine al tatălui lui! Era suficient de tânăr și bleg ca să-ți facă jocul.

— Mama îmi spune însă că ai rupt-o și cu Rod Dwyer. Cât a durat relația cu el? Trei ani?

— Ia mai slăbește-mă! îi aruncă Vicky cu mânie. L-am dat deoparte în încercarea de a-ți salva blestematul ăla de hotel. Eu n-am avut niciodată aventuri, iar el nu s-a culcat niciodată cu altă femeie. Era un băiat tandru și… l-am iubit foarte mult.

— Da, într-adevăr, numai unul și unul. Jeff se droga, iar Rod aveam impresia că era

mai totdeauna beat.

— Trebuie să fie foarte veselă o asemenea viață ca și aceea pe care o duc eu acum.

Pe buzele lui Duncan Mackintosh înflori binecunoscutul său zâmbet fermecător ce-i punea în valoare strălucirea dinților și scânteierea ochilor cărora chinezii – cu înclinația lor spre poezie – îi găsiseră un nume potrivit de „Față de Dragon”. Timp de câteva secunde, copleșitorul și inegalabilul lui farmec calculat o seduse chiar și pe Vicky care îl privea acum cu oarecare înțelegere. El dăduse expresie îndoielilor sale legate de imposibilitatea de a trăi alături de un bărbat fără să-l distrugă sau de opțiunea ei pentru unul suficient de puternic care să supraviețuiască ambițiilor ei.

— Ah, tăticule…! De ce faci asta?

— Pentru că simt că trăiesc din nou, răspunse el cu un ton cât se poate de convingător.

Dar înțelegerea față de tatăl ei nu dură mai mult decât zâmbetul lui și întrucât ea nu putea admite că-i invidia siguranța, precum și noua lui fericire, se retrase după perdeaua temerilor sale legitime cu privire la impactul pe care l-ar putea avea asupra mamei această aventură amoroasă a tatălui ei.

— Cred că distrugerea vieții mamei mele merită o explicație mai serioasă.

— Nu există și nici nu mă aștept ca o fată de vârsta ta să dea dovadă de înțelegere.

— Să înțeleg că ai devenit intim cu „fete de vârsta mea”. De fapt ea arată chiar mai tânără decât mine.

— Are exact vârsta ta. Amândouă sunteți copiii Dragonului. Anul Dragonului – 1964 – a fost excelent pentru toți nativii potrivit standardelor chinezești.

— O amantă „dragon” pentru „Fața Dragonului”. Vicky zâmbi cu amărăciune.

— Oricum, cu ea mă înțeleg mult mai bine decât cu fiica Dragonului.

— Ah, da, desigur, e atât de atrăgătoare, atât de modestă și, ce să mai vorbim, „atât de isteață”!

— Lasă ironiile, i-o tăie el brusc pe un ton amenințător. Nu vorbi în necunoștință de cauză.

Vicky se aplecă spre el și îi șopti la ureche.

— Presupun că o „cunoști” bine, nu?

Ah Chi care tocmai își făcea apariția, îi văzu înfruntându-se ca doi cocoși, gata să se încaiere.

— Scuze, Missy. Vicky se dădu la o parte din calea lui și, printr-o înțelegere tacită, se retrase cu tatăl ei la proră, pe platforma îngrădită care se prelungește cu șase picioare deasupra bombresului, în fața iahtului. Prora ce tăia zgomotos apa le oferea un loc propice pentru a discuta în taină, departe de urechi indiscrete. Ea continua să-l privească printr-un păienjeniș de parâme și frânghii. Ah Chi aștepta în spate la o oarecare distanță, cu frânghia de salvare în mână, proptit cu un picior pe spinakerul prăjinii care bătea pe punte. El scruta marea, care devenea din ce în ce mai agitată la orizont, soarele se micșora, conturându-se tot mai palid pe cerul acoperit pe mari porțiuni de nori cirrus.

— Ce planuri ai cu ea? întrebă Vicky, nutrind o vagă speranță că mai putea salva ceva din căsnicia mamei sale.

— E o femeie formidabilă, veni răspunsul lui precaut.

— De asta ai angajat-o?

— De fapt, ea a fost o elevă cu bursă.

Mackintosh-Farquhar acorda burse elevilor și studenților chinezi nevoiași. Aceia care excelau la studii erau îndrumați către universități în Marea Britanie, iar ulterior li se oferea o slujbă la una din întreprinderi.

— De când durează toată povestea asta?

— Termină cu aiurelile tale. A făcut o treabă a naibii de bună pentru compania noastră, cu mult înainte ca relațiile noastre să capete turnura actuală. A fost șefă de promoție la Cambridge.

— Ce frumos din partea ei, spuse Vicky. Și eu am vrut să studiez la Cambridge. Ea tăcu brusc, preferând să nu-i fi dezvăluit secretul. Poate că și el se schimbase sub amenințarea „Răsturnării". Poate că un bărbat mai vârstnic simte nevoia să redevină tânăr când îl amenință vreo primejdie. Merse până acolo încât acceptă ideea că el acționase astfel de teamă sau poate… un bărbat își ia pur și simplu ceea ce dorește. Poate Vivian Loh era ultima dîntr-un lung șir de achiziții ale vieții sale: Sally, cu toată suita Liniilor de Navigație ale tatălui ei, lanțul de magazine, companiile aeriene, hotelurile, iar acum o amantă chinezoaică rafinată. Cât de tipic suna asta pentru Hong Kong, își spuse ea, pentru a nu știu câta oară. Să-și îmbarce vârstnica nevastă și s-o trimită înapoi în Anglia pentru a începe o viață nouă. Privi de cealaltă parte a iahtului către mama ei care își ridicase fața-i bronzată în bătaia vântului de parcă ar fi uitat complet de sine și se gândi la ea însăși

cum va arăta la șaizeci de ani. Cei douăzeci și opt de ani care le separau i se părură dintr-o dată foarte apropiați. Poate atunci, presupuse ea, își va lua un amant chinez chipeș, dacă așa va simți, și în special dacă vor rămâne în Hong Kong, pentru a nu face notă discordantă față de stilul de viață al orașului.

— Văd că zâmbești, remarcă Duncan, să înțeleg că pot relua lucrul la afurisita aia de macara?

— Dar, ia spune-mi, tipul acela cu barbă – Wally Hearst – cine e?

— Un american.

— Asta pot să văd și eu.

— Un negustor chinez independent. Are câteva filiale destul de prospere la Beijing.

— Am crezut că ai deja unul chinez, remarcă Vicky cu maliţiozitate.

— Vivian are legături mai bune în Shanghai.

— Da, dar Beijingul dă tonul la Hong Kong. Ce faci în Shanghai?

— Îmi fac prieteni, răspunse el enigmatic ca de obicei, dar Vicky insistă să-i spună ce punea la cale.

— Privește, strigă Sally. Duncan! Duncan, dragule! Privește! Împinse la o parte cana cu bere și înșfăcă îndată binoclul. În partea

dinspre port! Mai departe, în larg! N-am mai văzut așa ceva de ani de zile.

Toți întoarseră privirile către est și zăriră o mare Joncă Roșie legănându-se la orizont, cu toate pânzele în vânt.

5

Soarele învăluia pânzele striate ale joncii care semănau cu uriașe aripi de fluturi. Dispuse la întâmplare, în diverse unghiuri, acestea conturau o siluetă stranie. Catargul dominant se legăna în spatele velei-trincă acoperind minuscula velă numită focul săgeții.

— Se îndreaptă către noi!

Vicky se înfioră. Vechea corabie avea o înfățișare frumoasă, dar ciudată, ivindu-se parcă de nicăieri. Ea scrută zarea, însă nu observă nimic, nici măcar o urmă de fum. Mama ei, Hugo și Peter se distrau trecându-și binoclurile unul altuia. Vicky își privi tatăl. Silueta lui atletică, cu genunchii proptiți de frânghia de salvare, domina puntea vădind interes față de înaintarea misterioasă a joncii. Vivian Loh se strecură ca o felină și ajunse pe nesimțite în preajma lui. Observând manevra, Vicky aproape că simți dorința ei de a-l atinge. Împinsă de vântul proaspăt dinspre est care vălurea suprafața apei, marea joncă înainta repede, cu peste zece noduri, aprecie Vicky.

— Pirați cumva? întrebă Wally Hearst pe Ah Chi, cu o grimasă ce voia să treacă drept zâmbet. Se părea că pastilele contra răului de mare își făcuseră efectul, atenuându-i paloarea chipului. Am în sacul meu pentru Manila un automat. Poate ar trebui să-l…

— Eu l-aș lăsa la locul lui, îl sfătui polițistul. Oricum, dacă sunt înarmați nu ne putem compara cu ei.

— Cine ar putea fi? întrebă din nou Hearst.

Chip orientă din nou binoclul spre vas.

— Nu crezi, Duncan, că aparține Chinei?

— Pare destul de obosită să fie a lor.

Cu velele ponosite, cârpite la întâmplare, cu corpul său aproape distrus, de pe care se luase vopseaua, dând la iveală pete mari, înnegrită de mâzga apei, ambarcațiunea părea o barcă pescărească, de felul acelora care acostează ocazional în portul Victoria. În afară de aceasta, observă Vicky, nici o joncă nu mai arbora pânze decât la festivitățile organizate în onoarea zeiței mării Tin Hau. Până și cei mai săraci oameni de pe continent le înlocuiseră cu motoare Diesel ce le permiteau să navigheze pe tot parcursul anului, fără a fi nevoiți să aștepte musonul de iarnă.

— Aș fi depistat un vas de contrabandă, spuse Chip, dar radarul nu a semnalat prezența nici unui metal.

Vicky îi trecu binoclul lui Wally Hearst pentru a chibzui în tihnă asupra situației și îi arătă cum să-l potrivească, mai întâi cu un ochi, apoi cu celălalt.

— Ttiii! Dar are un milion de tentacule!

— În felul acesta își repartizează încărcătura.

— Aha, asta-i!

Ea îi explică vechile trucuri pe care le foloseau constructorii de nave pentru a consolida lemnul, bambusul și armătura corpului. Un cadru din bârne drepte înmănuncheate la proră sugera o semilună, iar spițele din bambus împărțeau fiecare pânză în panouri trapezoidale ce se deschideau în bătaia vântului asemenea unui uriaș evantai roșu.

— Cum naiba de știi atâtea lucruri despre jonci?

— MacF a avut mai de mult un șantier naval pe insula Apleichau. Tata mi-a încredințat conducerea acestuia – prima mea slujbă după terminarea școlii.

— Ciudată ocupație pentru o *gweipo!*

— Așa a găsit de cuviință tata.

Zâmbăreții dulgheri chinezi de pe șantier i-au împărtășit cu plăcere fiicei Tai-Pan-ului câte ceva din tainele construirii de jonci, dar în timp ce o amețeau cu arta șlefuirii lemnului de tek și cu instinctivul lor simț al proporțiilor, mai șterpeleau și ceva materiale de la întreprinderea MacF cu care își construiau pe ascuns sampane cu viteză mare pentru contrabandă. Vicky află acest lucru cu ocazia unui inventar făcut – așa cum învățase la școală – atunci când descoperise o astfel de sampană. O suflă iute de sub nasul hoților și o puse în vânzare drept sampană foarte rapidă. Deși supărați, ingenioșii constructori o admirară pentru istețimea ei, atribuindu-i numele de „Fiică a Dragonului”, un nume pe care de altfel nu-l păstră prea mult timp.

Forțând înaintarea către *Whirlwind,* jonca se apropia cu pânzele adunate în falduri. Ancora cu brațele ruginite atârna la proră și anvelope de automobil căptușeau ambele laturi, bălăbănindu-se din cauza tangajului. Vasul părea vechi de o sută de ani, scăpat ca prin miracol dintr-o duzină de războaie și revoluții.

— Se apropie!

Jonca înaintă până când ajunse paralel cu direcția de mers a iahtului. Bârnele trosneau

îngrozitor iar velatura scârțâia din toate încheieturile. Marinarii ascunși în dosul velelor purtau îmbrăcăminte de culoare închisă. Când vasul acostă în dreptul iahtului, aceștia ieșiră la iveală și începură să se cațere pe bord privind, se pare, cu multă circumspecție.

— Ah Chi, slăbește cârma! Văd că și ei au avut un timp blestemat cu vântul ăsta strâns!

— Heeei. Tai-Pan!

— Coborâți o barcă! ordonă Hugo.

Doi bărbați se urcară în barca ce sălta, neputându-și menține echilibrul.

— Ce vor? întrebă Hearst.

— Ginșii noștri „VCR” și „Sat Nav”, răspunse Sally cu sarcasm.

Vicky îl privi pe Hugo cu atenție, având impresia că nu era străin de toată afacerea asta.

— Fii liniștită, nu-i nici un pericol.

Patrulele din China obișnuiau să-i jefuiască pe pescarii chinezi din Hong Kong. În 1993 avusese loc un incident, în cursul căruia un iaht *gweilo* fusese avariat, dar se pare că acesta fusese ultimul caz. Pentru a liniști comunitatea oamenilor de afaceri, China comunistă a dispus decapitarea vinovaților în public, pe un stadion din

Canton, dar pedeapsa a avut un efect contrar, determinându-i pe expatriații din Hong Kong să reflecteze mai adânc asupra drepturilor civile de care se bucurau în timpul dominației britanice. Mama lui Vicky îi scrisese despre această întâmplare, apreciind că „Este o treabă măruntă care însă, după mine, nu a fost încă reglementată”.

Sampana gâfâia puternic alături de iaht, când un marinar se ridică și aruncă o frânghie în dreptul lui Duncan Mackintosh. Acesta o prinse și o învârti în jurul celui mai apropiat vinci, astfel încât sampana atinse corpul scunerului.

Marinarul chinez vorbi. Vicky o privi pe Mary Lee, crezând că dialectul era fukinez, însă Mary nu dădea semne că ar pricepe ceva. Vivian Loh făcu un pas înainte și schimbă cu marinarul câteva cuvinte pe care i le traduse lui Duncan atât de încet, încât Vicky nu le putu auzi.

— Hugo, strigă Duncan.

Acesta încălecă bordul și coborî în sampană, apoi o chemă pe Vivian.

— *Eu* vreau să vin, spuse Vicky.

— Barca e plină. Am nevoie de Vivian să traducă.

— Și eu vorbesc chineza.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Maiestate, ți se pare că flăcăii ăștia ar vorbi mandarina? Pun pariu că asta-i o joncă Ningo. Portul Ningo, amplasat în partea de est a Chinei, de partea cealaltă a golfului Hangzhou din Shanghai, era locul de naștere al majorității armatorilor chinezi din Hong Kong. Aceștia vorbeau puțin dialect wif. E un noroc că o avem pe Vivian cu noi.

Vicky nu mai găsi forța necesară să insiste. Timp de mii de ani mandarina fusese limba chineză de elită folosită în afaceri, pe lângă sumedenia de limbi și dialecte vorbite pe continent, însă pentru discuții cu mulțimea din sudul Chinei, ce trăia de-o parte și de alta a fluviului Yangtze, aceasta era la fel de nefolositoare ca și latina.

— Atunci ia-l pe Peter! izbucni furioasă Mary, împingându-l în față pe acesta, însă Duncan nu o luă în seamă și îl strigă pe Ah Chi, care era la cârmă.

— Ține aproape, Ah Chi, apoi cu un autentic rânjet de Dragon, adăugă: Dacă-și schimbă cursul, gonește după ea. Repede! Repede!

— Da, Tai-Pan, spuse băiatul Tanka, aruncând priviri îngrijorate către marea

joncă, temându-se ca nu cumva să-i depășească din cauza vântului.

— Hai, Viv, jos în barcă. Duncan o prinse de mână cu o gingășie de care Vicky nu l-ar fi crezut capabil și o ajută să sară peste bord, neslăbind-o de mână nici un moment.

Oare observaseră și ceilalți, se întrebă ea cu gelozie, spunându-și că doar dansatorii sau îndrăgostiții mai etalau asemenea gingășii.

După câteva trosnete și scârțâieli, sampana începu să se depărteze.

Spumegând de furie că fusese dată la o parte cu atâta brutalitate, Vicky urmări sampana care sălta pe crestele valurilor. Sally Mackintosh se apropie de ea și murmură gânditoare:

— Imprevizibilă mai e și marea asta. În aceeași clipă o rafală puternică izbi valurile și le scăldă pe amândouă, din cap până în picioare.

Vicky ridică din nou binoclul, cu genunchii proptiți de funia de salvare și descoperi sampana la adăpostul joncii, în vreme ce își descărca pasagerii. În spatele ei o auzi pe Mary dojenindu-l furioasă pe Peter:

— De câte ori ți-am spus să ieși în față? *Tu* trebuia să mergi cu el.

Peter mormăi un răspuns ininteligibil.

Vicky era acum de partea prietenei lui Peter pentru că înțelesese motivul supărării acesteia. Mary avea ambiții pentru Peter și, fiind probabil invidioasă pe locul pe care-l ocupa Hugo în afaceri, ghicise de asemenea că această întâlnire pe mare, aparent întâmplătoare, nu constituia nicidecum o surpriză pentru Tai-Pan-ul Mackintosh Farquhar.

6

Jonca scârțâia și gemea din toate încheieturile în vreme ce înainta zgomotos, despicând valurile, și toate astea îi aminteau lui Hugo de perioada copilăriei petrecute pe goeleta bunicului său.

— Fiul meu, îl prezentă Duncan Mackintosh.

Căpitanul joncii, un chinez cu fața tăbăcită de soare și câteva rămășițe de dinți tociți, se înclină. Ofițerul Armatei Populare de Eliberare nu schiță decât un vag gest de salut. Nu purta uniformă, dar Hugo făcuse armata și îl cunoștea. Un al treilea bărbat înzestrat cu robustețea specifică celor din nord veni să le strângă mâna. Hugo îl recunoscu și pe acesta din fotografiile din ziare – Ma Binyan, un înflăcărat lider studențesc care supraviețuise masacrului din piața Tien An-men din Beijing. *Asiaweek* publicase fotografia lui Ma pe prima pagină, împușcat și cu fața plină de sânge, cu o banderolă roșie pe cap și îmbrăcat cu un maiou pe care scria cu caractere chinezești „DATORIE DE SÂNGE”. *Linia Dură* îl ținu în temniță până când mentorul său, liderul

Partidului, Tang, îi asigură eliberarea, într-un moment de ascensiune a reformei, în 1994.

Filiformul shanghainez care părea să „conducă ostilitățile” îi invită să ia loc, ceea ce și făcură, în jurul unei mese rotunde, rudimentare. Armata, studenții, cadrele politice din Shanghai, iată un tablou complet, își spuse Hugo – o combinație explozivă în actuala luptă pentru putere care se ducea în China.

Nu avea însă idee ce rol juca Vivian aici, deoarece toți cei de față vorbeau engleza. Misterul fu îndată dezlegat. Vivian părea că adusese un mesaj secret din partea lui Duncan Mackintosh pentru shanghainezul Zheng, ceea ce putea constitui o explicație a reținerii sale aici.

Tatăl său despături cele două foi de hârtie vechi șifonate pe care le scoase din buzunarul cămășii. Zheng le apucă cu grijă, le duse la lumina ce pătrundea printr-o ferestruică înaltă, stropită cu apă sărată de mare. Ceilalți urmăreau neclintiți scena. Hugo începu să dea semne de plictiseală, dar nu și-o arătă. „Să vedem dacă ei au idee despre ce este vorba”, gândi el.

— Vreți să explicați ce înseamnă asta? întrebă Zheng.

— Escrocheriile lui Două-Cărări – sir Wong Li, care a încercat să forțeze șantierul meu naval să încarce cu cincizeci la sută costul construirii unui iaht, pretinzând ca diferența să fie returnată în numerar. Întrucât construirea iahtului intra în atribuțiile companiei sale publice, se cheamă că i-a escrocat pe acționarii lui cu un milion de dolari.

Zheng, un bărbat cu înfățișare tinerească, cu pomeții obrajilor foarte proeminenți, avea un aer perplex.

— Nu mă mir că Două-Cărări Wong Li e considerat… care este cuvântul potrivit la dumneavoastră în Hong Kong, dubios? La drept vorbind, nici nu este o noutate faptul că Wong Li recurge la acțiuni extreme pentru a acumula capital.

Hugo o privi pe Vivian Loh care părea relaxată și își dădu seama că tatăl lui de-abia dacă abordase subiectul, și acesta pe un ton foarte politicos. Incontestabil, drăgălașa Loh exercita o anumită influență asupra lui temperându-i ieșirile prea dure. Duncan împături hârtia.

— Acestea nu sunt decât simple potlogării față de fraudele de proporții pe care le face cu șantierele navale de stat ale

Chinei. Cu comisioanele încasate pentru fiecare navă chinezească el jefuiește China comunistă de averi considerabile. Fiecare vas din Flota Roșie Mondială Oceanică a fost practic furat Chinei.

O bună bucată de timp trosnetul și scârțâitul lemnăriei fură singurele zgomote ce se auziră în cabină. În cele din urmă, Zheng întrebă:

— Aveți probe?

— Oh, da! Am ținut ani de zile evidențe și rapoarte asupra acestui ticălos fără pereche.

Ofițerul își drese glasul și Zheng vorbi din nou.

— Este evident că a fost ajutat de oficiali guvernamentali cu rang foarte înalt.

— Foarte sus puși.

— Cine? întrebă Ma Binyan.

— Premierul Chen, spuse Duncan, iar Hugo se ridică în picioare.

Doi bărbați influenți controlau bătălia pentru putere în China: premierul Chen, conducătorul liniei dure din guvern și șeful Partidului Comunist, și Tang, liderul reformelor din Noua Chină. Regimul lui Chen era corupt, însă premierul deținea controlul

asupra armatei. Tang încerca să supraviețuiască cât mai mult, pentru a-i convinge pe cei mai vârstnici din Biroul Politic al *Celor Cinci* că reforma era singura speranță a Chinei, pentru a pune capăt corupției care sfâșia economia.

În mod cert, gândea Hugo, omul politic, militarul și studentul erau adepții reformei lui Tang. Dovezi concrete asupra estorcării masive a banilor statului puteau zdrobi linia dură a lui Chen, dându-i câștig de cauză lui Tang. Mai puțin clar era însă modul în care Duncan Mackintosh reușise să se interpună în disputa dintre cei doi.

Următoarea întrebare a lui Zheng coincidea cu aceea din mintea lui Hugo.

— De ce? De ce faci dumneata toate astea?

— Pentru a preveni numirea lui Două-Cărări Wong ca director executiv al Hong Kong-ului sub conducerea Beijingului, anul viitor, răspunse Duncan. Dacă Tang garantează numirea în această funcție a lui Allen Wei, ale cărui acțiuni întrunesc sufragiile tuturor, eu mă oblig să-i furnizez lui Tang proba de necontestat, menită să-l înlăture definitiv pe Două-Cărări Wong.

— Nu el ți-a furat linia maritimă? întrebă Zheng cu răceală.

— Cred că ar fi vrut să n-o facă, dar acum e prea târziu, răspunse Duncan la fel de glacial.

— Și asta este toată recompensa pe care o pretinzi? Răzbunare împotriva lui Două-Cărări Wong?

Duncan Mackintosh râse.

— Nici chiar așa! Eu sunt om de afaceri. Vreau locul meu în Hong Kong, să-mi clădesc hotelurile, să zbor cu avioanele mele și, cu voia lui Dumnezeu, să navighez cu vasele mele. Pariez pe oricât că Tang reprezintă principala șansă a Hong Kong-ului. Zâmbi ușor, apoi adăugă: iar eu sunt principala șansă a lui Tang dacă vrea să-l distrugă pe Chen.

— De unde ai făcut rost de aceste dovezi? întrebă Zheng, iar Hugo observă că shanghainezului îi scăpărau ochii de mânie, în ciuda faptului că pierdea teren.

— Mi-au fost furnizate de directorul unui șantier naval chinez cu care am făcut afaceri – un om de ispravă care hotărâse să-l demaște pe Două-Cărări. Am păstrat originalele documentelor care se află undeva, în siguranță. Pot să mă felicit pentru treaba asta.

— De ce?

— Omul a fost zdrobit de o macara.

— Două-Cărări Wong e autorul?

— După toate probabilitățile, un reprezentant oficial al Chinei comuniste.

— Trebuie să intrăm *noi* în posesia originalelor.

— Ar fi bine să fiți și voi „originali”, răspunse Duncan. Nu le voi da nici unui adjunct al lui Tang, ci doar lui personal.

— Imposibil, spuse Zheng pe un ton categoric, iar fețele tovarășilor lui se întunecară.

Duncan Mackintosh își împinse scaunul și se ridică de la masă, cu Hugo alături.

— Domnilor, socotesc de bun augur această primă întâlnire și vă mulțumesc că ați înfruntat furtuna pentru a sta de vorbă cu mine și cu fiul meu.

Vicky reperă jonca cu binoclul. Faptul că fusese îndepărtată de la întâlnire, indiferent de motive, o făcea să-și aducă din nou aminte că stătuse prea departe de orbita Mackintosh-Farquhar, irosindu-și eforturile în New York, pentru a se elibera de sub tutela tatălui, dar conștientă că, de fapt, a acționat mereu sub această tutelă. Ea nu putea fi urmașa, ci doar

un membru al familiei, întrucât nu putea exista decât un singur Tai-Pan. Acum se simțea asemenea unui alpinist privat de piscurile montane sau unui marinar pe uscat.

Privirea i se fixă asupra unui bărbat care se apropie de timonier, un chinez înalt și chipeș, cu o ținută semeață. Avea statura și umerii lați ai nordicilor, ceea ce-i sugeră imediat imaginea unui călăreț din Manchu sau a unui sălbatic al stepelor. Tocmai se întreba ce-o fi căutând pe puntea unei jonci pe Marea Chinei, când îl văzu că se apropie de bord și zâmbitor, îndreaptă cu emfază către ea un lung telescop.

— Vezi că ăla și-a fixat telescopul pe tine, spuse Chip care privea alături de ea.

Vicky lăsă binoclul în jos.

— Cine crezi că sunt ei?

— Întreabă-l pe tatăl tău.

— Da, într-adevăr.

Între timp bărbații Mackintosh o ajutau pe Vivian Loh să urce în sampană.

— Mergi mai aproape, Ah Chi, îi ordonă Sally.

Sampana fusese pusă la grea încercare în cursul traversării.

— Da, Tai-Tai.

Whirlwind reduse distanța la jumătate, în vreme ce Vicky și polițistul Chip stăteau pregătiți să apuce frânghia. Câteva minute mai târziu, toți reveniseră teferi la bord, însă bine muiați de apa caldă a mării; sampana făcu cale întoarsă la joncă și fu imediat recuperată. Cu lemnăria trosnind, ea își reluă cursul sub vânt înspre vest, despicând cu greu valurile.

Vicky ardea de nerăbdare să afle ce se întâmplase la bordul joncii, dar știa că nu era cazul să întrebe; tatăl ei îi va relata exact ce-o să vrea și când o să vrea – dacă va binevoi vreodată…, dar nici nu-și călcă pe inimă s-o întrebe pe Vivian. Pe Hugo însă, poate l-ar putea trage de limbă cu vreun șiretlic.

— Ei, ce ați făcut acolo? întrebă Sally.

— Căpitanul chinez ne-a avertizat că intrăm în furtună.

— Oricine și-ar fi dat seama de asta. Hai mai bine spune-ne ce a vrut?

Duncan Mackintosh făcu cu ochiul și-i zise pe un ton conspirativ:

— A vrut să te cumpere.

— Pe mine? râse Sally. Ce chinez și-ar dori o femeie bătrână? Poate pe Vicky?

— Nu, pe tine. Îi plac femeile înalte.

— Și Fiona este înaltă.

— Hai, lasă prostiile astea, mamă, strigă Fiona, făcând un gest de lehamite cu mâna. Hugo, spune-i să fie serioasă.

— S-a referit în mod expres la tine; în schimb, ne-a oferit aur și o ladă cu jad, nu-i așa, Hugo?

— Oh, da, spuse Hugo. Tata era gata să le ia, dar din fericire, i-am amintit la timp că avem nevoie de tine la navigat.

Pe tot parcursul acestei grotești parodii familiale Vicky se încărcă cu răbdare, dar în cele din urmă interveni:

— Și Vivian a tradus toate acestea?

Trezită din reverie, Vivian privi spre ea și, timp de o secundă, nu-și putu ascunde furia.

— Nu a fost nevoie, interveni Hugo; toți vorbeau engleza.

— Engleza? răsună ca un ecou vocea lui Vicky. În aceeași clipă, fratele ei mai mare tresări văzând privirea încruntată a tatălui lor.

— Radioul căpitanului nu mai făcea doi bani, spuse Duncan, iar barometrul scăzuse la treizeci și, desigur, în această situație, dorea să știe ce rapoarte avem despre vreme.

— Atunci de unde știa că vine furtuna?

— O simțea în oase, însă avea nevoie de precizări. Nu voia să riște să ajungă la Hong Kong, la fel cum nici noi nu dorim acest lucru, nu-i așa, Sally?

— Ah Chi!

— Mare liberă, Tai-Pan.

— Foarte bine, haideți mai bine cu toții jos să mâncăm până nu se întunecă de-a binelea. Mami, ce-ai zice de o supă fierbinte atâta vreme cât o mai putem încălzi?

— S-au și dat dispoziții la bucătărie; meniul special pentru taifun: cârnați, fasole, rață și orez.

Duncan Mackintosh dădu fiecăruia câte o sarcină; Vicky urma să împartă echipamentul de salvare tuturor celor aflați pe punte și veste de salvare pentru cei de jos. Vestele de salvare reprezentau o precauțiune suplimentară pentru cazuri extreme, însă echipamentul de salvare era vital. Aproape în fiecare an dispărea cineva pe mare; era aproape imposibil să conduci destul de repede vasul în căutarea unui om căzut peste bord în plină noapte. În timp ce distribuia echipamentul, ea cugeta la misterioasa întâlnire a tatălui ei pe jonca roșie.

El evitase în mod clar orice întrebare, ajutat fiind și de iminența furtunii, dar dacă

era adevărat că aștepta întâlnirea cu jonca roșie, atunci se impuneau câteva concluzii, cel puțin ciudate: Duncan Mackintosh avea legături de afaceri cu cineva din China comunistă; aceste afaceri erau secrete și dacă el cunoștea persoana pe care urma s-o întâlnească, trebuie să fi știut că vorbea engleza, ceea ce însemna că Vivian Loh nu-l însoțise pe tatăl ei în calitate de translator. Faptul că îl luase și pe Hugo era de asemenea revelator. Tatăl ei acționa de obicei de unul singur. La bordul lui *Whirlwind* nu era decât un căpitan, iar la Mackintosh-Farquhar un singur Tai-Pan, așa că, luându-l pe Hugo, urmașul lui, avea în vedere planuri de viitor pe termen foarte lung.

De ce să se întâlnească în secret pe mare și cu cine, iată întrebările care-i ardeau buzele, când se ciocni de Hugo, pe puntea superioară, tocmai când acesta se ocupa de ancora pentru furtună. Hugo imita destul de bine „Rânjetul Dragonului” – de altfel un dragon mai drăgălaș – pe care-l arboră, spunându-i cu un aer neutru: „Las-o baltă!”

Soarele gălbui se reflecta într-o mare plumburie și în curând totul fu învăluit de mantia întunecată a nopții. *Whirlwind* înainta

anevoie către sud, cu toată lemnăria udată de stropii grei ai valurilor ce se izbeau cu putere de bordurile iahtului, făcându-l să sclipească în lumina reflectoarelor. Între timp, Hugo făcea un ultim rond pentru a asigura velatura și a fixa bine parâmele, otgoanele, precum și legăturile velelor, spre a evita orice fricțiune.

Vântul începu să sufle cu putere printre vele, provocând zgomote din cele mai variate. Vicky stătea la timonă în timp ce tatăl ei, Hugo și Ah Chi coborâră să mănânce și să se odihnească puțin. Simți că marele vas prinde viață în mâinile ei. Era construit să reziste și să ofere confort în curse lungi, cu alte cuvinte se investise tot ce era mai bun în el, pentru a da un randament maxim. La fel și cu mine… gândi ea, cu simț autocritic: „brânză bună în burduf de câine”. Se uită la ceas: la New York era o oră matinală, un moment de acalmie în holul hotelului, între plecări și sosiri de clienți, în contrast cu agitația de la bar sau restaurant unde se făceau pregătiri pentru dejun, sau cu iureșul din apartamente, unde cameristele dădeau zor cu curățenia.

Cu pijamaua udă până la piele, Huang se întoarse de la cockpit, iar Vicky îndreptă farul în jos pentru a avea o mai bună vizibilitate asupra valurilor.

— Prinde-ți echipamentul, spuse ea, arătând spre propriul echipament fixat de vinciul de la cockpit.

— Da, Missy.

Huang surâse și dădu din cap. Nu vorbea engleza, iar dacă i s-ar fi spus că o uriașă caracatiță se îndrepta spre el pentru a-l înșfăca de pe punte, Huang ar fi zâmbit și ar fi spus: „Da, Missy”.

— Fixează-ți echipamentul, repetă ea pe un ton răstit, însă Huang se lipi speriat de bord. Avea destulă bunăvoință, însă nu era înzestrat cu acel simț marinăresc înnăscut, propriu lui Ah Chi.

Sally se apropie încet de prora întunecată în așa fel încât să nu o deranjeze pe Vicky de la cârmă și-l trimise pe Huang jos să mănânce. Indicatorul de viteză a vântului, o lumină palidă în fața cockpitului arăta douăzeci și două de noduri, când o rafală puternică îl făcu să sară la treizeci, obligându-l pe *Whirlwind* să-și afunde prora peste suprafața apei și împroșcându-i fața lui Vicky cu apă caldă sărată. Simțea cum cârma îi este smulsă din mână, ca și cum un monstru uriaș s-ar strecura pe sub vas.

— Catargul mare este suprasolicitat, îi strigă mama din întuneric.

Vicky se îndreptă către vela mare, însă Sally o opri.

— Se pare că cineva a uitat să strângă marginea de învergare.

Vicky simți în întuneric mâna mamei sale pe roata cârmei, o lăsă în locul ei și, croindu-și drum înainte, își desprinse frânghia de salvare de la vinciul cockpitului și o fixă de bara de pe acoperișul cabinei, înainte de a păși pe punte. Mama avea dreptate cu privire la frânghia marginii de învergare. Deși nu o putea distinge în beznă, simțea că vela era umflată. Vicky dădu de capătul parâmei și îl trecu de patru ori în jurul unui vinci, trăgând astfel de vergă în jos.

— Așa e mult mai bine, strigă Sally, cu o voce care vibra în vânt, iar când Vicky se întoarse la cockpit, siajul vasului era mai puțin pronunțat și cârma devenise mai ușoară în mâinile ei. Norii acoperiseră complet steaua după care se călăuzea.

— Cap două sute zece, spuse Sally cu chipul luminat de cadranul compasului.

— Da, știu.

— Nu-i așa că e formidabil? spuse Sally. Vicky îi privi silueta în lumina compasului și observă că sorbea din nou un martini.

— Ai mâncat ceva, mamă?

— Nu mi-e foame.

— Care sunt coordonatele vremii?

— Forța șase sau șapte grade Beaufort. Nimic despre „afurisita aia de fată bătrână”.

— Nu va fi taifun? întrebă Vicky.

— Sper din toată inima să nu fie, dar vom avea o noapte grea și lungă. La ce te uiți? Oh! n-ai motive de îngrijorare. Doamne! Uneori ai în priviri o licărire ciudată care mă sperie… Hai, mai bine spune-i lui mami, cum e viața ta la New York?

— Din bucățele.

— Am ghicit asta azi de dimineață. Vreau să spun, ai vreun prieten?

— Ți-am mai zis că nu figurează nimic pe agenda mea.

— Nu te necăji pentru asta, agendele se pot rescrie.

— Vorbesc serios. Vreau cu adevărat să fiu singură.

— Și eu am avut perioade din acestea, îi spuse Sally, privind în gol.

Vicky încercă să-i deslușească fața în întuneric. Nu avea nici o bănuială legată de Vivian Loh?

— Mamă, ce crezi tu că a făcut tata în jonca aceea?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Și nu ești curioasă?

— Nu discutăm niciodată afaceri.

— Deci crezi că era vorba de afaceri?

— Orice mișcare pe care o face tatăl tău este o afacere.

— Mă gândeam și eu… o joncă chineză care acostează lângă noi și…

— De ce nu-l întrebi pe el dacă ești așa de curioasă, i-o tăie scurt Sally, întorcându-și capul într-o parte să-și scurgă paharul. Așa, până la fund, ca generalul Mac-Arthur. Se întoarse înapoi la pupă.

— Unde îți este echipamentul de protecție? strigă Vicky după ea, însă vuietul vântului și al valurilor îi acoperiră glasul și își dădu seama că mama ei n-o auzise. Întrucât băutura reprezenta un alt subiect pe care Vicky nu era dispusă să-l analizeze pe moment, și-l scoase din minte și rămase să guste plăcerea singurătății, pe punte. Viteza vasului crescuse, iar marea, deși învolburată nu era încă primejdioasă, ridicarea și spargerea valurilor fiind încă previzibile. În aceste condiții cursul lui *Whirlwind,* deși nu era nici ușor, nici lin, se menținea constant, iar ritmul său nu varia prea mult. În bezna care-i înconjura, doar coama albă înspumată a valurilor se mai distingea uneori ici și colo

când vreun mănunchi de stele, uimitor de strălucitoare, se ivea de printre nori, părând atât de aproape, încât erai tentat să le atingi cu mâna.

— Sosesc întăriturі, se auzi glasul glumeț și mobilizator al lui Hugo care îi întrerupse firul gândurilor. În timp ce se apropia grupul format din tatăl lor, Ah Chi, Chip, Sally și Peter, Vicky se dădu la o parte din lumină, așteptând ca ei să închidă capacul culisant de la cabină. Se așezară în cockpit pe banchete, râzând și glumind, aruncând priviri piezișe prin hublouri, dar nu după mult timp se așternu liniștea. După ce se obișnuiră cu întunericul, constatară că starea mării se modifica vizibil.

— Dumnezeule mare, spuse Hugo trăgând puternic aer în piept, într-o stare de spirit în care emoția se amesteca cu neliniștea.

— Cum merge, Maiestate?

— Vântul la douăzeci și cinci, rafale la treizeci și cinci. Valurile în creștere în spatele nostru. Aș vrea s-o mai încetinesc puțin.

— Poate ești obosită?

— Nu, deloc.

— Nu vrei să te odihnești puțin?

— Nu!

— Atunci vezi să nu o găurești. Dacă lași valurile să-ți izbească în pupă, o încurcăm cu toții.

Vicky încremeni, dar Sally îi făcu semn cu cotul în întuneric.

— Da, tată, răspunse ea automat, neînțelegând de ce tatăl său anticipase varianta cea mai rea. Vrei cumva să mai luăm o terțarolă?

— Nu, lasă că se comportă bine, răspunse el cu o profundă afecțiune pentru *Whirlwind,* dar în aceeași clipă un val puternic izbi pupa dîntr-un nou unghi, ceea ce-l făcu să se ridice de la proră. Vicky cârmi brusc, lateral, înainte ca vasul să fie izbit dintr-o parte, însă o rafală puternică lovi într-o velă strai și o desprinse apoi cu furie.

— Hugo! Preia cârma înainte să-și schimbe direcția.

Cu figura schimonosită, Hugo ajunse la roata cârmei.

— Lasă un bărbat să facă asta.

— Să vedem cât ai să reziști. Cu obrajii înflăcărați din cauza vântului șfichiuitor, se întoarse pe puntea pupei. Îi displăcea profund când dădea greș cu ceva, dar când tatăl ei era de față o durea și mai mult. Ea știa că nu e un marinar înnăscut ca mama ei care se dedicase

navigației încă din copilărie. Exista o legătură intimă între barcă și mama ei pe care Vicky simțea că n-o va stabili niciodată; dar, de cele mai multe ori, prin eforturi și concentrare, știa să o domine și să-i înlăture defecțiunile. Se lungi pe spate cu harnașament cu tot și privi norii care semănau cu o herghelie de cai albi ce goneau în întuneric.

— Vicky! o strigă Hugo peste umăr, mă urmărești, draga mea?

În primul moment, ea crezu că Hugo, ca frate mai mare, afectuos și protector, încerca să o calmeze, cerându-i să dea de veste dacă valuri periculoase ar izbi spatele vasului în unghiuri primejdioase, dar în clipa următoare vântul se înteți și imprimă vasului o mișcare haotică. Nu mai încăpea nici o îndoială că marea era montată și că timonierul aproape că nu mai putea controla vasul.

Vicky sări ca arsă și se plasă într-un unghi de observație mai convenabil, cu fața spre pupă. Era o beznă înspăimântătoare. Trebuia să privească în toate direcțiile, ciulindu-și urechile la orice zgomot suspect. Treptat, ea distinse zgomote produse de vele și catarge, de acelea provocate de izbirea valurilor uriașe care obligau *Whirlwind* să-și afunde prova, urmate apoi de izbirea unei alte rafale în vele

și șuieratul vântului, venit parcă de pretutindeni. Apoi, liniște… o liniște încărcată de prevestiri sumbre. Vergile catargelor care puteau fi văzute de la o distanță de o sută de yarzi la lumina zilei erau acum învăluite în negura nopții, așteptând liniștite să se frângă. Singura nenorocire care veni prin surprindere se dovedi afundarea treptată a pupei, întrucât un val uriaș absorbi apa de sub vas.

— Vin dinspre port, Hugo.

Hugo cârmi spre dreapta, riscând un unghi de abordare a valurilor din față, pentru a menține pupa orizontală. Aceasta se redresă și *Whirlwind* acceleră. Hugo smuci iar roata cârmei pentru a menține echilibrul de forțe între față și spate. Aceasta se redresă cu încetineala cu care se aplecase, ceea ce însemna că el calculase corect, dar o zgâlțâire puternică dovedi contrariul. Timp de o secundă lăsă impresia că își pierduse controlul; Vicky nu se putu stăpâni să nu-și spună cât de necruțător ar fi fost tatăl ei dacă, în locul lui Hugo, *ea* ar fi comis greșeala. Pe Hugo însă îl preveni cu blândețe, ca după câteva momente să coboare acolo… unde, desigur, aștepta Vivian. El lipsi timp de vreo zece minute.

— Sărmanul Wally Hearst, fu singura remarcă pe care o făcu Duncan la întoarcere. E terminat de tot, amărâtul.

Hugo rezistă timp de o oră, apoi Duncan îl chemă pe Ah Chi să treacă la timonă. Chinezul se îndreptă nerăbdător spre cârmă. Fulgere scăpărau în depărtare, urmate de bubuiturile tunetelor.

— Să-ți fac lumină, Ah Chi?

— Da, Missy.

Chinezul se descurca însă destul de bine și fără ajutor, rotindu-și capul cu agerime în toate direcțiile. Scăpărările trăsnetelor deveniră tot mai dese și mai luminoase. Un fulger, cel mai puternic de până atunci declanșă o ploaie cumplită, însoțită de rafale de vânt, care măturară punțile, trântind vasul pe o parte. Un altul scăpără din nou, aruncând peste vopseaua acestuia o lumină de moarte. Vicky văzu ploaia năvălind pe punți, văzu sclipirile spițelor de la roata cârmei în mâna lui Ah Chi, văzu apoi suprafața mării aplatizată pentru moment de răpăiala ploii, apoi alte valuri uriașe, ca niște lanțuri de munți cu creste răsucite, și *Whirlwind* se urcă pe un val uriaș care îl țintui pe loc aproape înțepenit, trântind-o pe Vicky peste echipamentul ei. Lumina fulgerului o

orbi pentru o clipă. Un nou trăsnet împrăștie un fascicul luminos și privirile i se opriră asupra lui Ah Chi lungit pe podeaua cockpitului, susținut de mama ei care îi cerceta o tăietură deasupra sprâncenei. Tatăl ei preluă cârma. Când întoarse capul, Vicky zări un val monstruos ce venea în urma lor cu un muget înfricoșător.

— Tribordul! strigă ea la tatăl ei, dar acesta luase deja măsurile de siguranță pentru evitarea dezastrului. Ea mai strigă de două ori, făcându-l atent că marea este foarte montată în unghi la pupă și de fiecare dată constată că el anticipase pericolul. Vicky rămăsese mută de admirație. Era ca și când anticipa totul prin picioare, simțind sub el cum *Whirlwind* trepidează în fața atacurilor mării. Dacă barca îi vorbea mamei într-un limbaj precis al vântului și velelor, tatăl ei comunica cu vasul în baza unui cod știut numai de ei. Corpul vasului era ochii lui, iar cârma – mintea lui.

— Hugo! zbieră el deodată. Scufundă ancora de furtună.

Zgomotul combinat de vânt, valuri și ropotul ploii aproape că îi acoperi glasul. De pe puntea de la pupa, Vicky coborî în cockpit și se strecură pe lângă mama ei. Ah Chi reuși

să se țină pe picioare și strângându-și cu putere între degete rana sângerândă, susținea că se simte bine. Chip îl lumină cu felinarul și îi spuse:

— Hai jos, băiete, să văd ce ai, și, petrecându-i un braț pe după umeri îl conduse până la cabină, în ciuda protestelor acestuia.

— Acum! urlă Vicky când văzu apa că se retrage de la pupă, luminându-le calea până ce coborâră prin capacul culisant.

Totul se petrecu în câteva secunde. Între timp, Hugo încerca să arunce ancora de furtună. Bărbații fixară legăturile de un vinci de lângă cockpit pentru a rula vela.

— Afurisita asta, iar s-a înțepenit, tată.

— Lasă-mă pe mine, strigă Peter, croindu-și drum spre cabină.

Tatăl lor îndreptă lumina farurilor spre punți, cercetând nivelul apei din jurul acestora.

Vicky nu mai văzuse niciodată așa ceva. Apa pătrundea în vas din toate părțile, în creste înalte.

— Data viitoare, sugeră Sally, trebuie să luăm cu noi un anemometru, poate așa, tatăl tău mă va asculta o dată și pe mine. Mai sorbi

o înghițitură de Martini pe care îl șterpelise din provizie.

— Hugo, n-ar trebui să-l ajutăm pe Peter? întrebă Vicky.

— Se descurcă el.

Peter însă nu se descurca deloc. El se afla pe puntea din față, aplecat peste un vinci, încercând să-i deblocheze mecanismul, când un val urcă peste provă, îl izbi și îl culcă pe podea. Își ridică cu precauțiune capul, ca o broască țestoasă și se trase înapoi către frânghia sa de siguranță.

— Hugo! răcni tatăl lor. Trimite-l pe Peter înapoi să înfășoare blestemata aia de velă. Dacă nu puteți, tăiați-o dracului înainte de a se răsuci.

Hugo porni cu pași împleticiți de-a lungul bordului încercând să-și mențină echilibrul. Ajuns pe puntea din față, îl desfăcu pe Peter din chinga sa, astfel încât să se poată strecura în locul lui.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Sally, el știe mai bine să…, însă Hugo foarte precaut, se și strecură prin spatele lui până la capătul frânghiei de salvare din jurul vasului, înainte de a îngenunchea pe vergă cu cuțitul în mână. Peter se aplecă înapoi și căzu extenuat în cockpit. Vicky îl compătimi

sincer, văzând că, în ciuda strădaniilor eșuase în mod lamentabil. S-a schimbat… gândi ea; în trecut ar fi evitat asemenea situații. În aceeași clipă îi veni în minte Mary Lee care îl împingea mereu de la spate.

— Nu fi prea sigur de frânghia asta de salvare! îi strigă Sally, însă vocea ei fu acoperită de vuietul vântului. Se ridică și încercă fără prea multă îndemânare să-și desfacă frânghia de siguranță.

— Unde te duci, mamă?

— Vreau să-l asigur și să-l fixez de vinci, înainte ca alt val să ne plesnească. Frânghia de salvare nu-l va ține.

— Hugo! zbieră Duncan din fundul cockpitului, în timp ce se lupta cu roata cârmei, însă Hugo nu-l mai putu auzi.

Vicky se duse în față.

— Am să-l prind eu.

— Oh, Dumnezeule! strigă mama ei. Hugo, ai grijă!

Un val de o înălțime nemaipomenită, poate triplă față de celelalte, se năpusti asupra vasului. Duncan învârti roata cârmei, vrând să-l abordeze cu fața, însă acesta absorbi atâta apă de sub vas, încât prora sa nu se putu ridica.

— Hugo! mai țipă o dată și Sally.

Simțind puntea de sub el ca de plumb, Hugo privi în sus la peretele uriaș al valului în ascensiune și se aruncă peste catarg cu brațele desfăcute. Întrucât avea echipamentul fixat de frânghia de salvare, el fu smuls chiar în momentul când valul ajunse în dreptul lui, năpustindu-se pe puntea din față și măturând totul în calea sa.

Vicky își văzu fratele înșfăcat de acest val monstruos. Hugo fu proiectat de-a lungul vasului, iar legăturile harnașamentului lui smulseră frânghia de salvare, retezând stâlpii parapeților ca pe niște popice. Corpul său flutură peste cockpit și, după ce fu smuls și ultimul stâlp, acesta dispăru în bezna nopții.

— Urmăriți-l! strigă Duncan din răsputeri.

Existau mai multe teorii cu privire la modul de pescuire a unui „om la apă”, însă toți fură de acord că cel mai important lucru era să nu fie scăpat din vedere, întrucât un cap plutind pe o mare montată putea fi socotit pierdut pentru totdeauna.

Dumnezeu era mare. Luminile trăsnetului scăpărară din nou și Vicky, sărind pe puntea de la pupă, zări capul blond al lui Hugo, mult

în spatele pupei, strălucind ca aurul într-o mare înspumată.

— Să ne apropiem!

Duncan abandonă roata cârmei și *Whirlwind* se clătină. Să faci *marche-arriere* cu un vas mare la comenzi bruște și neașteptate era o treabă foarte grea, chiar și în cele mai bune condiții, dar în cea mai întunecată noapte, cu schimbări rapide ale vântului, cu o mare foarte montată, cu ploaie și furtună, era aproape imposibil. Un val se sparse deasupra capului lui Hugo, și Vicky nu-l mai zări, cu toate că Chip alergă imediat către ea cu o lampă puternică. Rotiră îndelung farurile în cercuri tot mai largi pe suprafața apei. Ah Chi, Fiona îngrozită, până și Wally Hearst alergară spre puntea superioară cu alte surse de lumină și făcură același lucru, dar nu reușiră decât să stânjenească manevrarea velelor, în timp ce vasul își reluă cursul pe care veniseră.

Căutară astfel ore întregi, deși știau bine că marea învrăjbită și furtuna îi depărta tot mai mult de locul în care Hugo fusese aruncat peste bord. Fiecare era obsedat de imaginea lui Hugo zbătându-se în încleștarea cu valurile, încercând să supraviețuiască și groaza puse stăpânire pe toți, deși continuară

să scruteze o mare întunecată și năprasnică. Toți erau tăcuți, afară de Sally care rămase agățată de parâma-strai a vasului, urlând de disperare în bătaia vântului.

Implorând o minune, Vicky se duse lângă mama ei să o îmbărbăteze.

— Urmăriți-l în continuare, urlă ea mereu.

Vicky se retrase și își reluă poziția de cercetare a mării în lumina alburie a reflectoarelor. Simți o prezență lângă ea și, privind în sus, îl zări pe tatăl ei la cârmă, cu fața rigidă, ca de piatră. Își dădu seama îndată ce lucru groaznic îi trecea prin minte în acel moment. Hugo se dusese pentru totdeauna, iar ea era singura care-i mai putea lua locul.

CARTEA A DOUA
DOUĂ-CĂRĂRI WONG

7
Revelion 1996–1997

— Salut, Vicky, arăți minunat!

Alfred Ching întinse mâna și se aplecă să o sărute ușor pe obraz. Ochii lor se priviră un timp, iscoditori, încercând să reînvie amintiri dintr-o perioadă îndepărtată când fuseseră amanți. Vicky se smulse însă brusc de sub vraja privirii lui, iar Alfred Ching o urmă în biroul ei, aruncându-i ocheade admirative ce nu omiteau nici un amănunt din înfățișarea ei. Exteriorul clădirii care adăpostea birourile executive ale companiei Mackintosh-Farquhar era modest și lipsit de perspectivă, întrucât aceasta fusese înconjurată de alte clădiri mai noi și mai înalte, de felul acelora care invadau acum Causeway Bay, însă lucrătura lemnului și a mobilierului stătea mărturie asupra unui îndelungat și profitabil negoț maritim desfășurat de această întreprindere.

— Regret nespus dispariția lui Hugo; mă gândesc adesea la el.

— Am primit cartea ta de vizită cu condoleanțe și îți mulțumesc. De fapt, îți mulțumesc pentru amândouă.

Alfred îi trimisese câteva rânduri foarte simțite în care îi spunea cât de mult admirase caracterul lui Hugo și o altă scrisoare în octombrie, când începuse să circule zvonul despre divorțul părinților ei. Dar iată că acum apăruse ca din senin, propunându-i să-l primească pentru a discuta afaceri. Ea se afla la Hong Kong de șase luni și era puțin supărată la gândul că în toată această perioadă, Alfred nu-i dăduse nici un semn de viață.

Dar de ce oare îi dădea acum târcoale? Îl tratase mizerabil, căci nu exista un cuvânt mai potrivit pentru comportarea ei, și, deși pe atunci nu avea decât optsprezece ani, azi, la treizeci și doi, se mai simțea încă vinovată. Alfred o ceruse în căsătorie, dar Vicky nu intenționase să se mărite cu nimeni înainte de a fi găsit o cale să rupă cu tradiția familiei și să-și facă mai curând o carieră decât să patroneze acțiuni de binefacere și să crească următoarea generație de fii și fiice ale Tai-Pan-ului.

De fapt, Vicky se folosise de el pentru a-l determina pe tatăl său s-o trimită la un

colegiu din New York, deși Duncan Mackintosh nu avea nevoie de fiice instruite. Șmecheria reușise. Cum era de prevăzut, mama ei se opusese căsătoriei cu un chinez, în timp ce tatăl ei – ambițiosul fiu al unui funcționar în serviciile coloniale – avusese și mai puțină nevoie de un ginere sărăntoc decât de o fiică cu studii. Faptul că Alfred nu le purtase pică nu ușură cu nimic situația.

— Ai fost plecat în ultimul timp? întrebă Vicky.

— Canada și Statele Unite. Acum sunt în tratative pentru cumpărarea lui Cathay Tower.

— Am auzit și sunt foarte impresionată. Circulau zvonuri că nu de mult, Alfred câștigase o mică avere din importul de carne tranșată de la abatoarele nord-americane pentru Hong Kong. Cathay Tower era cea mai mare și mai nouă proprietate din Causeway Bay, o adevărată lovitură de maestru în cariera sa. E adevărat că vei plăti două miliarde?

— Aproape.

Două miliarde era un preț exorbitant, care avea să urce valoarea proprietăților lui la cote astronomice în toată Colonia. Aceasta

era bârfă de ultimă oră, dar ea spera să afle și alte amănunte.

— E adevărat că în afacerile tale te folosești de banii Chinei populare?

Ochii migdalați ai lui Alfred se întunecară ușor, vizibil dezamăgit pentru faptul că tocmai Vicky Mackintosh îl credea capabil să joace rolul de comisionar al Beijing-ului.

— Eu n-am nimic de-a face cu China, răspunse el pe un ton neconvingător. Asta e o afacere serioasă.

Vicky se gândi că n-ar fi rău să-i sugereze tatălui ei ca Mackintosh-Farquhar să mai cumpere câteva proprietăți înainte ca prețurile să urce.

— Mult succes…! Ai o mină foarte prosperă.

Într-adevăr, Alfred strălucea. Arăta strașnic în costumul său gri-perlat, cu un surâs degajat, ce exprima siguranță de sine. Ea se bucura sincer că frumosul ei iubit chinez de altădată era azi un om împlinit. De-a lungul anilor, el îi înflăcărase imaginația cu o insistență tulburătoare. Puteau trece luni fără să se gândească o clipă la el, dar era suficient ca un bărbat bine făcut să-i apară în cale, să remarce un mers care-i amintea de

Alfred și, dintr-o dată, imaginea lui reînvia, chinuind-o nopți de-a rândul.

Alfred crescuse în Hong Kong și devenise conștient încă din fragedă tinerețe că un studiu aprofundat și o stăpânire temeinică a limbii engleze ar constitui un instrument cu dublă valoare pentru un chinez ambițios care aspira cât mai sus. Trudise mult la problemele de pronunție și chiar reușise să și-o șlefuiască într-o școală engleză care punea accent pe pronunție, recurgând la vizionarea de filme vechi. Mai târziu împrumutase și un accent australian, la Sydney, unde își făcuse ucenicia în afaceri pe lângă o companie chineză care emigrase după Declarația Sino-Britanică în 1984.

De îndată ce obținu un pașaport australian se întoarse acasă cu un aer occidental, atât în ce privește comportamentul cât și înfățișarea. Atunci când se afla în compania expatriaților, el se reținea de la scobitul între dinți în dosul palmei, deși ca mulți alții, în perspectiva anului 1997, își adăugase numele său chinez la sfârșitul celui occidentalizat, așa încât pe cartea lui de vizită scria: ALFRED CHING CHU-MING. Prietenii din Canton îl

porecliseră *Piele de banană*, însă o banană cu miez alb. El râdea și le răspundea: „Asta înseamnă o banană cu totul specială”. Prietenii lui chinezi pretindeau, de asemenea, că „femeile occidentale sunt formidabile dacă le deprinzi gustul”. În ce-l privește, el deprinsese gustul pentru Victoria Mackintosh, chiar din clipa în care pusese ochii pe ea – o femeie foarte atrăgătoare, cu păr auriu și cu ochi neasemuiți, de culoarea safirului.

Se întâlniseră la o petrecere în scop de binefacere la Jockey Club, unde Alfred fusese invitat și apoi lansat în societate de unul din mentorii săi, deși prietenia între doi oameni provenind din medii atât de diferite părea cel puțin ciudată. El fusese primul băiat chinez pe care Vicky îl găsise atrăgător și adeseori ea îl tachina spunându-i că este singura blondă din colonie care nu-l depășește ca înălțime.

Săgeata lui Cupidon îi pătrunsese atât de adânc în inimă, încât Vicky se simți total subjugată de exotismul lui. Fiecare discuție cu el îi dezvăluia amănunte asupra unei lumi total necunoscute până atunci. Într-un cuvânt, era unic, se deosebea total de colegii ei de școală. Părinții lui erau bucătari și aveau un restaurant mic în Kowloon. Când, în sfârșit, ea îl convinse să o aducă acasă, pentru a-i

cunoaște părinții, Vicky luă prima oară contact cu atmosfera unei bucătării chinezești unde domnea o adevărată zăpăceală, la care se adăugau mirosurile cele mai ciudate. Aparentele discuții violente în dialect cantonez se finalizau cu hohote de râs: surorile și frații mai mici ai lui Alfred stăteau aplecați asupra caietelor lor de școală, sub supravegherea afectuoasă a adulților în permanentă mișcare și a bătrânilor resemnați și senini.

Tot ceea ce aflase Vicky despre chinezi – și recunoștea că știa foarte puțin, dar oricum mai mult decât majoritatea femeilor *gweilo* – învățase de la Alfred, ca, de exemplu, cinismul lor ocazional, care nu pornea însă din suflet, ci era mai curând o privire lucidă asupra lucrurilor; latura întunecată a cinismului lor care ducea adesea la un fatalism paralizant; importanța formulelor respectuoase de adresare, în discuțiile cu ceilalți, ceea ce pentru o femeie deschisă și directă era o corvoadă infernală, precum și totala lor lipsă de interes față de sintagme ca „ce dacă!” și „numai dacă!”

— Ce grozav birou ai! A fost cumva al lui Hugo?

— Prin tradiție este biroul nostru nr. 2. Îl folosea tatăl meu când lucra pentru bunicul și provine de pe o corabie engleză care făcea negoț cu ceai. Privește cum erau asigurate sertarele pe timp de furtună! Fascinat, Alfred sorbea fiecare cuvânt pe care-l rostea Vicky, dornic să prelungească la infinit discuția cu ea. Întreprinderile Farquhar cumpăraseră corăbii pe nimica toată atunci când apăruseră aburii, căci pânzele deveniseră anacronice și desuete.

— Bună mișcare, spuse Alfred, atingând un mâner lustruit. El descoperi apoi o ușă laterală mascată în peretele furniruit cu lemn de tek.

— Unde duce asta?

— În biroul Tai-Pan-ului.

Alfred făcu un gest de cunoscător.

— Un vechi proverb chinez spune că „Răspunderea fără putere duce la ulcer”. Pariez că tânărului Peter nu-i plac toate astea.

— Ai câștigat pariul.

Peter își disputase cu ea biroul lui Hugo, împreună cu toate avantajele accesului direct la tatăl lor – împins desigur de Mary Lee, cu care oficializase legătura la sfârșitul verii. Fiindcă se menținuse pe poziție, își câștigase dușmănia logodnicei lui Peter într-un moment

nefericit, când familia ar fi trebuit să fie unită. Era însă o lecție pe care o învățase în cursul uceniciei sale la conducerea MacF, aceea de a face diferența dintre o întrecere sportivă și o bătaie aprigă pentru supraviețuire. Hotărâtă să-l domine pe tatăl său cu orice preț, ea ceruse biroul lui Hugo, promițând în schimb să preia conducerea afacerilor acestuia. „Fără înșelăciuni", precizase ea, iar acum, iată că era al ei, cu ușă cu tot și uneori, noaptea târziu… și cu robusta lui fantomă. E adevărat că în cele șase luni ea fu nevoită să folosească ușa, fără a telefona în prealabil, deși aceasta rămăsese deschisă în tot timpul crizei de brațe de muncă ce lovise Hong Kong-ul la începutul toamnei și amenința cu anularea tuturor proiectelor MacF în Colonie. De fapt, sărmanul Peter nu era un concurent real, dar de cealaltă parte a biroului tatălui ei mai exista un alt birou, cu propria sa ușă de acces, anterior deținut de George Ng, vârstnicul comprador al familiei, birou ocupat în prezent de Vivian Loh, pe care Vicky o suspecta că grăbise plecarea bătrânului și blocase promovarea fiului acestuia.

Vivian Loh hoinărea în dimineața aceasta printr-o piață din Mong Kok, o zonă aglomerată și înghesuită, cu case închiriate, aplecate peste poteci înguste, nu departe de locuința în care trăise odinioară cu mătușa Chen. Legumele expuse mascau un negoț primitiv, întrucât tulburările din primăvara trecută nu fuseseră singurele ocazii de încălcare a legilor și rânduielilor britanice. Lucrul cel mai supărător era însă, într-un fel, vânzarea ilegală a diferitelor animale pentru hrană. În timpul sezonului se găseau mereu șerpi din abundență, dormitând în cuștile lor zăbrelite, dar din anumite motive erau ignorați de stăpânii coloniali. Pe la jumătatea anilor ‘90 un chinez cu gusturi exotice trebuia să facă drumul până la Canton pentru o labă de urs, creier de maimuță ori carne de câine sau pisică. Dacă însă acești amatori de delicatesuri nu le consumau pe loc, ei trebuiau să le transporte clandestin peste graniță aplicându-le etichete de „carne de capră”.

Vivian înainta printre tarabele cu ridichi lucioase, mazăre, fasole și căpățâni de conopidă albă ca zăpada. Trecu apoi de negustorii de pește viu care-și țineau marfa în bazine de plastic. În aer pluteau mirosuri

grele de ulei încins, de pământ reavăn și bălegar. Era un vacarm de nedescris, întreținut de o sumedenie de zgomote de la motoarele compresoarelor, despicatul cărnii cu satârul, hârșâitul de mătură până la târșâitul încălțămintei uzate pe un pavaj tocit.

Vivian Loh, care își făcuse studiile universitare în străinătate, lucrase cu *gweilos* și în prezent își dăruise inima lui Duncan Mackintosh, constata în anumite ocazii că o latură a personalității sale devenise mai mult occidentală decât chineză. Avea, de obicei, tendința de a mai zăbovi în jurul unei mese în loc să se ridice brusc, după golirea farfuriei, sau simțea uneori o acută nevoie de liniște. Alteori, aceste schimbări aveau un caracter mai profund. Ea învățase în Anglia să aprecieze singurătatea, să se bucure de anonimat, într-un fel nemaiîntâlnit în China. Acum, atenția i se concentra asupra unor detalii pe care nu le observase niciodată înainte, ca, de exemplu, suferința animalelor închise sau sacrificarea lor pentru hrană.

Nu departe de bazinele cu pești stăteau stivuite cuștile cu păsări și porci, unele dintre ele părând resemnate față de soarta ce le era rezervată. Câteva pisicuțe se jucau vesele îndărătul zăbrelelor, nepăsătoare și ele în fața

soartei care le rezerva un sfârșit crud. Altele mai mari, cu labe sângerânde, se zbăteau să se elibereze din capcanele puse de vânători. Câini deja sacrificați atârnau la umbră, etalându-și pielea lor neagră, preferată de amatori. Vivian se scutură dezgustată la vederea acestui spectacol oribil când atenția îi fu atrasă de o frumoasă fată de la munte în jur de cincisprezece ani. Avea în ochi scăpărări sălbatice asemenea animalelor pe care se părea că le are în grijă. Un vânător cu părul lung, strâns într-o coadă de cal, stătea alături de fată aruncându-i priviri posesive; tatăl fetei sau un presupus prieten, gândi Vivian. Fata îl privea cu atenție și, cu o mișcare ușoară a capului, acesta îi dădu de înțeles că trebuie să-l urmeze după perdeaua din fundul prăvăliei. Vivian trecu pe lângă cuști și se opri în fața prăvăliei. Fata mai zăbovi puțin, privind-o bănuitoare pe Vivian, apoi dispăru după perdea. Înăuntru, în obscuritate, vânătorul aștepta. Vorbea într-un dialect muntenesc Guangdong pe care Vivian de-abia dacă-l înțelegea. Trebui să treacă un timp până când și-a dat seama că el aștepta o parolă. Aceasta era o frază dîntr-un cântec patriotic: „Eu sunt chinez”, „Mor cu suflet de chinez”.

— Poți să fii sigură, mormăi vânătorul, dacă banda lui Cheng ne va înhăța.

— Îmi pare rău că nu te pot servi cu ceai, se scuză Vicky, m-ai luat prin surprindere. Tata o să mă cheme în curând din Shanghai. Ce probleme ai?

— Două: prima cu emigranții-expatriați.

— Uhh!

Alfred făcu o grimasă de parcă ar fi câștigat la loterie.

— Sper că ești la curent cu lipsa brațelor de muncă.

— Din păcate, cunosc problema îndeaproape. Nu pot găsi vreun meseriaș nici pe amor și nici pe bani.

— În ultimii treisprezece ani de la semnarea Declarației Comune, cam patruzeci sau cincizeci de mii de oameni de nădejde din clasa mijlocie se scurg anual în Canada, S.U.A. și Australia, așa e?

— Desigur, oameni fără drept de vot.

— N-am decât să privesc pe fereastră și să văd câteva din construcțiile rămase mult în urmă, ca de pildă hotelul tău *Expo* care arată de parcă l-ai putea inaugura, cu puțin noroc, la jumătatea secolului următor. Dar construcțiile nu sunt decât un aspect al

problemei. Nu poți angaja un secretar calificat sau un analist de sisteme, ca să nu mai vorbim de medici, profesori… o întreagă suprastructură dispare!

Vicky se uită din nou la ceas.

— Deci cum e cu emigranții-expatriați?

— Se pune problema ce face MacF în această privință?

— Am angajat manageri chinezi de nivel mediu în vârstă de cincizeci de ani care însă au fost obligați să iasă la pensie înainte de termen din cauza corporațiilor occidentale, mai departe… nimic nu merge.

— Iată care este părerea mea. Hai să înființăm o agenție care să se ocupe de readucerea emigranților din Hong Kong și de asigurarea unor locuri de muncă pentru ei.

— Cum?

— Îi vom trata ca pe expatriați, oferindu-le bonificații pentru casă și mașini, într-un cuvânt toate privilegiile cu care se mândrește un *gweilos.*

— Mi se pare foarte costisitor, deși trebuie să recunosc că este o idee strălucită. Vicky își propti coatele pe birou, privindu-l cu atenție. Esențial este să-i facem să rămână de bună voie după 1997. Noile lor pașapoarte le vor conferi siguranță. Își vor da seama, cu

timpul, că aici li se oferă unica șansă de a prospera. Dar realizarea cea mai de preț – îți garantez eu asta – ar fi să-i vedem stabilindu-se aici definitiv și pe copiii multora dintre ei, care în prezent își fac studiile în școli americane și canadiene. Desigur, un dram de naționalism chinez nu ar strica cu nimic, oricât ar părea de demodat. Și dacă am ajuns aici, de ce să nu ne gândim și la necesitatea stringentă a unei universități serioase, o Harvard asiatică, chiar aici la Hong Kong. Hong Kong-ul nu poate supraviețui ca oricare alt oraș chinezesc. Noi trebuie să rămânem centrul de limbă engleză al Asiei.

— Te rog, ia-le pe rând!

Alfred își deschise servieta și scoase din ea niște însemnări.

— Iată, aici am rezumat totul, în două pagini; când o să ai puțin răgaz, te rog citește-le și apoi vom putea discuta la obiect.

— Concret: ce aștepți de la MacF?

— Să finanțezi și să înlesnești accesul la cele mai bune și mai noi cvartaluri de locuințe ale tale.

— Dar știi, Alfred, că asta costă mult?

— Le voi umple cu cei care se întorc la Hong Kong de îndată ce termini construcția.

Gândește-te la această problemă dacă vrei să discutăm mai repede amănuntele.

— Vorbeai de două probleme: care era cea de-a doua? îl întrebă Vicky în timp ce îl conducea afară din birou.

— N-ai vrea să ieșim undeva în ajunul Anului Nou?

— Cât te-ai schimbat, Alfred! Vicky zâmbi și se întristă puțin. Când ne-am întâlnit prima oară mi-ai cerut mai întâi să ieșim și pe urmă am discutat afaceri.

— Ți-ar plăcea sau nu?

Era nervos și asta o surprinse. *„Ți-ar plăcea sau nu ți-ar plăcea*" era maniera cantoneză de a pune o întrebare, manieră adoptată și de Alfred la începuturile legăturii lor, când nu se simțea prea sigur de sine.

— După calendarul gregorian sau după cel chinezesc? întrebă ea.

— Și într-un caz și în celălalt.

— Ajunul Anului Nou este astă seară, Alfred. Regret, am alte angajamente. O clipă, ea se gândi să-l invite în familie, dar se abținu din cauza atmosferei sumbre de la *Peak House.*

— Da, desigur, ai dreptate și sper că nu te superi fiindcă ți-am făcut o invitație atât de tardivă. Tocmai m-am întors din Canada și…

dar ce-ai zice de Anul Nou chinezesc? La restaurantul părinților mei se organizează de obicei mari petreceri.

— Sună grozav! Dar ce s-a întâmplat? îl întrebă ea văzându-l posomorât și dus pe gânduri.

— Asta înseamnă că va trebui să aștept șase săptămâni până atunci.

— Dumnezeule mare, Alfred, o să te invit eu cândva, pe la jumătatea intervalului. Ea se aplecă asupra calendarului și-l cercetă.

— Pe douăzeci și unu ianuarie?

Alfred își consultă și el agenda de buzunar.

— Fantastic!

Privirile lor se întâlniră, tulburate de amintirea unui vechi secret al lor, dar înainte ca ea să mai spună ceva, Alfred o întrebă aproape în șoaptă:

— Cărui fapt datorez norocul meu de azi?

— Impulsului tău de a veni să mă vezi și, desigur, să mă pui la curent cu Cathay Tower.

Alfred o privea fascinat.

— Să nu te surprindă dacă vom fi chiar în noaptea asta împreună. Ridică un deget și-l lipi de buze în semn de sărut.

— Sigur, succes!

Îi întinse mâna, însă ea îl mai reținu:

— De ce ți-a trebuit atâta timp până când te-ai hotărât să dai un semn de viață?

Luat prin surprindere, Alfred se bâlbâi o secundă, apoi se redresă și îi răspunse cu un surâs plin de semnificații:

— Să-i aduc aur fiicei Tai-Pan-ului, cum spune un vechi proverb chinezesc.

— Ai reușit.

— Am învățat asta în tinerețe.

— Nu de la mine ai învățat, îi zvârli ea, respingând insinuarea că l-ar fi părăsit din cauza situației lui modeste.

— De la Tai-Pan, spuse el în cele din urmă, și râseră împreună.

— Ei, acum ce e așa de amuzant? întrebă Alfred.

— Femeile Mackintosh-Farquhar au o frumoasă tradiție în familie, aceea de a se mărita cu bărbați care le dublează averea. Tatăl meu a dublat-o pe cea a Farquhari-lor, iar bunicul meu a dublat averea Haig-ilor, dar nu contează dacă devii bogat prin forțe proprii.

— Întrucât eu sunt încă sărac, lasă-mă să-ți dublez averea prin câteva sfaturi bune.

— Care sunt acelea?

— Întoarce-te la origini!

— Ce vrei să spui?

— Abandonează toate aceste clădiri și hoteluri, care nu sunt decât o povară din ce în ce mai apăsătoare. Fii ceea ce a înfăptuit MacF cu atâta succes. Fiți din nou o companie britanică de negoț. Vechile întreprinderi engleze au înțeles ceva din ceea ce comuniștii, Mafia și Triadele au știut dintotdeauna: controlul asupra zonelor de confluență. Să fii prezent acolo unde estul întâlnește vestul, gata de acțiune. Dați directive Chinei! Transportați bunuri! Cunoști fruntariile Asiei! Folosește-ți disponibilitatea, cu alte cuvinte, fiți iarăși negustori!

— Vrei să spui că ar trebui să renunțăm la hoteluri și la terenuri?

— Vicky, fii realistă! *Gweilos* și *gweipos* nu vor reconstrui niciodată imperiile asiatice.

— Alfred, te-ai țicnit? Mackintosh-Farquhar sunt mai mult decât negustori.

— V-ați lansat ca prieteni între doi străini și asta nu e deloc o poziție rea în vremuri prielnice.

— Suntem mult mai mult decât negustori, insistă Vicky. Noi ne-am cucerit un loc aici.

Înainte ca Vicky să mai poată adăuga ceva, secretara sună.

— Ăsta trebuie să fie tata. Ne vedem deci peste trei săptămâni. Succes cu proiectul tău!

— Și cu emigranții-expatriați cum rămâne?

— Îmi place cum sună proiectul.

Vicky se îndreptă spre telefon. Deci Alfred Ching revenise, însă sub o înfățișare total diferită, afișând o siguranță de sine puțin cam exagerată. Se părea că succesul în afaceri îi modificase substanțial comportamentul. Nu că i-ar fi lipsit siguranța de sine în trecut, dar acum încetase să se mai scuze atât de des și pentru orice, ceea ce avea darul să agaseze orice occidental. Nici viața ei nu fusese prea veselă. Țintuită câte optsprezece ore pe zi la MacF, ieșise de câteva ori la restaurant în compania unui tânăr cunoscut la club, dar toate experiențele ei sentimentale eșuaseră lamentabil. Își amintea bunăoară de un londonez ambițios care voia doar o nevastă care să-i toarne copii din datorie față de țară, indiferent dacă ea ar fi contribuit cu un bol de orez de la Vajnica și Atotputernica Mackintosh-Farquhar. Alți tineri, vânători de zestre, reali sau imaginari, constituiseră mereu o problemă pentru fiica Tai-Pan-ului din Hong Kong, și ironia soartei făcea ca ea să revină la o prietenie din copilărie. De la moartea lui Hugo, inspectorul Chip se afla mereu în preajma familiei,

susținând moralul tatălui ei, făcând chiar pe mijlocitorul între Duncan și Sally, deoarece căsătoria lor începuse să se dezintegreze, pe de o parte din cauza dispariției lui Hugo, iar pe de alta, ca urmare a relației amoroase dintre tatăl ei și chinezoaica Vivian Loh. Vicky își căpătase partea ei din companie și datorită sprijinului permanent al polițistului, care rămânea uneori la cină în familia lor până noaptea târziu, sau era reținut la ceai în după-amiezele de duminică. Când și când, Vicky îi agrea compania, însă de cele mai multe ori, îl împingea spre Fiona, crezând că ar fi un tată vitreg potrivit pentru fetele ei.

Chip îi amintea lui Vicky în mod ciudat de iubitul ei frate Hugo, prin tandrețea și buna dispoziție care nu-l părăsea nici o clipă, spre încântarea tuturor celor din jur. Statura lui înaltă și oarecum deșirată, deși plăcută la prima vedere, nu era chiar pe gustul ei. O listă a bărbaților de care se simțise atrasă ar fi scos în evidență tipul predominant mai scund, robust, asemănător în mod alarmant lui Alfred și tatălui ei.

O sună pe secretară și îi ceru să-i trimită lui Alfred Ching un cec. Ideea lui cu expatriații-emigranți i se părea

nemaipomenită. Câteva clipe mai târziu, preluă apelul din Shanghai.

— Noroc, tati! Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți.

— Am primit faxul tău, Maiestate, ce se aude pe acolo?

— A telefonat azi dimineață un oarecare domn Wu din Pekin. Wally Hearst spune că este un tip cu greutate – șeful tovarășului Han de la Muncă. Ne-a invitat să ne întâlnim cu el azi după-amiază.

— Nu pot pleca decât diseară și apoi nu vreau să mă întâlnesc cu nimeni în ajun de Anul Nou.

Una din activitățile pe care Vicky le preluase de la Hugo era negocierea cu Comitetul Muncii pentru a achiziționa lucrători în domeniul construcțiilor de pe Continent. În cursul ultimelor șase luni, Vicky își petrecuse cea mai mare parte a timpului zbătându-se să alcătuiască echipe de lucrători pentru Kai Tak, unde MacF World Expo Golden Hotel se afla în întârziere față de plan cu câteva luni bune. Greva japoneză cu banderolă albă, la care se referise Alfred era un picnic față de lipsa acută de lucrători în construcții. În timp ce Hong Kong-ul putea ușor absorbi zilnic treizeci de mii de lucrători

suplimentari pentru clădirea ‘97 World Expo, Comitetul Muncii trimitea peste graniță mai puțin de douăzeci de mii de muncitori navetiști, distribuindu-i cu zgârcenie pe întreg teritoriul, în conformitate cu o schemă misterioasă care se modifica după criterii la fel de misterioase.

Cu trei săptămâni în urmă, MacF își pierduse echipele de geamgii care fuseseră repartizați la centrul comercial multietajat de la Aberdeen, în partea de sud a insulei Hong Kong, și proiectul înghețase de-a binelea.

Înălțimea exagerată a hotelului Expo Golden îngreunase și mai mult situația după cum îi explica mereu antreprenorul construcției MacF, spre exasperarea lui Vicky care abia se stăpânea să nu-l strângă de gât. Absența conlucrării dintre diverse sectoare făcea ca unele lucrări să fie mult mai avansate față de altele, întregul edificiu având de suferit fie că era vorba de un hol neisprăvit, fie de lipsa acoperișurilor. Materialele de construcție blocau intrările și lifturile, iar muncitorii pe care reușise să-i adune așteptau adesea terminarea altor lucrări înainte de a se apuca de propria lor muncă.

Întrucât MacF contracta lucrări și în mare parte tot MacF le finanța nu aveau pe cine trage la răspundere în afara propriilor sucursale, astfel că existau mici șanse de diminuare a riscurilor. Era tipic pentru stilul de lucru al tatălui ei, își spunea de fiecare dată Vicky. Acum se afla la Shanghai și negocia drepturi de aterizare pentru o linie aeriană. Ca de obicei, se întindea mai mult decât îi era plapuma.

— Ești sigur că nu poți veni mai devreme? Wu ne-ar putea aduce salvarea pentru care m-am rugat atâta lui Dumnezeu. Translatorul său nu mai contenea cu scuzele, adăugă Vicky. Wu trebuie să se întoarcă la Beijing chiar în seara asta. Speră să nu ne strice planurile pentru Anul Nou, regretă că nu poate… etc., etc., cunoști placa.

— Așa spun ei mereu.

— Sunt imprevizibili, îi cunosc eu pe chinezi, tată. Atunci când pești mari de talia lui Wu îți fac curte, înseamnă că sunt dispuși să stea de vorbă.

— Dacă într-adevăr e un pește mare, sunt de acord cu tine, iar dacă e așa de important, ți-o împrumut pe Vivian.

— N-am nevoie de ea.

— La naiba, Maiestate! Nu-l poți întâlni singură pe numărul lor UNU. Ai nevoie de interpret și consilier. Vivian va îndeplini ambele funcții. Ea te va tempera și va ști să echilibreze situația. Eu nu pot pleca din Shanghai, iar de Peter nu mă pot lipsi.

Sărmanul Peter nu va ajunge niciodată Tai-Pan, oricât de brutal l-ar struni Duncan Mackintosh, în speranța deșartă că nu va fi nevoit să-i lase titlul moștenire lui Vicky. Peter a fost bărbatul numărul doi al companiei și așa va fi mereu. În pofida cunoștințelor sale enciclopedice asupra Chinei și chinezilor, el continua să analizeze ambele aspecte ale problemei mult timp după ce ar fi trebuit să opteze pentru unul singur și nici nu era în stare să descopere latura practică a existenței, întrucât pentru el totul avea aceeași valoare.

— De ce să nu-l iau pe Harry Cowes ca interpret?

Tatăl ei nu era de acord cu Cowes pentru că antreprenorul construcțiilor MacF nu deținea rangul impus de o asemenea întâlnire importantă.

— Atunci îl iau pe Wally Hearst, îi veni imediat în minte negustătorul cu China, acel

bărbos roșcat, care lăsa impresia că e bine informat și ardea de nerăbdare să se facă util.

— Nu!

— Atunci de ce-l mai păstrăm pe lângă noi?

— Nu vreau ca Wally Hearst să se amestece cu oamenii lui Wu.

— Ce înțelegi prin „oamenii lui Wu”? Îl *cunoști* pe Wu? Oare pe cine întâlnise el – se întreba Vicky pentru a mia oară – pe acea joncă roșie? Sau poate că afacerile lui cu compania aeriană de la Shanghai nu erau decât un pretext pentru nenumăratele sale călătorii pe Continent…

— Sub nici un motiv nu-l vei lua pe Wally Hearst la întâlnire, ordonă Duncan Mackintosh pe un ton categoric și răstit.

Buimăcită încă, Vicky se conformă așa cum făcea de fiecare dată când tatăl ei se încăpățâna.

— Da, Tai-Pan!

— Ia-o pe Vivian. Nu-ți va părea rău.

— Deja îmi pare.

Dar el nici nu-i luă în seamă ultimele cuvinte.

— N-am să-ți dau acum instrucțiuni care poate nu se vor potrivi momentului, însă nu respinge nimic. Amintește-ți că Republica

Populară Chineză e interesată să facă o figură cât mai bună în momentul „Răsturnării”. Ultimul lucru pe care-l doresc ei este un hotel neterminat care să arate ca un deget acuzator. Poți folosi asta ca argument în defavoarea lor, dacă ești isteață.

8

— Nu-mi pot imagina cum cei de la Comitetul Muncii pentru Străinătate pot atârna așa ceva pe perete, în sala de așteptare, se întrebă Vicky, călcând astfel prima regulă de conduită pe care și-o impuse cu amanta tatălui ei, aceea de a nu vorbi cu ea dacă nu era obligată, însă simțea nevoia unei descărcări nervoase în preajma acestei întâlniri de maximă importanță.

Vivian îi mărturisise în mașină că și ea era la fel de derutată de această schimbare de tactică a chinezilor, dar își păstră atitudinea distantă și rezervată, cu toate că în lift cutezase să avanseze ideea că cei de pe Continent doreau probabil ceva. Plină de deferență față de Vicky, ea se ridică și își puse ochelarii pentru a examina mai de aproape tabloul, o pictură în ulei cu ramă aurie reprezentând o corabie cu trei catarge pe o mare asiatică azurie. Tablouri, poze și copii colorate ale diverselor corăbii figurau în mai toate birourile din Hong Kong, așa încât nu găsi nimic anormal.

— Și ce-i rău în asta?

Regretând că deschisese discuția, Vicky îi răspunse:

— Nu e ăsta sediul Comitetului Muncii pentru Străinătate al Chinei comuniste în Hong Kong? Nu aici lucrează simpaticii tovarăși de la care sperăm să angajăm brațe de muncă?

— Da!

— Cunoști atunci care era pe timpuri târguiala pentru mâna de lucru?

Expresia lui Vivian deveni treptat serioasă anticipând reacția lui Vicky.

— Da, desigur.

— Oricum, îți reamintesc acest lucru pentru împrospătarea memoriei. În secolul al XIX-lea, fermierii înfometați din Guangdong și Fukien fuseseră obligați să fugă peste ocean spre a se angaja pe plantații și pe șantierele de construcții de căi ferate. În felul acesta, milioane de refugiați erau transportați înghesuiți asemenea sclavilor, în Cuba, Hawai, Africa și America, corăbiile fiind mult prea șubrede pentru a li se încredința mărfuri mai valoroase, ca de pildă opiu. În mod cert corabia asta era un vas destinat comerțului cu *coolie*[{1}].

— Ești sigură?

— Am deținut și noi o flotă, ca fiecare în vremurile acelea, și mai cred că cineva de aici are un ciudat simț al umorului. În prezent, China comunistă, cu populația sa extrem de numeroasă care trebuie hrănită, încearcă să reînvie acest comerț. Comitetul Muncii pentru Străinătate a reușit să asigure maselor sale de oameni munci necalificate, de pe urma cărora s-a burdușit de valută forte și acum manipulează după bunul său plac nevoia disperată de brațe de muncă a Hong Kong-ului; așa se face că oamenii ăștia amărâți trăiesc azi în barăci în Shenzhou și sunt transportați peste graniță în dube ca vitele. Nu s-a schimbat nimic. *Coolie* de altădată au devenit azi muncitori cu contract.

— S-ar putea ca pictura să fi fost lăsată aici de fostul proprietar, zise Vivian. Probabil că acest Comitet al Muncii s-a mutat de curând.

Considerând că a vorbit prea mult, Vivian redeveni tăcută și calmă, fără ca măcar un fir de păr al podoabei sale capilare mătăsoase să se clintească din loc.

Vicky căzu și ea pe gânduri. Vivian avea desigur dreptate. Oficialitățile Chinei comuniste dădeau buzna în Hong Kong și se împrăștiau în cele patru zări, asemenea

sporilor aduși de muson. După doisprezece ani de la Declarația Comună din 1984, acestea continuau să deschidă zilnic noi birouri. Părea că un întreg departament era pe cale să se transfere de la Beijing, căci fiecare tânjea după un post în Hong Kong, începând cu cele mai înalte oficialități ale administrației până la funcționarii mărunți. Banca Chinei construise cea mai înaltă clădire din Asia, cu vedere asupra districtului central pe care Beijingul îl și umpluse cu funcționari și curând aveau să mai închirieze noi spații.

Spații ieftine. Anii aceia rușinoși când se lăsaseră bătuți pe umăr de capitaliști se încheiaseră. Comuniștii fuseseră obligați să strângă cureaua atunci când inflația îi forțase să adopte reforme economice. Fiecare spațiu era utilizat la maximum. Repartizarea birourilor în spații minuscule, asemenea cutiilor de chibrituri, constituia acum o practică curentă.

Vicky constată că până și sala de așteptare fusese împărțită în două. În spatele încăperii întunecoase și neaerisite se aflau nenumărate asemenea birouri unde mișunau funcționărașii cu figuri șterse, îmbrăcați în cămăși albe din poliester și cu ochelari cu rame din plastic. Îi ura pe birocrați de când se

știa, iar acum aceștia o împiedicau să se concentreze asupra întâlnirii cu proaspătul lor reprezentant oficial. Își revăzu lista de priorități, așa cum o învățase Peter și cum știa din propria experiență acumulată în ultimele șase luni.

Când discuta afaceri cu China Continentală trebuia să țină mereu seama de faptul că fiecare femeie sau bărbat trecut de treizeci de ani mai purta încă cicatricele Revoluției Culturale, amintirea celor zece ani de haos fiind greu de șters. Ei aparțineau, în cel mai adevărat înțeles al cuvântului, unei societăți controlate, în care fiecare mișcare era observată și urmărită de alții și orice abatere putea atrage după sine consecințe îngrozitoare. În sfârșit, mai exista un paradox: pe de o parte, credința chineză conform căreia China era centrul lumii *Zhong guo* și pe de altă parte, factorul economic care atesta existența unei societăți mult mai sărace decât disprețuita categorie de străini *wai guo ren.* Gândurile inspirate de zicala „să nu subestimezi niciodată sărăcia chineză…”, îi fură întrerupte de un interpret care, cu plecăciuni și zâmbete, le invită să-l urmeze într-o sală de conferințe fără ferestre, unde se

afla o canapea foarte rigidă și două rânduri de scaune așezate față în față.

Domnul Wu avea în mod cert prestanță. Purta un costum cu tăietură modernă de fabricație Hong Kong, croit pe măsură, lăsând impresia că sosise cu câteva zile mai înainte decât le spusese interpretul la telefon. Cravata de bun gust, de culoare roșie, cu mici siluete de jonci albastre, se armoniza perfect cu costumul. Arăta ca și când Serviciul Guvernamental de Informații l-ar fi îmbrăcat pentru a-i reproduce imaginea în broșura lor publicitară în patru culori care pleda pentru parteneriatul avantajos între est și vest din Hong Kong. Înaintă spre Vicky cu alura funcționarului sigur de sine, care i se păru detestabilă de la prima vedere. Dar, spre surprinderea ei, el îi adresă un surâs binevoitor și îi întinse cordial o mână grăsulie, reținându-i câteva secunde ambele mâini, apoi, cu un întreg ceremonial, își prezentă personalul care ocupa un șir întreg de scaune pe partea sa.

Rând pe rând, Vicky simți în nări urme de colonie Zhaos, Chins, Hus și Crin, câteva din acestea fiindu-i cunoscute de la întâlnirile anterioare. Dar domnul Han, adjunctul

președintelui Comitetului Muncii, care prezidase aceste întâlniri, lipsea.

După ce domnul Wu termină cu prezentările, Vicky făcu același lucru cu Vivian, rostindu-i doar în treacăt titulatura pe care i-o conferise tatăl ei – aceea de director pentru Noile Proiecte.

Se așezară apoi cu toții pe canapea, Vicky alături de Wu, iar Vivian pe cel de-al doilea scaun de lângă canapea, primul scaun fiind rezervat interpreților. Vivian se referi pe scurt la importanța funcției sale la MacF pe care domnul Wu nu o cunoștea.

El se interesă de sănătatea tatălui lui Vicky, care se simți obligată să-l scuze fiindcă nu putuse reveni de la Shanghai în timp util în vederea acestei întâlniri. Wu se scuză la rându-i pentru scurtul răgaz acordat înainte de întâlnire, iar Vicky îl asigură că acest lucru nu i-a pricinuit nici un necaz. De altfel, ea îndura acest calvar de scuze interminabile din partea chinezilor de pe continent cam de vreo jumătate de an, de când pornise în căutarea mâinii de lucru. Devenise aproape o a doua natură a sa să afișeze un zâmbet demn și cordial în același timp, însoțit de o ușoară înclinare a capului, pentru a demonstra interesul față de orice obiecție sau afirmație.

Wu, la rândul său, făcu risipă de amabilități circumstanțiale. Pe rândul scaunelor rezervate părții chineze, oficialii Comitetului Muncii arboraseră aceleași mine convenționale, în timp ce expresia lui Vicky părea să sugereze că întreaga ei viață se concentrase exclusiv asupra acestei întâlniri.

I-ar fi trebuit mai mult de șase luni pentru a șterge complet deprinderile newyorkeze și educația hongkongheză, dobândite în ultimii cinci ani, astfel că se văzu nevoită să facă risipă de energie pentru a-și stăvili nerăbdarea. Birocrații din Beijing își puteau petrece o după-amiază întreagă debitând banalități de felul: „Ce-ți face familia – Mulțumesc bine – Vremea este bună – etc.” Din fericire, Wu vorbea mandarina și în plus era mai expeditiv decât predecesorul său. Vicky îl întrerupea câteodată și-i cerea translatorului să-i clarifice cuvinte și fraze al căror înțeles îi scăpase. Când o făcea, îi arunca priviri furișe lui Vivian, care dădea din cap aproape imperceptibil, pentru a-i confirma exactitatea.

Wu îi explică importanța poziției sale de director executiv al Comitetului Muncii pentru Străinătate pe întreaga Chină la sud de Insula Hainan, Guangdong, Fukien, Jiangxi,

Zhejiang, Shanghai și, desigur… Regiunea Administrativă Specială a Hong Kong-ului. În schimb, Han răspundea numai de Hong Kong și de Guangdong, orașul de graniță Shenzhen.

Vicky își exprimă recunoștința – personală și pe linie de protocol – pentru faptul că un oficial atât de ocupat binevoiește să discute măruntele sale probleme. Domnul Wu protestă, minimalizându-și importanța și afirmând că niciodată nu va fi prea ocupat pentru a o primi pe unica fiică a Tai-Pan-ului Vajnicei și Atotputernicei Companii Mackintosh-Farquhar.

Ritualul încetă când o femeie între două vârste, îmbrăcată după moda continentală, cu bluză și pantaloni, apăru cu un termos din aluminiu și le servi ceaiul cu tot ceremonialul cuvenit. În cele din urmă, mai marele Comitetului Muncii trecu la problema de fond.

— Ni s-a spus că aveți probleme cu magnificul hotel *Golden Dragon* de la World Expo.

— Brațe de muncă, răspunse Vicky atât de direct, încât Vivian tresări și se făcu mai mică în scaunul ei. MacF are nevoie de lucrători în construcție. L-am terminat în linii mari, dar au mai rămas lucrări importante de

finisat în interior și, în plus, nu ni s-au livrat geamurile. Noi plătim salarii mari, desigur, dar cu toate acestea nu ne putem completa echipele de muncitori, și asta nu numai la *Expo,* dar și la hotelul nostru de la aeroportul Cheklapkok. Tatăl ei avea dreptate: puternicul ei atu îl constituia factorul publicitar. MacF regretă existența acestor două clădiri importante neterminate în perspectiva sosirii atâtor străini care vor dori să viziteze Hong Kong-ul cu ocazia „Răsturnării".

— Nu v-a trimis domnul Han lucrători și personal hotelier?

— Doar ocazional, dar noi avem nevoie de angajați permanent, echipe cu normă întreagă, cu șapte zile pe săptămână, nu o zi aici și alta dincolo. De altfel, personalul hotelier nici nu ne este de prea mare folos într-un hotel neterminat, adăugă ea tăios.

— Cum? N-au mai rămas muncitori în Hong Kong?

De sub masca ei de până acum răbufni furia și Vicky se pregăti să-și scoată ghearele. Vivian începu și ea să se foiască pe scaunul alăturat, acesta fiind un avertisment convenit în prealabil. Spășită, Vicky își plecă privirea.

— Noi suntem o companie mică, domnule Wu, și ne este greu să facem față concurenței în domeniul forțelor de muncă.

— V-ați gândit să angajați japonezi cu contract?

— Tatăl meu nu a uitat ocupația japoneză din Shanghai. Atingând coarda simțitoare a inimii chineze, Vicky fu răsplătită cu un surâs cuceritor din partea lui Wu, deși un calcul rapid scotea în evidență faptul că Duncan Mackintosh nu avea decât șapte ani când japonezii ocupaseră orașul Shanghai, iar din dosarele Securității Publice reieșea probabil că el fusese expediat la școală în Anglia.

— Este de asemenea adevărat, domnule Wu, că departamentul construcțiilor MacF a ridicat toate hotelurile noastre. Însă tatăl meu a preferat ca un asemenea hotel important de la World Expo – cartea de vizită a Hong Kong-ului – să fie construit după standarde speciale. Întrucât el va reprezenta, la scară mică, cea mai vizibilă Regiune Administrativă Specială a Chinei.

— Suntem o țară săracă, spuse Wu.

Un clopoțel de alarmă o atenționă pe Vicky că acest enunț nu mai comporta nici un comentariu, dar văzu că Vivian se aplecă brusc înainte în semn că dorea să intervină.

— Scuzați-mă, domnule Wu, China este bogată în energie umană. Trebuie doar să luați în calcul progresele uriașe care s-au făcut în port la Shanghai și Guangzhou pentru a vă da seama de dimensiunile acestei avuții.

Vicky asculta cu admirație amestecată cu invidie. În două fraze scurte, Vivian îi reamintise lui Wu că China are forță de muncă disponibilă, și aceasta, în ciuda eforturilor sale uriașe de a-și moderniza cele două porturi importante: Hong Kong-ul era încă departe de a fi portul proeminent cu apă adâncă de pe Coasta Chinei.

— Efortul nu este întotdeauna răsplătit, spuse Wu zâmbind.

— MacF răsplătește efortul cu lefuri mari, ripostă Vivian; echipele pe care domnul Han a avut amabilitatea să ni le procure s-au întors acasă satisfăcute.

Vicky păru mulțumită de această precizare și mai adăugă:

— MacF a asigurat întotdeauna lucrătorilor castronul de orez; la noi lucrează oamenii timp îndelungat și sunt mulțumiți. Am putea face același lucru și cu echipele dumneavoastră, domnule Wu.

Wu însă nu mai comentă și abordă un alt subiect.

— Pe parcursul călătoriilor mele am observat că clădirile aeroportului sunt astfel amplasate încât să fie reprezentative pentru orașul respectiv. În ultimul timp, oamenii de afaceri străini importanți preferă să nu mai părăsească aeroportul, încheind afacerile acolo, dacă li se oferă totul, la standarde internaționale.

— MacF este pe cale să finalizeze lucrările noului hotel de la aeroportul Cheklapkok. Desigur, și acolo avem probleme legate de forțele de muncă. Ea o privi pe Vivian, dar nu întâlni decât o privire rece care însemna cât se poate de clar: „taci din gură”! Oare cu ce greșise?

Wu însă știa bine ce avea să spună și zâmbetul i se amplifică.

— *Acesta* este hotelul important care trebuie terminat. Ce minunat ar fi să-l puteți deschide în Ziua „Răsturnării” când oamenii de afaceri vor veni cu miile pentru a sărbători evenimentul.

— Ceremonia sărbătoririi va avea loc la Kai Tak, iar hotelul nostru neterminat ar face o figură jalnică.

— Da, într-adevăr, spuse Wu.

Vicky constată cu amărăciune că își jucase foarte prost cea mai bună carte.

— Hotelul *Golden Dragon* din Kai Tak este piesa centrală a World Expo.

Wu se lumină la față, își împreună palmele bătându-le ușor.

— Exact, tocmai *asta* e îngrijorător pentru înaltele oficialități de la Beijing.

Zâmbetele cordiale de pe rândul opus de scaune, păliră. Fețele subordonaților lui Wu, până și cele ale translatorilor deveniră rigide, inexpresive. Vivian o privi stupefiată pe Vicky. În cele din urmă, își dădu seama de ce se deplasase domnul Wu la Hong Kong. Venise să fure un hotel.

În această lumină, cele șase luni de negocieri demențiale căpătau o altă semnificație. Lipsa brațelor de muncă încetinea ritmul lucrărilor de construcții la MacF, lăsându-le mult în urmă față de prevederile de plan. Dacă ar putea ține pasul, gândi Vicky, ar putea încă spera să-l finalizeze până în Ziua „Răsturnării”. Furioasă, își dădu seama că a fost purtată cu vorba și amânată mereu spre a se descuraja, adversarii săi crezând că în felul acesta MacF va ceda partida. Abila manipulare a forțelor de muncă reușise. După o dimineață pe care și-o petrecuse bătând pe la alte uși, după-

amiaza fusese momentul aruncării unei mingi joase în terenul ei, dar ea n-a fost în stare s-o pareze, întrucât i se propunea să renunțe la hotel ca o favoare în schimbul degrevării MacF de o povară apăsătoare.

— Dați-mi voie, nu știu dacă v-am înțeles. Dumneavoastră…

— Este foarte simplu, îi veni în ajutor domnul Wu, însă Vicky de-abia dacă-l mai auzea din cauza funestelor presimțiri care-i întunecau judecata. Pe vremea când se afla la New York se mirase când tatăl ei câștigase contractul pentru construirea de clădiri la World Expo. Care era explicația? De ce puternicele întreprinderi anglo-chineze ca Două-Cărări Wong și Y.K. Pao îi permiseseră lui MacF să înșface un asemenea premiu?

Răspunsul se afla aici lângă ea, pe canapea: China comunistă își folosea influența pe lângă Consorțiul Expo, guvernul din Hong Kong și o serie de bănci (printre care Banca Chinei era socotită un protagonist major), pentru a dirija proiectul hotelului spre MacF. De ce? Pentru că MacF era o companie solidă, capabilă să construiască un hotel mai bun decât o companie chineză de stat care nu era însă suficient de puternică pentru a se apăra împotriva unei conspirații

de extorcare a fondurilor, plănuită de înalte oficialități chineze.

În treacăt, Vicky își reaminti de întâlnirea tatălui ei cu Jonca Roșie. Dar indiferent pe cine întâlnise în acea zi, era evident că nu-i oprise, pe domnul Wu și pe tovarășii săi din Beijing, să urzească planuri de înavuțire sub paravanul oferit de birocrația continentală. Acești borfași de drumul mare, după cum îi caracteriza mama sa, ar fi putut da lecții Mafiei newyorkeze.

— Îmi pare rău, n-am înțeles semnificația ultimelor dumneavoastră cuvinte. Ce este foarte simplu?

— Anumite oficialități – oameni din Beijing – care nu aparțin departamentului meu, repetă Wu cu răbdare și calm, se întreabă care ar fi numele cel mai potrivit să figureze pe frontispiciul clădirii centrale din World Expo?

— Numele proprietarului, numele „vechilor prieteni” care au lansat proiectul.

— Sunteți foarte directă, puneți repede punctul pe „i”.

— Și care este acela?

— Unii se întreabă cine ar trebui să posede o asemenea clădire unică?

— Un nume din Hong Kong, spuse Vicky, așa modest cum pare – încercând să injecteze în argumentul ei o doză de politețe – ar demonstra lumii posibilitatea existenței unei țări cu două sisteme. Ați fi de acord?

Sprânceana stufoasă a lui Wu se arcui într-un mod alarmant.

— Un nume d*e gweilo,* interveni Vicky rapid, pentru a-i asigura pe *gweilos* din New York, Washington, Londra, Zürich că banii și oamenii lor sunt în siguranță în Hong Kong și că pot investi fără teamă aici…

— În Beijing, interveni Wu pe un ton mai domol, se sugerează că un nume asiatic ar fi la fel de potrivit, iar alții susțin că prezența fermă a statului ar constitui o garanție și mai solidă.

— La ce vă gândiți, domnule Wu?

Wu se uită la ceasul său, o imitație de Cartier, după aprecierea lui Vicky, se scula brusc și se scuză.

— Aștept un telefon din Beijing: v-aș ruga, domnișoară Mackintosh, să-mi permiteți să lipsesc cinci, poate zece minute, nu mai mult. Poate dumneavoastră și domnișoara mai doriți să serviți un ceai… dar nu apucă să termine și Vicky i-o reteză scurt, pe un ton înțepat, care i-ar fi plăcut foarte mult mamei

ei, că s-au săturat de atâta ceai. Vivian se grăbi să intervină cu diplomația de rigoare, vrând să atenueze duritatea ei.

— Mulțumim, ne-ar face mare plăcere, și cu permisiunea dumneavoastră, o să ne retragem în sala de așteptare.

Vivian luă loc într-un scaun capitonat, chiar sub tabloul cu corabia ce transporta *coolie* și își sorbi în tihnă ceaiul; Vicky se duse la fereastra ovală și observă cu amărăciune că geamurile erau murdare. Respiră adânc, încercând să-și regăsească calmul după starea aceea de furie amestecată cu teamă care pusese stăpânire pe ea. O încolțiseră, și încă rău…!

Prin fereastră zări țărmul verde-azuriu presărat cu mii de vase. Dacă New York-ul îi furase la un moment dat inima și o cucerise cu eleganța și grandoarea spațiului, cu care nici un oraș asiatic nu se putea compara, Hong Kong-ul în schimb i se părea mult mai accesibil – un oraș în care competiția era permanent deschisă, un oraș ce putea fi îmbrățișat cu privirea de la înălțimea unei clădiri.

Vicky încerca să gândească, dar privirea îi rătăcea, așa cum i se întâmpla adesea de la

pierderea lui Hugo, pe iahtul *Whirlwind,* acolo unde mama ei trăia în prezent. Sally se prăbușise. Încetase să mai vorbească despre oricare alt subiect în afară de Hugo și nici nu mai făcea altceva decât să bea.

Atunci când Vicky își reveni suficient după tragicul eveniment și se simți în stare să o ajute într-un fel, ea își adună curajul necesar pentru a-i propune să se interneze într-un spital pentru dezalcoolizare. Văzând că se opune, în pledoaria ei înfocată îi propuse să meargă împreună cu ea.

Sally râse și îi spuse:

— Există două feluri de oameni pe lume, draga mea: unii care își pot permite să bea și alții care nu-și permit. Eu fac parte din prima, grație generozității tatălui tău.

Când Sally Farquhar Mackintosh descoperi în sfârșit legătura lui Duncan cu Vivian, recunoscând față de sine că știa acest lucru mai de mult, singura ei pretenție după pronunțarea divorțului fu să i se atribuie preaiubitul iaht al soțului ei *Whirlwind* și o sumă de bani destinată băuturii, salariului lui Ah Chi și menținerii locului de ancorare la Club. Duncan Mackintosh urma să-și păstreze controlul asupra MacF, imobilele și investițiile. Peste podul din Kowloon se zărea

hotelul „Peninsula”, și Vicky se întrebă dacă tatăl ei o adusese și pe Vivian acolo. Îi plăcuse întotdeauna holul, unde se auzea în permanență o muzică plăcută în surdină. Nu e treaba mea, își spuse Vicky.

Cât despre furt, Vicky nu mai avea nici o îndoială. Oferta nerostită a domnului Wu plutea în aer ca un năvod deja aruncat peste capul ei. China urma să furnizeze muncitori pentru terminarea hotelului Golden de pe aeroport, dacă MacF va semna renunțarea la Expo Golden. Se aplecă peste fereastra ovală încercând să vadă insula Lantau, însă aceasta nu se afla în câmpul ei vizual, era prea departe de centru, ascunsă undeva în spatele proeminentului West Point.

Poziție, amplasare, poziție… vechiul refren dureros pe care îl învățase la hotelul lor din Manhattan de pe Seven Avenue… Clientela super-selectă îl amplasa la o sută de mile depărtare de Fifth Avenue, dar în realitate Lantau se afla la distanță de o oră de mers cu mașina deși în perioadele de trafic intens distanțele creșteau astronomic.

Scrâșnind din dinți se simți cuprinsă de un nou val de furie atunci când își dădu seama că tatăl ei prevăzuse nenorocirea și o lăsase pe ea să se acopere de rușine… și cât o

mai rodea acest lucru. Zâmbetul de crocodil al lui Wu n-ar fi însemnat nimic față de rânjetul batjocoritor al tatălui ei când ar fi aflat de negocierea unui hotel de lux în cel mai fierbinte proiect din Hong Kong, contra unui motel la aeroport. Wu ridicase întreaga Chină populară împotriva ei; asta însemna o extorcare în adevăratul înțeles al cuvântului. Geamul murdar reflecta vag silueta lui Vivian care se apropie de ea.

— Ai vreo idee strălucită, compradorule?

— Nu trebuia să-i lași să ți-l fure.

— Dar văd că nu prea am de ales.

— Nu poți renunța la hotel, spuse Vivian hotărâtă. Dorințele tatălui tău au fost exprimate foarte clar.

— Tu nu te afli aici ca să interpretezi dorințele tatălui meu, spuse Vicky cu aroganță. Nu ai altceva de făcut decât să traduci și să dai sfaturi.

— Te sfătuiesc să-ți asculți tatăl.

— Tatăl meu nu este aici. Eu port răspunderea și nu văd nici o posibilitate să-mi păstrez hotelul. Cred că nici tu nu vezi vreuna, nu-i așa?

Tăcerea lui Vivian îi confirmă spusele.

— Bine, compradorule, spuse ea, apăsând cu sarcasm pe apelativ, ai vreo idee

salvatoare?

Vivian își ridică privirea în tavan, rămase tăcută câteva secunde, de parcă ar fi așteptat ca inspirația să-i vină de acolo, apoi spuse:

— Cere-le ceva în schimb, altceva.

— Ce, de pildă, o viză de ieșire?

— Ceva de valoare, continuă Vivian serioasă, în felul ei exasperant de calm. Să-l lași pe domnul Wu să înțeleagă că-ți face o favoare.

— Să-mi facă o favoare? explodă Vicky. Tot ce-i cer este un tratament corect. Să-și păstreze pentru el favorurile.

— Vei vedea că amândoi vă veți simți mai bine.

— Amândoi?

Se depărtă de fereastră și veni mai aproape de Vivian.

— Nu înțeleg care este problema lui? El poate obține orice-și dorește. Nu l-ai văzut pe grăsanul ăsta ticălos cum zâmbea pe sub mustăți? Dacă aș fi în locul tatii aș pune punct proiectului, m-aș așeza cu fundul pe el și atunci… ar merita să le văd mutrele tovarășilor din China contemplând un edificiu turn lăsat de izbeliște în mijlocul grandioasei lor expoziții, unde vor veni puzderie de vizitatori străini. Cunoști vreo situație mai

nefericită ca asta? Pot să fac pariu că atunci când vor avea dovada propriei incompetențe vor recurge la MacF ca să-i scoată din rahatul ăsta.

Vivian asculta tăcută și atentă, în ochii ei neputându-se deslușI nici o reacție. În cele din urmă, Vicky întrebă:

— Ei bine, dar ce înțelegi tu prin a-l lăsa să-mi facă o favoare?

Vivian nu se ridică, dar Vicky își dădu seama că se apropiase prea mult de ea. Merse din nou la fereastră unde i se alătură și Vivian. Amândouă priveau drept înainte, comunicând doar prin intermediul imaginii reflectate în geamul ferestrei.

— China comunistă nu trebuie să apară în postura stânjenitoare că ți-ar fi furat hotelul.

— Dar asta face!

— Da, dar ei nu trebuie să apară într-o lumină defavorabilă. Înțelegi ce vreau să-ți spun?

— Da, la naiba! Doar nu sunt copil. Cu alte cuvinte, singura noastră măsură de protecție este dorința Chinei de a părea cinstită, astfel încât comunitatea oamenilor de afaceri să creadă că se află în siguranță în Hong Kong.

— Da, este vital, spuse Vivian, chiar dacă persoane oficiale sau un întreg departament vor să profite de pe urma puterii pe care o dețin. Dacă ar părea necinstiți în ochii persoanelor ce prezintă interes pentru ei, n-ar fi exclus ca orașul să se golească rapid.

Era aproape același procedeu pe care-l folosea Mafia la New York – își spuse Vicky – în relație cu uniunile și corporațiile pe care le controla, construindu-le în schimb sediile.

— Reține faptul că domnul Wu își asumă un mare risc acceptând ca departamentul lui să fure. La un moment dat, cineva cinstit s-ar putea sesiza.

— Slabă speranță.

— Reține, continuă Vivian cu același calm, că am putea folosi, într-o zi acest argument împotriva lor, un alt motiv pentru care vrea cu tot dinadinsul să salveze aparențele. Cere-i ceva de valoare, ceva ce numai ei îți pot da.

Vicky își plimbă din nou privirile asupra orașului. Șoselele care duceau spre tunelul Kowloon erau deja blocate din cauza traficului și nu era decât după-amiază. Podurile Lantau și Tsing Yi vor fi în curând înțesate de limuzine, autobuze și taxiuri prinse într-un fel de dans lent al Dragonului.

Oaspeții hotelului lor vor avea nevoie de elicoptere care să facă naveta de la aeroportul Cheklapkok în centru.

— Vreau un mijloc de transport foarte rapid de la hotelul aeroportului până la cheiurile noastre proprii din centru și de la Causeway Bay.

Privind-o pe Vivian pieziș, văzu pe fața compradorului chinez o undă de satisfacție care îi îmbujora obrajii. Era într-adevăr o idee fantastică. Vicky își imagina afișele publicitare „Cel mai bun hotel central se află la aeroport”. Cu propriile sale punți care vor oferi un transport rapid de lux, hotelul va fi mai aproape în timp decât *Regent* sau *Pen.* Vor putea deschide și un restaurant de cinci stele.

— Atenție, s-ar putea să dorească să devină parteneri, o preveni Vivian.

— Foarte bine, dacă China dorește parteneriat, atunci s-o lăsăm pe ea să formeze echipele de lucru și să se ocupe de tot ce e necesar pentru transportul meu, astfel încât să nu mai avem probleme în eventualitatea unei noi crize de mână de lucru.

— Da, este o idee bună, spuse Vivian cu diplomație.

— Vivian, nu te juca cu mine ca pisica cu șoarecele. Dacă vrei să mă sfătuiești, sfătuiește-mă!

— Da, cred că în felul acesta nu vom mai avea probleme cu echipele de lucru. În plus, am mai putea cere o punte și până la Kowloon, până sus la Tsuen Wan, în apropierea fabricilor, adăugă ea, gândindu-se la prosperul negoț american și european de textile care depindea de Hong Kong. O navetă de lux până la fabrică pentru a-și supraveghea operațiunile, apoi în centru unde se încheiau tranzacțiile bancare, ce putea suna mai frumos!

— Dacă țin la aparențe, să-i vedem ce mutră o să facă!

— Da, sigur, spuse Vivian. *Ju ni hau yun,* succes.

— Crezi că vom reuși?

— N-ai vrea mai întâi să te consulți și cu tatăl tău?

Vicky se încruntă, simțind un nou amestec în viața lor.

— Ai putea să-i spui domnului Wu că vrei să discuți cu el înainte de a-i da un răspuns și în felul acesta să câștigi timp. Lasă-mă pe mine să-i prezint proiectul în mare, precum și

pretențiile noastre în privința acestor mijloace rapide de transport.

Vicky aprobă cu un zâmbet satisfăcut.

— Acum cred că i-am băgat sula în coaste, așa că va fi obligat să termine la timp hotelul pentru ziua „Răsturnării”.

Dar domnul Wu le pregătise o mare surpriză, marcând în felul acesta un punct în favoarea sa. Radiind de fericire, făcu un semn și doi tehnicieni electroniști plini de importanță se pregătiră să pună în funcțiune un video-telefon.

— Mi-am luat libertatea de a-l suna pe domnul Duncan Mackintosh la Shanghai, gândindu-mă că poate doriți să-l informați asupra discuțiilor noastre.

Ecranul japonez H-D se lumină și pe el apăru figura tatălui el.

Duncan Mackintosh nu se pierdu în formule de politețe față de domnul Wu. Avea mina încruntată a unui om foarte ocupat și vizibil deranjat că fusese întrerupt pentru treburi mărunte.

— Ce se aude pe acolo, Maiestate? mormăi el ca și când s-ar fi aflat singuri.

Știind că această introducere nu era decât un fragment din piesa pe care trebuia să o

joace în fața lui Wu, Vicky îl puse la curent cu planul pe care-l elaborase împreună cu Vivian în sala de așteptare. Tatăl ei se înroși de mânie când află că avea de gând să renunțe la Expo Golden. Își încleștă maxilarele într-un rictus caracteristic, și Vicky își imagină ce s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi aflat sub privirea scrutătoare a adversarilor lor chinezi. Spre ușurarea ei, Duncan se declară de acord cu planul ei de bătaie, dar când îi lansă propunerea referitoare la transportul rapid nu primi decât un răspuns îmbufnat.

— Nu-mi place ideea și e de la sine înțeles că dacă aș fi acceptat vreodată, ar fi trebuit să luăm în considerare și alte oferte pe care le-am primit cu privire la hotel. Aceasta era o noutate pentru Vicky.

— O să mă gândesc și, în orice caz, vom cere minimum treizeci de ani drept de franșiză pe transportul nostru.

— Da, desigur, Tai-Pan!

— O să-i coste scump – contravaloarea terenului, a cheltuielilor de construcție, plus dobânzile și pierderile din profituri pe câțiva ani…

Domnul Wu asculta cu atenție, însă figura lui rămase impasibilă până în momentul în

care auzi ultima afirmație a lui Duncan. Apropiindu-se de ecran, cu un rânjet enigmatic, el i se adresă în engleză:

— Fiica dumitale are multă imaginație.

— Insuficientă, ripostă Duncan, încercând să atenueze complimentul în stil chinezesc.

Wu îi adresă lui Vivian un surâs cu subînțeles, iar lui Duncan îi făcu cu ochiul. În manieră occidentală, neprotocolară…

— Ce norocoasă este că are în preajmă un sfătuitor atât de înțelept!

Vocea lui deveni gravă și insinuantă, dar asemenea procedee nu-l impresionau câtuși de puțin pe Duncan Mackintosh.

Rânjetul Dragonului aproape că zgudui ecranul.

— Mie îmi spui, domnule Wu? Da, sunt un om norocos… Maiestate, Peter și cu mine vom fi acasă diseară de *Hogmanay,* cu condiția să găsim un avion și să ieșim dracului din văgăuna asta. Te invidiez, domnule Wu că locuiești la Beijing. Este uluitor cât de repede se poate transforma în infern un mare oraș.

Ecranul se șterse și Vicky o privi pe Vivian, pe figura căreia mai dăinuia o undă de nostalgie după dispariția chipului drag.

Însuflețită de un sentiment de mândrie, îi adresă lui Vicky cel mai gingaș surâs.

Wu, care încerca din răsputeri să-și domine stânjeneala, întrebă ce înseamnă *Hogmanay*.

— O petrecere scoțiană de Anul Nou. Îmi pare rău că va trebui să vă întoarceți la Beijing; am auzit că vremea este destul de rece în această perioadă a anului.

— Mă cheamă datoria, spuse Wu cu un aer semeț.

Și cu aceasta, cugetă Vicky, jucase cartea pe care Vivian și tatăl ei o negociaseră deja. Răspunsul lui Wu avea s-o edifice în privința rezultatului înțelegerii.

— Ne-am putea întâlni din nou peste câteva săptămâni?

— Da, cred că e posibil.

— Și atunci vom vedea cât de mult au progresat lucrările de construcție, spuse Vicky într-o doară.

Wu se întoarse către chinezul aflat lângă interpret.

— Între timp, domnul Wu se va îngriji de asigurarea brațelor de muncă de care aveți nevoie.

— Sunteți prea amabil, mulțumesc!

— Pentru nimic.

— Poate știți că MacF deține o mică distilerie la Glen Affric în Scoția. Dacă doriți, vă pot trimite acasă o sticlă. Am putea toasta de la distanță cu prilejul Anului Nou.

— Ah, petrecere cu *băuturi?*

Fața lui Vicky se întristă.

— Nu numai cu băuturi; de fapt, este vorba de o petrecere în familie. Fiecare se întoarce acasă, cine poate…

9

— Ah Chi! șuieră Tai-Tai, ca o autentică femeie din Shanghai. Vino aici imediat!

De la catargul principal al lui *Whirlwind,* silueta unui vas semăna cu un ochi de *gweipo.* Ah Chi se legăna în scaunul lui de boțman, deasupra adăpostului contra taifunului, întrebându-se de unde să facă rost de o sută de mii de dolari HK pentru nunta lui, acum că Fata Dragonului cumpărase *Mandalay,* un alt scuner care avea propriul său echipaj, cu propriile sale petreceri…

Ah Chi rămăsese pe *Whirlwind* și în această ultimă după-amiază a anului, neavând altceva mai bun de făcut. Pe alte iahturi se făceau pregătiri pentru sărbătoare, în vreme ce joncile pescărești se retrăseseră, oamenii fiind ocupați cu prepararea bucatelor. Un miros de gaz lampant plutea în aer, adus de briza rece, iar cerul devenea tot mai plumburiu.

— Ah Chi!

El știa că Sally se îmbătase. De regulă, când era mai puțin ametită, stătea liniștită, dar pe măsură ce se îmbăta, striga mai tare. *Whirlwind* nu părăsise adăpostul de șase luni.

După plecarea lui Huang nu-l mai scosese nimeni în larg. Ah Chi nu avea motiv să angajeze un înlocuitor, deși Huang îi lăsase treburile cele mai penibile, iar trândavul său fost ajutor optase pentru o slujbă mai „curată” în Filipine – contrabanda.

Noul vas al lui Huang, o sampană Diesel de mare capacitate, stârnea invidia în întregul adăpost. Ah Chi își petrecea zile întregi curățind și lustruind *Whirlwind,* alergând după diferite comisioane pentru Tai-Tai. Prietena lui, Hua, era mulțumită cu acest aranjament. Ea locuia pe o sampană în apropiere unde Ah Chi își petrecea nopțile după ce se elibera din serviciul lui Tai-Tai. Stăteau culcați pe perne în întuneric, urmărind luminile orașului și discutând despre apropiata lor căsătorie. În seara aceea, Hua îl rugase să vină mai devreme, pentru a-i întâlni familia pe jonca lor cea mai mare, dar Ah Chi era îngrijorat ca nu cumva sărmana Tai-Tai să cadă peste bord, dacă avea s-o lase singură înainte de a adormi.

— Ah Chi!

Acesta apăsă pe manivelă, își coborî scaunul încet și ateriză lângă Sally Farquhar Mackintosh care acum se afla pe punte, îmbrăcată cu un halat mototolit.

— Du, te rog, vasul la docul sampanelor, e noaptea de Anul Nou și vreau să iau ceva la bord.

Sute de proprietari de sampane ar fi fost fericiți să transporte pasageri, să facă livrări, însă Tai-Tai se mulțumea doar cu o scurtă plimbare cu *Whirlwind* până la doc. Oricum, și asta era ceva, cele șase luni de imobilizare în adăpost reprezentau cea mai lungă perioadă de inactivitate din viața lui și simțea că își ieșise din mână. Retrase ancora de la pupă și porni spre club. El se întreba pe cine vor lua la bord. Nu cumpărase nici una din ciudățeniile acelea de brânzeturi sau *pathé* pe care *gweilos* le foloseau la dineuri festive și nici nu primise ordin de la Tai-Tai să pregătească cabinele pentru oaspeți. Sally se îndreptă spre proră de îndată ce Ah Chi se apropie cu iahtul de canale și privi macaraua înlocuită, cu o mână sprijinită de straiul de la proră – așa cum făcea deseori de la moartea lui Hugo – precum și vârfurile stâlpilor parapetului pe care refuzase să-i înlocuiască. Ah Chi le șlefuise doar vârfurile pentru a înlătura orice pericol.

La docul sampanelor, lumea căsca gura la animația plină de voioșie a familiilor de *gweilos*. Tai-Tai stătea lângă proră cu privirea

rătăcită, nepieptănată și în halatul său șifonat, așteptând ca Ah Chi să ducă iahtul cât mai aproape; apucă frânghia de la prora și cineva o prinse, înlesnindu-i lui Ah Chi apropierea.

— Salut! spuse ea cu un glas dogit de băutură, iar câțiva oameni din mulțime îi răspunseră pe un ton neutru.

Ah Chi continua să se mândrească cu ea, pentru că fusese fiică de Tai-Pan și dacă cuiva nu-i convenea, n-avea decât, treaba lui.

— Scuzați! Nu vom bloca docul mai mult de câteva secunde: aici, Ah Chi! O ladă de șampanie aștepta pe o platformă. Ah Chi se duse după ea, o ridică vioi pe umerii săi lați și o așeză în spate.

— E doar Revelionul, avem invitați… Hei! Voi de acolo, cărați-vă! Un altul aruncă frânghia pe care Sally o prinse cu un zâmbet la fel de rătăcit. Ah Chi întoarse iahtul și îl îndreptă rapid înapoi spre locul de ancorare.

Trebuia să vorbească cu ea în legătură cu împrumutul de care avea nevoie în vederea căsătoriei. Sperase să-i spună mai devreme lui Tai-Tai pentru a-i face lui Hua o surpriză, însă știa că Tai-Tai întâmpina această sărbătoare cu inima grea.

— Ah Chi! strigă ea, de data aceasta pe un ton calm și prietenos. După ce îl ancorezi, du te rog șampania jos și pune câteva sticle la gheață. Se aplecă peste roata de la cârmă pentru a vedea cabina întunecată, unde își petrecea cea mai mare parte a timpului.

— Da, Tai-Tai!

— Poți să-ți iei liber la noapte.

— Mulțumesc, Tai-Tai, dar vreau să rămân.

— Este ajunul Anului Nou. Trebuie să ai și tu o prietenă care te așteaptă. Tot cu Hua ești, nu-i așa?

— Da, Tai-Tai.

— Atunci du-te și du-i și ei o sticlă de șampanie. Un An Nou fericit!

— Bine, Tai-Tai, mulțumesc!

Un apus de soare în Hong Kong – după cum citise cândva Două-Cărări Wong într-o carte cu poze pe care i-o adusese unul dintre nepoți – era suficient de romantic pentru a înmuia inima oricui, chiar și a celui mai înrăit magnat. După părerea lui asfințitul la Hong Kong semăna cu oricare lucru frumos: cu cât era mai frumos, cu atât își dorea mai mult să-l stăpânească.

Din locul său preferat, o platformă plasată în consolă într-un colț al sălii de bal din interiorul imensei clădiri *World Ocean House,* el supraveghea ultimele pregătiri pentru petrecerea de Revelion. Postul său de observație era despărțit de sala de bal prin rafturi de sticlă pe care erau expuse obiecte din porțelan, printre acestea numărându-se și un bol folosit de ultima împărătească văduvă a Chinei. Două-Cărări îl cumpărase cu opt milioane de dolari SUA de la Galeriile Christie, agenții lui fiind instruiți să recupereze cu orice preț obiectele de artă chinezească din vest. Unora le ordonase pur și simplu să le fure din muzeele mai sărace, incapabile să asigure securitatea exponatelor. Din scaunul său turnant din piele fină, el urmărea forfota tinerilor săi slujitori prin sala de recepție și asfințitul care cobora ușor asupra orașului. Câteva din vasele sale din Flota Roșie construite pe continent își aruncaseră ancora la mal, împodobind țărmul cu noi lumini; altele de linie, destinate jocurilor de noroc, se pregăteau să primească oaspeți la bord la *Ocean Terminal.*

Noaptea se lasă repede la latitudinile subtropicale. Vase mari și mici, bacuri, feriboturi, șalupe, remorchere – toate la un

loc alcătuiau ghirlande sclipitoare ce împodobeau portul scăldat în lumină. Joncile navigau în întuneric. Pe uscat, iluminația era și mai intensă, observă Două-Cărări, alcătuind adevărate salbe deasupra clădirilor înalte, presărate de-a lungul șoselelor șerpuitoare ce duceau până sus pe coline. În ambele sensuri goneau o mulțime de limuzine ce-i duceau pe oameni acasă sau în diferite alte locuri unde se organizau petreceri de Anul Nou. Discobarurile aruncau în noapte fascicule colorate, ce luminau intermitent scheletul de oțel al clădirilor în construcție.

Două-Cărări întoarse spatele sălii de recepție scăldată într-o baie de lumină. Ridică o mână zbârcită și făcu semn unui valet foarte chipeș căruia îi ordonă să-i deschidă o sticlă de șampanie.

— Da, *Lao Yeh.*

Puțini locuitori de pe coasta Chinei ar fi îndrăznit să-i spună în față Două-Cărări. El era bunicul sau maestrul pentru valetul său personal, sir John pentru britanici și Wong Li pentru cei de pe continent. Unul dintre ziariștii de la jurnalul local de scandal se încăpățânase să-l numească Două-Cărări, până într-o zi când și-a pierdut un deget într-o ușă. Ziarele internaționale ca *Asiaweek*

cutezau doar ocazional să-l numească astfel, dar el aștepta cu răbdare ziua când aveau să-și dea seama că e mai înțelept să-l prezinte în alți termeni.

Băiatul reveni cu un pahar de șampanie umplut până la refuz. Două-Cărări îl duse la buze, sorbi încet, apoi îl puse alături, urmărindu-i bulele jucăușe.

— *Lao Yeh?* Vrei sau nu vrei? îl întrebă pe băiatul fermecător de șaisprezece ani, îmbrăcat într-o jachetă neagră Tuxedo de gală, bordurată cu mătase. Acesta întinse o mână tremurândă, vrând să-i arate că sala așteaptă încuviințarea lui. Valeți, chelneri, barmani, bucătari, toți erau aliniați ca soldații la apel. Două-Cărări se ridică cu greu, apucă bara de porțelan care mărginea perimetrul său de ședere, și inspectă pe îndelete cu privirea sa ageră fiecare detaliu. Mese de câte zece persoane, cu veselă aurie și cristaluri încercuiau ringul de dans. O mare de flori și plante exotice se revărsa din vase antice. Barurile amplasate în cele trei colțuri gemeau de cupe pentru șampanie; o perdea deasă de ferigă masca orchestra complet, cu excepția unui mic culoar de acces rezervat stelelor muzicii pop la modă care aveau să-și prezinte ultimele hituri.

Deodată, în spatele lui simți o mișcare. Întorcându-se spre fereastră, văzu hublourile iluminate și reflectoarele suprastructurii masivului vas care se îndrepta spre *Ocean Terminal.* Pachebotul „Queen Elizabeth 2” al liniilor Cunard sosise în Hong Kong cu întârziere de o zi, probabil din cauza unei noi defecțiuni suferite de motoarele sale vechi în Marea Chinei. Două-Cărări o cunoștea bine. El încercase să cumpere QE2 spre a-l transforma în cazinou, însă britanicii se opuseseră, aparent hotărâți să ocrotească ultimul simbol al puterii lor maritime, până când acesta avea să eșueze pe vreun recif.

Își scutură capul și zâmbi cu sarcasm. Luxosul pachebot de pasageri care străbătuse jumătate din mările și oceanele lumii ancora în Hong Kong pentru a lua la bord o sută de funcționari britanici pensionați care, cu douăzeci de ani în urmă profitaseră de alocații substanțiale de navigație oferite de Biroul Colonial. Britanicii nu vor înceta niciodată să-l uimească. Șase milioane de chinezi din Hong Kong așteptau Anul Nou cu simțăminte de teamă amestecată cu mânie, căci se anunțau noi dezordini în Kowloon, iar aici, britanicii despre care majoritatea chinezilor credeau că-i vânduseră Beijingului,

se întorceau acasă cu o splendidă și senină nerușinare.

Uimirea lui spori și mai mult când observă că, în loc să-și continue cursul spre cheiul de la *Ocean Terminal,* sclipitorul vas purtat de maree își întoarse prova și se îndreptă spre mijlocul portului, aruncând ancora între extremitatea insulei Kowloon și Districtul Central, în apropierea traseului feribotului „Star". Prin această manevră, britanicii intenționau să pună vasul în siguranță, gândindu-se că la *Ocean Terminal* ar fi riscat să înfrunte furia unei gloate dezlănțuite. E drept că se afla în mai mare siguranță în mijlocul portului. În schimb era mai vizibil de pe ambele țărmuri, căci pe aici treceau zilnic sute de feriboturi, nemaivorbind de falezele populate și de clădirile înalte, ce reprezentau adevărate posturi de observație. În mai puțin de patruzeci și cinci de minute, toți chinezii din teritoriu ar putea afla *că gweilos* erau pregătiți să o șteargă. El însuși n-ar fi putut născoci un plan mai bun. Își roti scaunul care-i oferea o vizibilitate circulară asupra întregului salon, spre spaima majordomului său terorizat, căruia îi adresă un zâmbet sec.

— Excelent! Arată exact așa cum se cuvine pentru o mare ocazie festivă, dar scoateți mesele de la fereastră și faceți loc pentru ca toată lumea să poată urmări programul. Băiatul era pe punctul să remarce că fereastra care dădea spre port nu oferea un unghi prea bun pentru urmărirea scenei, însă își aminti că proștii, oricât de atrăgători ar fi fost ei, nu rămâneau prea mult în serviciul lui Două-Cărări. Tai-Pan-ul se gândise de fapt că adevăratul spectacol al acestei nopți se va desfășura afară, dincolo de ferestre. S-ar fi putut câștiga o avere frumușică din vânzarea biletelor pe acoperiș, dacă cineva ar fi îndrăznit să pună în aplicare ideea.

10

Fiica nu se dovedi cu nimic mai prejos decât tatăl. Era dură și impulsivă, incapabilă de a se controla, la fel ca și tatăl ei. Atunci când nu avea dreptate într-o chestiune oarecare, pleda cu o înverșunare exasperantă, iar când avea dreptate, nu mai avea absolut nici o reținere. Ambiția ei era nemărginită, ca și aceea a tatălui ei. Se punea însă întrebarea dacă îl egala și în alte privințe. Fusese oare Vicky Mackintosh binecuvântată cu nemaipomenita naivitate a lui Duncan? Putea ea să născocească idei strălucite și să treacă prin foc și sabie spre a le pune în aplicare, fără să prevadă riscurile și dificultățile? Sau acționa astfel pentru simplul motiv că era fiica răsfățată a unui om bogat? Timpul avea să-și spună cuvântul, deși nu mai rămăsese prea mult. Dacă era însă la fel de bună, Vicky Mackintosh avea să fie un dușman de temut.

Vivian Loh îi ceruse șoferului să o lase la Restaurantul Lung Kee, plasat deasupra magazinului Central, de unde obișnuia să facă cumpărături pentru mama ei. Ea comandă o rață friptă cu sos de prune de la Lung Kee pentru musafiri, apoi luă câteva frunze de

varză creață și tăiței; își croi drum prin ulicioarele înguste din vecinătatea locuinței în care se mutase cu mama ei, după ce plecase de la mătușa Chen din Kowloon. Își amintea și acum cât de amarnic plânsese când mama reușise să-l convingă pe tatăl ei s-o lase să se mute cu ea pe insula Hong Kong, unde, susținea ea, aveau s-o ducă mai bine.

Chinezii stăteau ghemuiți pe vine în fața tarabelor și prăvăliilor lor și priveau curioși pe tânăra femeie îmbrăcată cu fustă și bluză după modelul european și cu tocuri înalte. Unii scuipau în șanț în urma ei, alții râdeau și își dădeau coate când o recunoșteau pe fiica bătrânului meseriaș Loh.

Tatăl ei eșuase în tentativa de a porni o afacere cu ginși de care mama ei se cramponase cu disperare. De altfel, el mai încercase să îmbrățișeze și alte meserii, cu tot atât de puțin succes, și Vivian își amintea bine de toate acestea: un magazin cu aparate de radio, o făbricuță de jucării, un magazin de bijuterii, o prăvălie cu zaharicale, o fabrică de asamblat aparate electronice – tot atâtea locuri unde Vivian îl găsea pe tatăl ei venind direct de la școală pentru a-și face temele împreună cu el. În vreme ce tatăl său își ruina sănătatea, spetindu-se cu munca, mama lipsea

din ce în ce mai des de acasă, astfel încât crezură că nu o vor mai vedea niciodată. În această situație, tatăl ei hotărî să trăiască pe propriile-i picioare, se apucă să graveze sigilii – ștampile personale din piatră sau fildeș; în sfârșit, găsise o modalitate de a-și pune în aplicare cultura și talentele sale artistice.

„Lay ho ma?” o salutau ei. Ce mai faci? Și Vivian îi saluta la rându-i, spunându-le: „Încă fac bine”.

Vivian, spre deosebire de Vicky Mackintosh, trăise mereu singură și în mod regulat mergea acasă să cineze cu mama ei care locuia într-un mic apartament deasupra a ceea ce fusese cândva prăvălia tatălui ei. Mama ar fi dorit să iasă la restaurant, așa cum fusese obișnuită, dar de fiecare dată Vivian îi reteza elanul, aducându-i acasă câte o rață pregătită. După o zi lungă și obositoare petrecută în locuri publice zgomotoase, Vivian nu-și mai dorea nimic altceva decât să regăsească atmosfera calmă și intimă a celor patru pereți ai apartamentului care fusese cândva căminul ei.

De jos, din stradă, veneau zgomote neîncetate de pași, discuții, strigăte și crâmpeie din programele de radio, iar prin pereți se puteau auzi emisiunile canalelor de

televiziune. Vivian puse apă la fiert și spălă varza.

— Am putea mânca la un restaurant în apropiere de locul unde lucrezi, îi spuse mama. Îi displăcea profund să gătească, deși, ca orice shanghaineză, aprecia o mâncare bună, iar tăițeii preparați de ea erau minunați.

— E o harababură atât de mare la mine, spuse Vivian, *amah* e plecată, s-a dus în satul ei natal, iar eu a trebuit să fiu azi într-o mie de locuri.

— Cel puțin tu *ai căpătat* alte perspective…

— *Ai avut* alte perspective, o corectă Vivian.

— Ah! zâmbi mama ei, cu prietenii tăi poți avea oricând alte perspective.

— Sinceră să fiu, de-abia am avut timp să le observ.

— Muncești prea mult.

— Mie îmi spui?

— Și unde o să ajungi?

— Doar în timpul zilei, mamă.

— Nimic mai mult?

— Îmi place munca mea și vreau să-mi asigur un viitor.

O licărire de speranță amestecată cu o doză de viclenie se ivi în ochii mamei.

— Trebuie să coci tu ceva măreț, nu-i așa? întrebă ea, imaginându-și că un drum în viață nu se poate croi decât prin șiretlicuri și înșelăciuni. Doar să le imaginezi și ai câștigat. Pe cinstea mea, oftă ea, pui la cale ceva în stil mare!

— Doar muncă, mamă, atâta tot.

Dar mama ei nu se lăsă amăgită.

— Tu, spre deosebire de mine, știi să ai răbdare și de aceea tu vei reuși. Tot ceea ce-ți trebuie e un plan, iar tu ai unul, sunt sigură, te cunosc bine.

— Ce ai făcut azi, mamă?

— Uită-te la părul meu înainte de a mă întreba.

— Arăți foarte bine.

— Coafeza aia oribilă… cele bune, toate s-au cărat, iar eu am rămas cu ciurucurile astea care n-ar fi angajate nici măcar într-un hotel comunist.

Vivian simți că i se urcă sângele la cap. Dintotdeauna, încă din zilele lor cele mai negre, când tatăl ei lucra până la epuizare, mama nu făcea decât să alerge toată ziua în căutarea unor coafeze vestite, de la colțul străzii Chater până în calea Pedder și din nou

la hotel Mandarin. Ea trăise confortabil la Shanghai înainte de Revoluția Culturală și niciodată nu-și bătuse capul ca să-și aranjeze singură părul.

— Sunt sigură că ai să găsești coafeze pricepute la Toronto.

— Mi-a venit azi, spuse mama ei ca din întâmplare.

— Ce anume?

— Viza mea canadiană.

— De ce nu mi-ai spus?

— Nu e pentru New York.

— Știam că n-avea cum să fie, dar oricum, cred că ai respirat ușurată.

— Ca și tine, n-o să-ți mai stau în cale.

Vivian își plimbă privirea pe chipul frumos al mamei sale. Împlinise cincizeci și cinci de ani. Însă în rochia aceea roz-pal – culoarea ei preferată – părea de patruzeci. Încă din anii ‘80, când venise în Hong Kong, întrebuința cu regularitate o cremă „Retin-A” pentru înlăturarea ridurilor, deși dermatologii se îndoiau de eficacitatea ei pe pielea asiatică. Visul ei era să-și facă un „lifting” la un chirurg estetician de renume, așa cum văzuse în serialul „Dallas”, un vis pe care Vivian nu avea de gând să-l plătească, căci asta însemna

să treacă cu vederea toate păcatele de care se făcuse vinovată față de tatăl ei.

— Tu ai vrut asta, mamă, este opțiunea ta, dar te poți răzgândi dacă nu-ți convine.

— Ai s-o duci mai bine fără mine, când o să fii liberă să faci ce vrei.

— Ce vrei să spui? Vivian descoperise încă de mult că singura cale de a o scoate la capăt cu ea era să lămurească pe loc orice insinuare. În cazul de față nu se punea problema ca mama ei să fi dezaprobat legătura sa cu Duncan Mackintosh; era pur și simplu geloasă pe ea.

— Vreau să spun că fără mine îți poți vedea de treabă și de călătorii.

— Dar când călătoresc eu lucrez.

— Ei, cu atât mai bine, n-ai nevoie de o femeie bătrână care să te încurce.

Vivian ridică din umeri și îi spuse adevărul.

— Viața mea va avea același curs, cu deosebirea că voi rămâne teribil de singură. Tata s-a dus; la fel și mătușa Chen. Cine a mai rămas în afara câtorva unchi și mătuși bătrâne pe care de-abia le cunosc?

După moartea tatălui său încercaseră să se apropie una de alta, de parcă ar fi fost două străine care se întâlneau pentru prima

oară. În ultimul timp, mama ei o lăsase mai moale. Demonii care o stăpâniseră și o purtaseră dintr-o iluzie în alta, din bărbat în bărbat, dădeau semne de oboseală. Ea se mulțumea cu o singură companie de felul domnului Tam de la apartamentul vecin, care era șofer de taxi – un om serios și foarte muncitor, la fel ca tata. Uneori îi venea câte o idee năstrușnică de a se lansa într-o afacere cu taxiuri comandate prin radio, apoi dispărea tiptil ca o pisică pentru un timp și se întorcea zâmbind misterios, urzind alte planuri și mai fantasmagorice. Toate acestea contau însă prea puțin pentru Vivian de când tatăl ei reușise să se elibereze prin moarte.

— Ei, dar tu n-ai să fii singură, îi spuse mama.

În aceeași clipă Vivian simți că vechea rană i se redeschide, percepu durerea cu aceeași acuitate ca în anii copilăriei când mama căuta scuze pentru a o lăsa din nou singură. Recurgea la vechea ei stratagemă; nu se potolise nicidecum o dată cu trecerea timpului. Ultima ei găselniță era emigrarea – ceva nou, care avea să lase lumea cu gura căscată.

— Ce vrei să spui?

— Tu îl ai pe prietenul tău.

— Îl am, dar eu nu-i cer nimic și cu atât mai puțin să-ți țină locul.

— Ah!

— Te rog încetează și nu mai fă pe nevinovata cu mine… Petrecere frumoasă!

— Și eu îți doresc să-ți meargă totul din plin.

— Ce-ai zis?

— Un lucru aș vrea să-ți spun, că de acum încolo nu mai întinerești.

— Mamă, dar nu am decât treizeci și doi de ani.

— Treizeci și trei în anul ăsta și, până să te dezmeticești bine, o să împlinești treizeci și cinci, și la vârsta asta cine o să te mai ia de nevastă?

— S-o găsi vreun disperat, spuse Vivian plictisită, văzând că discuția lor ia o turnură neplăcută. Poate vreun amărât care și-a pierdut slujba în China comunistă și e dispus să crească porcii cu mine în Mongolia. Surâse ca pentru sine, dându-și seama că-i venise pe buze expresia favorită a lui Mackintosh.

— Tu poate nu știi, fetițo, ce înseamnă aia disperare, desigur că n-ai cum să știi!

— Poate că tocmai asta e; încerc să mi-o reamintesc, murmură Vivian.

— Ce-ai spus?

Își clătină capul și căzu din nou pe gânduri. Amintirile copilăriei sale despre fuga din China și despre China însăși erau foarte vagi. Îi era imposibil să separe amintirile cele mai îndepărtate de istorisirile auzite de la oamenii mai vârstnici. Unchii tatălui obișnuiau să vorbească de haosul acelor timpuri, deși unul dintre ei pretindea că fusese alături de Mao. De cele mai multe ori, mama ei se tânguia după confortul vieții de odinioară la Shanghai și regreta servitorii pe care Vivian nu-i avusese niciodată.

Însă China pe care Vivian o cunoștea cel mai bine era aceea din visurile tatălui ei, deoarece el fusese un democrat înfocat, un optimist și un continuator, în planul ideilor, al vechii Mișcări din 4 mai 1919 care pornise de la premisa că democrația și știința aveau să-i redea Chinei măreția de odinioară.

Naționaliștii lui Chiang Kai-shek îi zdrobiseră pe adepții Mișcării din 4 mai – bărbați și femei, iar comuniștii lui Mao Tse-tung îi exterminaseră pe descendenții acestora. În timpul Revoluției Culturale, Gărzile Roșii torturaseră ultima generație care mai îndrăznise să spere.

Amintirile personale ale lui Vivian despre China erau legate de răceala nisipului pe

care-l simțise sub picioare înainte ca tatăl ei s-o prindă de mână și să dispară cu ea în noapte. Acele imagini se șterseseră brusc în momentul în care se simțiseră ridicați din apă, pe coama rechinului. Cea mai vie amintire din copilărie data din ziua în care, elevă fiind la o școală din Hong Kong, își uimise colegii cu cunoștințele primite de la tatăl său. Cu toate acestea, China continua s-o fascineze. Cu câțiva ani în urmă, înaintea masacrului din Beijing, ea îl convinsese pe tatăl ei s-o însoțească într-una din primele sale călătorii în interes de serviciu, la Canton, capitala provinciei Guangdong, unde se născuse acesta. Deși se scurseseră cincisprezece ani de la Revoluția Culturală, iar refugiații din Hong Kong începuseră să călătorească pe continent, tatăl ei – cuprins deopotrivă de teamă și nerăbdare – ținea cu orice preț să meargă la mormântul mamei sale.

Au călătorit până la Pearl River cu un vapor ieftin de noapte. Orașul se schimbase radical de la moartea lui Mao. Periferiile fuseseră demolate și pe locul lor apăruseră întreprinderi hoteliere, comerciale, noi fabrici. Dispăruse și casa tatălui și după momentele de confuzie și derută asupra

zonelor demolate, descoperiră în cele din urmă un nou magazin pe locul mormântului părinților lui. Mormintele lor fuseseră jefuite și apoi arse, deoarece Gărzile Roșii socoteau că cimitirul aparținuse clasei burgheze. Tatăl vărsase lacrimi amare și îi spusese: „Nici pe morți nu-i mai lasă în pace”.

— Unde e prietenul tău în seara asta? întrebă mama.

— Cu familia lui.

Mama dădu din cap și căzu pe gânduri.

— Sărbătorile sunt întotdeauna cele mai rele.

— Ei, nu-i chiar așa, îi răspunse Vivian, deși îi dădea dreptate, dar asta n-o împiedica să-și spună în gând: eu nu sunt ca tine…

După o sută cincizeci de ani de negoț în Asia, familia Mackintosh și Farquhar își păstraseră nealterat sufletul scoțian. În timp ce Crăciunul era o simplă sărbătoare a copiilor cu jucării și friptură de curcan seara, *Hogmanay* de Anul Nou reprezenta cea mai strălucită noapte a anului și toți aceia care se puteau întoarce acasă la Peak House o făceau spre a petrece împreună în sânul familiei. Vicky își amintea de etajul superior al casei lor înțesate de veri și verișoare veniți special

pentru această ocazie și de emoțiile pregătirilor. Bărbații purtau kilt, femeile rochii albe lungi de seară cu șaluri în carouri, iar Hugo cânta din cimpoi…

Anul acesta nu aveau oaspeți dornici să rămână peste noapte. Tristețea se strecurase ca o ceață deasă în fiecare încăpere a vechii clădiri uriașe. Moartea lui Hugo era prea recentă în amintirea lor, iar despărțirea părinților reprezenta o altă rană deschisă. Vicky se oprise mai devreme la *Whirlwind* și o găsise pe mama ei taciturnă în fața unei sticle de șampanie, dornică să fie lăsată în pace. Ea se întoarse acasă copleșită de un ciudat sentiment de înstrăinare.

Slugile se ascunseseră în bucătărie și Vicky se aștepta ca seara să fie posomorâtă, dar temerea îi fu risipită la vederea tatălui ei îmbrăcat în costum de seară, în locul obișnuitului costum pe care-l purta pe continent. Se gândi mult cu ce să se îmbrace și în cele din urmă hotărî ca măcar copiii lui Hugo să se bucure de această seară.

Fiona, care adoptase o atitudine curajoasă de Crăciun, era acum cu lacrimile în ochi. Peter băuse, manifestând o recentă slăbiciune pe care Mary Lee, cu toată abilitatea ei, nu o putuse reprima. I se rupea inima de mila

căpșoarelor roșcate ale fetelor lui Hugo, Melissa și Millicent, de zece și doisprezece ani. Pentru scurtele lor vieți, șase luni de la moartea tatălui lor părea mult. Fetițele dădeau impresia că se tem îngrozitor să n-o supere pe mama lor Fiona, imaginându-și că o vor pierde astfel și pe ea, dar fețele li se luminară când Vicky își făcu apariția în capul scării în spirală, într-o rochie roșie de mătase și traversă zgomotos holul cu tocurile sale înalte.

— Tanti Vicky! Tanti Vicky!

— Ia uite pe cine văd!

— Tanti Vicky, ai înghețat, îi spuse mezina Melissa, cuprinzând-o pe după gât, și Vicky își dădu seama că, dintre toate femeile familiei, ea devenise pentru Melissa și Millicent, datorită nefericitelor evenimente din ultima jumătate a anului, mătușa lor adorată. Millicent țopăia în jurul ei și îi lăuda noua coafură. Ea avea părul strâns într-un rulou franțuzesc în care își agățase o agrafă cu diamante pe care i-o dăruise mama în ziua plecării, susținând că pe vas nu mai are nevoie de bijuterii.

— Mulțumesc, Millicent, și tu ești frumoasă, amândouă sunteți. Ce se bea la masă?

— Unchiul Peter bea whisky, raportă Melissa.

— Eu cred că am să beau șampanie.

— Mama spune că trebuie să așteptăm până la miezul nopții.

— Mă duc să-i cer voie să bem acum. Traversă salonul în care englezoaicele stăteau pe o banchetă lângă fereastră, privind orașul. Dragele mele, nu beți și voi șampanie cu mine?

Fiona se ridică cu ochii umflați și înroșiți de lacrimi.

— Fetelor, hai veniți aici, spuse Vicky și le cuprinse pe amândouă pe după umeri, îndreptându-se spre barul plasat într-o nișă cu oglinzi. Hai, ajutați-mă să desfac sticla. Bunicul nu a coborât încă?

— S-a dus la telefon.

— Oh! Ei bine, atunci ne vom descurca singure, cu riscul de a-mi compromite manichiura.

— Tanti Vicky?

— Ce e, Millicent?

— Unde vom fi la anul de *Hogmanay?*

Vicky scoase din frapiera de argint o sticlă din recolta Piper Hlidsieck.

— Ia te uită! E chiar mai veche decât voi două la un loc.

Desfăcu distrată sârma dopului, întrebându-se și ea unde vor fi la anul.

— Veți fi acasă în vacanța școlară. Gordonstoun, vechea școală a lui Hugo accepta acum și fete. Iar tu, domnișoară Melissa, vei mai urma școala din Hong Kong, unde vei rămâne și în următorii optzeci de ani dacă nu mai faci progrese la învățătură.

— Dar cu chinezii ce se va întâmpla? întrebă fetița de zece ani.

— Și ei vor fi tot aici.

— Nu ne vor alunga?

— Nici gând.

— Și dacă ne vor aresta?

— Pentru ce?

— Pentru că suntem *noi?*

Privirea Melissei era la fel de insistentă ca aceea a Mackintosh-ilor, cu ochii mari și parcă mai albaștri, așteptând câte un răspuns la fiecare întrebare. Singurul lucru pe care îl știa Vicky cu certitudine era faptul că limitarea ariei de acțiune a tatălui ei exclusiv în Hong Kong și refuzul acestuia de a-și diversifica activitatea, închideau toate porțile MacF în cazul în care situația ar fi scăpat de sub control. Ea găsi salvarea la Tai-Pan-ul care tocmai cobora scările, vizibil cu gândurile în altă parte.

— Să-l lăsăm pe el să ne explice. Tati, ia spune-ne, crezi că chinezii ne vor aresta pentru că suntem *noi?*

Duncan Mackintosh o privi posomorât, însă când le zări pe nepoatele sale, fața i se lumină.

— Cine vrea să știe?

— Melissa.

— Chinezii vor aresta pe toate micuțele domnișoare care nu vor învăța bine la școală și le vor trimite să pască porcii în Mongolia. Uite, am să beau și eu un pahar din ăsta. Luă sticla din mâna lui Vicky și turnă un al treilea pahar: … iar voi, astea mici, duceți paharul mamei voastre. Spune-ți-i că Tai-Pan-ul a ordonat să bea asta, dar nu alergați cu paharul în mână, mai adăugă el făcându-i lui Vicky cu ochiul.

— Noroc, tati!

— La Mulți Ani, un An Nou fericit. Maiestate! I-ai dat ceva de furcă ticălosului ăla de Wu!

— Mă bucură că m-ai sprijinit.

— Nu trebuia s-o fac de față cu nemernicii ăia. Vivian ți-a fost de folos?

— Să fiu sinceră, m-a reținut doar să nu vărs ceaiul în poala tovarășului Wu.

— Se pricepe bine la chestii d-astea. Duncan chicoti. Nu o dată a scos castanele din foc când îmi pierdeam cumpătul. De aceea am trimis-o să te ajute.

— O să țin seama de asta data viitoare când vom mai oferi în dar un hotel.

— Ea mi-a spus că dintr-o afacere proastă ai scos una bună. Deși nu-mi place ideea, trebuie să recunosc că n-aveam încotro; Wu avea toate cărțile.

Era aprecierea cea mai aproape de un compliment pe care Vicky o auzise în ultimele șase luni și nu știa ce să mai răspundă.

— I-am trimis o sticlă de Glen Affric.

— Sper să-i rămână în gât. Privirea îi alunecă pe fereastră, la câteva mile depărtare și la vreo sută de picioare în jos, și printr-o coincidență geomantică perversă pe care un expert chinez *feng-shui* ar fi explicat-o cu ajutorul principiilor vântului, apei și mădularelor Dragonului, adăpostul contra taifunului din Causeway Bay putea fi văzut clar printre blocurile de înălțime medie. Vicky era tentată să instaleze un telescop pentru a detecta mai ușor iahtul *Whirlwind* în păienjenișul de ambarcațiuni.

— Unde petrece Vivian noaptea asta?

— Termină o dată cu prostiile.

— Iartă-mă, spuse ea involuntar, dar se gândi apoi că nu e cazul să-l mai sâcâie.

Privi în jurul lui cu tristețe, apoi, cu un aer conspirativ, o luă de mână și îi spuse:

— Văd că aici e o atmosferă prea sumbră, hai s-o ștergem de aici. Vicky oftă.

— Cum?

— Hai mai întâi să facem o plimbare. Fața lui se relaxă dintr-o dată. Luați-vă fiecare ceva pe voi. Noi plecăm primii. Ah Ping, scoate mașina. Ping? Unde o fi derbedeul ăsta? Apăsă pe cel mai apropiat interfon. Ping! Mașina! Repede, iute!

— Mergem să bem în altă parte, zise Peter, nu-i așa, tată?

— Întâi mergem să ne încărcăm bateriile, apoi luăm whisky și prăjituri. Cei mai închiși la culoare merg primii, asta aduce noroc.

— Adică eu, spuse Mary.

— Femeile poartă ghinion, la fel și căpșoarele roșcovane. Parcă prevăd că o să aducem numai necazuri acolo jos, pe unde vom trece noi. Dar să încercăm, mai întâi eu, apoi Peter, pe urmă oacheșa Mary, apoi Vicky și Fiona, spuse Duncan cu o voce tărăgănată. Fiecare își dădea seama că la apel lipseau două nume și își întoarseră privirile. Erau momente când Vicky îl observa pe tatăl ei

scuturând din umeri, pătruns de un fior dureros de care ar fi vrut să scape, deoarece el fusese cel mai afectat de pierderea fiului său.

— De fapt, avem un mic avans, spuse Peter. Mai sunt câteva ore bune până la miezul nopții. Alergă spre măsuța din holul de la intrare, încărcată cu un maldăr de invitații pentru revelion, cărora ei nu le dădeau niciodată curs. Se întoarse cu un vraf de plicuri. Mergem? Scoase din teanc un plic roșu din pergament, cu chenar auriu și citi în tălmăcire proprie: „Plăcerea companiei noastre este solicitată de nimeni altul decât de sir John Wong Li, CBE…”, dar mai întâi, bătrâne Două-Cărări, vom face o plimbare.

— Glumești?

— Ne încărcăm pistoalele și lăsăm whisky-ul în mașină; nu e cazul să-i tămâiem prea mult.

— Tată, nu putem…

— Ba putem foarte bine.

— Cu copiii ce facem?

— Noi o să rămânem acasă, spuse Fiona, fără să ia în seamă dezamăgirea care se citea pe chipurile fetelor.

— Să mai așteptăm puțin până vine și Chip.

— E-n regulă, spuse Duncan. Șampanie pentru micuțele domnișoare.

Vicky puse jos paharul și acceptă un altul de la Peter. Ciocniră și sorbi îndelung o înghițitură din grogul fierbinte. Peter îl dădu repede pe gât pe al său.

— Bănuiesc că vom intra cu toții într-o mare belea.

— Ai luat-o cam repede cu băutura, Peter, spuse Mary, luându-i sticla din mână.

— Hei, ce vrei, a fost o săptămână infernală, ripostă Peter, smulgându-i-o înapoi. Nu-i așa, Vicky?

— Termină cu asta, răspunse Vicky încet amintindu-și de ultimul an petrecut cu Rod Dwyer și de recentele seri în compania mamei sale.

După o oră apăru în sfârșit și inspectorul Chip cu vechea lui Toyota. Fetele se grăbiră să-l întâmpine: „A venit Chip, a venit Chip”. Inspectorul șef John Chypwood-Chipworth (Chip-Chip pentru colegii lui din poliție și simplu Chip pentru prietenii lui de navigație) se extrase din micuța lui mașină și se replie asemenea unui șevalet; era și el îmbrăcat în costum de seară. Duncan se apropie de Vicky la fereastră și îi șopti:

— Cred că ar fi mai bine să-i dăm ceva de băut înainte să pornim.

— Da, ai dreptate, copiii țin foarte mult la el, nu-i așa?

— De ce e oare Chip numai inspector șef? Avea un grad vag comparabil cu acela al unui sergent de poliție din New York, un grad mai curând inferior pe scara ierarhică, gândi Vicky, pentru un ofițer expatriat la cei patruzeci și cinci de ani ai săi.

— Probabil că și-a consacrat prea mult timp navigației, spuse Duncan, dând din umeri. Nu e plămădit din același aluat ca tine; el nu s-a devotat exclusiv muncii și nu e ambițios, dar pe un vas e dat naibii… cred că și-a greșit cariera. Chinezi mai tineri decât el cu zece ani i-au luat-o înainte, și mai e ceva: nu-i place să schimbe locul, parcă ar fi bătut în cuie, dar se pare că el e mulțumit așa.

Vicky dădu aprobator din cap. În Hong Kong erau mulți ca el: polițiști, funcționari, profesori, bărbați și femei aparținând diferitelor corporații de nivel mediu, care veniseră pentru o perioadă de serviciu de doi ani, dar rămăseseră toată viața cuceriți de farmecul Estului. Dumnezeu știe ce le va rezerva anul ‘97.

Chip le copleși cu complimente pe Vicky și Fiona, neomițând să adauge fiecăreia câte un „super” pentru toaletele lor de seară. Melissa și Millicent se zbenguiau în jurul lui ca o pereche de cokeri. Le adusese mici buchețele de flori pe care Fiona le prinse în părul lor roșcat.

— Nu-i așa că n-ai să pleci din Hong Kong? întrebă Millicent.

— Ce m-aș face fără mare și fără voi? răspunse Chip cu o privire complice adresată Fionei, știind că fetița era topită după el.

— Acum, hai să mergem, nu mai suport nici un moment să rămân aici, spuse Duncan. Echiparea, doamnelor! Se anunță ceață în noaptea asta.

Vicky se duse după șal, își cercetă fugar fața în oglindă și se îndreptă apoi spre mașină unde Peter, Mary și Chip așteptau.

— Tata e din nou la telefon. Unde-i Fiona?

— Preferă să rămână acasă, zise Chip.

— Atunci rămân și eu cu ea.

— E normal, vrea să stea cu fetele. Hai, vino cu noi, Vicky.

— Mă duc să stau puțin de vorbă cu ea; mă întorc imediat. Vicky se grăbi să intre, presupunând că Duncan avea să zăbovească

la telefon. Când trecu prin hol nu-i deslușì vocea deoarece era complet aplecat peste telefon, vorbind aproape în șoaptă.

— Tot el te caută, îi spuse mama. Accentul lui shanghainez este excelent.

— Alo, Duncan, La Mulți Ani!

— Îmi pare rău că te deranjez de la cină. Nu vrei să vii la serata lui Două-Cărări Wong?

— În seara asta?

— Mi-ar face plăcere să te văd.

Îl cunoștea după glas când o dorea cu adevărat. Sunase mai devreme doar să-i audă glasul; acum însă după toate probabilitățile avea un plan.

— Și mie! Nu-mi poți fixa o oră?

— Mulțumesc, pe curând.

— Minunat! Mamă, spuse Vivian punând receptorul în furcă. Îmi pare rău, trebuie să plec devreme. De ce nu-l inviți pe domnul Tam să mâncați împreună?

— Tot cu munca? o ironiză mama.

— Mă întreb dacă îmi poți împrumuta un *cheongsam?*

— E prea lung pentru tine, îi spuse ea, vizibil deranjată la gândul că trebuie să-i împrumute rochia ei preferată.

— Dat fiind că le porți prea scurte, pentru mine va fi tocmai bună.

— Dar pantofii tăi nu se potrivesc.

— M-am gândit că-mi poți împrumuta și niște pantofi. Hai, mamă, te rog, sunt în criză de timp și n-am chef să fac atâta drum până acasă să mă schimb.

— Unde te duci?

— La serata lui Două-Cărări Wong.

— Aiyeee! Desigur, îți pot împrumuta rochia mea, de ce nu spui așa? Se afundă în șifonier și începu să caute. Uite, asta cu paiete. Nu! Nu! Asta cu lamée argintiu.

— Nu e prea îndrăzneață? spuse Vicky ezitând.

— Nu mai face pe cenușăreasa. Este foarte frumoasă.

Vivian o puse pe deasupra și se privi în oglindă.

— Da, este deosebită.

— De la un prieten… cadou; n-am îmbrăcat-o decât o dată. O scoase de pe umeraș și rochia foșni. Pantofii. Nu-i așa că sunt drăguți? Au aceeași sursă…

— Sper să nu-mi fie prea mari.

— Ce? Cum îndrăznești? Am picioarele la fel de fine ca și ale tale. Dacă sunt înaltă, asta nu înseamnă că am și picioare mari.

— Ai dreptate, purtăm același număr.

Mama ei pufnea; nu puteai s-o insulți mai tare pe o chinezoaică vanitoasă decât să-i spui că n-are picioare delicate, așa încât Vivian se gândi s-o măgulească.

— Da, sunt puțin cam ficși.

— Să nu te jeneze… Dar n-ai nici o bijuterie. Lanțul acela de aur nu merge.

— Ba, am să-l pun.

— Nu te poți duce la Două-Cărări Wong fără bijuterii, își frecă mâinile disperată. N-am nimic…!

— Mamă, privește! își descheie bluza și-i arătă un diamant atârnat pe un lanț din platină.

— Oh, de unde l-ai primit?

De fapt, Vivian era stânjenită, dar când îi citi pe față satisfacția, îi spuse:

— E cadou de Crăciun.

— Dumnezeule mare, dar este foarte bogat.

— Nu chiar. De fapt, își cam mănâncă de sub unghie. Ea își dădu seama imediat că nu trebuia să spună asta și de fiecare dată regreta când nu era atentă; o gafă ar fi putut compromite totul.

— Sunt bucuroasă să rămân aici cu fetele, îi spuse Fiona lui Vicky. De altfel, nici nu

vreau să ies.

— Atunci, rămân cu tine.

— Du-te, spuse ea zâmbind, arăți splendid. Petrecere frumoasă! După plimbare, ce aveți de gând?

Vicky ezită, nevrând să pară nerăbdătoare să plece, mai ales că fetele îi urmăreau de la distanță fiecare mișcare.

— Arăt cumva grasă în rochia asta?

— Deloc, hai, du-te acum, te așteaptă ceilalți!

— Prietena mea Suzan din New York întotdeauna spunea că nimic nu e mai vulgar decât o blondă grasă în rochie roșie.

— Dar nu ești deloc grasă, arăți minunat. Ai văzut-o pe mama azi?

— M-am oprit pe la ea înainte de a veni acasă. Era deja cu șampania lângă ea. E foarte trist, e îngrozitor.

— Așa este, e foarte trist, mai ales de sărbători, spuse Fiona.

— Văd că Peter bea și el.

— Cel puțin o are pe Mary care-l mai temperează.

— Tata îl solicită prea mult.

— Pe toți vă aleargă. Hugo era ca un paratrăsnet pentru el, doar știi, absorbea atât de mult din energia tatălui tău. Era puternic

și calm. Rareori îl necăjea. Acum el s-a dus, iar mama e plecată și ea… ați mai rămas doar tu și Peter să…

— Vivian!

— Sunt sigură că-l face fericit, spuse Fiona, cu un aer neutru, și Vicky se opri în prag.

— Să știi că această casă ar fi de nesuportat dacă tu și fetele n-ați fi aici.

— Am vrut ca măcar ele să aibă o familie.

— Da, o oarecare familie.

— Este *familia* lor. Pleacă acum, Vicky. Ea sărută fetele și le ură noapte bună în drum spre ieșire.

Masivul Daimler cobora încet pe drumul șerpuit de la poalele lui Peak House și după o ultimă cotitură, acesta nu se mai văzu.

11

Limuzina familiei Mackintosh se strecură printre șirul de alte limuzine purpurii, argintii și aurii, parcate în fața impozantului edificiu al lui *World Ocean House,* punctul terminus al plimbării lor. Daimler-ul lor părea un bătrân corb în mijlocul unui stol de papagali, gândi Vicky. Tinerii slujitori ai lui Două-Cărări îmbrăcați în livrea ajutau oaspeții să coboare din mașini.

— Dar nu sunt decât copii, se minună Vicky.

— Provin de la orfelinatul lui, spuse Chip.

— Cine-i permite asta?

— Parcă a întrebat pe cineva? S-au făcut cercetări. Nu i se poate reproșa nimic. Primesc cea mai bună educație. Cei mai dotați sunt trimiși mai departe la studii universitare, iar după absolvire îi așteaptă aici un post sigur.

— La fel ca bursele acordate fetelor de MacF? Vicky nu rezistă tentației de a aduce vorba despre Vivian. Însă tatăl ei nu mușcă momeala.

Din Rolls-Royce-ul de culoare verde-jad parcat în față coborî un chinez între două

vârste la braț cu o tânără înfășurată într-un mantou de blană lung până la pământ de culoarea limuzinei lor. Ea fu ajutată la coborâre de un băiat în frac purpuriu. Daimler-ul lor avansă, și veni rândul lui Vicky. După aprecierea ei, băiatul care îi întinse brațul nu avea nici o zi mai mult decât Millicent.

— Trebuia să fii de mult în pat, băiete.

— Da, Missy, veni răspunsul prudent, dar surâzător al băiatului.

Grupul format de Mary Lee, Peter, Vicky și Chip, în frunte cu Duncan Mackintosh, intră în imensul hol al lui *World Ocean House,* unde erau aliniați pe două rânduri adolescenți îmbrăcați în aceleași livrele purpurii, formând un coridor uman până la lifturi.

— Nu mă pot abține să nu mă întreb, în ce secol crede că trăiește bătrânul Două-Cărări, explodă Duncan.

— Poate vreți să spuneți în ce dinastie, chicoti Peter.

Duncan râse și el, dar Mary Lee șopti:

— Sunteți oaspeții unui om important, vă rog respectați gazda.

— Adevărat, murmură Peter, iar Chip o privi pe Vicky cu o mutră hazlie și o întrebă:

— Dar tu, din ce secol crezi că vine?

— Mă voi gândi în următoarele șase ore.

Grupul lor umplu un lift, care la prima vedere părea să fie placat cu marmură de culoare galben-verzui. În timp ce urcau, Vicky își plimbă degetele pe luciul pietrei și spuse: „Dar asta nu e marmură, ci *jad”*.

— După cât se vede, Două-Cărări a avut un an bun, spuse Duncan. Chip, nu ți-ai luat briceagul ăla special să desprinzi câteva bucățele pentru doamne?

— L-am lăsat în mașină, Tai-Pan.

Vicky îl privi pe Peter. Nu-l mai văzuseră atât de bine dispus pe tatăl lor dinainte de moartea lui Hugo.

— Lucrurile merg bine la Shanghai? întrebă ea încet.

Peter negă, clătinând energic din cap.

Lifturile se deschiseră și pătrunseră cu toții într-un foaier aflat la picioarele unei scări impozante ce dădea într-o sală de dans scăldată în lumina candelabrelor, în care bubuia o muzică asurzitoare. Când și când se distingeau răcnete și frânturi de discuții animate în dialect cantonez susținute de vreo trei mii de persoane din protipendada Hong Kong-ului, care dăduseră curs invitației lui Două-Cărări. Sala de bal era o mare umană

învolburată, din care doar o mică parte dansa. Privită de sus, aceasta părea o bursă de modă veche, înainte de invazia computerelor – gândi Vicky – în care mii de brokeri stăteau lipiți unul de altul, strigându-și ofertele. Un perete din sticlă dădea spre portul înconjurat de milioane de reclame luminoase. Vasul QE2 stătea neclintit la jumătatea drumului dintre insula Hong Kong și Kowloon, strălucind ca o baghetă de diamante pe o catifea neagră.

Ceea ce la prima vedere păreau să fie statui sclipitoare, în mărime naturală, împrăștiate în colțurile foaierului și pe piedestale în sala de bal, erau în realitate mimi în tricouri mulate pe corp presărate cu paiete. La un semn știut numai de ei, mimii bărbați și femei luau poziții diferite, perfect sincronizate și tot la un semn secret, redeveneau statui. Până și fețele le erau acoperite cu paiete, așa încât numai cu greu își putea imagina cineva că sunt animate.

Adolescenți cu mișcări rapide și precise se precipitară spre Vicky și Mary luându-le pelerinele pentru a le duce la garderobă, și familia Mackintosh fu condusă în capul scării, unde un englez cu statură impozantă anunța sosirea noilor invitați. Doamna din fața lor,

înfășurată într-un mantou de blană de nurcă, scotea la iveală în mers, o rochie foarte strânsă pe corp de aceeași nuanță verde-jad ca și mantoul; Vicky i-o semnală lui Chip pentru perfecțiunea nuanței realizate cu multă migală prin procedee chimice complicate. „Domnișoara Anita Fang și domnul Henry Wong", urlă englezul în timp ce domnișoara Anita cobora în murmurul admirativ al asistenței impresionate de rochia și smaraldele sale, dar și de personalitatea restauratorului între două vârste, un vestit proprietar de cai de curse.

Servitorii escortau acum grupul Mackintosh spre impozantul maestru de ceremonii, cu mustață foarte stufoasă și ținută gravă, probabil un sergent major lăsat de britanici în retragere. Când acesta dădu cu ochii de grupul Mackintosh, deveni clar că goliatul pe post de maestru de ceremonii fusese importat special pentru serata lui Două-Cărări.

— Numele dumneavoastră, sir?

— Același de o sută cincizeci și șapte de ani, se înroși Duncan Mackintosh de furie.

Englezul își umezi buzele și coborî tonul aproape până la o șoaptă conspirativă.

— Scuzați-mă, domnule guv… sunt nou aici și cu atâția britanici veniți unul după altul, ce să spun?

— *„Vajnica și Atotputernica”,* mormăi Duncan.

Vicky veni imediat în ajutorul englezului cuprins de panică.

— În timpurile coloniale întreprinderile scoțiene luaseră nume chinezești pentru a impresiona băștinașii. De exemplu, „Dent” însemna „Neprețuita și Supusa”, ceea ce explică falimentul său timpuriu; „Jardine” este „Armonia Fericirii”. După cum vezi, suntem o specie de oameni foarte inventivi. Vă sugerez în mod categoric să ne anunțați așa cum se cuvine, înainte ca tatăl meu să se înfurie.

Acesta se redresă, își reluă poziția impozantă și cu abilitarea unui actor antrenat, lansă un sunet electrizant între două acorduri muzicale. Vocea lui se rostogoli ca o maree peste sala de bal.

— „VAJNICA ȘI ATOTPUTERNICA”…

Toți ochii se ațintiră asupra scării. Vicky lăsă brațul lui Chip și într-o secundă ajunse în dreptul tatălui ei.

— Ce naiba faci?

— Stau lângă tine, Tai-Pan.

— Cheamă-l pe Peter.

— Nu în seara asta: cheamă-l tu dacă vrei. Se aștepta ca Mary să-l îmbrâncească pe Peter înainte, dar îl reținuse lângă ea, ca și cum ar fi ajuns la concluzia că era mai bine pentru familie să nu strice efectul intrării trufașe a Mackintosh-ilor.

Începură să coboare, fără ca Vicky să pară impresionată de scăpărările de furie din ochii tatălui ei. Poate că exista și un dram de admirație în acea privire, cine știe? Oricum, nu-i păsa. Evocarea celor o sută cincizeci de ani o mișcă și pe ea. De fapt, tatăl ei venise de mai puțină vreme în Hong Kong, dar ea era și fiica mamei sale, ceea ce-i conferea o ascendență mult mai veche, cu care puțini expatriați sau chinezi din oraș se puteau lăuda.

Rotindu-și privirea deasupra acestei mări de fețe curioase, ea surprinse căutătura sfredelitoare a aceluia care le urmărea cu mult interes intrarea: cu trăsăturile sale fine, cu sprânceana arcuită în mod spectaculos, cu ochii săi pătrunzători, Două-Cărări era omul care furniza cea mai consistentă materie primă pentru multitudinea de ziare și reportaje televizate. Mulțimea din jur care-i urmărea fiecare mișcare păstra o distanță

respectuoasă de el. Wong Li stătea drept în cercul de lumină din centrul sălii de bal, cu mâna sprijinită ferm în bastonul său.

— Privește, tati, gazda ne-a observat.

Duncan răspunse cu o grimasă care ar fi făcut-o fericită pe mama ei dacă ar fi fost de față și pe care Vicky o socoti mai mult decât un afront. Se amestecară apoi în mulțimea aflată la picioarele scării care îi încercuia de pretutindeni asemenea unei marei.

Matrapazlâcurile lui sir John Wong Li fuseseră adeseori subiectul cronicilor, așa încât oricine auzise de sute de ori povestea pierderii liniilor Farquhar de către Duncan Mackintosh; acum erau cu toții aici pentru a-i vedea în carne și oase pe cei care alimentau rubricile de scandal ale ziarelor din Hong Kong:

Fata de la brațul lui trebuie să fie fiica Tai-Pan-ului, aceea care a pierdut toți banii la New York. Desigur, nu amanta. Amanta este chinezoaică. Un comprador. Și ce fel de negoț face? În afară de asta, are aerul familiei. Linia mai fină a maxilarului bătrânului brigand, faimoasa podoabă capilară blondă a mamei, precum și nasul ușor acvilin. Dar unde e mama? Probabil înapoi în Anglia. Unde se duc bătrânele neveste gweilos după ce le lasă soții lor? Nu, n-ai

auzit? Zace beată mai tot timpul pe un vas la Causeway Bay.

Pe fețele tuturor se citea o vie curiozitate. Oare ce avea să-i spună Tai-Pan-ul „vajnicei” întreprinderi MacF celui mai bogat om din Hong Kong? Sau, încercă Vicky să ghicească, ce-ar putea spune ultimul scoțian independent unui chinez care deține monopolul puterii comerciale în Est?

— S-ar părea că acești copii muți sunt crescuți special pentru a-i sluji drept gărzi de corp, îi șopti ea tatălui ei. Câțiva adolescenți cu staturi impresionante mișunau în jurul lui Două-Cărări. Un tânăr stătea chiar lângă cotul lui, în timp ce alții așteptau cu tăvi aurite pline cu cupe de șampanie.

Tai-Pan-ul și fiica lui intrară în cercul sacru din jurul gazdei. Duncan vorbi primul, fără să-i întindă mâna în prealabil.

— Ce mai faci, Două-Cărări? După cum vezi am primit invitația ta. Mă bucur că am putut veni anul acesta.

Interpretul începu să traducă „salutul” lui Duncan, însă subțierea buzelor președintelui *World Ocean House* le dădu de înțeles că recunoscuse porecla. El îi răspunse într-un dialect grosolan Wu, vorbind prea repede pentru ca Vicky să poate distinge cuvintele.

— Sir John vă salută, Duncan Mackintosh, spuse translatorul. Prea multe serate au pălit datorită absenței voastre.

— Aș fi vrut să vin mai devreme, dar mi-a luat ceva timp până mi-am scos cuțitul din spate.

Concentrându-și toată atenția pentru a nu scăpa vreo remarcă pătimașă, Vicky de-abia reuși să-și înăbușe un chicot.

Două-Cărări vorbi din nou și translatorul traduse.

— Sir John întreabă cine este tânăra doamnă de lângă dumneata; nu cumva e concubina despre care se vorbește atâta?

Vicky se abținu cu greu să nu facă un gest necugetat. Tai-Pan-ul lui *World Ocean House* o privi cu răceală. În acea secundă, Vicky putea fi confundată cu oricare dintre mimii împrăștiați prin sală.

— Două-Cărări, bagă de seamă! Îi datorezi scuze fiicei mele, zise Duncan cu un glas amenințător și totuși încă reținut.

Chinezul păru că reflectează o vreme asupra observației lui Duncan, apoi spuse:

— Tigrii nu cresc câini de curte.

— O iau drept compliment, sir John, un An Nou fericit!

Două-Cărări o fixă din nou pe Vicky atât de insistent încât de-abia reuși să-i susțină privirea. Când în sfârșit vorbi, translatorul își alese cu grijă cuvintele.

— Tigrii sunt periculoși. Sir John vă acceptă avertismentul, Fiică a Tai-Pan-ului.

— Două complimente! Sir John este o gazdă foarte amabilă. Zadarnic aștepta Vicky o reacție prietenească din partea lui. Magnatul își înfipse bastonul în podea și se îndreptă din nou spre tatăl ei, vorbindu-i prin interpret.

— Sir John se interesează ce planuri aveți? O să vă întoarceți în Anglia după ce Hong Kong-ul va fi realipit Chinei?

— După cât se vede, sir John nu citește ziarele din Beijing, îi răspunse Duncan pe un ton calm. O să mă simt și în continuare foarte bine în Hong Kong. Premierul Chen a anunțat la Congresul Poporului că intenționează să mă numească guvernator.

Vicky încremeni de-a binelea, văzând licărirea alarmantă din ochii lui Două-Cărări. Duncan Mackintosh râse, o luă de braț și se depărtară împreună.

— Tati, nu ai mers prea departe cu…

— Dacă-ți închipui că o ripostă spirituală constituie o cale spre inima lui, te înșeli

amarnic, Maiestate.

— Dar prin procedeul ăsta n-ai câștigat nici un punct în fața lui.

— Aș vrea mai curând să se ducă dracului înainte de a „câștiga puncte”; este dușmanul meu de moarte și implicit al tău, să nu uiți asta.

— Tati, dar au trecut zece ani de când ai pierdut Liniile Farquhar. Știi doar că Două-Cărări este capabil de orice, poate că nu e bine să-ți manifești atât de fățiș dușmănia. Doar dacă… există lucruri pe care eu nu le știu. Asprimea chipului lui Duncan era însă suficient de elocventă pentru a-i tempera dorința de a afla mai multe.

— Nu uita, inamicul tău, în egală măsură, repetă el. Te-am avertizat. Dacă mi se întâmplă mie ceva, tu urmezi la rând.

— Am să țin minte. Să înțeleg că îmi pui viața în pericol?

— Dimpotrivă, prostuțo, încerc să te protejez. Chip! i se adresă el polițistului. Nu l-ai văzut pe Allen Wei?

— Tăticule, l-ai cunoscut pe Două-Cărări la Shanghai?

— Aveam optsprezece ani când am plecat din Shanghai.

— Tot atâta avea și el, îi spuse ea, însă Duncan îl strigă din nou pe Chip.

— Nu l-ai văzut?

Grație staturii sale înalte reuși să-l descopere aproape imediat pe Allen Wei, șeful executiv al Hong Kong-ului.

— E aici, Tai-Pan, stă lângă fereastră, în compania lui Vivian Loh.

În spatele ei, Vicky o auzi pe Mary șoptindu-i lui Peter: „Uită-te la ea, parcă a împrumutat *cheongsam*-ul de la fetele din Clubul Volvo”.

— Tati, tot nu vrei să-mi spui cu cine te-ai întâlnit pe Jonca Roșie? insistă Vicky, dar Duncan nu o mai luă în seamă.

— Peter! Maiestate! Haideți să-l salutăm pe Allen și apoi să plecăm cât mai repede din iadul ăsta blestemat.

Vicky îl prinse din nou de braț în timp ce-și făceau loc prin mulțime, salutându-i în trecere pe cunoscuți.

Wally Hearst le făcu cu mâna dîntr-un colț al salonului. Americanul era însoțit de o fată foarte tânără, cu ochi jucăuși, o gură voluptuoasă și o coafură extravagantă în vârful capului.

— Cine e fâșneața aia de lângă Wally?

— Soția, șopti Duncan, cu o scurtă înclinare a capului către negustorul american cu China; acesta îi răspunse cu un zâmbet slugarnic.

— Pare suficient de tânără să-i fie fiică. Ironia ei însă nu fu luată în seamă.

— O cheamă Ling-Ling și are douăzeci și doi de ani, dar minte are cât un copil de doisprezece. A pus mâna pe Wally Hearst și-l joacă așa cum vrea ea.

— Nemaipomenit!

— Vivian?

O voce plăcută, familiară răsună în tumultul general. Fără să-și creadă urechilor, ea se retrase încet prin spatele cercului lui Allen Wei; era încântată să-l întâlnească pe ultimul bărbat din lume pe care s-ar fi așteptat să-l vadă la această serată.

— Steven! Ea îl cuprinse cu o mână pe după gât și își ascunse fața la pieptul lui. Ce faci aici?

— Tata mi-a ordonat să mă întorc din surghiun.

Steven Wong, fiul cel mare al lui Două-Cărări, era, după părerea unanimă, atât a bărbaților, cât și a femeilor, cea mai atrăgătoare ființă umană din Hong Kong.

Avea o siluetă subțire și mlădioasă ca a tatălui lui, iar de la mama sa englezoaică moștenise pomeții aristocratici, o piele deschisă la culoare și niște ochi gri-verzui de-a dreptul fascinanți. Era ceea ce se cheamă tipul clasic de eurasiatic, un amestec perfect între cele două rase.

Se spunea că mama lui Steven fusese vrăjitoare și o mare jucătoare de tenis. Steven moștenise ambele calități, ceea ce era în avantajul său, deoarece, în afară de înfățișarea sa frumoasă, el nu avea nimic comun cu tatăl lui. Băutor, jucător și sportiv, Steven se remarca nu prin ascuțimea de spirit a tatălui, nu era nici viclean, dar nici n-avea vreo ambiție. Era un cheltuitor notoriu și se simțea foarte fericit să trăiască în umbra lui Două-Cărări. Cu predilecția lor pentru porecle, cantonezii îl numiră în mod firesc „Cărare-Barată" Wong pe fiul celui mai bogat om din Hong Kong.

— Ce ținută trăsnet ai, îi complimentă el rochia. Ai împrumutat-o de la mămica?

— Da, ai ghicit.

— Ce face?

— A obținut viza canadiană.

— Fericito!

Vivian se considera norocoasă; îl cunoscuse în vara când tocmai se întorsese de la Cambridge și, din fericire, legătura lor se terminase înainte ca ea să se implice atât de tare, încât să se simtă rănită. El fusese singurul bărbat cu care își încercase norocul înainte de Duncan; petrecuse apoi o încântătoare toamnă englezească, oftând după el în lungile sale plimbări între orele de studii și scriindu-i scrisori romantice despre mireasma frunzelor îngălbenite la care el răspundea într-un târziu cu o ilustrată laconică din Canidrome, aceasta fiind denumirea pistei pentru cursele de câini din Macao. Rămăseseră prieteni și luau uneori prânzul împreună, până ce tatăl îl trimise în surghiun la New York pentru abateri grave.

Steven dăduse o explicație laconică cu privire la păcatele de care se făcuse vinovat, lăsând să se înțeleagă că era vorba de neregularități la o sucursală a cazinoului lui *World Ocean*. Ea mai auzise zvonuri despre amestecul Triadelor, ceea ce nu era chiar atât de șocant, întrucât în Hong Kong toată lumea șușotea pe seama acestei organizații. Singurii ei reprezentanți cunoscuți de Vivian erau gangsterii străzii pe care tatăl ei îi plătea regulat pentru a le asigura protecție. Steven

era desigur un pierde-vară, un fecior de bani gata, ceea ce îi atrăgea pe gangsterii dornici ca, prin intermediul lui, să câștige bunăvoința tatălui său. Indiferent de acuzațiile care i se aduceau, Vivian bănuia că toate acestea îl determinaseră pe tatăl lui să-l îndepărteze pe timp de vreo trei ani și, dacă exista vreo coardă simțitoare în trupul schilodit al lui Două-Cărări, aceasta era chipeșul lui fiu din prima căsătorie.

Vivian se trezi că-l analiza cu o detașare neașteptată. Acum trebuie să aibă patruzeci de ani și, dacă băutura, drogurile, țigările și femeile aveau vreun efect, acestea nu făcuseră decât să-i sporească farmecul. Îl sărută cu căldură. Steven îi adresă unul din acele zâmbete menit să înfioare femeile de orice vârstă.

— Pentru ce a fost asta? Fiindcă m-am întors acasă? Mulțumește-i lui tăticu.

— Nu, doar ție.

Statura masivă a lui Duncan tocmai se desprinse din mulțime, spre surprinderea lui Vivian. Purtase în suflet un timp prea îndelungat amintirea lui Steven, dar în noaptea aceasta Duncan îi oferise certitudinea că imaginea fostului ei iubit se estompase aproape în întregime.

— Ah, spuse Steven. Încep să înțeleg. Cine este blonda de lângă el?

— Este fiica Tai-Pan-ului, patronul meu.

— Fiica lui?

— Victoria Mackintosh.

— E o tipă bine, ce-mi poți spune despre ea?

Vivian se gândi la avantajele unei asemenea combinații. De ce nu? O Vicky Mackintosh subjugată de un bărbat, ar fi un atu în favoarea ei și dacă pe pământul acesta exista cineva care să-i atragă atenția arogantei fiice a Tai-Pan-ului, ființa aceea nu putea să fie alta decât Steven Wong.

— E ca un tigru flămând. O să vezi că merită să te ocupi de ea. Vrei să-ți fac cunoștință?

— Dacă vreau? Steven ridică din umeri cu nonșalanță. Mă descurc și singur, nu-ți face griji. Se pierdu în mulțime, înainte ca Duncan și familia lui să se apropie mai mult. Vivian simți un plăcut fior de satisfacție, știind că Steven îi va dedica această noapte lui Vicky Mackintosh și totuși, pe undeva mai persista o undă de gelozie. Se întoarse surâzând spre Duncan care se apropia cu pași mari de ea.

— Iată, vine Tai-Pan-ul, îi șopti peste umăr Allen Wei. Ea și șeful executiv al Hong Kong-ului erau vechi prieteni. Vivian îi condusese prima campanie politică pentru un loc în Consiliul Legislativ, iar mai târziu, lucrase la firma lui cu aparatură electronică, în calitate de comprador. Aici îl cunoscuse pe Duncan care o angajă imediat la întreprinderea lui.

Primul guvernator chinez al Coloniei, Allen, în vârstă de cincizeci și cinci de ani, era un inginer prosper, cu o alură tinerească, înzestrat cu un remarcabil simț al afacerilor. În plus, poseda un lanț de fabrici pentru aparatură electronică ce se întindeau de ambele părți ale frontierei. În fața uriașei ferestre cu vedere spre port, el glumea cu Vivian și se întreținea cu un grup de vreo șase persoane din care ca de obicei, nu lipsea superba sa secretară eurasiatică Debby. Făcea declarații improvizate, entuziaste, unui reporter de la *South China Morning Post* în legătură cu Anul Nou.

— Declarația Comună trebuie să funcționeze! În China, ordinea și regulile derivă din gradul de civilizație a populației. Partidul trebuie să îmbunătățească nivelul de viață al oamenilor, iar noi cei de aici, din

Hong Kong, suntem motorul care pune în mișcare această schimbare. Vă urez, așadar, un An Nou fericit!

— Domnule guvernator, unde credeți că vom fi la anul?

În mod obișnuit lumea i se adresa cu titulatura de guvernator.

Allen răspunse cu un hohot de râs sănătos.

— În ce mă privește am de gând să rămân chiar aici, la petrecerea lui sir John, dacă n-are nimic împotrivă.

— Și dacă sir John sau poate tovarășul Wong Li o să vă elibereze din funcția de șef executiv?

Dar Wei nu se lăsă provocat și râse din nou, făcându-i cu mâna lui Duncan Mackintosh, în timp ce grupul scoțian se desprindea din mulțime.

— În acest caz o să mă debarasez de veșmintele astea de carnaval, o să-mi suflec mânecile din nou, ca un om cinstit și o să mă întorc să lucrez în fabricile mele. Te asigur că voi fi mai bogat decât am fost vreodată, așa încât șeful executiv sir John Wong Li nu va avea încotro și mă va invita la seratele sale. Cred că nu vă așteptați ca guvernatorul Hong

Kong-ului să dea serate la care să nu participe și capitaliștii, nu-i așa? Hei, Duncan, cu înfățișarea asta, mă întreb de ce nu ești la Hollywood!

— Un An Nou fericit, Allen! Cei doi își strânseră mâinile cu căldură. Duncan se străduise din răsputeri să regrupeze comunitățile de expatriați britanici și americani pentru a crea la Beijing un curent de opinie în favoarea lui Allen Wei. În ceea ce privea întreprinderea MacF, Allen Wei era singura rază de lumină în perspectiva, de altfel sumbră, a *Răsturnării.*

— Tai-Pan, îl întrerupse reporterul de la *South China Morning Post,* șeful executiv tocmai îmi spunea că nu se teme de explozia emigrării. Cum se va descurca MacF în condițiile deficitului de brațe de muncă?

— Hong Kong-ul va reprezenta un magnet care-i va atrage pe cei mai buni și mai capabili oameni din China, răspunse Duncan rapid, iar când expresia reporterului îi dădu de înțeles că mai auzise această afirmație și înainte, Duncan îi întoarse spatele.

— Allen, îl cunoști, desigur, pe Peter și probabil că ai întâlnit-o pe Victoria.

— Așa este. Victoria, se pare că azi ai avut o întrevedere interesantă cu Wu Deming.

— Da. Cât de repede se află totul! răspunse Vicky, surprinsă și evident deranjată de indiscreția amantei tatălui ei, presupunând că numai Vivian ar fi trăncănit pe seama afacerilor lor. Pot să te întreb de unde ai aflat?

— Mi-a spus chiar domnul Wu acum zece minute.

— Am crezut că s-a întors la Beijing. Schimbă priviri cu tatăl ei care părea la fel de uluit ca și ea de legătura lui Wu cu Două-Cărări Wong.

— A rămas la serată, știi cât poate fi de insistent Două-Cărări. Și acum, să văd dacă cunoști pe toată lumea de aici… administratorul meu, Debby…

— Salut, Debby!

— Acest nemernic cu creionul în mână este de la *South China Morning Post*. Noroc, secătură!

— Hm! O cunoști, desigur, pe Vivian Loh.

Allen făcu o grimasă și îi evită privirea.

Furioasă, Vicky se îndreptă spre fereastra de sticlă.

Din nou, privirea îi alunecă pe țărm, la est de Wanchai, în direcția tristului bârlog al

mamei sale din Causeway Bay. Nu știa exact dacă era furioasă pe tatăl ei sau pe Vivian care avea tupeul să se afișeze cu atâta nerușinare cu Duncan. Înfățișarea lui Vivian avusese de câștigat și datorită despicăturii adânci a rochiei sale mulate pe corp. În seara aceasta era total schimbată, avea ceva glacial și sexy în același timp, impresie accentuată și de faptul că renunțase la ochelari și își pusese lentilele de contact.

— Allen, izbucni Duncan, spărgând tăcerea, aș dori să-ți fac cunoștință cu inspectorul șef de poliție John Chypwood-Chipworth. Chip și șeful executiv își dădură mâinile.

— Ai de gând să rămâi, domnule inspector șef?

— Dacă mă vor mai ține, sir…

— Bine, spuse el în timp ce privea vasul QE2 scăldat în lumină. Aș dori să întâlnesc cât mai mulți britanici care să gândească la fel.

— Vă simțiți părăsit de prietenii dumneavoastră? întrebă reporterul insistent.

Fața mare a lui Allen se lumină și acesta izbucni din nou în râs.

— Ascultă-mă tinere, mama și-a cheltuit ultimii bani ca să-mi procure un permis de

ieșire din China lui Mao când aveam paisprezece ani. Hong Kong-ul m-a primit, mi-a dat de lucru, m-a trimis la școală. Am fost fascinat de frumusețea capitalismului: hrană din abundență, case, mașini, magazine. Toate astea reprezintă însă opera Hong Kong-ului…

Aprobând spusele șefului executiv, Duncan se aplecă spre Vicky și îi șopti la ureche:

— Să nu o mai umilești niciodată pe Vivian.

— Dă-mi un motiv pentru care să n-o fac, ripostă prompt Vicky.

— Pentru asta n-o să te iert. Ochii lui scăpărau de mânie.

— Și ce-o să faci? O să-i dai un alt diamant de-al mamei?

— … În timp ce comuniștii se vor lupta să amelioreze condițiile de viață ale oamenilor, noi îi vom *șoca* cu minunăția capitalismului, conchise Allen.

Prefăcându-se că își ia notițe cu multă asiduitate, de parcă întreaga lui viață ar fi depins de acest lucru, reporterul îi lansă o altă întrebare care avu efectul unui pumnal.

— Cât de *șocat* va fi Beijingul când va constata că tulburările de stradă se întețesc?

— N-am mai avut parte de așa ceva din vara trecută.

— Cu toate acestea, Comisia Legco anticipa iminența unor noi dezordini, sir. Populația este tot mai furioasă cu fiecare schimbare.

— Oamenii din Hong Kong știu mai bine ce au de făcut decât să recurgă la violență. I-am asigurat că poliția menține situația sub control. Fața lui masivă căpătă o duritate de piatră. Beijingul n-are de ce să se teamă din partea nelegiuiților din Hong Kong, spuse guvernatorul cu un surâs sardonic. Nu-i așa, domnule inspector șef?

— Absolut sigur, sir, spuse Chip, ca și când ar fi recitat o lecție bine învățată.

Vivian Loh se depărtă de grup înainte de a apuca să spună vreun lucru pe care să-l regrete mai târziu. Lăcomia și ignoranța continuau să meargă mână în mână. Ea își amintea de o serată organizată la Cambridge în 1984, la o săptămână după Declarația Comună. Oaspetele de onoare – un student de la departamentul Relațiilor cu China din Ministerul Britanic de Externe, întors de curând din Beijing – era chiar încântat, după cum avea să declare ulterior: „Cu aceasta am soluționat și problema Hong Kong-ului și am

câștigat un milion de clienți pe piața chineză”.

„Cu prețul libertății a șase milioane de supuși britanici, intervenise Vivian cu curaj, motiv pentru care – își amintea ea – aceluiași student nu i se mai permisese să se întoarcă la Beijing”.

Deodată, o străfulgerare gălbuie despică întunericul și limbi de foc începură să danseze în apropierea pachebotului QE2.

— Foc la Tsim Sha Tsui, strigă cineva.

În timp ce toți se îmbulzeau la fereastră și priveau îngroziți spectacolul apocaliptic, Vivian observă – reflectată în geam – figura lui Zheng, liderul de partid din Shanghai, și groaza o țintui locului. Își imagină că fuseseră trădați, iar agenții Securității Publice din Beijing se vor năpusti asupra lor și îi vor aresta pe toți. Zheng era îmbrăcat în costum de gală. Se aplecă spre ea, îi șopti ceva repede la ureche și plecă. Vivian așteptă ca Vicky să se depărteze, apoi îi traduse tot în șoaptă lui Duncan ceea ce îi spusese Zheng.

12

Primele mulțimi se adunară în Nathan Road, un bulevard scăldat în luminile de neon ale reclamelor cluburilor de noapte, magazinelor elegante și restaurantelor din care porneau sute de alei și străzi. Se răspândise vestea că cei de pe continent aveau de gând să interzică sindicatele, dar rapoartele ulterioare ale poliției puseră capăt zvonurilor, susținând că acestea fuseseră lansate anume pentru demoralizarea zecilor de mii de lucrători din fabrici și din construcții, docheri, șoferi de camioane, în preajma Anului Nou. Tineri violenți începură să spargă geamuri, în urletele stridente ale sirenelor care spărgeau liniștea nopții. Femei și copii luau cu asalt stațiile de metrou, grăbindu-se să ajungă acasă, în noile cartiere, în timp ce bărbați cuprinși și ei de febra violenței, se alăturau bandelor de răzvrătiți care se năpusteau asupra celor mai arătoase mașini, răsturnându-le cuprinși de o furie sălbatică. Șoferii de taxi încercau să elibereze zona fierbinte, întorcându-se acasă pe jos sau, de cele mai multe ori, alăturându-se șuvoiului de violență generală. Un autobuz supraetajat

fu răsturnat pe o parte și incendiat, pe Mody Road, în văzul clienților îngroziți ai hotelurilor Hyatt Regency și Holiday Inn.

Poliția Regală din Hong Kong scrisese o carte asupra modului de înăbușire a dezordinilor urbane, făcând referiri la tacticile de încercuire aplicate de armata britanică în secolul al XIX-lea. Asemenea procedee perimate nu mai corespundeau situațiilor actuale unde se impuneau riposte eficiente față de acțiunile dezorganizate, desfășurate în orașele mai vechi ca Londra, New York sau Paris. Tulburările provocate de feribotul „Star", ca și cele inspirate de Revoluția Culturală de pe continent din anii '60 dovediseră că o forță mică și disciplinată (căreia regina Angliei îi conferise prerogative „regale") putea stopa dezordinea prin dispersarea rapidă a mulțimii. Exercițiul avea să înceapă cu o desfășurare de forțe, cu gaze lacrimogene, cu gloanțe din plastic și foarte rar cu revolvere și puști. Nici un polițist nu avea voie să rupă rândurile, după cum nici un răzvrătit n-avea posibilitatea să pătrundă în perimetrul de acțiune al poliției.

Primul din cele două plutoane anti-rebeliune cu baza la Kowloon își lăsase vehiculele la Carnarvon Road și se îndrepta

pe jos spre Nathan Road, dispersând mulțimea și acoperind brigada de pompieri care tocmai stingeau autobuzul incendiat. Forțând zona comercială aglomerată, mulțimea se risipi rapid, retrăgându-se pe aleile și străzile lăturalnice, și doar câteva recipiente de gaze lacrimogene fură consumate de plutoanele de înaintare. Era o mulțime atât de compactă încât o parte fusese împinsă dincolo de Salisbury Road înspre faleza portului, deja aglomerată, care înconjura extremitatea peninsulei Kowloon. Pe faleză era iadul pe pământ, aveau să relateze rapoartele întocmite mai târziu. În mijlocul portului trona QE2 în toată splendoarea sa. O poartă mare iluminată era deschisă pentru primirea șalupelor care înaintau în acordul muzicii purtate peste ape de vântul din sud. Câteva sute de funcționari britanici în retragere petreceau de Anul Nou, înainte de a ridica ancora și a se întoarce în patrie. Deși vasul nu se afla în raza de acțiune a răzvrătiților, aceștia începură să scoată pietre din pavaj, azvârlindu-le în direcția lui.

Un bărbat cu cămașă albă și mânecile suflecate escaladă la un moment dat balustrada falezei și începu să scandeze: „De vânzare! De vânzare!” Gloata incitată preluă

sloganul și începu să profereze acuzații la adresa Marii Britanii care vânduse libertatea Hong Kong-ului pentru a-și consolida relațiile comerciale cu China. În alte porțiuni, de-a lungul falezei, oamenii escaladară balustrada și își agitau pumnii, continuând să strige: „De vânzare! De vânzare!”

Milioanele de lumini ale insulei Hong Kong care inundau cartierele Western, Central, Wanchai și Causeway Bay nu făceau decât să le alimenteze furia, căci le percepeau ca pe o sfidare la adresa nenorocirii lor. Deoarece pachebotul părea inaccesibil, ca de altfel și bogații insulei, răzvrătiții se temeau la gândul că aceștia ar putea să scape cu viață.

În apropiere se afla clădirea băncii Chinei, populată de birocrații de pe continent și făcătorii de legi pe care nevoiașii învățaseră de mult să-i urască. Alături de ea sclipea semeață ca o agrafă de diamante *World Ocean House.* Lumea înstărită și atotputernică căzuse deja la pace cu potentații din nord, și dacă situația nu le convenea, n-aveau decât să plece, pe când omul de pe stradă nu-și putea îngădui acest lucru. Sute de nume cu tradiție în Hong Kong se aflau în pragul catastrofei.

Oamenii nu-și puteau însă vărsa furia asupra întregului oraș. Pachebotul QE2 era mult mai aproape, deși la prima vedere părea inexpugnabil.

Un dublu cordon de poliție fusese plasat în spatele barierelor pentru a proteja hotelul de cinci stele „Regent”, în special în dreptul vitrinelor de sticlă de la parter, expuse atacului cu pietre. Un polițist chinez încălcă disciplina prin simplul fapt că-i spuse unuia dintre colegi: „Dacă pun mâna pe ticălosul ăla de pe balustradă îl fac să înoate”. „Gura!” urlă sergentul, restabilind ordinea. Cel mai apropiat răzvrătit care părea că dă tonul scandărilor privi înspre balustradă, lăsând impresia că recepționase un semnal conspirativ de la cel aflat lângă el. În acea clipă, un nou strigăt ieși din piepturile mulțimii și un fior de gheață îi străbătu pe polițiști.

„Ferrrrryyy”!

Zece mii de oameni se întoarseră ca împinși de un resort. La mică distanță de-a lungul falezei, feribotul „Star” de la cheiul terminal se îndrepta în viteză spre intrarea în port. În rada portului se mai aflau două bacuri cu motoare diesel care făceau naveta

între Kowloon și insula Hong Kong și alte trei ancorate la chei.

— Ferryy! Ferryy! Ferryy!

Instantaneu, mulțimea rupse cordonul poliției, se năpusti ca o furtună asupra hotelului „Emperor”, apoi luă cu asalt piațeta din fața muzeului, prin stația de autobuz terminus, îndreptându-se spre cheiul feribotului. După ce smulse porțile de metal pe care echipajul încerca să le închidă, mulțimea încercă să escaladeze bordul celui mai apropiat vas, „Celestial”. Acesta făcu o manevră bruscă, pentru a se depărta de chei în timp ce vreo duzină de oameni care reușiseră să sară pe punte în ultimul moment fură azvârliți în apă. Vasul urmă un curs sinuos și smucit, întrucât răzvrătiții care ajunseseră deja la cabina de comandă se luptau corp la corp cu echipajul pentru a pune stăpânire pe roata cârmei.

În cele din urmă, un lucrător Hakka de pe o macara împlântă un topor în umărul șoferului de camion care încerca să țină cârma și îndreptă feribotul spre ușa larg deschisă și iluminată a luxosului pachebot. Un muget colectiv se înălță de pe feribot în momentul în care răzvrătiții se îmbulziră către provă pentru a escalada bordul,

înarmați cu țevi lungi și scânduri din lemn smulse din băncile de pe faleză.

O minusculă șalupă a Poliției de Coastă bâzâi pe suprafața apei întunecate, brăzdând-o cu străfulgerări de lumini albăstrui.

„Răsturnați-o!” se auzi vuietul mulțimii de la proră. „Scufundați-o” pe *Sui laun ging!*

Chip se azvârli peste pupa șalupei poliției, cu un ochi la sergentul chinez care comanda un grup de vreo șase oameni ai Patrulei marine – Poliția de Coastă – și cu celălalt la feribotul capturat care se apropia în viteză. Știind că tunelul portului era blocat, alergase cât putuse de repede vreun sfert de milă, de la *World Ocean House* până la docul poliției de la cheiul „Old Queens”, unde se legitimă și apoi sări în șalupă.

Băiatul de serviciu de aproape douăzeci și cinci de ani nu mai văzuse niciodată o răzmeriță în port. În timp ce conducătorul șalupei punea în mișcare motorul, alarmat de înaintarea rapidă a feribotului, sergentul încercă să ia legătura prin radio, însă tot ce putu distinge Chip fură câteva sunete gâjâite. Furios, izbi radioul de marginea bordului și aruncă o privire asasină în spate, înjurându-i pe blestemații de nebuni de pe QE2, cărora

nu le trecuse prin minte să închidă poarta mare dinspre flancul navei. Oare Liniile Maritime Cunard se așteptau ca gloata să ceară politicos permisiunea de a urca la bord? În mod deliberat Chip stătuse deoparte, în contrast cu întreaga poliție din Hong Kong care fusese mobilizată pe loc, în unitățile însărcinate cu înăbușirea revoltelor. El lipsise până în luna iunie, nevoind să se compromită prin exercitarea unor funcții de conducere, însă brusc își dădu seama că probabil se procedase astfel cu el pentru a i se încredința o singură misiune – aceea de a asigura protecția englezilor.

— Sergent! Opriți feribotul!

— Sir!

În absența unei forțe armate sau navale, Hong Kong-ul cerea poliției sale să-i apere frontierele și să vegheze la respectarea legilor. Asemenea oricărui ofițer al departamentului, sergentul poliției marine era – prin tradiție și pregătire – pe jumătate soldat. Dat fiind că orice comandă venită de sus însemna disciplinarea celor din subordine, el preluă imediat comanda vasului său.

— Luminați cabina de comandă, ordonă sergentul.

Lumina farurilor fu îndreptată în sus, apoi spre hublourile feribotului unde se bulucise vreo duzină de capete. O matahală aflată la cârmă își ridică mâna rămasă liberă ferindu-și ochii de lumina orbitoare.

— Încărcați armamentul!

Un sergent din Patrula de Coastă deschise chepengul cabinei și îndreptă asupra cârmaciului o armă automată.

— Pornește motoarele, un sfert înainte.

Vasul se urni despicând suprafața apei agitate.

— Trage în ticălosul ăla!

O clipă mai târziu geamurile se făcură țăndări și fețele se retraseră de la ferestre. Namila Hakka de la cârmă se clătină în spate și dispăru fără urmă. Feribotul făcu o întoarcere bruscă, izbindu-i pe unii de balustrade, iar pe alți câțiva aruncându-i peste bord.

— Ține cursul, cârmaciule!

Șalupa veni paralel cu feribotul care gonea cu toată viteza, aplecat într-o parte, înscriind cercuri largi pe apă. Sergentul ordonă sabordajul.

— Remingtoanele!

Automatele nu erau încă armate. Se apropie mai mult până când ajunse la o

distanță de numai câțiva yarzi de sala mașinilor.

— Deschideți focul!

Trei soldați din Patrula de Coastă făcură țăndări motorul; o ploaie de alice ciurui țevile, sfâșie frânghiile și cablurile până când motoarele începură să scuipe scântei, combustibil și ulei. Feribotul luat cu asalt începu să se clatine, oprindu-se în cele din urmă la câțiva yarzi de Tsim Sha Tsui.

— Opriți focul!

A fost necesar un al treilea ordin de încetare a focului pentru a potoli înverșunarea Patrulei de Coastă, care părea că abia atunci își intrase în mână.

După ce se mai risipi fumul, Chip adresă cuvinte de laudă sergentului. În acel moment, radioul prinse viață și – la cererea superiorilor – sergentul raportă îndeplinirea misiunii. Chip observă că, în ciuda faptului că reușiseră să restabilească legătura, poliția regală din Hong Kong le impuse britanicilor să se abțină de la declarații. Sergentul ceru prin radio să i se pună la dispoziție un remorcher, însă din tonul superiorului său răzbătea nesiguranța: de fapt, se gândi Chip, acesta părea mai degrabă speriat când le ordonase: „Îndreptați-vă spre Causeway Bay;

acolo se află un nou grup de vandali care atacă Adăpostul contra Taifunului; se pare că vizează în primul rând iahturile”.

În timp ce înconjurau pachebotul QE2 pentru un ultim control, văzură un uriaș rug incandescent format din mașini incendiate, acolo unde coridorul estic întretaie colțul adăpostului. Flăcările înalte de circa o sută de picioare se reflectau în ferestrele clădirilor, lăsând impresia că luaseră foc.

— *Say la!* oftă sergentul.

Miroase cu adevărat a moarte. În depărtare, înspre Kowloon, terminalul feribotului continua să ardă, atenuând efectele celei dintâi victorii.

13

Chip o avertizase pe Vicky să nu iasă pe stradă anticipând extinderea rapidă a tulburărilor din Kowloon în zona portului. Ea părăsi serata lui Două-Cărări la scurt timp după plecarea lui. Toată lumea se îmbulzise la fereastră, urmărind bătălia pentru stația feribotului „Star”. Ringul de dans al sălii de bal se golise, cu excepția mimilor care semănau cu niște mașinării abandonate și a duetului „Filipine” ce cânta tărăgănat „I did it my way”.

Inițial, ea intenționase să plece împreună cu tatăl ei cu mașina, însă gândindu-se mai bine, se temu pentru mama ei, în cazul în care vor izbucni dezordini în Causeway Bay.

„Opriți liftul, vă rog”, imploră bărbatul care alerga în urma ei. Figura lui i se părea vag cunoscută, ca a multora dintre invitații la serată, însă spre deosebire de ei, acesta era uluitor de atrăgător – un eurasiatic cu păr mătăsos negru și ochi gri-verzui.

„Mulțumesc”, spuse el, și surâse.

Deși apariția i se păru de-a dreptul fascinantă, se gândi că nu mai avea nevoie de alte încurcături; își impuse, așadar, să nu se

mai uite în direcția lui, încercând să-și concentreze atenția asupra ringului de dans pustiu.

Două-Cărări se instalase într-o nișă de lângă fereastră împreună cu un grup de chinezi mai vârstnici.

Aceștia erau înconjurați de fete tinere îmbrăcate în *cheongsam* foarte mulate și cu șlițuri provocatoare, care le împrospătau băuturile și le aprindeau țigările. Vicky recunoscu pe câțiva dintre armatorii care fugiseră în 1949. Erau singurii invitați care nu păreau îngrijorați de tulburările de afară, lucru ciudat la un grup de oameni care în decursul vieții lor pierduseră deja un oraș.

Când îl privi din nou pe chipeșul eurasiatic, observă că și el urmărea grupul cu interes. Dacă Alfred Ching o fermecase prin figura sa deschisă, tonică, și mereu surâzătoare, acest tip o subjugase pe loc cu privirea lui. Simțindu-se fixată cu insistență, se trezi fără să vrea antrenată în discuție cu acel tânăr fermecător.

— Ce-i pasă bătrânului pirat? Cum s-ar zice, țara arde și baba se piaptănă!

— Probabil că își imaginează că ar putea cumpăra pe nimica toată cenușa rămasă.

Ridicându-și privirea peste capetele celor din preajma sa, Două-Cărări păru că urmărește pe cineva cu un viu interes. Urmărindu-i traiectoria, Vicky nu fu surprinsă să constate că subiectul interesului lui îl constituiau chiar tatăl ei și Allen Wei. Tai-Pan-ul scoțian și guvernatorul chinez stăteau la fereastră în poziții belicoase, cu mâinile în șolduri, privind în direcția flăcărilor. Allen Wei părea total descumpănit, ca și când nu-i venea să creadă că bunii și sensibilii capitaliști din Hong Kong erau capabili de asemenea acte necugetate. În schimb, tatăl ei avea o figură impenetrabilă și lăsa impresia că e conștient de dimensiunile dezastrului cu atât mai mult cu cât nu era primul de acest gen. Chiar dacă poliția ar fi înăbușit tulburările în următoarele minute – ceea ce era imposibil – transmisiile TV prin satelit aveau să difuzeze știrea în toată lumea: Hong Kong-ul în flăcări pe fundalul pachebotului britanic de lux în retragere. Slavă Domnului că piețele erau închise cu ocazia Anului Nou, însă nu încăpea nici o îndoială că la deschiderea bursei, toate acțiunile legate de Hong Kong aveau să se prăbușească cu brio. Gândindu-se la toate acestea, Vicky nu înțelegea semnificația zâmbetului triumfător

al lui Două-Cărări. Oare *World Ocean House* avea mai puțin de pierdut decât MacF în Hong Kong?

Un lift placat cu jad se opri, apoi se deschise cu un clinchet vesel.

— Vă rog, o invită eurasiaticul politicos, dându-se la o parte spre a-i face loc.

Liftierul, un chinez în uniformă, o întâmpină cu un surâs forțat, dar se aplecă adânc în fața eurasiaticului.

— Liniștește-te, flăcăule, nu te mănânc.

Ușa liftului se închise și abia atunci își dădu seama Vicky îngrozită cine era acest personaj la adresa căruia formulase aprecieri nu prea măgulitoare cu câteva minute mai devreme.

— O, Doamne, dumneata ești… și în buimăceala ei fu cât pe-aci să-i rostească porecla.

— Cărare-Barată, se grăbi el să completeze și îi zâmbi încurajator. „Întoarcerea fiului risipitor”.

— Ah, îmi… îmi pare nespus de rău!

— Mă bucur să te întâlnesc… cum îți spun prietenii?

— Eu sunt Victoria Mackintosh, zise ea întinzându-i mâna. Mă bucur să te cunosc… Steven, nu-i așa?

— Da, pentru prietenii mei. Glasul lui era asemenea unei licori plăcute care ți se strecura prin vene, înfiorându-te mai ales când punea accentul pe „d” și pe „t”. „Cărare-Barată” pentru detractorii tatălui meu și mass-media. Părea o fire foarte deschisă și deși îi plăcea să glumească pe socoteala poreclei sale, Vicky își dădu seama că-l afecta într-o oarecare măsură.

— L-am întâlnit pe tatăl tău în seara asta.

— Și ce spui de „bătrânul pirat”?

— Ascultă, îmi pare foarte rău… vreau să spun… pentru că l-am numit așa…

— Te iert, vorbesc serios. Ceva în structura mea sufletească mă împiedică să port pică femeilor.

— M-a surprins… nu știu, vreau să spun a fost puțin sarcastic, într-un fel…

— E cunoscut pe toată Coasta Chinei pentru aptitudinile sale de comedian sau poate că vechile legende te fac să gândești astfel despre el.

Coborâră din lift la parter și străbătură un coridor alcătuit din copii pe jumătate adormiți în livrele.

— Cineva ar trebui să le spună acestor copii să meargă la culcare.

— Ai dreptate.

Steven deschise brațele și li se adresă în dialect cantonez. Ei râseră, dar nu se clintiră din loc.

— Vezi? Ei nu ascultă decât de stăpânul lor, se scuză el. Regret, dar cel puțin am încercat.

— Nici nu știi cât de ciudat mi se pare! Sunt atât de tineri.

— Nu-i chiar așa de ciudat. Tatăl meu a reinstaurat vechiul model de familie chineză extinsă. Toți copiii aceștia sunt orfani. Aici li se pune la dispoziție tot ce e mai bun. În plus, ei au copilărit împreună cu mulți lucrători din cadrul companiei.

— Nu se teme de felul în care China va privi orfelinatul său particular și educația capitalistă asigurată de școli?

— Tatălui meu nu-i pasă de nimic, surâse Steven. Are mereu în vedere specificul chinezesc. Îți aștepți cumva mașina?

— Hmm. Nu. Am venit cu tata, dar el a plecat. Voi chema un taxi.

— Te las unde vrei, se oferi el, arătându-i mașina sa, un Bentley roșu, care tocmai fusese adus la scară.

— Nu, te rog, spune-le doar să cheme un taxi.

— Taxiurile sunt rare din cauza acestor tulburări. Încotro?

Desigur, avea dreptate în legătură cu taxiurile. Ea spuse mai întâi Adăpostul contra Taifunului din Causeway Bay, apoi se răzgândi și ceru să fie dusă la Yacht Club.

— Te las acolo sus!

Avea un comportament curtenitor cu care Vicky nu era obișnuită din partea bărbaților de vârsta lui. Tânărul îi ținu portiera până când urcă în mașină și înainte de a porni o întrebă dacă stă comod. Atitudinea lui detașată față de pericolul prăbușirii Hong Kong-ului și față de dezordinea socială părea artificială. În drum spre Harcourt Road zăriră feribotul „Star" care se învârtea în cerc, ca într-o arenă de circ.

— Au pus mâna pe feribot? întrebă Steven. Oare ce mai au de gând?

Vicky intră în panică, temându-se pentru soarta mamei sale imobilizate pe *Whirlwind*. La intrarea în Wanchai, traficul părea că înghețase total. Cât cuprindeai cu ochii vedeai șiruri nesfârșite de taxiuri camioane și autobuze.

— Ce înseamnă asta?

— Privește, un alt incendiu!

În depărtare, mult deasupra șoselei o vâlvătaie scălda acoperișurile într-o lumină roșiatică.

— Mă întreb ce arde? se miră Steven mai mult în șoaptă. Poate Yacht Clubul! Hei, unde te duci?

Vicky își desprinse centura de siguranță, coborî din Bentley și alergă prin traficul compact spre luminile de la intrarea în stația de metrou. Se grăbi spre scara rulantă, urcând câte două trepte deodată. Vagonul argintiu tocmai îmbarca pasagerii care se îmbulzeau pe platformă. Își prinse tocul pantofului într-o șină a scării rulante și fu cât p-aci să cadă cu fața în jos; își lăsă acolo pantoful și alergă desculță spre ușile care se închideau, reușind să se strecoare în ultimul moment. Imaginația începu s-o ia razna: mama ei singură pe iaht, vandalii năvălind pe joncile ancorate în preajma vasului.

Causeway Bay. Alergă într-un suflet și ajunse în Lochart Road. În aer plutea un miros greu de cauciuc ars. Bande de adolescenți goneau spre mare; alergă și ea, împreună cu ei, purtată de șuvoi, cu ciorapii sfâșiați, cu tălpile sângerânde din cauza pavajului și a cioburilor: ajunse în Parcival Street, apoi fu din nou înghițită de mulțimea

care se tălăzuia spre port. Îmbrâncită de gloată, dădu colțul spre Gloucester Road și găsi drumul blocat de alte câteva mii de oameni care căscau gura la mașinile incendiate.

Flăcările de pe șosea iluminau adăpostul și siluetele celor de pe jonci care păreau că dansează într-o legănare stranie de pantomimă. Incapabilă să mai facă un pas înainte sau înapoi, Vicky privea neputincioasă siluetele ce se profilau în depărtare, știind că această pantomimă era o bătălie disperată pentru stingerea scânteilor care cădeau parcă din cer.

Mulțimea în mijlocul căreia fusese prinsă ocupa acum porțiunea trotuarului dintre clădiri și cordonul poliției alcătuit în grabă de-a lungul lui Gloucester Road.

Toate căile de acces pentru vehicule erau blocate. Mașinile oprite formau o barieră de netrecut pe Gloucester Road, iar tăvălugul mulțimii dinspre Eastern Corridor și Tunelul Portului avansa între ea și Yacht Club.

Mai departe, pe latura de est a adăpostului, altă mulțime dezlănțuită înainta ca o maree vizând același obiectiv: faleza publică. Joncile și sampanele se retrăseseră lăsând între ele și gloată un șanț de apă destul

de larg. Singura ei șansă era să închirieze o sampană de la propriul lor chei de la Club, dar mai întâi trebuia să traverseze câteva străzi și șosele, să urce niște scări exterioare sau să străbată un tunel. În primul moment ar fi vrut s-o ia pe scări, dar acestea erau blocate de mulțimea dornică să vadă spectacolul asedierii adăpostului. La rândul său, poliția baricadase scările dinspre port, încercând să-l elibereze, împingând lumea înapoi, chiar și pe cei care căscau gura. Poliția clubului își împărți mica peninsulă formată de țărmul vestic al adăpostului și Clubul de Iahting. Vicky observă câțiva polițiști expatriați în costume de seară care se osteneau să plaseze baricade.

Nu-i mai rămânea decât să-și croiască drum spre tunel; intrarea se afla lângă un cinematograf în apropiere de hotelul „Excelsior”. Observă în treacăt reclama afișului cu ultimul film de capă și spadă al lui Raymond Chow. După vreo cinci minute de efort epuizant reuși să treacă de jumătatea blocului, dar între timp gloata se îngroșa și devenea tot mai furioasă. Fețele oamenilor, curioase la început, păreau congestionate de furie în lumina flăcărilor. Ochii le scăpărau, dinții le scrâșneau și urlete înspăimântătoare

țâșniră din mii de gâtlejuri. Preocupată să ajungă cât mai repede la mama ei, nu-și dădu seama că era albă și pe jumătate goală în rochia ei roșie de seară.

Cineva încercă să-i smulgă agrafa cu diamante din păr. Înfuriată, ea și-o scoase și o ascunse în poșeta sa de seară.

Deodată, o cisternă cu benzină explodă cu o bubuitură puternică, aruncând în aer fragmente de obiecte în flăcări care cădeau apoi ca o ploaie de meteoriți deasupra adăpostului. Toți își feriră capetele și se ascunseră la adăpostul clădirilor. Vicky profită de ocazie și mai înaintă cu circa o sută de picioare înainte ca mulțimea să dea din nou năvală. Era încă prea departe pentru a-l putea distinge pe *Whirlwind* în păienjenișul de iahturi și jonci, cu atât mai puțin silueta mamei sale printre cei ce se străduiau să înăbușe focul ajuns pe punțile lor. O a doua mașină explodă împrăștiind din nou mulțimea, și Vicky reuși să treacă și de următorul bloc.

Forțele de poliție erau acum masate în dreptul porților tunelului. Vicky se zbătea să iasă din împresurarea gloatei, vrând să ajungă în dreptul unui polițist chinez care se apăra cu un scut din plastic.

— Lasă-mă să trec.

Omul nu se urni.

— Am spus, lasă-mă să trec.

— Ce este, ce s-a întâmplat? se auzi vocea prietenoasă a unui individ ce vorbea englezește. Un inspector expatriat se apropie cu o privire încordată și un zâmbet disprețuitor sugerând un chefliu ce nu se trezise bine după Revelion.

— Mă numesc Victoria Mackintosh. Mama mea doarme la bordul iahtului ei; mă duc să văd dacă nu i s-a întâmplat ceva.

Acesta era încă Hong Kong-ul britanic și numele ei stârni interesul polițistului care nu se clinti însă.

— Mackintosh spui?

— Victoria Mackintosh. Duncan Mackintosh este tatăl meu… Mă duc să-i cer mamei să-mi împrumute niște pantofi.

— Bine, domnișoară. Sergent, las-o să treacă!

— Mulțumesc, domnule inspector.

Se precipită spre scări și alergă de-a lungul tunelului gol până când începu să gâfâie. Câțiva polițiști care păzeau tunelul urmăreau uimiți cursa ei disperată. Locuitorii Tanka stăteau pe punțile joncilor lor înarmați cu cârlige și harpoane de pescuit, privind

mulțimea din spatele cordoanelor de poliție cu un sentiment de teamă amestecată cu dispreț. Trecând pe lângă jonci, observă arme în cabinele câtorva, un lucru neobișnuit în Hong Kong, unde acestea erau foarte strict controlate. După ce depăși câțiva polițiști care păzeau Clubul de Iahting, traversă un șantier pietruit unde câteva iahturi așteptau să fie reparate și de aici alergă la docul de sampane. O bătrână își ținea sampana la o distanță prudentă de circa zece picioare de țărm. O privi cu bănuială din fundul cabinei sale.

— *Whirlwind,* strigă ea.

Bătrâna privi înfricoșată de-a curmezișul apei, apoi spre Vicky, de parcă ar fi văzut în ea un emisar al răzvrătiților.

— Iahtul lui Tai-Tai! urlă Vicky.

Văzând-o desculță, bătrâna se îmbună și apropie sampana de doc. Vicky sări în barcă și femeia puse motorul în funcțiune.

— Te rog, grăbește-te!

Flăcările de pe „Eastern Corridor" aruncau lumini portocalii asupra joncilor înalte. Sirenele de pe mașinile poliției urlau, însă zgomotul dominant era cel uman, un vuiet colectiv de ură dezlănțuită. Pe măsură ce înaintau de-a lungul canalului, Vicky putu

să-i distingă pe locuitorii Tanka ce se cățărau deasupra cabinelor de comandă, siluetele lor profilându-se pe cerul roșiatic. Megafoanele bubuiau de ordinele răcnite: *„Saan hoi! Saan hoi!* Împrăștiați-vă! Împrăștiați-vă în liniște! Dați-vă la o parte!

— Se pare că vin dinspre parc, spuse bătrâna.

— Cine?

— Huliganii.

O mare porțiune a parcului se mărginea la est cu adăpostul. Difuzoarele bufniră din nou, apoi o altă voce ordonă: „Foc!” Se auzi răpăiala tirului și, pentru prima oară, Vicky se simți cu adevărat cuprinsă de frică. Dacă poliția începuse să tragă însemna că avantajul era de partea mulțimii. Se înălță pe vârfuri pentru a vedea mai bine, așteptând ca valul mulțimii să treacă peste chei, însă prin spațiul dintre două jonci pescărești, zări pe țărm un nor de fum alb ce se rostogolea în direcția gloatei purtate de vântul de nord-est. „Aiyaah!” strigă femeia bucuroasă, „Gaze lacrimogene, asta o să-i învețe minte”.

Și, într-adevăr, când se împrăștiară gazele văzu mulțimea care se retrăgea din fața masei compacte a polițiștilor înarmați. „Foc!” Gazele lacrimogene fură aruncate în altă

direcție și de data aceasta polițiștii – vechi dușmani ai pescarilor – fură aclamați la scenă deschisă. Apoi o altă cisternă cu benzină explodă aruncând în înaltul cerului bulgări incandescenți. „Aiyaah!" chiui din nou femeia. Flăcările se extindeau asupra velelor vaselor din adăpost. Vicky înșfăcă o carafă și aruncă cu apă murdară peste ele. „Mai multă, mai multă", șuieră bătrâna printre puținii ei dinți, și toți aruncară apă până când nu se mai zări nici o scânteie pe pânze sau pe pardoseala uscată din jur.

Alte sirene ale mașinilor de pompieri își făceau resimțită prezența. Aceștia nu mai pridideau cu stingerea mașinilor incendiate, dar, în cele din urmă, tulumbele lor reușiră să înghită flăcările, reîntronând întunericul în adăpostul împotriva taifunului. Vicky zări silueta familiară a prorei lui *Whirlwind,* iar deasupra, pe punte, pe Ah Chi care tocmai strângea furtunul.

Căută în poșetă și găsi câțiva bani pe care-i puse în palma femeii. Ah Chi îi veni în întâmpinare și îi întinse o mână pentru a o ajuta să urce la bord.

— Da, Missy, totul e ordine.

— Mama?

— OK, e jos; mă întorc imediat.

Vicky sări în cabină, în timp ce poliția lansa o nouă salvă de gaze lacrimogene. Megafoanele continuau să transmită ordine gâjâite încercând să acopere zgomotul făcut de un elicopter ce venea dinspre peninsula Kowloon.

— Mamă! Ești aici? Se îndreptă pe întuneric spre salonul cabinei de lux, bănuind că acolo se ascundea Sally. Mamă! strigă ea din nou, sunt aici, fii liniștită, totul e în ordine. Bâjbâi cu mâna și dădu de un comutator, apoi bătu la ușă. Sunt eu! Neauzind nici o mișcare, ciocăni din nou la ușă și o deschise cu teamă. Mamă! Sunt eu, Vicky! Lumina era slabă, dar reuși să distingă silueta ghemuită a mamei sale cocoțată în vârful patului cu o sticlă de șampanie goală pe noptieră și cu o alta aproape terminată în frapieră. Mamă!

Sally Farquhar Mackintosh deschise ochii și îi zâmbi.

— Bună, draga mea, murmură ea somnoroasă. Un An Nou fericit.

— Ești bine?

— Puțin ametită. Nu mai pot sta trează toată noaptea, așa cum obișnuiam noi altădată. E miezul nopții, nu-i așa?

— Aproape.

— Drăguț din partea ta că ai venit; ți-ai lăsat prietenii…

— Eram îngrijorată din cauza ta.

— Pentru ce?

— Din cauza mișcărilor de stradă.

— Ce mișcări? Sally căscă, se întinse, închise ochii și se ghemui din nou în pat, înainte de a adormi.

Vicky se prăbuși în fotoliu. Treptat, zgomotul de pe țărm începu să scadă. Se urcă pe punte și constată că focul fusese stins și poliția redevenise stăpână pe situație.

— Ah Chi, mulțumesc. Voi rămâne aici la noapte. Poți pleca acasă.

— Mulțumesc, Missy. Lansă apoi un fluier ascuțit, și motorul unei sampane se și puse în mișcare.

— Familia ta e bine? întrebă ea.

— Familia toată, bine. Un ticălos vrut suit la bord, eu aruncat cu harpon în apă.

— Foarte bine ai făcut. Dacă familia ta are nevoie de protecție, spune-mi și vorbesc cu Tai-Pan-ul. Nu se știe câți polițiști fuseseră repartizați populației Tanka pentru a-i apăra ambarcațiunile. În încrâncenarea bătăliei, însă era de datoria familiei ei să aibă grijă de

Ah Chi. Acesta zâmbi și spuse că deocamdată nu avea nevoie de ajutor.

O sampană condusă de o fată drăgălașă acostă lângă iaht. Ah Chi sări peste frânghiile de siguranță și se făcu nevăzut. Vicky mai zăbovi jos, găsi o bere în frigider și intră din nou în cabină la mama ei care acum sforăia ușor.

Își slăbi puțin strânsoarea rochiei, trase o pătură peste ea și începu să soarbă berea cuprinsă de o tristețe fără margini.

Ce an groaznic se încheiase! Sărmanul Hugo, biata mama! Despărțirea de prietenul ei, hotelul din New York pierdut și un altul pe cale de a fi pierdut în Kai Tak. Începu să plângă, gândindu-se la soțul ei Jeff pe care nu-l mai văzuse de ani de zile. De ce să plângă pentru el? se întrebă ea, constatând că de fapt se autocompătimea pentru soarta ei nefericită. Viața ei ar fi fost cu totul alta dacă nu l-ar fi lăsat pe tatăl ei s-o împingă într-o căsătorie și ar fi rămas la New York spre a îmbrățișa o carieră pentru care simțea că are chemare. Ar fi reușit cu siguranță. Acum s-ar fi întors acasă ca un egal al tatălui ei, în loc să încerce să reconstituie imperiul în prăbușire al lui Duncan Mackintosh, cu prețul atâtor umiliri îngrozitoare.

Hugo nu va ști niciodată de ce a fost scutit, gândi ea cu amărăciune. Sărmana Fiona, bieții copii! Era greu de crezut că 1997 ar putea fi mai rău decât 1996, dar ea știa că așa stau lucrurile. Cu asemenea gânduri sumbre, simți că-și pierde puțin controlul, respiră adânc, oftă din rărunchi și apoi se relaxă. Încerca să se convingă că această prăbușire este trecătoare fiind provocată de goana ei nebună pentru salvarea mamei ei. O reacție perfect normală, își spuse ea, o reacție întârziată. Partea proastă era că în cursul acestui an avusese de prea multe ori reacții întârziate în cele mai diferite împrejurări.

Mama ei începu să se miște. Simțindu-se îngrozitor de singură, Vicky se ridică încet, aprinse lumina, străbătu coridorul și ajunse în salonul principal. Aici găsi mantaua de ploaie a mamei sale agățată în cuier; o îmbrăcă peste rochia de seară, apoi urcă pe punte, crezând că aerul nopții avea să-i alunge gândurile negre.

Sufocată de apăsarea lacrimilor îndelung reprimate, se duse la proră, departe de salonul mamei sale, sperând că acolo va putea plânge în voie. Se așeză pe punte sprijinită de catarg, cu privirea departe spre siluetele de-abia conturate ale joncilor din

jurul ei. Strângea în mână cutia de bere pe jumătate golită, asemenea unui copil – gândi ea – copleșită de imensitatea golului pe care-l simțea în suflet.

Nu-și dădu seama cât timp stătuse astfel, pentru că se trezi înțepenită și înfrigurată. Încercă să se uite la ceas, dar nu-i putu distinge cadranul. În depărtare se auzea vuietul circulației restabilite. Coridorul estic fusese deblocat și liniștea pogorâse din nou asupra orașului, lăsând impresia că răzvrătiții îl mistuiseră pur și simplu. Oricare ar fi fost mobilul acestor tulburări, era clar că cel puțin noaptea aceea avea să fie liniștită.

De undeva, din labirintul joncilor, sampanelor și iahturilor, se auzi zgomotul unui motor de vas mare. Un al doilea motor se puse în mișcare, și, după un timp, amândouă funcționau simultan. Privind în jos, spre canal, Vicky văzu o pereche de catarge care alunecau încet, profilându-se pe cerul iluminat de neon.

O vreme tocmai bună de navigat, își spuse ea, cu un echipaj la bord probabil beat, dar în timp ce catargele se apropiau, nu auzi acorduri muzicale, nici râsete, nici strigăte de veselie în afara uruitului domol al motoarelor

și a clipocitului apei despicate de iahtul ce se retrăgea domol de la ancoră.

Vicky înaintă spre balustrada de la proră și, spre surpriza ei, văzu catargele scunerului *Mandalay,* achiziționat de tatăl ei după ce-i cedase mamei sale iahtul *Whirlwind.* Vechile șantiere MacF construiseră *Mandalay* după modelul mult-iubitului său *Whirlwind.*

Mandalay înainta cu luminile stinse iar Vicky fu cât pe-aci să alerteze Poliția Marină prin radio pentru a semnala furtul când, în lumina unei jonci de pescuit, deslușì silueta inconfundabilă a tatălui ei la cârmă. Buimăcită, ea așteptă să se apropie, căci noaptea nu era deloc potrivită pentru o croazieră inopinată. Ceața deasă și frigul nu reprezentau o ambianță favorabilă unei întâlniri romantice cu Vivian. O a doua figură se profila pe vela trincă, însă aceasta nu era Vivian, ci mai degrabă noul băiat pe care-l angajase tatăl ei, Back Door Ping, un contrabandist notoriu.

Vicky tocmai se pregătea să se aplece peste balustrada prorei și să-l strige, dar memoria ei păstra încă vie scena dură a înlăturării ei de la întâlnirea cu Jonca Roșie; știa că, oricum, ar fi mințit-o dacă ar fi

insistat să afle motivul plecării pe mare în puterea nopții.

Timp de o secundă se gândi să-l urmărească, însă i-ar fi trebuit prea mult timp să-l găsească pe Ah Chi ca să-l piloteze pe *Whirlwind* și, chiar dacă l-ar fi prins în ceață, tatăl ei avea metodele sale de a se sustrage urmăririi.

Se retrase la cockpit și se ghemui pe vine, urmărind manevra iahtului care acum era foarte aproape de *Whirlwind*. Ambele vase erau atât de lungi, iar culoarul dintre ele atât de îngust, încât el trebui să acționeze motoarele invers pentru a-i ocoli pupa. Timp de câteva secunde, ambele vase alunecară unul după altul, prora lui *Mandalay* aflându-se la o distanță de două picioare de corpul lui *Whirlwind*. Îl auzi pe tatăl ei mormăind ceva lui Back Door Ping, probabil să fie atent la pupă și în acel moment amândoi priviră în spatele vasului; Vicky profită de ocazie și păși ușor peste frânghia de siguranță, și în clipa următoare ajunse la prora lui *Mandalay*.

CARTEA A TREIA
„FAȚA DRAGONULUI”

14
Ianuarie 1997

Vivian Loh se temea că făcuse o greșeală de neiertat neînsoțindu-l pe Duncan la întâlnirea cu „vechii lor prieteni”, dar acesta insistase să meargă singur, căci se simțea în permanență urmărit de spectrul timpului. Cuprinsă de o stare de maximă încordare, se plimba agitată de la un capăt la altul al apartamentului său. Dacă mama ei avea dreptate cu privire la forța magică a răbdării sale, atunci această calitate avea să fie pusă la grea încercare în orele nopții.

Nu-și amintea să fi avut vreodată o discuție în contradictoriu cu Duncan. De fiecare dată gândeau amândoi la unison, astfel încât nu existau niciodată motive de dispută. Era un adevărat miracol acea simbioză dintre impetuosul fiu al unui scoțian transplantat și fiica rezervată a unui profesor chinez, al căror amalgam de gânduri și ambiții putea fi comparat cu două râuri care

curg prin văi opuse și se varsă în același ocean.

Ea o mințise pe mama ei, atunci când îi povestise de dezordinea și harababura care domneau în apartamentul său. Camera ei de dormit din perioada studiilor la Cambridge fusese cea dintâi pe care nu o împărțise cu altcineva, iar deprinderea de a fi ordonată avea să i se fixeze pentru tot restul vieții. Munca ei se desfășura într-un birou delimitat prin pereți de sticlă în dosul unui paravan de mătase pictat cu scene pastorale din secolul al XIX-lea – portul pescăresc cunoscut sub denumirea de Hong Kong sau „Portul înmiresmat”. Un computer cu videofon terminal, conectat la întreprinderea MacF, o imprimantă compactă, un fax, papetărie chinezească uzuală, brevetul-licență, carnetul de cecuri – toate erau aranjate în cea mai perfectă ordine și i s-ar fi părut de neconceput să lase nedereticat apartamentul său compus din trei camere.

Firma „Jardine” îi îngustase vizibilitatea ca urmare a construirii unei noi aripi, dar lucrul acesta nu o deranja deloc. Oricum, noaptea ea trăgea draperiile. Se simțea foarte bine în căminul ei după ce transformase un apartament obișnuit cu plafonul jos, cu podea

din parchet și bucătărie fără ferestre, într-un interior chinezesc tradițional cu sistemele sale de protecție contra lumii exterioare și contra spiritelor malefice.

În dosul ușii de la intrare, plasase un paravan menit să alunge spiritele rele care, potrivit legendelor, nu puteau ocoli colțurile. O asemenea barieră în calea spiritelor ar fi trebuit să fie plasată în afara ușii de la intrare, dar acest lucru nu era deloc practic la apartamentele blocurilor. Paravanul-barieră contra spiritelor malefice era alcătuit din panouri din oglinzi hexagonale și picturi ale celor mai cunoscute zeități ca Chiu Shu-Pao și Hu Ching-Tai, care păzeau și templul Tin Hau din Piața Publică, unde obișnuia să meargă adesea cu tatăl ei în anii copilăriei.

— La ce folosesc toate acestea? întrebă zâmbind Duncan când îl invitase prima oară la ea.

— Să alunge duhurile necurate.

Când îi atinsese obrazul cu o mână tremurândă de emoția primei lor întâlniri intime, se simțise stânjenit pentru că și unul și celălalt ezitau între sex și prietenie. De îndată ce degetele îi atinseră pielea, acestea încetară să mai tremure și mângâierea lor deveni sigură; își plimba degetele pe linia

buzelor ei, trasând contururi electrizante ce o purtară pe culmea unor senzații nebănuite și privirile lor se contopiră într-o îmbrățișare eterică.

Dar în seara aceea nu se întâmplă nimic. Fantoma lui, fantoma lui de *gweilo* bântuia acum prin apartament. O vedea pe canapeaua pe care stătuseră tolăniți discutând câte în lună și în stele, în bucătăria unde el o urmărea în timp ce pregătea savuroase mâncăruri pe placul lui, nevrând să o lase singură nici măcar cinci minute în rarele lor clipe de intimitate, în dormitorul care devenise curând martorul atâtor clipe de extaz. Viețile lor trecute se estompau, fiecare dintre ei simțindu-se tot mai puternic ancorat în prezent. Chiar și atunci când va ajunge dincolo, în ceruri, își va aminti de acea noapte de dragoste, de ceea ce simțise când i s-a dăruit prima oară. Ce senzații nebănuite, cu câtă fermitate, dar și cu câtă gingășie știuse să o facă numai a lui. Steven Wong fusese un amant perfect, dar iscusința cu care aborda femeile izvora din cunoașterea acestora, pe când siguranța lui Duncan provenea din dragostea pe care o nutrea numai pentru ea.

Simțind nevoia de consolare și mângâiere, se îndreptă spre o statuie din porțelan a zeiței milostiveniei pe care mătușa Chen i-o lăsase ei, dar Kuan Yin nu-i oferi prea multă alinare. În clipa aceea avea nevoie în primul rând de protecție. Îngenunche în fața unui altar mic roșu-auriu închinat zeiței Tin Hau și aprinse bețișoare înmiresmate. Zeița Mării care o apărase de rechini era mai bine plasată pentru a-l putea ajuta pe Duncan în noaptea aceasta, dar expresia ei părea acum înspăimântător de rece și îndepărtată.

Se ridică și telefonă după mașina ei de serviciu, cerându-i șoferului amețit de somn să o ducă la North Point, unde spera să afle dacă Duncan pornise pe mare. În vreme ce șoferul stătea încruntat la volan, uitându-se atent în oglinda retrovizoare, Vivian se întreba unde fusese în noaptea aceea fierbinte. Știa că mii de oameni participaseră la capturarea feribotului și alte câteva mii se îngrămădiseră în Causeway Bay. În mod logic, ea presupuse că mulțimea răsculată era formată din oameni de rând, oameni obișnuiți. „Ah Wong! Ai văzut tărăboiul de azi-noapte?” „Nu, domnișoară, am cinat cu alți șoferi în timp ce dumneavoastră erați la petrecere la Două-Cărări Wong. Când ați

plecat cu Tai-Pan-ul eu m-am dus acasă la nevastă".

Vivian nu-l mai întrebă nimic. Desigur, n-avea nici un interes să-i spună adevărul și nici ea nu putea să-i verifice afirmațiile. Se aplecă peste geam să vadă de ce încetinise traficul și văzu o uriașă macara a Poliției care ridica mașinile incendiate de pe șosea. În timp ce traversau extremitatea estică a Adăpostului contra Taifunului, se uită după iahtul lui Duncan, dar acesta plecase în larg.

La North Point coborî din mașină și merse pe jos până la capătul cheiului feribotului, scrutând întinderea apei întunecate. Ceața cobora de pe înălțimile Chinei, așa cum anticipase Duncan și curând nu mai reuși să distingă turnurile clădirilor de dincolo de Kai Tak. Deși auzea zgomot de motor, nu vedea nici o lumină alunecând pe apă. Dezamăgită și mâhnită, oftă adânc și se întoarse la mașină.

— Acasă, miss? întrebă Ah Wong, cu speranța unei confirmări.

— La Shek-O, poate îl vom vedea de pe partea estică; încercarea moarte n-are. Îl rugase să nu plece, dar când el insistase ea îl rugase să o ia și pe ea.

— Nu!

— Te rog, Duncan.

— Nu vreau să risc.

— Și ce-am să mă fac dacă ți se întâmplă ceva rău?

— Nu mi se va întâmpla nimic.

— Și atunci ce riști? Lasă-mă să merg cu tine.

— Nu! și fără comentarii. Îi surâse tandru și o cuprinse în brațe. Tu ești mult prea de preț pentru mine.

— Da, dar m-ai trimis fără să eziți la Shanghai.

— Asta a fost înainte și să știi că m-am gândit bine și m-am și temut. În afară de aceasta am trimis oameni să te păzească, după cum ți-ai dat seama. Acum, lucrurile s-au schimbat; repet, ești mult prea valoroasă.

— Am să mor dacă ți se întâmplă ceva.

Brațele lui o strângeau cu putere, provocându-i durere. Îi dădu drumul și scoase un plic din buzunarul jachetei de seară.

— Iată noul meu testament, spuse el; l-am luat pe Allen Wei drept martor și i-am dat și lui o copie. Ea îl dădu la o parte, dar el i-l puse în mână, împreunându-i degetele cu gingășie deasupra acestuia. Plicul mai păstra căldura pieptului său.

— N-am nevoie de nici un testament.

— Vreau doar să pun ordine în câteva lucruri. Nu se va întâmpla nimic în noaptea asta, dar dacă norocul nu va fi de partea mea, tu vei fi la adăpost.

— Și cu Vicky cum rămâne?

Deși o mai ținea în brațe, adoptă un ton oficial.

— După ce-o să-l citești o să constați că nu am intenția să conduc această întreprindere de dincolo de mormânt și dacă vrei să ții seama de sfatul meu, crede-mă că vei avea nevoie de Victoria în aceeași măsură ca și mine. Dar, dacă nu vrei să-mi asculți sfatul, atunci să le ia naiba pe toate, e tot ce-am putut face.

Vivian privi în altă parte, nefiind sigură că el va ști să citească în ochii ei.

— Ei, acum ce s-a întâmplat? o întrebă el cu un aer contrariat.

Erau vremuri când el era în stare să-i citească gândurile, nu însă și de data aceasta.

— De ce te întâlnești pe mare?

— Dacă ai fi trecut și tu prin ce a trecut Tang, ai fi fost la fel de prudentă.

— Am trecut și eu prin toate astea și sunt foarte atentă.

— Da, dar tu nu erai decât un copil. Individul ăsta a stat la pușcărie timp de cinci

ani și știe al naibii de bine că e urmărit pas cu pas de corbii din banda lui Chen.

— Duncan, insistă ea, nu te duce în noaptea asta, presimt că se va întâmpla ceva îngrozitor.

El ezită și pe față i se citi îngrijorarea legată de întrevederea aceea cerută cu insistență, dar Duncan nu era un om prudent.

— Nu pot, mi-am dat cuvântul, spuse el; sunt așteptat, înainte de a pleca o sărută și își luă bun rămas.

Vivian se afundă în fotoliul mașinii cu brațele încrucișate și încercă să-și alunge temerile care puseseră stăpânire pe întreaga sa ființă. Ori de câte ori se apropiau cu mașina de țărm, ea cobora geamul și scruta întunericul nopții. Nu vedea însă nimic la Quarry Bay, nimic la Shau Kei Wan, nimic la Chai Wan, Cape Collinson, Big Wave Beach… nici un semn, nici o urmă.

În sfârșit, Shek-O!

Când coborî din mașină, aproape de țărmul stâncos, deasupra lui Shek-O, un vânt rece și umed sufla de-a lungul canalului Tathong. Împrumută jacheta lui Ah Wong și-l lăsă fumând și ascultând radioul; se depărtă de mașină fără să știe cu siguranță până unde avea să meargă. Dar automobilul ei era parcat

la capătul șoselei. Vara, lumea obișnuia să vină aici pentru o partidă nocturnă de înot, dar acum, musonul de iarnă întronase o atmosferă de singurătate și pustietate sălbatică. Ceața cobora în valuri. Privi înapoi și văzu doar țigara lui Ah Wong scânteind intermitent. După un timp privi din nou, dar nu mai văzu nimic. Spre sud, farul bifazic arunca peste mare brazde de lumină strălucitoare. Mai stătuse astfel cu ochii ațintiți asupra mării, puteau fi o sută, două sute sau chiar o mie de ani de atunci…

Auzea zgomotul valurilor izbindu-se de stânci la picioarele ei și șuieratul vântului pe lângă urechi, dar mai auzea și vuietul frământării tumultuoase a inimii ei, când deodată, în stânga ei, deslușì pufăitul unui motor. Privi cu încordare dar nu văzu nici o lumină și nu-și putea da seama dacă era o joncă, o șalupă a patrulei sau iahtul lui Duncan. Zgomotul încetă brusc, aproape de poalele stâncii pe care stătea.

Derutată, cercetă în continuare suprafața întunecată a mării. În spatele ei auzi un claxon. Probabil că Ah Wong se temea ca ea să nu se fi rătăcit în ceață. Încercă să se întoarcă la mașină, dar în lumina farurilor lui văzu, timp de o jumătate de secundă,

conturul fantomatic al unor pânze. Acestea se mai văzură o dată și apoi dispărură definitiv, înghițite de ceața densă, dar în acea străfulgerare ea avu certitudinea că nu era nimeni altul decât Duncan. Cu palmele împreunate și ochii ridicați spre cerul nopții ea se rugă zeiței Tin Hau să-i ocrotească iubitul și dacă nu-l putea apăra, să-i dea măcar prilejul să-l mai întâlnească o dată.

15

Vicky găsi ferecat capacul tambuchiului care ducea jos, în interiorul vasului și astfel se spulberă planul ei de a se ascunde. Când *Mandalay* părăsise adăpostul și se îndreptase spre est cu vântul în față, toată lumea de la bord se pregăti să facă față unei nopți mizerabile. Musonul rece dinspre nord-est adusese cu el multă umezeală. De îndată ce tatăl ei ambală motoarele și vasul ieși din rada adăpostului, valurile înspumate îi stropiră din abundență prova.

În ciuda dimensiunilor sale uriașe, pelerina mamei sale era foarte călduroasă. După ce își trase bine gluga pe cap și îi legă șireturile, apucă lanțul ancorei grele cu o mână, iar cu cealaltă se agăță de prăjina spinacherului ce se legăna pe punte și își propti capul de capacul închis, socotind că aveau să treacă ore bune, înainte ca scunerul să ajungă în largul mării, moment în care își putea face simțită prezența. Dacă ar fi apărut mai devreme, tatăl ei ar fi găsit o modalitate să scape de ea; era însă clar faptul că el nu pierdea timpul. În ciuda vântului neprielnic, Vicky aprecie că făcuseră vreo zece noduri.

Cu viteza asta vor trece de farul Waglan cam într-o oră și jumătate. În partea dreaptă simți o schimbare a cursului, ceea ce însemna că aveau să ocolească North Point. Încă mai putea deslușI cadranul ceasului. Naviga din fragedă copilărie și știa că următoarea curbă domoală semnalată de valurile care băteau dîntr-un nou unghi marca depășirea șantierului naval al joncilor Shau Kei Wan. Începură să-i clănțăne dinții. *Mandalay* gonea nebunește de parcă n-ar fi avut de gând să se oprească niciodată.

Marea deveni montată, iar crestele valurilor se înspumară biciuite de vântul care-și schimba mereu direcția, ceea ce însemna că pătrunseseră în Canalul Tathong. Trebuie să fi trecut de Cape Collinson sau cel puțin de Chai Wan. Apoi se întâmplă ceva curios. Navigau fără lumini, o practică periculoasă într-un canal circulat, când deodată auzi șuieratul distinctiv al unei puternice șalupe a poliției. Imediat, tatăl ei aprinse luminile de marș și pe cea a catargului principal, conformându-se legilor navigației, apoi le stinse din nou, de îndată ce vasul poliției dispăru din raza pupei. Vicky simți o mișcare foarte aproape, în spate. Întorcându-se cu băgare de seamă îl văzu pe ajutorul tatălui ei care slăbi o parâmă

și coborî reflectorul radar înainte de a se aventura în bezna nopții.

După un alt interval care i se păru interminabil, cerul din fața lor începu să scapere din nou, luminat cu intermitențe de farul Waglan, ceea ce plasă Shek-O undeva în întuneric, ceața densă rămânând în dreapta lor. O frânghie de pe puntea superioară începu să se miște sub picioarele ei și o făcu să tresară, parâma se întinse cu un scârțâit și trase în jos focul mare de pe pataraţină. În urma acestei manevre vela se umflă îndreptând vasul. Vicky privi în spate și văzu că celelalte vele triunghiulare se desfășurau una câte una, urmate, în final, de randa care se umflă cu greutate. *Mandalay* căpătă noi forțe, drept care tatăl ei opri motoarele. Navigau cu toate pânzele umflate, dincolo de farul Waglan spre sud-est, acolo unde se afla Marea Chinei. Vicky așteptă până când nu se mai văzu lumina farului în urma lor. Se ridică în cele din urmă amorțită și zgâlțâită de frisoane, se cățără pe punte în direcția vântului și își croi drum cu luare aminte ținându-se de frânghia de siguranță și sprijinindu-se de barele acoperișului cabinei. De aici putea vedea silueta tatălui ei și pe cea a lui Back Door Ping pe fundalul luminos al

pupei. Tai-Pan-ul stătea aplecat peste roata cârmei privind când la velele întunecate, când la compasul care îi arunca o lumină roșiatică asupra obrazului. Mâna părea degajată pe roată, însă rigiditatea umerilor era vizibilă, ca și când ar fi crezut că iahtul putea fi condus mai iute printr-o simplă încordare a voinței. O comandă răstită îl făcu pe Ping să alerge din vinci în vinci, ajustând o velă, slăbind-o pe cealaltă. Odată terminate ajustările, contrabandistul se întoarse pe călcâie, îl țintui pe Tai-Pan cu privirea și se așeză la postul său.

— Salut, tati, spuse Vicky pășind în cockpit.

Back Door Ping făcu un salt de felină, scoțând un șuierat sălbatic „Aieeyaaa” și trase iute un satâr lucios din pliurile cămășii sale. Duncan Mackintosh îl opri cu un strigăt ce răsună ca o plesnitură de bici. În lumina compasului îi văzu rânjetul și scăpărarea furioasă din ochi.

— Ping! Du-te jos și adu niște ceai. Mi se pare că Missy a degerat.

— Cum? M-ai văzut?

— Arăți ca o sperietoare, îți mai lipsește un pumnal între dinți, ca în serialul de televiziune cu Gilbert și Sullivan.

— Știai că sunt la proră și m-ai lăsat să îngheț timp de două ore?

— Trebuia să-ți dau drumul în adăpost și să te las să înoți în curul gol.

„Dar n-a făcut-o, gândi ea, preferând s-o ia cu el.”

— De ce n-ai făcut-o? întrebă ea, sperând să-l audă spunându-i că ar fi vrut s-o rețină la bord.

— Pentru că ai fi trezit și morții din groapă cu urletele tale. La dracu, Victoria, ai un tupeu nemaipomenit.

— Eu am tupeu? explodă Vicky. Eu muncesc douăzeci de ore pe zi pentru a menține MacF pe linia de plutire și Tai-Pan-ul se aventurează în întâlniri secrete pe mare.

— Ești cicălitoare ca o nevastă.

— Am mai auzit asta.

— Ping, pregătește ceaiul!

Băiatul trecu foarte prudent pe lângă Vicky ca și când ar fi vrut să se convingă că nu era vreo stafie și dădu buzna pe scări în jos spre cabină. Vicky închise capacul în urma lui.

— Unde mergi?

— Să mă întâlnesc cu un vechi prieten.

— Așa… mascat și fără radar? De cine te temi? Din nou Jonca Roșie?

Cu ochii scăpărând, devie cârma cu un grad. Continuă să privească compasul, apoi o întrebă:

— Ce făceai pe iahtul mamei?

— M-am dus s-o văd, nu e Anul Nou?

— Atunci, la mulți ani, zise el posomorât, deși îl simțea clocotind ca un vulcan.

— Sper că n-ai uitat de tulburările de aseară, eram îngrijorată pentru soarta ei.

— Bună fată!

— Cu cine ne întâlnim pe joncă?

— Nu ne întâlnim cu nimeni. O să rămâi aici, la bordul lui *Mandalay*.

— Ba nu.

— Ba da, altfel îl pun pe Ping să te lege cu lanțul în cabina de jos.

— Cu cine te întâlnești pe joncă?

— Nu e treaba ta.

— Da, știu, era treaba lui Hugo și a lui Vivian. De ce nu și a mea? Tati, doar știi cât fac pentru MacF. De ce îmi minimalizezi tot timpul contribuția?

— N-am vrut să te iau cu mine în noaptea asta pentru simplul motiv că ar putea fi periculos; de aceea n-am luat-o nici pe Vivian.

— Vivian? Oh, iar Vivian… se răsti Vicky, dar eu sunt sângele tău.

— Ești fata mea.

— Dar pe Hugo l-ai fi luat?

— Categoric nu! Dacă se întâmplă ceva în noaptea asta și suntem împreună, adică vreau să spun dacă ni se întâmplă ceva amândurora, cine vrei să conducă MacF? Peter? Fiona?

— Ei, bine, atunci de ce nu mi-ai dat drumul în Adăpost?

— Cel mai bun lucru pe care îl pot face acum e să te las cu Ping pe vas. Dacă mă întorc e bine; dacă nu, vino după mine.

— O barcă?

— Se află pe o joncă, deci nu pot naviga sub vânt, tu însă ai posibilitatea asta și, între timp, o să ceri ajutor prin radio.

— Palide șanse.

— Am încercat să diminuez cât mai mult riscurile pentru MacF, dar tu n-ai făcut decât să le dublezi. Din fericire, dacă amândoi vom sfârși în Mongolia, a mai rămas Vivian, singura în stare s-o conducă în locul nostru.

— Nu e deloc amuzant.

— Da, numai ea e în stare.

— Dar Peter?

— El nu e capabil.

— Dar Vivian nu este o Mackintosh și nici o Farquhar.

— Familia noastră a prosperat întotdeauna cu oameni din afară.

— Ce vrei să spui?

— Tatăl mamei tale era unul din afară. Nici chiar bătrânul Amos Farquhar nu făcea parte din familia Haig, și Dumnezeu știe dacă nu sunt și eu în aceeași situație. Mama ta spunea adesea că atunci când femeile acestei companii dau de belea, cel puțin știu să-și aleagă soți tineri și capabili.

— Citatul corect al mamei era: „când femeile aveau nevoie…”

— E același lucru.

— Nu este, și în afară de asta, ea se referea la perioada când femeilor nu le era îngăduit să conducă o întreprindere.

— Probabil știau ceva despre ele însele, spre deosebire de generațiile de azi.

— Tati, femeile chineze au condus timp de o sută de ani întreprinderile lor din Hong Kong, dar numai noi, *gweilos,* le negăm aceste drepturi. Pot să-ți citez doar cinci nume de femei-armatori în Colonie, toate chinezoaice și mai mult decât prospere.

— Poate că ele știu ceva despre vapoare și noi nu știm.

— Ele știu ceva ce femeile din familia noastră au știut dintotdeauna.

— Ce anume?

— Diferența dintre neveste și concubine.

— Puteai să mă scutești de discuția asta. Cere-ți scuze sau du-te jos.

— Nu-mi voi cere scuze, spuse ea cu patimă. Tu n-ai încredere în mine și mă tratezi ca pe un om de nimic. Te încăpățânezi să-mi negi dreptul de succesiune și ai de gând să-i lași moștenire lui *Vivian* firma noastră în cazul în care ni se întâmplă ceva.

— Nu te-am invitat în noaptea asta; te-am lăsat în locul meu, cu responsabilități importante, dar tu, în loc să fii conștientă de acest lucru, te furișezi la bord și o ataci pe Vivian fără temei. N-o să mai înghit asta.

— Tati, lasă-mă să vin și eu la întâlnire.

— Du-te jos.

— Bine. Îmi pare rău pentru ce am spus.

El nu mai făcu nici un comentariu, în vreme ce asculta zgomotul valurilor lovindu-se de proră.

— Nu ești binevenită aici, spuse el într-un târziu, lasă-mă în pace.

— Da, Tai-Pan, îi răspunse ea cu amărăciune, iartă-mă că am îndrăznit să-mi spun părerea.

— La dracu cu părerile tale.

— Și… iartă-mă că mai am și simțăminte.

— Doar n-oi fi tu singura simțitoare, proastă ce ești! Când îți spuneam anul trecut că ea m-a trezit la viață, n-am auzit din partea ta decât câteva remarci usturătoare.

Vicky sări de pe banca cockpitului și deschise capacul cabinei. Jetul luminos țâșni atât de violent, încât el își feri fața.

— La naiba cu lumina asta, mă orbește.

Vicky se repezi la el cu furie.

— Ce ai vrea, să te aprob?

— N-am nevoie de afurisita ta de aprobare; am vrut doar să te fac să înțelegi. Închide odată capacul.

— Ce să înțeleg?

— Cum s-a întâmplat, *de ce* s-a întâmplat.

— Ai înșelat-o pe mama și acum ai părăsit-o.

— Hai, Maiestate, e timpul să crești odată; lucrurile astea sunt cu dus-întors. Ea m-a părăsit, nu eu; ea a plecat. Nu mă poți acuza numai pe mine.

— *Ce* a părăsit ea, tată? Hugo era mort și avea nevoie de sprijinul tău, dar tu, între timp, te culcai cu Vivian.

— Nu eu l-am omorât pe Hugo, țipă el, agitând mâna în aer, de parcă ar fi vrut să alunge un gând din amintire.

— Nimeni nu spune că tu l-ai omorât.

— Greșeala noastră e că am plecat pe mare pe cea mai cumplită vreme, mama ta și cu mine.

— Înainte să te culci cu Vivian. Brusc, îi păru rău pentru vorbele sale, și pentru prima oară auzi o voce interioară care îi spunea că nu are dreptul să se amestece în viața intimă a cuiva și că nu e în măsură să judece pe alții. Îngăimă câteva scuze, dar tatăl ei se și retrăsese în spate să lege parâmele.

— Te-am prevenit, Maiestate.

— Încetează odată să-mi tot spui așa.

— Să-ți spun, cum?

— Nu-mi place; nu poți să-mi spui Vicky?

— Ce tot trăncănești? E porecla ta de când erai o puștoaică.

— Da, dar o simt încărcată de ură.

— Ești de-a dreptul țicnită.

— Nu sunt. Nu știu de ce, tati, dar simt că mă urăști. În sfârșit încep să înțeleg că mă urăști.

— Ce prostie!

— Mă tratezi ca și cum aș fi eu vinovată de ceva anume, ca și cum ți-aș fi făcut ceva. N-ai încredere în mine. Tu…

— N-o mai lua de la capăt.

— Tati, dacă în Hong Kong mai există altcineva în afară de tine care să poată

conduce MacF, aceea sunt eu.

— Ești o femeie de treizeci și doi de ani.

— Da, dar gândesc ca tine, am curajul tău; sunt plămădită din același aluat cu tine; Hugo nu era, n-a fost niciodată; eu sunt adevărata ta urmașă și moștenitoare.

— N-am ajuns încă până acolo.

— Când va fi cazul, este rândul meu. Ia-mă la întâlnire; pe Hugo l-ai luat…

— Dar tu nu ești Hugo.

— Sunt chiar mai bună.

— Nu ești în măsură să judeci…

— Nu trebuie s-o spun eu, ai spus-o tu deja.

— La dracu, eu…

— În noaptea în care a dispărut Hugo, m-ai privit și n-a fost nevoie să rostești nici un cuvânt; ți-am citit în ochi hotărârea. Timp de o secundă ai recunoscut.

— Ce să recunosc?

— Spune acum, cu glas tare.

— Ce?

— Spune!

— N-am să spun nimic.

— Spune, țipă ea, spune! Spune că sunt vrednica ta fiică…, te rog!

Duncan Mackintosh privi compasul și făcu corecția necesară.

— Ai o părere a naibii de bună despre tine.

— N-am deloc o părere bună despre mine, șopti ea printre lacrimi; sunt o încurcă-lume, n-am nici un prieten, în afară de Fiona, n-am vreun bărbat lângă mine, nu pot face nimic ca lumea, nu pot să navighez ca mama sau să vorbesc chineza ca Peter; n-am să pot crește niciodată copii ca Fiona sau ca Hugo și știu că nu sunt un negustor atât de inteligent și dibaci ca Vivian, însă pot conduce MacF și tu știi asta… Te rog, spune că sunt fiica ta vrednică de…

Tatăl ei privea în altă parte.

— Închide odată capacul ăla că nu văd nimic.

Vicky se năpusti pe scări în jos. Back Door Ping, care stătea la o distanță prudentă, îi arătă o cană de ceai fierbinte și se retrase la cockpit, cu o altă cană pentru tatăl ei. Auzi capacul închizându-se. Zgomotul vântului și al valurilor se estompă; era liniște. O groaznică furtună interioară o zgudui din cap până în picioare. Se așeză la poalele catargului principal, cu mâinile tremurânde pe cana de ceai. O dureau picioarele și simțea usturimi din cauza sării; când privi la ceas, descoperi că se oprise la două și treizeci.

Ceasul vasului arăta trei și treizeci. Zgâlțâită de frisoane, în ciuda ceaiului fierbinte, se duse în apartamentul tatălui ei și făcu un duș prelungit. După ce se șamponă abundent și se clăti bine ca să îndepărteze sarea din păr, văzu un uscător de păr atârnat pe un cuier antic și își aduse aminte că acest articol lipsea dintotdeauna de pe vasul părinților ei. Atât mama, cât și tatăl ei erau mai curând adepții școlii sportive, fără prea multe comodități. De bună seamă că îi aparținea lui Vivian.

Cu calm și metodic, Vicky deschise o fereastră îngustă, desfăcu cu grijă rama metalică de protecție a geamului și aruncă uscătorul în mare. Simțindu-se infinit mai bine, alergă la șifonierul lui și cotrobăind după un pulover și niște ciorapi călduroși, descoperi un tricou bej de damă din bumbac și o pereche de pantaloni așezați ordonat pe un umeraș. Recunoscu că nu mai avea energia necesară să mai repete operația, în schimb, se târî până la chilă, dădu la o parte etrava, închise ochii și le dădu drumul în apă.

O smucitură violentă o trezi din somn. *Mandalay* se oprise. Se sculă cu grijă pentru că vasul se afla în plină hulă. Ceasul tatălui ei arăta ora șapte. Sus, deasupra, pe punte se

auzea vocea lui și a lui Ping, discutau pe un ton ridicat.

Ieșind din salon, simți în nări un miros ispititor de cafea dinspre bucătărie. Se îndreptă într-acolo, își turnă o ceașcă și porni cu ea pe scări: clătinându-se, puse ceașca pe o treaptă și deschise capacul.

— Nu veni sus, îi ordonă pe un ton răstit tatăl ei. Stai acolo unde te afli. Ea începu să protesteze, dar se opri dându-și seama că nervozitatea lui ajunsese la maximum. Atât el, cât și Ping scrutau cu binoclurile pâlcurile de nori care se lăsaseră foarte jos pe apă, până la un sfert de milă în fața lor. Îi împresura o mare cenușie. Ping stătea cu urechea orientată spre pupă.

— Ce auzi, Maiestate?

— Pare să fie o șalupă a poliției. Unde ne aflăm?

— La naiba, la câteva mile de teritoriul lor. Ping, tu ce spui?

— Două motoare mari, Tai-Pan, poate trei, și vin repede.

Duncan se opri în fața instrumentelor de la cockpit și acționă sirena de avertizare, care șuieră strident. Apăsă apoi pe starter și motoarele lui *Mandalay* prinseră viață, acoperind zgomotul vasului care se apropia.

Le acceleră fără să le mai încălzească, lăsând vasul să ruleze cu jumătate de viteză.

— Du-te jos, Vicky, și rămâi acolo.

— Tati… dar vreau să merg și eu la întâlnire.

— Ping, preia cârma și fă în așa fel încât să pară că suntem în croazieră. Vicky, îți spun pentru ultima oară, du-te jos, nu știu cine se află acolo și n-aș vrea să-i tentez cu o *gweipo* blondă. Nu-i pot depăși, ăsta e doar un iaht. Ascunde-te!

— Dacă sunt cei cu care trebuie să te întâlnești, de ce n-aș veni și eu?

— Tai-Pan! îl chemă Ping speriat.

O proră înaltă și lată despica apa ridicând valuri mari de ambele părți. Înainte ca pupa să fi ieșit din nori, vasul își schimbă cursul, venind în unghi drept spre *Mandalay*.

— Du-te jos, urlă Duncan la ea și începu să se învârtească buimăcit. Vicky nu-l mai văzuse niciodată într-o asemenea stare. Pe toți dracii, unde o fi jonca aceea? Pe o distanță de o jumătate de milă, marea în jurul lor era pustie, cu excepția vasului întunecat care gonea ca un bolid spre *Mandalay*.

Vicky coborî repede scările spre salon și își lipi nasul de hublou. Vasul pescăresc era mult mai lung și avea un tonaj triplu față de

Mandalay. Arăta exact ca unul din vasele întâlnite frecvent în afara Hong Kong-ului sau pe continentul chinez. Avea o linie modernă, asemenea unui trauler. Îl auzi pe Ping de pe punte spunând: „Nu sunt piraţii; e un vas chinezesc, poate Fuzou, poate Ningbo…”

— Ningbo? Duncan păru că se relaxează: Nu cumva vechea joncă s-a scufundat? Păcat! Era o frumuseţe!

După vreo douăzeci de minute, vasul pescăresc se apropie suficient pentru ca Vicky să-i poată vedea fuzelajul din oţel. Back Door Ping avea dreptate.

— Victoria, urlă tatăl ei. Ieşi de acolo, ăştia vin spre noi şi vor să ne răstoarne.

16

Duncan Mackintosh smuci roata cu atâta violență, încât *Mandalay* se clătină și se aplecă spre tribord. În încercarea lui de a o salva pe Vicky care se izbea de capacele culisante, Ping avea să-și semneze propria condamnare la moarte. Acesta se afla pe puntea pupei când vasul pescăresc se izbi de scuner, iar impactul îl trânti în apă unde fu zdrobit între corpurile celor două vase.

Agățându-se de roata cârmei, Duncan o îndoi sub greutatea sa, în efortul său de a-și menține echilibrul și în aceeași clipă o văzu pe Vicky zburând cu capul înainte, proiectată de catargul din față pentru a cădea apoi lângă el. Când vasul pescăresc îl împinse pe *Mandalay* pe o parte, Vicky fu azvârlită peste frânghia de siguranță și se rostogoli în apă.

Instinctiv, Duncan roti cârma pentru a îndrepta scunerul. Această manevră făcu vasul pescăresc să alunece spre pupă și astfel *Mandalay* se redresă. Dar victoria fu de scurtă durată, întrucât vasul pescăresc îi zdrobi carena. Apa năvăli peste el. Duncan simți puntea sub el ca de plumb, asemenea unui ascensor rapid care se prăvălește în gol. Vasul

pescăresc care se retrăsese, înscrise acum un cerc larg pe mare în fața lor, țâșni din nou ca o săgeată și zdrobi pupa lui *Mandalay*, distrugându-i parâmele din spate. Duncan zbură către cockpit și se uita în sus spre catargul principal care se prăbușea peste el cu o trosnitură groaznică. Cufundat în apă până la brâu, el nu se putea mișca deloc întrucât jeturile năvăleau de pretutindeni țintuindu-l de bordul vasului în scufundare. Se simți despicat în două și paralizat de la brâu în jos…

Motoarele vuiră din nou. Se aștepta la un nou atac, dar peste câteva secunde zgomotul încetă. Urmări cu privirea vasul pescăresc care acceleră un timp, apoi se făcu nevăzut. După un timp, Duncan se trezi singur cu valurile care se spărgeau deasupra lui. Picioarele lui erau… Dumnezeu știe unde, vasul se scufunda și fiica lui dispăruse și ea. „Ce blestemat mod de a muri”, mormăi el condamnându-se pentru prostia sa și urlându-și furia către cer, către Dumnezeu care-l lăsase pe Două-Cărări Wong să-l îngenuncheze; trebuia s-o fi ascultat pe Viv, se tânguia el, „pe toți dracii, trebuia s-o ascult”.

Își adună tot curajul care-i mai rămase, așteptând ca marea să se reverse peste el, dar se simți străbătut de o durere neașteptată și copleșitoare. Nu-și mai simțea nici mijlocul, nici picioarele, dar în secunda următoare, un nou val de durere îi smulse un țipăt înainte de a reuși să se controleze printr-un efort de voință. Nu intenționa să moară văicărindu-se. Pierduse totul, dar nu și curajul. Se agăță de liniște, singura care-i mai rămăsese, singurul lucru pe care Două-Cărări nu i-l mai putea lua.

Durerea îi străbătea întregul corp asemenea unei descărcări electrice și în acel moment se gândi că probabil tot așa se simte cineva sub tortură. Se aștepta la tot ce era mai rău, dar n-avea de gând să se dea bătut. Vag, se mira cum de mai era în viață. Deși rămăsese țintuit de bord, nu se înecase. Îi trecu prin minte că poate mai rămăsese aer în cabine care se combinase cu spuma ce plutea în corpul vasului, menținându-l astfel un timp la suprafață.

Foarte bine, să se odihnească puțin, pentru că nu avea de gând să moară înecat sau urlând de durere. „Tati!” Deschise ochii fără să-și dea seama că-i închisese. „Tati!”. Trase aer în plămâni și fața i se crispă. „În

cockpit”. Ea încercă să înoate în câmpul lui vizual. Avea fruntea tumefiată, cu o mare vânătaie în locul unde se izbise de catarg. Pe jumătate în cockpit și jumătate în afara acestuia, Duncan privi spre ea în jos cu ochi tulburi. „Suntem terminați cu siguranță, fată dragă”.

Încotoșmănată în vesta ei de siguranță, Vicky înotă bâjbâind după balustradă, care se scufundase aproape în întregime. Arăta ca lovită de trăsnet, cu părul încleiat de sânge. „Ești rănit?” întrebă ea.

— Sigur că sunt. Afurisitul ăsta de catarg a căzut peste mine.

— Stai acolo unde ești, te scot eu.

El aproape că râse de calmul Victoriei sale. Cum dracu crede ea că mă va scoate de sub o jumătate de tonă de aluminiu? își zise el gemând de durere.

— Cum crezi că ai să ridici toate astea de pe mine? Nu avea forța necesară să se ridice în picioare. Pe punte plutea apa. Scoate-ți vesta, îi strigă el. Încercă să facă ce-i spunea, dar i se păru că durează o eternitate; într-un târziu reuși să se ridice profitând de retragerea momentană a apei. Acum stătea pe spate, pe puntea parțial inundată, extenuată

din cauza efortului. Ajunse lângă el și cercetă catargul căzut.

— Tati! Crezi că nu-l pot ridica cu parâma trinchetului?

— Poate că vei avea un unghi mai bun cu verga. Îi urmărea sângele rece cu care aprecia unghiurile. Nu, spuse el, e mai bine cu trinchetul, dar nu-l freca peste mine, oftă el adânc, simțindu-și corpul străbătut de o nouă repriză de dureri.

Vicky îngenunche alături de el și cu mâini tremurânde îi dădu la o parte părul din ochi.

— Există morfină în trusa de prim-ajutor?

— Lasă asta, vezi ce faci cu nenorocitul ăsta de catarg de pe mine.

Mișcându-se încet ca o somnambulă, se duse în față și se întoarse trăgând după ea parâma pe care o înfășură de capătul de sus al catargului.

— Asigură-l bine să nu alunece.

— Da, acum încearcă să te miști când îl ridic.

— O să încerc.

— Crezi că n-ai nevoie de morfină?

— Las-o dracului de morfină, vreau să simt ce se întâmplă cu mine.

— Acum! Încearcă să te tragi înapoi. Ea dispăru din nou.

Auzi clinchetul vinciului, urmat de scârțâitul și vibrațiile din catarg. Acestea deveniră mai profunde, apoi încetară întrucât scăzuse și greutatea care apăsa asupra lui Duncan.

— Continuă, strigă el, însă efortul îi provocă noi dureri. Mai mult!

Greutatea era incomparabil mai mică. Încercă să se apuce de balustradă, împingându-și picioarele pe care nu le simțea în cockpitul inundat. Durerea din piept îi stoarse lacrimi. Gemea, apoi urla și iar gemea de durere, împingându-se mereu, de parcă ar fi vrut să se nască a doua oară.

Vicky se așeză alături de el și în cele din urmă reuși să-i tragă capul de sub catarg.

— Stai așa, spuse ea. Încerc să-l cobor, mai înainte să cadă. Catargul se legăna pe capătul parâmei.

— Unde naiba să plec? Nu-mi simt deloc picioarele; părea că amorțeala îi cuprinsese și intestinele, iar durerile deveniseră insuportabile.

Gâfâind, Vicky reveni încet de-a lungul punții, încercând să se agațe de frânghia de siguranță.

— Să încerc să te ridic în șezut?

Fața ei avea o expresie înfricoșătoare, iar vocea căpătase inflexiuni ciudate. Existau două variante la care reflecta în scurtele momente de respiro; fie că ea știa că avea să moară și hotărâse să-i aline suferința ca o infirmieră profesionistă, fie că și ea, la rândul ei era atât de grav rănită încât nu mai putea face nimic.

— Nu vrei să te ajut să te ridici în șezut? îi propuse ea din nou.

— Poți încerca.

Prora vasului ajunsese sub apă. Victoria încercă să-l apuce de subțiori și să-l târască spre pupa, însă truda ei se dovedi zadarnică.

— Sprijină-mă de parâmă și scoate-mi capul din apă dacă poți. Simțind că zvâcnește puternic la orice mișcare, încercă să-l rezeme cu spatele de frânghia de siguranță și cu picioarele atârnând în cockpitul inundat, dar se prăbuși lângă el gâfâind puternic.

— Tu ești bine, Maiest… fată dragă?

Ea îl privi și dădu din cap în semn de recunoștință.

— Te doare capul?

— Sunt mahmur rău.

— Ceva contuzii?

— Mă tem că da; cred că mi-am pierdut cunoștința o dată sau de două ori. Ea privea

marea, își acoperi un ochi, apoi pe celălalt. Totul părea puțin roșcat.

— Mackintosh-ii au capul tare.

— La fel și Farquhar-ii… Am impresia că abia acum urmează partea cea mai rea. Îmi simt gâtul ca din beton. Cine ne-a făcut asta, tati?

— Două-Cărări, spuse el cu un rictus care-i schimonosi fața. Am fost atât de nesăbuit…

— Două-Cărări, de ce?

Se întoarse către ea, respirând foarte greu.

— Pune mâna pe el, îi spuse Duncan. Distruge-l!

— De ce?

— De ce? Pentru că și el m-a distrus pe mine.

— De ce să fi făcut asta?

— Vicky, spuse el tărăgănat, de parcă i-ar fi degustat numele. Am făcut un pact cu reformatorii noii Chine a lui Tang. Am obținut dovezi incontestabile care-l incriminează pe Două-Cărări fiindcă i-a corupt pe oamenii lui Chen și a jefuit șantierele navale ale Chinei, sustrăgând materiale în valoare de miliarde. Banii sunt depuși la o bancă din Elveția.

— Cum? îl întrerupse ea.

— De ani de zile țin evidența nelegiuirilor comise de acest nemernic.

— Ce evidențe?

— Probe. Nume de conturi bancare din Elveția, înregistrări, interceptări telefonice, facturi de cargouri; cu astea îi înfund definitiv pe Două-Cărări și pe Chen. Dacă Tang va prelua controlul, se va revanșa oferindu-ne garanții în Hong Kong.

— Sunt consternată, spuse ea în cele din urmă și tăcu. Mă simt ca un copil. Credeam că gândesc ca tine, dar nu știu dacă aș fi mers atât de departe.

— Desigur că ai fi putut, poate chiar mai bine, oricum n-ai fi eșuat astfel. Se pare că Două-Cărări a prins de veste.

— Cum?

— Probabil că ne-a turnat cineva. I-a spus lui Două-Cărări că urma să întâlnesc jonca.

— Ai vreo bănuială?

— Dacă apare jonca, înseamnă că e vorba de cineva din Shanghai.

— Și dacă nu apare? Nu înseamnă că ai fost trădat în Hong Kong?

— Da, așa e.

Ea încercă să-și imagineze scenariul morții tatălui său conceput de Două-Cărări.

Era mai plauzibilă incriminarea Chinei știut fiind faptul că imensul ei aparat birocratic măcinat de morbul corupției îl etichetase deja pe Duncan Mackintosh drept inamicul său; condamnarea la moarte avea să fie dusă la îndeplinire prin intermediul nenumăraților săi executanți. Și iată că sorții căzuseră asupra unui căpitan de trauler care trebuia să zdrobească iahtul unui *gweilo,* în afara continentului. Din toate câte auzise despre Două-Cărări, acesta era un om de afaceri, nu un negustor; un om de afaceri puternic care avea suficiente mijloace să distrugă un rival mai slab, dar nu un asasin.

— Cum ai reușit să ajungi la Tang?

— Prin Vivian.

— Oh…, cum?

— Prin acțiuni subterane în Shanghai. Ea are un formidabil simț al orientării; știe de partea cui este puterea.

— Am observat.

— Ea m-a slujit foarte bine, draga mea. N-aș fi ajuns așa departe fără ea.

— Cred că n-a fost chiar așa de rău, spuse Vicky.

— Nu-ți mai pierde timpul cu fleacuri. Înfundă-l pe Două-Cărări.

— Vrei să spui răzbunare?

— Este singura cale de a salva MacF. Tang reprezintă unica șansă a Chinei. Marea șansă a Chinei este marea șansă a Hong Kong-ului, iar marea șansă a Hong Kong-ului înseamnă marea șansă a MacF.

O centură de nori încă mai persista pe o jumătate de milă în jurul lor.

— Cum te-ai gândit să-l dobor? Unde sunt dovezile din care reiese că Două-Cărări a corupt oamenii lui Chen?

— Jos în cabina mea.

— Uită de ele, doar dacă pe joncă au și niște scafandri.

Duncan dădu din cap, conștient de faptul că *Mandalay* se scufundă tot mai repede. El nu se putea mișca, iar Vicky n-ar fi reușit să localizeze documentele sub apă.

— Mai sunt și altele… multe altele.

— Unde? În safeuri?

— În vremurile noastre nu trebuie să te încrezi în bănci; prea mulți „vechi prieteni” sunt implicați.

— Unde le-ai ascuns?

— Într-un loc unde nimănui nu i-ar trece prin cap să caute.

— Pe vasul mamei, ghici ea.

Duncan o privi cu atenție.

— Poate că gândești la fel ca mine. Se află în catargul principal, ascunzătoare perfectă. Mami nu pleacă nicăieri.

— Și ce trebuie să fac cu ele?

— Dă-i-le lui Tang fără să fii ucisă. Stabilește o convenție cu el prin care să asigure protejarea MacF.

— Și cum crezi că o să ajung la Tang?

— Prin Vivian.

— Vivian… repeta ea încet, cu pauze între silabe… Dar, tati, ce e cu Wally Hearst?

— Wally Hearst este „vechi prieten” cu câțiva din oamenii lui Chen care s-ar putea năpusti asupra lui Tang dacă acesta îl debarcă pe Chen.

Vicky începu să protesteze, însă tatăl ei o întrerupse, ironizând-o pentru naivitatea ei.

— Nimeni nu dorește un război civil. Dacă Tang învinge și pune mâna pe putere, el trebuie să vegheze asupra dușmanilor lui. Sarcina lui Wally este să-și facă prieteni în tabăra lui Chen.

— Atunci de ce nu ai vrut să-l iau pe Wally la întâlnirea cu Wu?

— N-am vrut ca Wally să facă uz de influență în afacerile hoteliere. MacF are nevoie de favoruri mult mai mari. Duncan o urmărea, vrând să intuiască următoarea

întrebare și, deși n-avea nici o legătură cu problema pe care o discutau, aceasta nu-l surprinse.

— Cum te-ai încurcat cu Vivian?

— M-am îndrăgostit de ea, spuse el.

— Împărtășindu-i toate secretele astea cu Tang?

— Nu i le-am împărtășit decât după…

— După ce?

— După ce am devenit amanți.

— Cum de te-ai putut îndrăgosti de o…?

— De o chinezoaică care are jumătatea vârstei mele? E o poveste lungă. Ea nu e ca tine.

— Asta e adevărat. Era vorba de sex?

— Ei, asta a venit ca un supliment neașteptat.

— Ce vrei să spui?

— M-a făcut să mă simt puternic.

— Puternic? Dar ești cel mai puternic om din câți am cunoscut vreodată. Ești născut să fii Tai-Pan.

— N-am fost născut pentru asta. A trebuit să mă zbat și să lupt din răsputeri ca să-mi mențin titlul.

— Pentru mama n-a trebuit să te lupți.

— Ba da, a trebuit să mă lupt în fiecare zi, spuse el cu tristețe.

— Ce vrei să spui?

— Mama ta este o femeie pretențioasă.

— Ea era pretențioasă cu noi toți, și asta, chiar înainte de a fi început să bea.

— A trebuit să fac mari eforturi să-i îndeplinesc exigențele. Nu eram făcuți unul pentru altul, astfel încât fiecare zi din viața mea a însemnat o grea încercare. Fă un efort de înțelegere!

— Nu te-am auzit niciodată vorbind astfel, spuse Vicky, gândindu-se că nici el nu încercase să o înțeleagă vreodată.

— Dar nu ți-am vorbit niciodată în ceasul morții, șopti el, iar Vicky regretă pornirea sa egoistă.

— N-ai să mori, îi răspunse Vicky, puțin cam prea repede, dar el nu-i răspunse.

Trunchiul înaltului catarg se legăna profilându-se pe cerul plumburiu. Ea oftă din nou și își pironi ochii pe cer, simțindu-se golită de gânduri.

— Tati! Se apropie mai mult de el prin apă, sprijinindu-se de frânghia de siguranță. Fața îi era scăldată în lacrimi. Își simțea capul greu, pe punctul de a exploda și, ciudat, parcă i se desprinsese de trup, deși își dădea vag seama cât e de grav rănită. Imaginile dansau

prin fața ochilor ei împăienjeniți, iar memoria îi juca și ea feste.

— Cum te simți? șopti Duncan.

— Parcă am cuțite în creier și o frânghie în jurul gâtului.

— Ce păcat că Viv nu este aici. Ți-ar fi făcut un masaj; are niște degete vrăjite…

— Tati! Îți mai aduci aminte de matadorul din Spania?

— Oh, da, Spania! Grozavă călătorie, nu-i așa, Maiestate? Iertare, fată dragă.

Vicky nu înregistră cuvintele tatălui său; tot ce auzea ea acum era o voce caldă și afectuoasă care-i redeștepta amintiri dragi.

— Da, îmi amintesc de bietul taur care avea în fața lui o gloată sângeroasă de isterici… și de individul ăla de pe cal… picador… Nu mai avea nici o șansă bietul animal, cam așa cum suntem noi acum, războindu-ne cu China…

În vara dinaintea plecării ei la școală, la New York, familia făcuse o călătorie în câteva țări europene. Ea avea optsprezece ani, iar Peter cincisprezece. Hugo își satisfăcea serviciul militar în nordul Irlandei și venise să-i întâlnească la Londra. Plecaseră apoi în Spania, lăsându-l pe Peter în grija unor prieteni scoțieni. La Madrid asistaseră la

câteva coride unde un tânăr matador îi cucerise inima. Dar amintirile care se perindau acum pe ecranul memoriei lui Duncan erau ceva mai vechi: o zi a anului 1985, în urmă cu doisprezece ani, ziua ratificării Declarației Comune, când enormitatea actului britanic de vânzare a Hong Kong-ului devenise o realitate de necontestat. Uriașul său rival „Jardine" își făcu bagajele, mutându-și cartierul general în Bermude, iar valoarea proprietăților sale scăzu dramatic. Vicky se întorcea acasă, în sfârșit, după absolvirea Colegiului NYU în Afaceri și el trebuia s-o întâmpine pe vechiul aeroport Kai Tak. Privind cu atenție chipurile pasagerilor care se perindau prin vamă, auzi o voce mititică lângă cotul lui.

— Scuzați-mă, Tai-Pan! Vocea era a unei fete chinezoaice care trăgea după ea un munte de bagaje ieftine – valize și cutii de carton legate câte două. Nu părea să aibă mai mult de paisprezece ani, dar ochelarii pe care-i purta îi confereau o maturitate certă.

— Da? răspunse el, aruncând o privire spre ieșirile pe unde avea să apară Vicky.

— Vă rog să mă iertați, cred că dumneavoastră sunteți domnul Duncan Mackintosh.

— Tu cine ești?

— Numele meu este Vivian Loh. Vorbea în fraze lungi, bine măsurate, cu paranteze, astfel încât el aproape că vizualiza virgulele dintre cuvinte. Desigur, nu cred că vă amintiți de mine, domnule, dar eu sunt o studentă cu bursă Mackintosh-Farquhar.

Era fără îndoială – își spuse el – una din acele fete cu bluză albă și fața radiind de mândrie căreia Sally îi prindea pe piept la finele anului de studii, o panglică de merit pentru silința la învățătură și tot Sally era aceea care superviza acordarea burselor. Aceasta reprezenta o modalitate de implicare a chinezilor și, evident, în decursul anilor, MacF își selecționa din rândul acestora câțiva angajați de nădejde.

— Și ce studiezi?

— Am urmat economia la Cambridge, la colegiul Selwyn.

— Frumos din partea ta!

— Și cu specializare de gradul doi în literatura chineză.

— Și cum merge?

— Am fost foarte norocoasă să obțin diplomă de merit, clasa întâi, la ambele discipline.

Duncan era surprins. Credea că fata abia începea studiile dar de bună seamă, trebuie să fi fost mai mare decât părea. Nu putea recunoaște niciodată vârsta chinezilor. În orice caz, fata asta era deosebită.

— Prima, spui? Ei, asta-i bine pentru noi. Îi susținem întotdeauna pe premianți.

— Mulțumesc, domnule; spuse ea încurcată. Îmi pare rău că vă deranjez. Am vrut doar să vă spun că vă port o vie recunoștință pentru prilejul oferit.

— Se pare că ai meritat. Economia ai spus? Treci mâine dimineață pe la MacF și întreabă de șeful personalului; o să-ți găsească un post corespunzător.

— Mulțumesc, Tai-Pan, dar mă tem că nu prea am încă ce să ofer unei întreprinderi comerciale din Hong Kong. Până acum n-am fost decât studentă; trebuie să câștig experiență personală înainte de a profita de amabilitatea dumneavoastră.

Duncan o asculta doar pe jumătate din cauza Victoriei, dar urmărind-o mai atent, vorbele i se păreau familiare. Cu treizeci și cinci de ani în urmă și el renunțase la prima ofertă de serviciu făcută de bătrânul Farquhar, tatăl lui Sally, aproape cu aceeași frază. Să câștige „experiență practică”. Vivian

avea o privire deschisă și senină. Instinctul îi spunea că motivațiile ei erau identice cu acelea invocate de el în urmă cu circa douăzeci de ani și credea că nu se înșeală. El sesizase corect că ascensiunea sa ar fi fost lentă și lungă la întreprinderea Farquhar dacă ar fi acceptat oferta bătrânului.

Era o fată foarte drăguță, remarcă el în cele din urmă. Ochii erau neobișnuit de negri și sclipeau de inteligență. Sigură de ea, puțin insolentă, venise drept spre el prezentându-se fără prea multe formule de politețe de genul „cu permisiunea dumneavoastră…”; tot așa îl abordase și el pe tatăl lui Sally. Fugise, în timpul revoluției din 1949 într-o volă șubredă și încă de la vârsta de optsprezece ani întâmpinase mari dificultăți în tentativa de a transforma Hong Kong-ul într-un teren propriu de decolare la Yacht Club. Pe Farquhar îl ochise pe docul sampanelor, dându-și seama că acesta era Tai-Pan-ul care taie și spânzură; mersese drept la el, discutară și fusese invitat chiar în ziua aceea la un pahar, la Club, apoi acasă în familie, la conacul Peak. Vorbise vrute și nevrute pentru că și el la vremea aceea era la fel de sărăntoc ca și această mică studentă cu mormanul ei de boarfe ieftine.

— Și unde intenționezi să faci practica?

— În China, spuse ea, completând cu un cuvânt imaginea pe care Duncan și-o făcuse despre ea: inteligentă, ambițioasă, hotărâtă și… înfometată. Voi munci în China.

— Tati! Victoria veni spre el împingând un cărucior cu o stivă de geamantane și pungi cu cadouri pe care le căra cu ea de fiecare dată când revenea acasă. Avea un sac pe umăr și își pieptănase părul în coadă de cal; purta bluginși și arăta de aproximativ șaisprezece ani. Îl îmbrățișă și îl sărută zgomotos.

— Victoria, ea e Viv…, dar când se întoarse, fata chinezoaică dispăruse.

— Tati, cu așa-zisa Declarație Comună, vom fi obligați să ne diversificăm activitatea în afara Hong Kong-ului. Piața hotelieră ia un mare avânt. La New York, am verificat niște vechi hoteluri pe care le-am putea renova conferindu-le rangul unor hoteluri de lux.

— Astea sunt toate bagajele tale?

— Ascultă, tati…

— Lasă, vorbim în mașină. Mama ne așteaptă la un dineu festiv. L-am invitat și pe prietenul tău Jeff Grey.

— Pentru ce?

— Tatăl lui se va retrage, și Jeff va prelua Partridge & Grey.

— Jeff e un idiot.

— Tocmai de aceea, MacF l-ar putea sprijini. Nu uita că au cel mai mare lanț de magazine din Asia.

— E foarte prost condus. Ce zici de ideea mea cu hotelul, tati? Ăsta este domeniul în care m-am specializat la școală. Vreau să lucrez în New York.

— Nu te-ai gândit să conduci șantierele Apleichau Island?

— Vrei să construiesc jonci?

— Dacă-l poți conduce, Maiestate!

În vremurile acelea, încă o mai putea ține în frâu cu câteva cuvinte meșteșugite.

— Sigur că o să fac față, îi replică ea, uitând pe moment de hoteluri și ignorând rolul pe care îl va avea de jucat în cadrul planului de afaceri cu Partridge & Grey.

Vicky simțea vasul dezintegrându-se sub ea.

— Tati! șopti ea, Vivian este prima ta aventură? Iahtul se clătina provocându-i lui Duncan dureri sfâșietoare în piept. Se lupta să nu-și piardă cunoștința și licărirea din ochii lui sugera sinceritate.

— O dată, șopti el, de mult, cu mult timp înainte de nașterea ta…

Vicky era puțin surprinsă. Presupuse că, de vreme ce Vivian nu fusese prima lui aventură, de bună seamă mai avusese multe altele.

— De două ori în patruzeci de ani? se miră ea și se pare că amândouă relațiile au fost foarte serioase.

— Da, admise el, amândouă.

— Cum era cealaltă?

— Era o fată simplă, de origine englezoaică, care-mi crea mai puține probleme decât mama ta, ne asemănam în multe privințe. Duncan zâmbi. Cutele adânci săpate de durere și de efortul de a se stăpâni dispărură de pe fața lui. În secunda aceea, el arăta foarte tânăr.

— Și ce s-a întâmplat?

Trase cu grijă aer în piept.

— A trebuit să aleg între ea, mama ta și Hugo… Ne-am iubit atât de mult…

— Cu mult timp înainte de a mă naște eu?

— Tu ai fost pecetea împăcării noastre. Nașterea ta ne-a obligat să ne reînnoim „jurămintele”.

Vicky era stupefiată în fața acestei descoperiri. Înțelegea, în sfârșit, că o ura; ura ceea ce ea simboliza. În toți acești ani fusese stăpânit de resentimente din pricină că se văzuse nevoit să renunțe la dragostea vieții sale.

— Mama știa?

— Nu cred că știa atunci.

— Dar când a aflat?

— Doamne…, acum pot trage o linie de demarcație – spuse el privind înapoi – între felul în care obișnuia să bea înainte și după aceea. Poate știa… eram amândoi la ananghie, amândoi ne-am zbătut în viață; amândoi eram nerăbdători – la fel ca și tine, prinși în capcana bătrânului Farquhar. Și ea căzuse în cursă. Sexul reprezenta un mijloc de evadare. Era atât de supusă… și avea atâta nevoie…, la fel ca și soțul tău, Vicky. Ai grijă de păsările cu aripile frânte, Vicky!

— Și Vivian e o pasăre cu aripile frânte?

Zâmbetul Dragonului dispăru de pe fața lui chinuită de dureri.

— Nu, dimpotrivă, zborul ei vizează înălțimi… Urmărește-o, draga mea.

— Regret tati, voi avea destule de tras cu mama.

— Nu în același fel, șopti el închizând ochii.

— Ce vrei să spui? E un avertisment?

Aerul îi horcăi în piept și timp de o secundă, el încercă să se ridice de pe punte. Îi luă mâna între palmele sale și o ținu până când aceasta deveni inertă.

— Tati!

El își întoarse fața spre ea. Dar nu mai era decât capul care se rostogolea, împins de valurile mării, și ea începu să plângă, zguduită de un sentiment de amarnică singurătate, nemaicunoscut până atunci. Toate răspunsurile, toate misterele fuseseră dezlegate prea târziu…! Omul pe care-l alesese pentru a-și testa capacitatea, cel care-i alimenta ambiția și-i insufla curaj nu mai era. Ar fi vrut să-l așeze în poziție de odihnă, dar marea năvălea tot mai furioasă pe puntea vasului ce se scufunda. Adunându-și ultimele puteri, bâjbâi după capetele de frânghie rămase de la velele sfâșiate și legă trupul tatălui ei de vasul construit în propriul său șantier, pentru ca acesta să nu rătăcească la întâmplare pe mările Chinei.

17

Lui Vicky îi trecu prin minte că e grav rănită, fiindcă nu-i era în fire să stea lungită, așteptând să moară. Primejdia o amenința de peste tot; trebuia să se scoale, să găsească o plută și să se cațere pe ea, să ridice greutatea care o apăsa și să bea apă rece. Se simțea secătuită de puteri, incapabilă să se scoale și să-și astâmpere setea. Când deschise ochii din nou, soarele se înălțase deasupra capului iar apa mării clipocea pe pieptul ei. Vasul se scufundase în întregime; se mai zărea doar capătul de sus al frânghiei de siguranță. Văzu ceva portocaliu săltând pe valuri, departe de ea și recunoscu îngrozită propria vestă de salvare.

O umbră îi brăzdă fața. Crezu că vede din nou catargul lui *Mandalay,* dar soarele nu strălucea îndărătul lui, iar aerul la umbră era aproape rece. Epuizată, simțea că se afundă în întuneric. Tatăl ei alunecase de lângă ea. Trunchiul catargului nu se mai vedea. Marea o trăgea cu insistență în jos. Un val de apă caldă îi trecu peste cap și gura i se umplu de sare.

Trezită dîntr-un coșmar, Vivian Loh stătea ghemuită pe pat cu inima bătând să-i spargă pieptul. Închise ochii din nou încercând să reconstituie imaginea lui Duncan pe care-l visase navigând de unul singur. Marea se termina la câțiva metri în fața vasului, lăsând impresia că dincolo de ea nu mai e nimic.

Ea îl urmărea dintr-o parte, destul de aproape să-i vadă fața brăzdată cu cute adânci, dar nu-i auzea glasul și nici avertismentele pe care încerca să i le strige. Acolo unde se termina marea începea un imens abis. Îl strigă în chineză, dar el nu înțelegea, așa încât începu să-i vorbească în toate dialectele pe care le cunoștea, de la cel shanghainez Wu, la cantonez, mandarin, Ningbo și fukinez, dar el nu cunoștea nici una din aceste limbi, iar ea nu-și amintea nici un cuvânt englezesc. Continua să-l strige în toate dialectele, dar el naviga mai departe, la fel de nepăsător ca oricare *gweilo* față de insultele negustorilor ambulanți pe străzile chinezești.

În clipa în care deschise ochii, imaginea lui dispăru.

Vivian se sculă, se grăbi să facă un duș și stătu mult sub jetul de apă fierbinte. Imaginea vasului blocat în acel perimetru de

apă o obseda. Încă buimăcită în timp ce se usca, se abținu să privească ceasul. Trebuie să fi fost aproape patru dimineața când se întorsese de la promontoriul Shek-O. Slavă Domnului că birourile erau închise, deși ar fi preferat să lucreze decât să stea în casă și să-și facă gânduri negre în legătură cu soarta lui Duncan. Ar fi vrut să se repeadă la Yacht Club și să-l aștepte acolo, însă știa că, de obicei, prezența ei era întâmpinată cu ostilitate în asemenea locuri frecventate de numeroșii prieteni ai soției lui.

Mai multe hoteluri dădeau spre Adăpostul contra Taifunului, astfel că se hotărî să ia micul dejun la restaurantul hotelului „Excelsior", care oferea o vizibilitate perfectă. În contrast cu fețele palide ale clienților din restaurant, ea era poate singura pe chipul căreia nu se citea mahmureala după cheful din seara precedentă.

Stătea la masă singură, bând ceaiuri după ceaiuri, cu ochii ațintiți asupra întinderii apei, acolo unde ancora de obicei *Mandalay,* calculând și recalculând ora la care Duncan trebuia să revină la Causeway Bay. Își jurase să nu se mai frământe înainte de ora patru după-amiază, dar la ora trei începu să-și piardă răbdarea. Trecu ora patru și nici urmă

de iahtul lui. Patru și jumătate, cinci. Întunericul cobora rapid dinspre est și nord, acolo unde munții continentului păreau că se topesc în mare.

Înainte de a se întuneca complet, se gândi că mai putea citi anunțurile Poliției Marine cu privire la numele persoanelor salvate de la înec. În aceeași clipă zări un elicopter uriaș care trecu pe deasupra adăpostului. Se aplecă pe fereastră și văzu că acesta își continua cursul de-a lungul țărmului până la locul de aterizare aflat pe vechiul șantier naval, la periferia Central. Câteva minute mai târziu, se făcu întuneric deplin.

Ceru nota de plată și plecă spre casă.

Un singur lucru mai rămânea de făcut, deși se înfricoșa numai la gândul de a-l pune în aplicare – computerul ei TIC care era conectat la unitatea centrală de procesare MacF, cu diferite piețe, precum și cu marile agenții ca Reuter și Associated Press. Procedeul era cât se poate de simplu: cerea automat rapoartele și informațiile intrate în ultimele douăsprezece ore. Apăsă pe claviatură și scrise: DUNCAN MACKINTOSH, neluând în seamă clipirea semnalului luminos al mesajului. Informația țâșni îndată pe ecran:

Hong Kong – 1701 (1/1/97)

IAHT HONG KONG MANDALAY SCUFUNDAT ÎN MAREA CHINEI DE SUD – COLIZIUNE LA 60 MILE SUD-EST DE HONG KONG – DUNCAN MACKINTOSH „TAI-PAN" AL COMPANIEI COMERCIALE MACKINTOSH-FARQUHAR DISPĂRUT. MOARTEA ANUNȚATĂ DE VICTORIA MACKINTOSH, FIICA SA RECUPERATĂ DE JONCA DE PESCUIT A CHINEI. TRANSPORTATĂ CU ELICOPTER HONG KONG ÎN STARE GRAVĂ LA SPITALUL MATILDA.

Vivian opri monitorul, trase draperiile, încuie ușa din față de două ori și trase paravanul glisant pictat al sufrageriei. Se simți dintr-o dată neajutorată, ca pe vremea copilăriei când ar fi vrut ca mama ei să rămână acasă cu tatăl ei. Nu mai era nimic de făcut…

CARTEA A PATRA
FIICA DRAGONULUI

18
Februarie 1997

Înainte ca Fiona să se căsătorească cu Hugo și să devină soția unui căpitan al armatei britanice detașat în nordul Irlandei, ea studiase psihologia la Londra. Dragostea însă îi spulberase visul de a ajunge doctoriță, spre marea ușurare a părinților ei – niște oameni simpli din comitatul Hampshire. Când se puse problema căsătoriei ciudatei lor fiice și intrarea într-o familie de negustori din Hong Kong, entuziasmul familiei nu fu prea mare. Dar blajinul Hugo, absolvent al Școlii Militare Gordonstoun era desigur o alternativă mult mai acceptabilă decât o muncă anostă și penibilă fără perspective, în cine știe ce spital londonez.

Când ajunseră acasă la noul ei cămin din Hong Kong-ul lui Hugo, unde aveau să-și ducă existența în calitate de ultimi colonialiști, Fiona își propuse să se conformeze exigențelor impuse de noul ei

statut social. În calitatea ei de Tai-Tai „în așteptare” – potrivit propriei descrieri făcute vechilor prieteni de școală – ea era chemată să îndeplinească anumite obligații în calitate de soție, mamă și persoană publică, ceea ce nu-i lăsa deloc timp liber pentru reluarea studiilor. O perioadă de timp s-a abonat la reviste de specialitate care se adunau nedeschise în vrafuri, ea continuând să spere că va desfășura o activitate de terapeut voluntar într-o clinică, de îndată ce Millicent și Melissa aveau să înceapă școala. Își mai amintea încă noțiunile medicale elementare și credea cu ardoare în șansele de vindecare a diferitelor deficiențe fizice sau psihice. Îl plânsese mult pe Hugo și de la o vreme încetase să-și mai ascundă amărăciunea față de fetițele ei. O frământa mult starea cumnatei sale Vicky și credea că intuise corect natura preocupărilor manifestate de șeful secției de psihiatrie de la spitalul „Matilda”. Acel chinez între două vârste, cu un pămătuf de barbă, cum poartă de obicei oamenii de știință, își ascundea îngrijorarea în dosul unor ochelari cu lentile groase și al unui zâmbet nedefinit. I-ar fi fost mult mai ușor să deschidă cu unghiile o stridie decât să

smulgă masca de pe figura Victoriei Mackintosh.

Fetițele alergară spre patul ei înainte ca Fiona să le poată opri.

— *Kung Hay Fat Choi,* tanti Vicky!

— Un An Nou chinezesc fericit și ție, Melissa. *Kung Hay Fat Choi!* Millicent.

Printre aparatele îngrămădite pe noptierele ei – computer, fax, telefon – Vicky descoperi doi bănuți roșii – *lai see* – bani norocoși, pe care îi aruncă fetițelor și le ură prosperitate. Dublu An Nou fericit! Știți voi ce norocoase sunteți? Acum că v-ați întors în Anglia… ei vor renunța să vă mai trateze ca pe niște cerșetori…

Fiona schimbă cu psihiatrul priviri alarmante. După o lună de la moartea tatălui ei și doar două săptămâni de când efectele fracturii craniene și ale altor câteva contuzii începură să dispară, Vicky se comporta ca și când *Mandalay* se scufundase cu cel puțin zece ani în urmă.

Atât psihiatrul, cât și Fiona formulau tot felul de teorii cu privire la starea ei de șoc prelungită, dar încă nu se puteau pronunța cu exactitate. Fiona se cramponă atunci de o altă ipoteză emisă de Alfred Ching, conform căreia, o dată cu dispariția copleșitoarei figuri

a tatălui ei, fata care se luptase cu atâta înverșunare pentru a-i câștiga dragostea și aprecierea se trezise dintr-o dată groaznic de singură, ca într-o arenă goală.

— Nu-ți face griji, Fiona, râse Alfred. E în plină formă; stă doar la pândă și gândește.

— La ce crezi că se gândește?

— Cum să facă următoarea mișcare.

— O crezi atât de calculată?

— Lovește când poate, admise Alfred, dar se întremează pe zi ce trece. Dumnezeu știe cum, dar seamănă din ce în ce mai mult cu Tai-Pan-ul.

— Regret că te întrerup, doctore, spuse Fiona, dar n-am observat că mai ești încă aici.

— Tocmai pleca, spuse Vicky înțepată. În hol așteaptă o secretară să-i dictezi niște scrisori.

— De fapt, Victoria, mai avem încă cinci minute, spuse doctorul. Azi am început mai târziu. Ai primit un telefon urgent din Kai Tak.

— Nu-mi mai aduce aminte.

— Noi mergem afară… Melissa! Millicent! Fiona își chemă fetele.

— Rămâi, Fiona, te rog! Doctorul nu are secrete față de tine, nu-i așa doctore?

Fiona își privi fetele care încremeniră de teamă ca prezența lor să nu fie remarcată.

— Și voi puteți rămâne, le liniști Vicky. Razele Roentgen nu au avut efectul scontat. Medicul își scutură capul resemnat.

— Da, desigur. De ce să nu rămână toată lumea aici, grămadă peste tine? Hai să fim serioși, Vicky, măcar pe termen scurt.

— Bine, fie! Spuneai că este unanim acceptată ideea că prea multe traumatisme produse simultan pot grăbi o prăbușire, iar eu susțineam că nu există boli, ci bolnavi.

Medicul o fixă din nou. Ei discutaseră îndelung în jurul acestei controverse, însă Vicky se menținea ferm pe poziție.

— Ascultă, Victoria, tu…

— Începi să devii agasant, îi luă ea vorba din gură și îl săgetă cu privirea.

Fiona remarcase cu îngrijorare rigiditatea expresiei lui Vicky. Era cât se poate de întreagă la minte și stăpână pe ea – chiar mai mult decât înainte de accident – însă zâmbetul ei rigid, mâinile încleștate, poziția ridicată a capului, parcă mereu la pândă, întocmai ca o cobră, ochii îngustați, toate acestea sugerau un animal hăituit sau un recipient fragil gata să explodeze. Purta o cămașă de noapte extrem de modestă, închisă

până în gât, mai potrivită pentru o călugăriță decât pentru o atrăgătoare femeie necăsătorită, la frumoasa vârstă de treizeci de ani, iar splendidul ei păr blond și-l strânsese într-un coc la spate. N-ar fi de mirare, gândea Fiona, ca să și-l scurteze de tot. Când discuta cu Fiona, ochii îi scăpărau, lăsând impresia că e pe punctul să izbucnească în plâns sau să se arunce pe fereastră.

— Voi fi aspru, spuse doctorul. Cred că n-o să te dai în spectacol față de cei prezenți când o să-ți înșir tot ce ți s-a întâmplat în ultimul an și apoi am să-și cer să reflectezi asupra motivelor care te-au determinat să reacționezi mai slab decât această vază cu flori.

— Știi bine că n-ar trebui să stau aici pentru asta. Una e să rămân aici și să-mi scormonești țeasta săptămânal cu scanerul, și alta să mă cicălești cu întrebări la care n-am de gând să răspund.

— Nu, sigur că nu, îi spuse doctorul calm, dar am preferat să purtăm astăzi discuția, nu peste o lună când ai putea fi țintuită în cămașa de forță.

— Acum chiar că exagerezi, protestă Vicky. Stările mele emoționale nu sunt cu nimic diminuate față de trecut. Așa am fost

dintotdeauna. Întreabă-le pe Fiona și pe fete. Nu mă poți încadra în anumite texte de tratate sau canoane.

— Atunci, fă ceva să-mi schimbi părerea și să-mi ridici moralul.

— Presupun că dumneata ești acela care trebuie să-mi creeze o stare de bună dispoziție, râse Vicky.

— Hai atunci să ne înveselim unul pe altul încă cinci minute și apoi te las cu treburile tale.

— Cinci minute! Vicky se uită la ceas, în vreme ce Fiona se aștepta să-i spună „pleacă”, dar nu o făcu, și Fiona se alarmă din nou la gândul că Vicky îl cronometra pe medic.

Doctorul le privi pe fete și începu să bată darabana în masă, cu degetele sale lungi și gălbui, cu privirea îngândurată, spre exasperarea lui Vicky.

— Anul Șobolanului a fost un an dur pentru tine, ruptura cu prietenul tău, eșecul suferit în afaceri, la New York, întoarcerea acasă unde ți-ai văzut fratele murind sub ochii tăi; părinții, divorțul părinților, iar acum moartea tatălui tău și accidentarea ta gravă. Vicky îl privea absentă. Am omis cumva ceva? întrebă doctorul cu răceală, evident încercând să-i provoace o reacție.

— Da! *Răsturnarea* care bate la ușă. Peste cinci luni s-ar putea să avem această discuție în Mongolia.

— Chiar crezi asta?

— Dumneata ce pașaport ai?

— Aștept să ies la pensie, chiar aici pe insula Lamma.

— Și totuși, ce pașaport ai, în cazul în care China va declara Lamma o comună cu zăcăminte de guano?

— Canadian, admise el, asta fiindcă am un frate acolo și poate ar fi mai prudent…

— Atunci trebuie să fii de acord că eu care răspund de bunurile întreprinderilor comerciale ale familiei mele, nu pot fi atât de nesăbuită încât să nu mă îngrijoreze *Răsturnarea!*

— Văd că ai schimbat subiectul, fără să-mi răspunzi la întrebare. Problema este de ce, după tot ce s-a întâmplat, nu ai vărsat nici o lacrimă?

— Nu sunt o plângăreață din fire, spuse Vicky cu nepăsare. Tata nu m-a încurajat să plâng, iar mama nici atât, și din moment ce nu mi-am format o asemenea deprindere, nu-mi dau drumul ușor la lacrimi. Ce aștepți din partea mea? Să mă las doborâtă? Asta nu pot. Fiecare din nenorocirile pe care mi le-ai

înșirat este un motiv în plus să merg înainte. Cine naiba e în stare să conducă treburile familiei mele dacă nu eu? Fratele și tatăl meu din fundul mării? Bețiva mea mamă? Apropo, ai uitat să enumeri și viciul ei. Cine? Eu! Iată cine.

— Fratele tău, Peter.

— Fratele meu nu poate avea asemenea pretenții și, pentru că veni vorba, micuțelor domnișoare, asta nu e o discuție care să mai fie reluată, adăugă ea pe un ton aspru, adresându-se fiicelor Fionei care o priveau cu ochi mari, mirați.

— Da, tanti Vicky! Da, tanti Vicky!

— Asta e valabil și pentru dumneata, doctore.

— Desigur, spuse el cu răceală, dar eu sunt medicul tău.

— Din fericire, nu pentru mult timp, ricană ea. *Medicul meu* mă asigură că pot ieși de aici oricând.

— Iată încă un motiv, Victoria, pentru a te strădui să faci în așa fel, încât să nu ieși de aici ca un bloc de gheață.

— Ăsta-i sângele meu scoțian, se apără ea… uitându-se spre Fiona, pentru a-i cere sprijinul, însă ea își feri privirea.

— Am tratat destui scoțieni, slavă Domnului, spuse doctorul, așa că nu ține figura.

— Nu încerc să te duc, dar cele cinci minute s-au epuizat și, în plus, mi-au revenit durerile posttraumatice, nemaivorbind de faptul că trebuie să reiau lucrul înainte ca aparatul birocratic din China să-mi fure întreprinderea.

— Am putea sta de vorbă săptămâna viitoare, insistă bătrânul doctor, fără să se dea bătut cu una, cu două.

Vicky ezită, pradă unei puternice tulburări lăuntrice. În urmă cu două săptămâni credea că durerile o vor ucide. O mai încercau și acum aproape în fiecare zi și uneori cutreiera coridoarele spitalului, încercând să scape în felul acesta de ele.

— N-am să mai fiu aici săptămâna viitoare.

— Atunci aș putea veni la tine la birou.

— Ce ai zice de Anul Nou Chinezesc?

— Da, aș putea profita de acele zile libere, dar sunt prea bătrân să mai mănânc atât de mult.

— Atunci te aștept la mine la birou?

Fiona suferea pentru Vicky. În glasul ei se distingea o notă dureroasă, care aducea parcă

a rugă.

— Poate voi scrie o lucrare despre cazul tău când mă voi retrage la Lamma. Îți mulțumesc oricum, ne vom revedea săptămâna viitoare. Vicky îi răspunse cu un zâmbet și îi ură *Kung Hay Fat Choi.*

— Multă fericire și bunăstare și ție, fiică a Tai-Pan-ului.

— Nu mai fi atât de îngrijorat, mă simt foarte bine.

— Când se citește testamentul tatălui tău?

— Luni.

— Cheamă-mă dacă ai nevoie de mine. Se opri în prag și mirosi un trandafir. Zilnic soseau trei duzini de trandafiri roșii însoțiți de o romantică ideogramă chinezească. Cine este admiratorul tău anonim?

— Probabil Alfred Ching. Ia-l cu dumneata, doctore! La revedere.

— Alfred Ching, noul magnat al Hong Kong-ului?

— Suntem vechi prieteni.

Alfred venise zilnic la spital de îndată ce se permisese accesul vizitatorilor. El se plimba ca un leu în cușcă prin salonul minuscul și o punea la curent cu mersul afacerilor sale imobiliare, făcând-o să râdă ori de câte ori îi imita pe diferiții bancheri

importanți cu care ducea tratative. Vizitele lui îi făceau o mare plăcere deoarece veselia și umorul lui erau contaminante și se distrau de minune, ca pe timpuri, chiar dacă râsul îi provoca acum dureri de cap, iar preocuparea lui pentru ea era, trebuia să recunoască, de-a dreptul înduioșătoare. Într-o noapte, în timpul unei recidive care îi alarmase foarte tare pe medici, ea se trezi dîntr-un somn adânc cu coșmaruri și-l văzu pe Alfred ținând-o de mână cu o privire înspăimântată.

— N-am nimic, îl asigură ea cu reproș în glas.

Alfred îi umezi buzele și o ajută să bea.

— De când ești aici?

— Nu de mult timp.

— De șaisprezece ore, interveni sora, care alergase la patul ei la apelul monitoarelor. Domnule Ching, trebuie să dormiți și dumneavoastră câteva ore înainte de a vă prăbuși alături de ea.

— E-n regulă, spuse Alfred și clipi îngrijorat spre Vicky, încercând să surprindă în ochii ei o licărire de însănătoșire. Și ea se însănătoși în cele din urmă și de la o vreme, mâncau împreună din farfuriile spitalului, sărbătorind, așa cum îi promisese Alfred, încheierea afacerii cu Cathay Tower,

rebotezat în stil Hong Kong „Ching Cathay Tower”. Apoi, dintr-o dată, Alfred se făcu nevăzut.

După o vreme primi un fax cu scuze din Toronto, prin care-i explica motivul deplasării sale inopinate în Canada, în legătură cu vechiul lor proiect referitor la emigranții-expatriați. Absența lui din Hong Kong în acea perioadă i se păru destul de bizară; după toate probabilitățile încerca să găsească noi investitori canadiano-chinezi, acum, după lansarea afacerii. Puțin timp după aceea sosiră primii trandafiri care, desigur, îi făcură plăcere, deși ar fi preferat să-i audă vocea veselă la telefon sau să-i vadă chipul surâzător atunci când se trezea din somn.

— Chiar crezi, tanti Vicky, că Alfred este cel care trimite trandafirii?

— Cine altcineva, Mao?

— Cine?

— Mao Zedong, ce, la școală nu vă mai învață istorie?

— Fac pariu că e Chip, spuse Millicent.

— Chip? se strâmbă Melissa cu dispreț. El nu-și poate permite să trimită atâția trandafiri: nu este decât polițist.

— Melissa! strigă Fiona. Ce fel de discuție e asta?

— Trandafirii costă mult, mamă, îi explică fetița de zece ani. Chip nu câștigă atâta, n-ai văzut ce mașină ponosită are? Millicent pufni indignată în fața acestui atac și bătu în retragere.

— Fiona, uită-te la ea, e inima și sufletul Hong Kong-ului… Vicky râse și adăugă: e timpul s-o trimiți în Scoția să-și însușească niște valori.

— Pot, mami? Nu-i așa că pot? strigă Melissa, iar Millicent pe care Fiona o înscrisese la o școală din Hong Kong în loc s-o trimită singură la Gordonstoun după moartea bunicului ei, radia de bucurie la gândul unei asemenea perspective.

— Nu încă, ești prea mică, zise ea, spre nedumerirea fetiței.

— O să plec la Gordonstoun când ne dau afară chinezii?

— Nimeni n-o să vă dea afară, interveni Vicky pe un ton iritat. Mama și fetițele schimbară priviri și tăcură.

— Chiar o să-ți dea drumul acasă? o întrebă Fiona în cele din urmă.

— I-am spus că mă arunc pe geam dacă nu mă lasă să plec, spuse Vicky în glumă, regăsindu-și calmul. Ei, și acum, trupă, îmi

pare bine că ați venit să mă vedeți, vă mulțumesc, dar am de lucru.

— Fetelor, mergeți înainte, eu mai am de discutat ceva cu mătușa voastră. Ele o sărutară pe Vicky și ieșiră din salon. Fiona închise ușa după ele, apoi se întoarse la patul ei, îi îndreptă cearșaful și îi așeză pernele.

— Ascultă, Vicky, bătrânul doctor are dreptate, trebuie s-o lași mai domol cu toate astea, altfel nu te văd bine.

— Nu mai începe și tu, simt că-mi crapă capul.

— Dacă nu reușesc să te conving eu, cine altul ar fi în stare?

— Nimeni, răspunse Vicky sec. Am ascultat de doctori, am urmat terapia prescrisă și toate celelalte, acum însă am de lucru.

— Oh, parcă ești tatăl tău.

— Știu, mi-a spus-o și Două-Cărări Wong, dar am acceptat-o ca pe un compliment.

— Eu n-am luat-o așa, spuse Fiona, pe un ton egal.

— Fiona, o să ies din toate astea, dar am s-o fac cum și când voi crede de cuviință. E tot ce mă interesează. Îți mulțumesc că ai trecut pe la mine și sper să vii și mâine cu fetele.

— Mă duc să le las acasă și apoi o să-i fac o vizită mamei tale.

— Îți mulțumesc că ai grijă de ea. Sper să nu-ți fie prea greu.

— De fapt, ea a acceptat să luăm masa împreună la club.

— Cum de ai convins-o să vină pe țărm?

— Am invitat-o pur și simplu și ea a acceptat.

— N-o rogi să vină să mă vadă?

— Îi este foarte greu să vină până sus, la Peak. Cât timp ți-a fost viața în pericol te-a vizitat zilnic, dar cum a aflat că te simți mai bine, s-a mai liniștit. Toată viața ei s-a desfășurat aici sus, știi… casa, prietenii…

— Da, ai dreptate.

— Îmi pare rău pentru ea, mai ales când o văd cât suferă pentru tatăl tău, doar știi… încă îl mai iubea. Dă-i puțin răgaz, Vicky.

— Îmi pare și mie rău, sincer îmi pare foarte rău. Știu, îmi cam ies din fire uneori.

— N-ai nici o grijă, sunt sigură că în curând va interveni ceva și îți vei reveni complet. Fiona se aplecă s-o sărute și îi mai aranjă o dată pernele.

— Îți promit că totul va fi în ordine, spuse Vicky în șoaptă.

— Aveți secrete? se auzi o voce în cadrul ușii. Era oacheșa și durdulia Mary Lee a lui Peter.

— Oh, Mary! Mă bucur atât de mult că ai venit și tu. Am un cap cât o baniță.

— Mary o să-ți facă un masaj și o să te simți mult mai bine; eu trebuie s-o șterg mai zise ea, și ieși din cameră. Între timp Vicky se lungi cu fața în jos, iar Mary începu să-i maseze spatele și gâtul. Fiona se minuna de transformarea suferită de logodnica lui Peter, ca și de atitudinea lui Vicky față de aceasta. Chinezoaica era înzestrată cu aptitudini uimitoare pentru masaj, pe care le dobândise de la bunicul ei.

Erau suficiente zece minute de masaj și durerile de cap dispăreau complet. Medicii o înconjurau cu bunăvoință, dar și cu oarecare admirație, pentru că deseori ei se dovedeau incapabili să-i calmeze durerile posttraumatice cu medicamente. Mary însă reușea fără efort, drept care se oprea cu regularitate la spital, o dată sau de două ori pe zi. Bunicul o mai învățase și acupunctura, însă medicii de aici se opuneau nu pentru că ar fi pus la îndoială virtuțile medicinii tradiționale, ci din simplul motiv că Mary nu

deținea o diplomă și nu avea nici practica necesară.

— Acolo, Mary, trebuie să insiști mai mult, exclamă Vicky gemând și închizând ochii de plăcere. Peter alesese bine. Mary Lee era o adevărată comoară și când spunea acest lucru se gândea mai ales la perioada destrămării familiei Mackintosh. Acum, Vicky avea cea mai mare nevoie de ea. Valorile chinezești ale atașamentului filial și familial însemnau pentru ea mai mult decât simple vorbe – *hsiao* – deoarece Mary nu se considera un individ luat separat, ci o parte a întregului acestei familii. Clanul Lee se bucura de întreaga ei loialitate. În schimb, ea avea un unchi, un văr, o soră, care erau întotdeauna gata să o servească, în oricare *Chinatown* din sud-estul Asiei până în San Francisco.

Peter aflase că o mare ramură a familiei Lee se răspândise peste *Nan-yang* – coastele, comunele și orașele Asiei de sud-est – acolo unde chinezii de peste Ocean controlau orice formă de comerț, de la bănci până la magazine. Nimeni nu știa cât erau de bogați, însă avuția lor combinată cu puterea o depășea cu mult pe aceea a familiei Mackintosh, cu firavele sale legături în

Filipine, New York, Vietnam, câteva bănci în Edinburgh și o proprietate într-o zonă muntoasă greu accesibilă. În ciuda amabilității lui Mary, Vicky se întreba uneori dacă planul ei de căsătorie cu Peter nu reprezenta decât un prim pas spre acapararea întreprinderilor MacF…

Peter Mackintosh își încheia raportul său săptămânal asupra construcțiilor MacF într-o notă pesimistă, constatând că Anul Nou Chinezesc avea să le întârzie lucrările; „– altfel se lucrează din plin la Lantau, Kowloon și mulțumită vechilor tăi prieteni din China – și la Kai Tak". Wally Hearst venise împreună cu Peter și nu știa niciodată ce să facă în camera de spital a lui Vicky; să rămână în picioare sau să se așeze undeva, și aceasta pentru că simpla vedere a Victoriei țintuită la pat îl enerva. Atrași și de frumusețea broderiei de pe cămașa ei de noapte, ochii lui alunecau involuntar pe bustul ei. Rușinat când era surprins, el își cobora privirea în podea, fixând aparatul fax, videoul sau vaza cu trandafiri roșii. Vicky se stăpâni să nu zâmbească. Era oricum flatată, ținând seama de frumusețea soției lui.

— Da, lucrurile merg bine, doar problema apei la Kai Tak nu s-a rezolvat, îl corectă ea.

Domnul Wu de la Comitetul chinez al Muncii pentru Străinătate se ținuse de cuvânt. Hotelul *Dragon* din cadrul MacF Expo se apropia cu pași repezi de finisare, grație efortului depus de echipele aduse din China care lucrau non-stop, zi și noapte. Ca urmare, lucrările statului din Canton se opriseră la jumătate, însă la Kai Tak, acoperișul strălucea deja în lumina soarelui, țigla fusese montată, ferestrele instalate, iar lucrările de finisare progresau conform planului. Peter raportase că până și lemnăria și mobilierul erau de cea mai bună calitate, ceea ce însemna că Wu făcuse rost de cei mai pricepuți meseriași din sudul Chinei.

Singurul neajuns îl constituia aprovizionarea cu apă. Oficiul pentru lucrările de canalizare din Hong Kong operase prin două sisteme: apa sărată pentru toalete și cea dulce pentru băut și băi. Apa dulce pentru hoteluri care fusese instalată cu un an și jumătate în urmă, o dată cu săparea fundației, nu primise avizul guvernului cu ocazia controlului efectuat. Mita oferită în mod curent a fost respinsă și, un fapt cu totul neobișnuit, inspectori cinstiți ordonară

efectuarea unor săpături mai adânci și înlocuirea conductelor. Aceasta se întâmpla la începutul lui ianuarie, în perioada în care Vicky dormea câte douăzeci de ore pe zi. Acum, după o lună, aprobările pentru instalarea de noi conducte încă mai circulau de la un departament la altul.

— Cel puțin ne-am asigurat apa sărată, spuse Peter.

— Grozav! Oaspeții noștri se pot inunda, dar nu pot face baie. Ai vreo idee, Wally?

— Nu imediat, spuse americanul, evitând să mai privească spre pieptul ei. Tai-Pan-ul îmi spunea să nu-mi bag nasul în problemele tale legate de muncă.

— Da, îmi dau seama de asta, dar acum eu sunt Tai-Pan-ul și aș vrea ca tu să mă ajuți să îndreptăm situația. Wally dădu din cap fără convingere. Mulțumesc că ai venit, îi spuse Vicky; te rog, fă-mi un raport în legătură cu căile de abordare a tovarășului Wu.

— Sper că te simți mai bine, îi spuse Wally îndreptându-se spre ușă.

— Mult mai bine, mai ales dacă mă vor externa; în caz contrar mă arunc pe fereastră.

Wally schiță un zâmbet de circumstanță la gluma „șefei”. Vicky îi făcu semn lui Peter

să mai rămână.

— Crezi că merită să-l menținem pe Wally? El trăiește în Hong Kong de la sfârșitul războiului din Vietnam și îi cunoaște bine pe cei din Beijing aflați aici, ca și pe șefii lor din China.

— Așa este, dar e al dracului de independent, spuse Vicky.

— Deși nu se omora cu dragostea pentru el, tata spunea că n-are nimic împotriva lui și îi solicita diferite servicii. De ce nu-l angajezi permanent, cu salariu fix? o întrebă Peter cu mai mult tact decât s-ar fi așteptat ea. Căci avea și el unele îndoieli în legătură cu Wally Hearst.

— Avem pe altcineva mai bun?

— Nici unul pentru a fi angajat.

— Hai s-o facem… și cum ai să procedezi?

— Să ne axăm mai întâi pe problemele principale.

— Cât de mult te-ai schimbat, Peter, ești un alt om.

Fratele ei puse capul în pământ, simțindu-se parcă vinovat.

— Da, știu, mă simt minunat, ca și cum m-aș fi eliberat. Nu-i așa că e groaznic să

gândesc așa? Tata e mort și eu trăiesc, în sfârșit. Așa mi-a fost scris.

— Da, ursita… aprobă ea.

În aer plutea totuși o întrebare și timp de câteva momente nu-și spuseră nimic. Cine oare va conduce MacF? Ea era sigură, și pe bună dreptate, gândea Vicky, că tatăl ei îi va lăsa ei această responsabilitate, dar și Peter putea ridica unele pretenții pe deplin îndreptățite. Nu se știa însă în ce termeni fusese formulat testamentul și nici de partea cui va fi Sally, în cazul în care s-ar ajunge la o dispută pentru conducerea companiei.

— Toate la vremea lor, nu-i așa?

— Adevărat, îi zâmbi el, dar am pierdut atâta amar de vreme; am de recuperat al naibii de mult.

Când se pregăti să plece, Vicky îi mai dădu câteva indicații pentru întâlnirile preconizate pe care le stocă în computer; scoase mai întâi un picior și apoi se dădu jos din pat; se ridică mișcându-se cu atenție și se duse la fereastră, unde, spre dezamăgirea ei, trebui să se sprijine pentru ca să poată sta drept.

— Bună ziua, Victoria!

Ea se întoarse și își simți spatele amorțit. Vivian Loh stătea în ușă, cu o figură tristă și

plină de amărăciune. Era îmbrăcată în alb, și Vicky își aminti că albul este culoare de doliu la chinezi. Cânepa nemuritoare, cânepa aspră… Foarte bine, las-o pe Vivian să păstreze tradiția, gândi Vicky.

— Bună, Vivian! Unde ai fost până acum?

— Iartă-mă, a trebuit să mă refac și eu. Apoi am fost chemată la Shanghai.

— Pentru afacerile MacF?

— Pentru afacerile tatălui tău, spuse ea ezitând. Pot să intru?

— Oh, vrei să spui cele legate de Golden Air? întrebă ea cu sarcasm.

— Nu!

— Cursele Golden Air? insistă Vicky.

Vivian intră în cameră și închise ușa în urma ei.

— Îmi pare rău, dar trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi.

19

Vicky avea de gând să stea la fereastră, acolo unde lumina cădea din spate, avantajând-o, însă era atât de sfârșită, încât ar fi trebuit să facă risipă de energie ca să poată rămâne în picioare, astfel că se duse la pat, se urcă în el și se rezemă de perne.

— Stai jos!

Vivian luă scaunul oferit, se așeză picior peste picior și făcu un efort neobișnuit pentru a se stăpâni.

— Pe cine ai văzut în Shanghai? Pe Ma Binyan? întrebă Vicky.

La auzul numelui liderului studenților, Vivian făcu ochii mari.

— Deci îți aduci aminte.

Vicky continua s-o privească și se întreba dacă Vivian fusese partenera tatălui ei – așa cum pretindea el – sau inspiratoarea lui.

— Ma Binyan nu știa dacă îți mai amintești de discuția cu el. Erai, după câte i se părea, foarte grav rănită.

— Îmi amintesc absolut totul. Ea revăzu cu ochii minții umbra marii jonci roșii scârțâind alături, în vreme ce *Mandalay* se scufunda sub ea. Marinari în negru

coborâseră o barcă și mâini puternice o ridicaseră din apă. Își amintea că fusese adusă într-o cabină unde auzea scârțâitul lemnăriei. Durerile păreau să-i despice capul, memoria ei înălțând o barieră între momentul când traulerul de pescuit se năpustise asupra lui *Mandalay* și acela care a marcat strania discuție cu tatăl ei, la capătul căreia ajunseseră la o înțelegere.

Apoi se ivi soarele și ea își aducea aminte cu îngrijorare de agitația din cabina de lemn și de faptul că jonca se pregătea să o ia spre sud-est, un curs mult îndepărtat de sudul Hong Kong-ului. Ori de câte ori încerca să se ridice se simțea paralizată de valuri de dureri. În coșmarul ei vedea masivul catarg al lui *Mandalay* prăbușindu-se peste ea, mereu și mereu, se lovea din nou cu capul de el și apoi cădea iar peste frânghia de siguranță.

O figură uriașă se aplecă deasupra ei. Era un chinez din nord, atât de înalt încât fu nevoit să încline capul atunci când intră în cabina cu plafonul său din bârne și o întinse jos cu brațul său puternic. „Ușor, îi spusese el în engleză, nu știm cât de grav ești rănită”.

— Cine sunteți voi?

— Vechi prieteni ai tatălui tău. Cum te simți? El îi puse o cârpă rece și umedă pe

frunte iar când se plânse că îi este sete, îi aduse o cană acoperită din care bău el mai întâi.

— Unde mă duceți?

Văzând soarele la asfințit, presupuse că fusese în stare de inconștiență timp de câteva ore. Se simțea devastată de dureri. Da, își amintea toate amănuntele care au precedat moartea tatălui său și cu aceeași claritate îl revedea cu ochii minții pe acest bărbat, pe puntea joncii, vara trecută, fixând-o de la distanță cu luneta. De aproape însă, figura lui i se păru mai familiară; avea impresia că-l mai văzuse și altă dată, poate pentru că era o figură nouă a ultimilor ani. Ma Binyan, liderul studenților din Beijing, protejatul lui Tang. Vicky îl intuise bine prima dată când îl remarcase pe joncă. Îl asemui cu un călăreț sălbatic al stepelor Manchu, pe care adepții îl botezaseră Gengis Khan pentru vitejia lui nebunească. Tatăl ei alesese un om primejdios, spre a duce la bun sfârșit planurile sale conspirative.

Sprijinită în cot, ea încerca să bea ceai fierbinte, întrebându-l din nou pe Ma Binyan unde avea de gând să o ducă.

— N-ai încredere în mine? întrebă ea.

— Să presupunem mai curând că nu mai știm în cine să credem.

— Nici eu nu mai știu în cine să am încredere.

— Ce vrei să spui? Pe fața lată a uriașului chinez apăru un zâmbet viclean.

— Acum câteva minute navigam cu tatăl meu, dar în scurt timp am fost răsturnați de un trauler chinezesc. În cine să mai am încredere?

— Eu aș avea încredere în cel care m-a salvat.

— Iar eu în omul care m-ar duce direct la spital în Hong Kong. Sunt grav rănită și am nevoie de ajutor.

El rămăsese tăcut. În spatele lui, printr-un geam, ea zărea picioarele marinarilor care se agitau pe punte.

— … Doar dacă n-aveți un medic la bord. O frapa faptul că vorbea foarte încet, aproape în șoaptă. Aceasta explica expresia îngrijorată de pe fața lui. Dacă arăta pe jumătate atât de rău pe cât se simțea, însemna că era în pragul morții.

— Ți-a spus cumva tatăl tău de ce trebuia să ne întâlnim azi? o întrebă el.

— Să vă întâlniți azi…? El o privea cu insistență, și Vicky își dădu seama că va

ajunge acasă în siguranță. Ma Binyan nu avea cum să știe secretul pe care i-l încredințase tatăl ei.

— Domnișoară Mackintosh, tatăl dumitale era foarte bine intenționat în privința Hong Kong-ului și a Chinei. Sunt convins de lucrul ăsta. Va trebui să-i cinstești memoria împlinind ceea ce el nu a reușit să ducă la bun sfârșit.

— Așa intenționez, spuse ea cu nevinovăție. Mackintosh-Farquhar va fi o părticică a noului Hong Kong în aceeași măsură în care a aparținut vechiului Hong Kong, indiferent sub ce drapel.

— Îl dezonorezi pe Duncan Mackintosh pretinzând că nu știi nimic.

— Tatăl meu a acceptat să se întâlnească cu voi de două ori, Ma Binyan, și a doua oară și-a pierdut viața; ce concluzie să trag?

Ma Binyan rânji cu mândrie auzindu-și rostit numele.

— Să tragi concluzia că tatăl dumitale și-a dat viața pentru o nouă Chină – o Chină adevărată.

În ciuda stării sale grave, Vicky simți că mai rămăsese ceva de spus. Ea intui motivul pentru care întârziase jonca la întâlnire.

— Tang n-a apărut, nu-i așa?

— Deci văd că ești la curent.

— Nu știu nimic, dar dacă voi conspirați pentru o nouă Chină, ar fi mai bine să-l aveți pe liderul partidului Tang de partea voastră, altfel veți păzi cu toții porci în Mongolia. El de ce nu se află la bord?

Ma Binyan privi îngândurat, iar Vicky avu confirmarea bănuielilor sale. Șeful partidului nu venise, iar Ma Binyan i-o luase înainte.

— E clar că tatăl dumitale ți-a spus despre ce este vorba, îi scăpă lui Ma Binyan.

— N-am de gând să repet greșelile tatălui meu, șopti Vicky și făcu în sinea ei un legământ ca dovezile rămase de pe urma lui Duncan Mackintosh privitoare la corupția lui Două-Cărări Wong și a lui Chen să rămână ascunse în catargul iahtului mamei sale până ce vor putrezi, înainte ca ea să riște viitorul MacF în numele fanteziilor unei bande de fanatici.

— Tatăl dumitale avea încredere în mine, pledă în continuare Ma.

— Tatăl meu e mort și șeful vostru de partid n-a apărut.

— Domnul Mackintosh n-ar fi adus niciodată toate probele simultan. Unde este restul?

— Degeaba, nu vă pot ajuta.

— Am să fac tot ce trebuie ca să-ți câștig încrederea.

— Pentru început ai putea chema prin radio elicopterul poliției să mă transporte la spital…

Cinci săptămâni mai târziu, la spitalul *Matilda,* Vivian Loh decise să-i reamintească în sfârșit că Ma Binyan îi salvase viața.

— De fapt, spuse Vicky cu răceală, scanerul nu a evidențiat nici o hemoragie cerebrală. Toată cohorta asta de medici nu poate să facă nimic în cazul acestor traumatisme decât să aștepte. Și pe joncă – sufeream aceleași dureri, în schimb, aerul era mai curat. Desigur, toți cei de acasă ar fi fost îngrijorați, tu n-ai fi fost? Vivian nu luă în seamă sarcasmul ei.

— Vicky, te rog, avem o șansă – datorită dovezilor tatălui tău referitoare la corupția lui Două-Cărări Wong – să schimbăm conducerea Chinei.

— Ma Binyan este un om periculos.

— Ma Binyan este un mare patriot. Victoria, ascultă! Putem înlocui funcționarii corupți cu prietenii noștri.

— O garnitură de „vechi prieteni” cu o alta? întrebă Vicky, însă Vivian era prea preocupată de schema pe care o concepuse pentru a sesiza ironia.

— Tang va ajuta Hong Kong-ul să supraviețuiască. Tang știe că China trebuie să ne lase să… este cantonez și înțelege Hong Kong-ul. El nu ne invidiază așa cum se întâmplă cu cei din nord. Dacă ție îți este frică, poți să mi le dai mie și eu voi avea grijă de ele… la urma urmei, dacă ți se confirmă bănuielile, tu ești expusă pericolului, în cazul în care le păstrezi.

— Ce dovezi?

— Hai, nu te mai juca cu mine; el trebuie să-ți fi spus despre ele.

— Singurul meu semn de întrebare este de ce tatăl meu nu ți-a spus unde a ascuns probele – dacă ele există.

Dezamăgirea care se așternu pe chipul lui Vivian îi întări convingerea că femeia chineză nu avea idee unde s-ar mai putea afla alte probe decât cele scufundate o dată cu iahtul. Vicky își scormoni creierul în căutarea unui răspuns, dar nu putea găsi unul satisfăcător. Știa că tatăl ei avea deplină încredere în Vivian și că îi încredințase până și viața. De

ce nu și astea? Se părea că numai ea știa de existența acestor dovezi.

— Pot să te întreb ceva?

— Ce anume?

— Care au fost ultimele cuvinte ale tatălui tău?

— „Fii atentă cu Vivian”.

— Mulțumesc, Vicky, pot să-mi port și singură de grijă.

— A fost un avertisment, nu o rugăminte…, ceea ce mă face să deschid un subiect mai curând neplăcut. Sinceră să fiu, nu mai văd ce rost ar avea să rămâi la MacF, acum că tata nu mai este.

— Dar acum ai nevoie de mine mai mult ca oricând; nu poți conduce singură întreprinderea, îi spuse Vivian puțin derutată.

— Asta s-o crezi tu, am să pot al naibii de bine.

— Și cu Shanghai cum rămâne? Cine te va reprezenta acolo?

— Am un număr de angajați la *Golden Dragon* din care pot alege.

— Dar ei nu au legăturile mele, protestă Vivian.

— Chiar vrei să lucrezi pentru mine?

— Vreau să lucrez pentru MacF.

— Ei bine, atunci mi-e teamă că asta nu va fi posibil, și aș minți dacă aș spune că regret. Ai distrus căsătoria părinților mei și…

— Lucrurile nu au fost chiar atât de simple, îi replică Vivian, și iartă-mă, Victoria, dar sunt convinsă că tu cunoști realitatea, doar ai crescut în casa lor.

Vicky o privi cu mânie, dar îndată își aduse aminte de niște adevăruri, nu de mult descoperite, și îi răspunse pe un ton mai potolit:

— Poate… poate că nu tu porți vina despărțirii lor; poate că ai fost doar catalizatorul pentru ceea ce avea să se întâmple oricum.

— Eu n-am fost *catalizator*. Lasă-mă, te rog, să-ți spun că un bărbat ca tatăl tău nu făcea parte din categoria celor care se lasă seduși. Un bărbat ca el lua, nu se lăsa luat.

— Nu mi s-a părut că ești o femeie ușor de „luat”.

— Nu, nu sunt; cu el însă a fost altceva.

— Da, desigur.

Vivian Loh știa că oricât ar fi perorat ca s-o convingă pe Vicky că Duncan nu fusese o cucerire, truda ei ar fi fost zadarnică. Își aminti că același zâmbet cinic îl remarcase

adesea și pe chipul mamei sale. Nu-i trecuse niciodată prin minte să vâneze un Tai-Pan și nici să aibă legături cu un bărbat însurat. Cât despre atracția ei față de un bărbat mai vârstnic, ea considera normal acest lucru ținând seama de puternicul atașament față de tatăl său, ca și de nenumăratele recompense primite din partea profesorilor.

— Ne cunoșteam foarte bine unul pe celălalt, încercă ea să explice. La început a existat respect, precum și interes. Iar când au devenit amanți – își amintea ea – era ca atunci când și-a pus prima pereche de ochelari: o claritate bruscă, tulburătoare. Acum era din nou pe jumătate oarbă fără el. Și trebuie să știi că a fost o dragoste adevărată… o mare dragoste, dacă poți înțelege asta…

— Nu vreau să-l înțeleg în felul acesta; eu n-am avut parte de înțelegere din partea lui.

— Oh, Doamne, încă îl mai urăști? se miră Vivian.

— Nu l-am urât niciodată; nu doream decât să-mi arate că mă iubește, și uneori, foarte rar, cred că așa era, dar ceea ce n-o să pot ierta niciodată, e faptul că schemele tale din Shanghai i-au provocat moartea.

— Asta nu e adevărat!

— … Și acum încerci să mă manipulezi și pe mine pentru a mă antrena în planurile tale… Ascultă, Vivian, povestea asta cu Ma Binyan am spus-o fiindcă navigam în ceață, nu știam dacă pot să am încredere în cineva și, crede-mă, n-o să schimb o iotă, dar un lucru e cert – tata a fost omorât pentru că a încercat să-l șantajeze pe Două-Cărări Wong. A fost trădat. Amândoi ați intrat la apă, dar el a fost cel care s-a înecat.

— Chiar vrei să lași lucrurile așa cum sunt? E vorba doar de propriul tău tată! Asta înseamnă că asasinul o să trăiască în continuare ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat!

Fiica Tai-Pan-ului o privi cu profund dispreț pe concubina tatălui său.

— Crezi că tu ești cea dintâi care pune o asemenea întrebare? Ai impresia că eu nu-l urăsc pe Două-Cărări Wong? În ceasul morții tata mi-a spus: „Pune mâna pe el! Doboară-l pe Două-Cărări! Distruge-l!”

— Și n-ai de gând să-i împlinești această ultimă dorință?

— După moartea tatălui meu am devenit custodele unei întreprinderi de familie care se întinde pe o durată de șapte generații; avem două mii de angajați numai în Hong Kong și

nu intenționez să las toate astea să se ducă de râpă! O simplă răzbunare este un lux pe care în clipa de față nu mi-l pot permite.

— Asta sună a scuză pentru a nu face nimic, o incită în continuare Vivian.

Dar în timp ce medicii și Fiona erau îngrijorați de aparenta ei lipsă de sensibilitate, Vicky își rumega ura sa oarbă față de Două-Cărări Wong, stabilind, după o matură chibzuință, limitele răzbunării. Nimeni, și cu atât mai puțin Vivian, nu ar fi putut s-o implice în destinul tatălui ei.

— *Supraviețuirea* este răzbunarea mea. Două-Cărări Wong nu va reuși să izgonească MacF din Hong Kong. În fiecare dimineață va trebui să accepte realitatea potrivit căreia fiica lui Duncan Mackintosh continuă să se mențină la cârma afacerilor.

— Deci afaceri, ca de obicei, o luă Vivian peste picior.

Vicky luă de pe noptiera ei o carte intitulată „Arta războiului”.

— L-ai citit vreodată pe Sun-tzu, Vivian?

— Da, și sinceră să fiu, sunt surprinsă că și tu l-ai citit.

— L-am citit prima dată când aveam doisprezece ani, în speranța că o să-l impresionez pe tata. Sun-tzu spune:

„Învingător este acela care știe când poate să lupte și *când nu”*. Eu sunt o femeie de afaceri în funcție de Tai-Pan al unei întreprinderi concurente, nu sunt polițist sau detectiv și în nici un caz politician ori revoluționar. Nu știu cum ai reușit să-l convingi pe bătrânul ăsta, dar din păcate, el e acela care a plătit.

Acuzațiile lui Vicky avură efectul unui bici asupra lui Vivian. Nu-i va da niciodată satisfacție fiicei lui Duncan argumentându-i cine pe cine a convins și cui i-a fost sortit să plătească prețul eșecului. Dar mai era ceva care nu putea fi trecut cu vederea.

— El nu era bătrân, spuse ea cu demnitate. A fost iubirea mea cea mai de preț.

— Ieși afară! țipă Vicky și își luă imediat capul în mâini, cu fața contorsionată de durere. Pleacă! urlă ea din nou. Durerile îi tăiau respirația. Când putu vorbi din nou, șopti: Pleacă, te rog, du-te!

— Ești geloasă pe mine?

— Te surprinde? Tu cum te-ai simți?

— Dar e o nebunie, Victoria, tatăl tău nu mi-a dat niciodată nimic din ceea ce ai fi vrut tu de la el.

— Dragoste?

— Nu dragostea părintească, te asigur.

— Nu-ți mai bate joc de mine.

— Nu, Victoria, nu-mi bat joc de tine; dacă tatăl meu ar fi trăit și tu ai fi devenit iubita lui și l-ai fi făcut fericit, aș fi fost și eu fericită pentru el. De ce n-ai face și tu la fel pentru tatăl tău?

— Pentru că tata a riscat tot ce este al meu, al mamei, al fratelui meu – pentru tine.

— Nu pentru mine, Vicky, vezi bine că nu pentru mine, ci pentru viitor. Pentru viitorul Hong Kong-ului, pentru noi toți.

— Ești o fanatică în convingerile tale. Acum îmi dau seama cum ai reușit să-l îmbrobodești. Dar cu mine n-o să-ți meargă. Încă te mai pot concedia.

Vivian deschise ușa. Surorile alarmate coborâră în grabă auzind discuții aprinse.

— Mă tem că nu mă poți concedia.

— Cum? Pleci tu singură? Atunci, te rog să eliberezi biroul până diseară.

— Nu e chiar atât de simplu.

— Așa crezi? Așteaptă și ai să vezi. Întoarse spre Vivian monitorul computerului ei TIC, clocotind de furie. Urmărește ecranul și-ai să vezi comunicatul de presă pe care o să-l dau chiar acum, zise ea, făcând semn surorilor să iasă. „Plecați!” Apăsă cu furie pe

claviatură și, cu fața inundată de lacrimi, scrise:

VICTORIA MACKINTOSH ACȚIONÂND ÎN CALITATE DE TAI-PAN AL COMPANIEI MACKINTOSH FARQUHAR LIMITED, HONG KONG, ANUNȚĂ CĂ DOMNIȘOARA VIVIAN LOH ȘI-A DAT DEMISIA DIN FUNCȚIA DE DIRECTOR PENTRU NOILE PROIECTE ȘI PĂRĂSEȘTE COMPANIA ÎNCEPÂND CU DATA DE ASTĂZI. DOMNUL PETER MACKINTOSH A FOST NUMIT ÎN FUNCȚIA DE DIRECTOR PENTRU NOILE PROIECTE ÎN AFARA ÎNDATORIRILOR SALE CURENTE DE DIRECTOR AL COMPANIEI. DOMNIȘOARA LOH COMUNICĂ: „DOMNIȘOARA MACKINTOSH ȘI CU MINE NE-AM ÎNTÂLNIT ÎN ACEASTĂ DUPĂ-AMIAZĂ ȘI AM CONVENIT CĂ, ÎN URMA EVENIMENTELOR SURVENITE DE LA ANUL NOU ÎNCOACE, PRACTIC NU MAI ESTE POSIBIL SĂ LUCRĂM ÎMPREUNĂ ÎN CADRUL COMPANIEI MACKINTOSH FARQUHAR. ÎN ACESTE ÎMPREJURĂRI, CONSIDER CĂ SINGURA SOLUȚIE ERA SĂ ACCEPT INVITAȚIA EI DE A DEMISIONA”.

DOMNIȘOARA MACKINTOSH COMUNICĂ: „DOMNIȘOARA LOH A

FUNCȚIONAT CU *AVIDITATE* SUB DEFUNCTUL MEU TATĂ DUNCAN MACKINTOSH, *SERVINDU-L CU ARDOARE* ȘI ÎI DORESC SĂ FACĂ LA FEL ÎN VIITOR, ÎN POSTURI SIMILARE. INTENȚIA NOASTRĂ FERMĂ ESTE SĂ DEZVOLTĂM AFACERILE ÎNTREPRINDERII MACKINTOSH FARQUHAR ATÂT ÎN HONG KONG, CÂT ȘI ÎN CHINA ȘI SĂ CONTINUĂM TRADIȚIA CELOR 157 ANI, CA PARTENERI DE AFACERI AI CHINEI POPULARE DUPĂ *RĂSTURNARE”*.

— Nu e chiar atât de simplu, repetă Vivian și se grăbi să iasă.

Vicky își șterse obrajii cu cearșaful și, fără să se oprească din plâns, apăsă pe butonul de „trimitere”. După lansarea comunicatului serviciilor de presă respective și redacțiilor de știri din Hong Kong și Londra, ea încă se mai frământa, simțind că Vivian deținea o informație pe care ea nu o avea.

Ofițerul de serviciu însărcinat cu paza clădirii MacF care staționa în afara clădirii, în timp ce Vivian Loh își strângea lucrurile, nu o întrebă dacă Duncan îi dăduse și ei o cheie de la ușa de la intrare prin care circulau amândoi. Se mișca încet, simțindu-se

deopotrivă puțin patriotă, puțin hoață. În cele din urmă reuși să se strecoare în biroul întunecat al lui Duncan, în care lumina pătrundea doar prin ferestre. Într-un colț al încăperii se afla masivul birou sculptat în stil gotic, de care Duncan era foarte mândru știind că acesta sosise la Hong Kong în 1900, la bordul vaporului Companiei P & O.

Era un birou cu multe sertare, rafturi, nișe și, din fericire, era ordine și ceva mai bine organizat decât s-ar fi așteptat Vivian. Deschidea sertarele unul după altul, cu grijă, să vadă dacă funcționa celula fotoelectrică pentru alarmă, sau dacă se afla pe undeva cheia seifului, în spatele biroului. Se îndoia că va găsi ceva, dar aceasta era singura ocazie când putea căuta. Întrucât înlăturarea ei de la MacF nu avea să fie permanentă, așa cum presupunea Victoria Mackintosh, fiica lui Duncan urma să se mute în biroul Tai-Pan-ului de îndată ce va ieși din spital.

Ce ironie a soartei – se gândea Vivian – că acest unic secret pe care Duncan îl păstrase față de ea era legat de singura ei taină pe care nu i-o dezvăluise. Pe măsură ce se apropiaseră unul de celălalt, ea îi împărtășise toate amănuntele referitoare la obiceiurile mamei ei, fuga lor din mâinile Gărzilor Roșii,

sărăcia lor și chiar unele detalii din viața ei amoroasă, inclusiv despre efemera ei legătură cu Steven Wong, pe seama căreia Duncan făcuse haz: „Dacă n-ar fi fost Cărare-Barată să-ți sucească mințile, probabil te-ai fi măritat cu un chinez cumsecade și acum aș fi avut de luptat cu un soț gelos”.

Duncan s-ar fi transformat însă într-un monument de gelozie dacă ar fi aflat de Ma Binyan. Nu-i era ușor să mintă și detesta acest lucru pentru că îi amintea de infidelitatea mamei sale. În cazul lui Ma Binyan însă, instinctul o prevenise că secretul trebuia păstrat cu strășnicie față de Duncan. Era o relație pur spirituală. Își strângeau mâinile ca doi camarazi și se îmbrățișau la despărțire pentru că fuseseră împreună pe baricade, luptaseră umăr la umăr, pierzând o bătălie și continuau să acționeze subteran pentru stârpirea răului. Ma Binyan spunea adesea: „Merită să ne sacrificăm viețile de dragul progresului și al democrației în China”, cuvinte pe care le mai auzise de la tatăl ei, și care o înflăcăraseră atunci când acesta îi povestea despre spiritul mișcării studențești din 4 mai 1919. Progresul și Democrația erau cele două principii avangardiste în numele

cărora spiritele progresiste au militat pentru transformarea Chinei și înlăturarea haosului.

Îl întâlnise pe Ma Binyan în timpul masacrului din piața Tien-An-men, în urmă cu opt ani când ea nu avea decât douăzeci și patru de ani. În perioada aceea făcea dese călătorii pe continent pentru a se forma ca negustor independent cu China. Reprezentând patru clienți modești din Hong Kong și pe al cincilea în perspectivă, ea făcea drumuri regulate între Hong Kong, Shanghai, Canton și Beijing, stabilind legături cu oficiali ministeriali, cu directori de fabrici și întreprinderi, străbătând China în lung și în lat, în trenuri cu scaune tari sau cu ambarcații rudimentare, dormind în cămine studențești pentru a economisi banii de deplasare. Ea însăși fusese până nu demult studentă și îi venea ușor să se amestece printre grupurile de tineri intelectuali care se întruneau noaptea. Așa se face că înflorirea mișcării democratice studențești din 1989 nu s-a produs pe un teren gol.

Timp de mai bine de un an ea fusese martora dezamăgirii tinerilor față de blocarea reformelor economice, față de inflația galopantă cu consecințe dezastruoase asupra nivelului de trai al studențimii și

muncitorimii și așa sărăcite, la care se adăuga corupția crescândă în rândul înaltelor oficialități ale partidului.

După extinderea demonstrațiilor, ea s-a întors la Hong Kong pentru a câștiga aderenți din rândurile clienților săi, dar evenimentele survenite au țintuit-o și pe ea în fața televizorului, ca pe toți ceilalți locuitori ai coloniei. Într-o dimineață devreme, îl văzu pe tatăl său nervos trecând de pe un canal al televiziunii pe altul. Îl zări apoi pe Li Peng acoperind ecranul cu pumnul ridicat, condamnând greva foamei și decretând în final Legea marțială. Vivian credea că armata nu-l va sprijini niciodată, însă tatăl ei se aștepta la evenimente și mai grave, întrucât Li Peng purta tunica lui Mao în locul hainelor occidentale obișnuite. Mai mult decât cuvintele sale și decât Legea marțială, îmbrăcămintea lui Li Peng prevestea în mod funest o reîntoarcere la represiune. Tatăl ei o sfătui să nu se întoarcă la Beijing.

Asemenea multor locuitori ai Hong Kong-ului, obișnuiți cu călătoriile și comerțul nestingherit între Hong Kong și Continent, ea credea cu naivitate că totalitarismul Partidului Comunist Chinez va păli în fața voinței și dârzeniei poporului.

O adevărată explozie de solidaritate cu studenții din Beijing se manifestase în demențialul fief al finanței – Hong Kong. O șesime din întreaga populație – un milion de oameni – manifestase pe pista de alergări „Happy Valley” în sprijinul studenților, formând un lanț uman continuu din Centru, de-a lungul șoselei, până la North Point și înapoi la „Happy Valley”. Când cuvântările luară sfârșit, în pofida avertismentelor tatălui ei, Vivian sacrifică banii pe care-i economisise pentru a-și cumpăra un fax portabil și își cumpără un bilet la o cursă rapidă spre Beijing. Aici, ea cutreieră prin piața Tien-An-men, cutremurată în fața spectacolului care se desfășura înaintea ochilor săi. Entuziasmul și dăruirea cu care studenții fără experiență organizau viața unui oraș, funcționarea transportului de toate felurile, furnizarea hranei, asigurarea serviciilor medicale, reorganizarea sistemului de comunicații care lega piața de restul Chinei – era o afirmare strălucită a tot ceea ce tatăl și bunicul ei visaseră cândva. Profunda umanitate a protestatarilor, chiar și în climatul fierbinte al revoluției lor, dovedea că, în sfârșit, China ieșise din întuneric. Se semnalau mereu fapte de bravură ale studenților care îi luau sub

protecția lor pe soldații și polițiștii ce fraternizaseră cu insurgenții. Însăși Vivian, în vâltoarea evenimentelor, sprijinise brațul însângerat al unui soldat, conducându-l într-un loc mai sigur.

În acele zile, Piața Tien-An-men nu era un loc plăcut În aer plutea duhoarea corpurilor private de cele mai elementare condiții de igienă; epidemiile de dizenterie și conjunctivitele se extinseseră în corturile orașului, iar Vivian se considera norocoasă că se putea retrage în modesta ei cameră de hotel relativ curată. Ea se afla aici când începuse represiunea armatei și se simțise rușinată că era atât de bine protejată. În ziua următoare însă, când se trezi despărțită de restul lumii printr-o barieră de foc, îi mulțumi lui Tin Hanu că o apărare de acest masacru.

Începu apoi teroarea. Guvernul îi vâna pe liderii studenților care supraviețuiseră. Întrucât Vivian deținea acte de identitate pentru Hong Kong și nu era studentă, putea să plece acasă, ca orice om de afaceri particular. Se simțea responsabilă pentru că văzuse durerea cu ochii ei, dar nu o trăise alături de insurgenți; fusese scutită de ce era mai rău, ceea ce însemna că nu mai avea nici o scuză pentru a sta deoparte.

Își ținu promisiunea de a se duce la întâlnirea stabilită într-un birou al Ministerului Căilor Ferate. Curentul electric fusese restabilit, dar doi oficiali blocaseră ușa. Aceștia o priviră ca și cum n-ar fi socotit-o în toate mințile. Clientul ei din Hong Kong, le reaminti ea, achiziționase drepturile de distribuire în Asia a unui nou lubrifiant, care avea să reducă fricțiunea la noua generație de locomotive diesel și care – cu aprobarea primită de la un vechi prieten – urma să intre în fabricație de serie la „Datong Locomotive Works".

În cele din urmă, cu aprobări primite de sus și după pledoarii insistente, însoțite de mostre și pliante publicitare, afacerea fu încheiată. În acea noapte, adăpostise doi studenți în camera ei de hotel – un filozof din Guilin care avea să fie arestat pe stradă în ziua următoare și liderul mișcării, Ma Binyan.

Împreună elaborară planul de evacuare a celor urmăriți și punerea lor la adăpost. Unii oficiali din China care simpatizau cu ei închideau ochii înlesnindu-le acțiunile și ea n-avea să uite niciodată curajul acestor oameni.

Vivian se întorcea acasă în Hong Kong. Orașul era în stare de șoc. La început, nimănui nu-i venea să creadă că guvernul

Chinei ordonase un asemenea masacru. China făcuse un pas înapoi cu vreo treizeci de ani, iar perspectiva anului 1997 care până atunci rămăsese neobservată, asemenea unor nori de furtună îndepărtați, devenea acum iminentă. Ea discutase cu un grup de studenți recomandați de Ma Binyan despre posibilitatea fondării unei universități chineze în Hong Kong. De asemenea, transmitea mesaje secrete și pașapoarte false, ceea ce nici nu era prea greu într-un oraș în care orice lucru putea fi contrafăcut în schimbul unei sume. La cea de-a treia călătorie, ea îl însoți pe Ma Binyan deghizat în vânzător chinez de tractoare din Singapore, dar mânat de temperamentul său năvalnic, acesta se întoarse să răspândească în cele mai îndepărtate sate ale Chinei vestea despre ororile comise de guvernul comunist în Piața Tien-An-men.

După arestarea lui, Vivian nu mai îndrăzni să se întoarcă în China de teamă ca, sub tortură, acesta să nu-i fi divulgat numele. Apoi s-a angajat în organizarea campaniei Legco a lui Allen Wei, pentru ca ulterior să lucreze pentru acesta în calitate de manager în sectorul de vânzări în China. După doi ani, un student al cărui tată deținea o înaltă

funcție i-a transmis vestea că Ma Binyan trăiește și că îi convinsese pe anchetatorii lui că acei câțiva „criminali” cu care conspirase muriseră cu toții.

Și astfel Vivian, nu fără temeri, călători la Shanghai pentru a-și verifica poziția. La controlul actelor de identitate autoritățile nu-i acordară o atenție specială; era deci din nou liberă să călătorească pe Continent. Existau, de bună seamă și alte căi de a schimba lucrurile, și una dintre acestea părea să fie postul de comprador oferit de Duncan Mackintosh. Zeița cerurilor făcuse restul sub înfățișarea unui fost student din Chengdu de la care avea să afle că agenții Tai-Pan-ului ei *gweilo* au o puternică influență în lumea afacerilor, din Hong Kong-ul demonului Două-Cărări Wong Li.

20

Millicent Mackintosh stătea cu picioarele încrucișate pe o margine a patului lui Vicky din spitalul „Matilda”, răsfoind visătoare paginile ultimei reviste „Elle de Chine”. De partea cealaltă, Melissa manevra telecomanda televizorului și o ținea la curent pe Vicky cu întâmplările zilei, făcând în continuare speculații cu privire la anonimul admirator care-i trimisese buchetul de trandafiri. Millicent pleda în favoarea lui Chip, în vreme ce Melissa bănuia că e vorba de un individ însurat.

Ziua de muncă se încheiase, iar piețele se închiseseră. Ultimul manager al lui Vicky se dusese la Peak să-și prezinte raportul. Simțind că-i pocnește capul de durere din cauza televizorului, care oferea o paletă de programe, de la operă chinezească siropoasă, cântăreți pop, reportaje, concursuri, varietăți, reluări de filme americane până la trăncăneala cantoneză, Vicky era pe punctul să-i ceară Melissei să-l închidă, când un interviu în direct îi atrase atenția.

— Oprește!

— Poftim?

— Melissa, dă înapoi… nu, celălalt… aici!

— Dar nu sunt decât niște chinezi.

— Sunt părinții lui Alfred Ching; dă sonorul mai tare. Alfred Ching – proaspătul și renumitul bogătaș, ultimul erou legendar al orașului (presupusul admirator care pretindea că trandafirii erau un substitut pentru un telefon amical cu o veche prietenă țintuită pe patul spitalului) era idolul Hong Kong-ului. Fotografia lui se afla în toate ziarele și revistele; profitând de faptul că era plecat în străinătate, mass-media îi descoperise părinții și îi asalta cu întrebări.

— Dă sonorul mai tare.

Un reporter chinez cu răsuflarea întretăiată intervieva un cuplu între două vârste în fața micului lor restaurant din Kowloon. Dincolo de cadrul ușii iluminat cu neon roșu se vedeau scările care duceau la etajul doi în restaurant și în dreptul lor o pereche de fete drăgălașe în *cheongsam* erau nepoatele de cincisprezece ani ale lui Alfred, care urmau o școală de programatori de sisteme. Mama lui purta o pijama neagră lălâie, iar tatăl, un halat alb imaculat de bucătar. Amândoi zâmbeau forțat, fiecare dezvelindu-și câte un dinte de aur.

— Ce spune, Melissa?

Melissa excela în cantoneză, pe care Hugo o încurajase să o învețe încă de la cinci ani, în vreme ce Millicent, la fel ca și mătușa ei Vicky, se profilase pe mandarină.

— Ei spun: „Noi încă muncim la restaurantul nostru”. Reporterul a întrebat: „Aveți de gând să vă retrageți acum că fiul dumneavoastră este atât de mare… hmm, proprietar…” Părinții lui Alfred începură să râdă stânjeniți, apoi mama lansă câteva sfaturi domestice pe care chinezii de o anumită vârstă le apreciau. Melissa traduse comentariul ei care suna cam așa: „Bătrânul care locuia la graniță și-a pierdut calul…”

— Poftim? Vă rog, un alt traducător!

— E un proverb tâmpit…

Tatăl lui Alfred dădea din cap cu înțelepciune și până și zelosul reporter părea tulburat de semnificația zicalei potrivit căreia banii nu aduc fericirea.

— Oricât ar fi Alfred de bogat, ei vor continua să lucreze în restaurantul lor, spuse Melissa. Ei mai spun: „… cu cât ajungi mai sus, cu atât te lovești mai tare dacă se întâmplă să cazi… și cine știe ce va mai urma…”

— Sunt nebuni, spuse Millicent; ar putea să nu mai muncească.

— Probabil că le place prea mult restaurantul lor, explică Vicky. Pentru ei e mare lucru, au venit din Canton și au început-o de la zero.

— Dar, tanti Vicky, Alfred nu este la fel de bogat ca Două-Cărări Wong?

— Nu prea. El de-abia s-a lansat în afaceri. Deocamdată ocupă doar postul de director al unui consorțiu și deține cea mai scumpă clădire din Hong Kong, însă Două-Cărări l-ar putea cumpăra într-o secundă.

— Este la fel de bogat ca noi?

— Noi nu suntem bogați, precizează Melissa. Mami spune că averea noastră încape într-un cărucior.

Vicky o săgetă cu privirea pe Fiona care avea o idee exasperantă despre sinceritate în relațiile cu copiii.

— Ce mai spune reporterul?

— „Vă surprinde ascensiunea rapidă a fiului dumneavoastră?”, traduse Melissa.

— „Dacă cultivi pepeni, răspunse tatăl lui Alfred, culegi pepeni”.

Veni apoi ultima întrebare cu care se încheia orice interviu:

— Vă temeți de schimbarea drapelului?

— „Oamenii trebuie să mănânce, spuse el și de aceea avem de gând să păstrăm

restaurantul”.

— Deci sunteți optimist în privința celor de pe Continent?

— Sigur că da, interveni mama lui Alfred și zâmbetul care le înflori pe buze se fixă pe ecran ca o glazură de zahăr.

— Toți suntem, spuse reporterul către cameră, datorită întreprinzătorului dumneavoastră fiu, și în deplină cunoștință de cauză, adăugă: prețurile proprietăților imobiliare în Central, Causeway Bay, North Point și Kowloon au crescut cu 23% în două săptămâni.

Tulburările care au marcat sosirea Anului Nou au fost uitate de îndată ce consorțiul lui Alfred a pus banii jos și, cum era de așteptat, Hong Kong-ul înnebunise de-a binelea. Speculanții cumpărau și vindeau proprietăți la prețuri atât de piperate, încât în Colonie începură să se reverse fluvii de bani din Australia, Tokyo, California și Londra.

În cele cinci luni care rămăseseră până la preluarea controlului de către China, acțiunile MacF crescuseră pe hârtie cu 50%. Vicky, al cărei tată avusese întotdeauna un remarcabil simț al pulsului pieței, se întreba ce să vândă înainte ca buba să plesnească.

China trebuia să-i confere lui Alfred Ordinul lui Mao. Aparatul birocratic din Beijing nu putea imagina ceva mai măreț decât un asemenea avânt al proprietăților, chiar acum, înainte de *Răsturnare.*

Interviul se încheiase, fețele lor dispăruseră de pe ecran, și numai Vicky intuise complexitatea expresiei lor. Asemenea milioanelor de oameni aparținând celor „O sută de Vechi Nume" de vârsta lor, ei hotărâseră să fugă de haos, mânați de o puternică forță spre un țărm întunecat, unde îi aștepta o muncă istovitoare de câte șaisprezece ore pe zi și unde viața lor de familie avea să constituie un solid bastion. În spatele zâmbetului lor se ascundea certitudinea că reporterului îi scăpase esențialul.

Vicky apucă receptorul și îi spuse Melissei să dea sonorul televizorului mai încet. Numerele fiecărui manager al MacF erau conectate la firul ei direct. Trei o legau de James Wade, directorul terenurilor și domeniilor MacF. „Regret că te deranjez de la masă, Jim. Vom avea nevoie de o listă mâine dimineață cu fiecare ofertă primită săptămâna asta, la 40% peste valoarea de luna trecută… Da, îmi amintesc ce am

convenit ieri, dar m-am răzgândit. Vom putea vinde câteva de îndată ce se va deschide testamentul. Tata spunea că tot ce crește azi, mâine poate să scadă… Nu, ripostă ea. Nu vreau să risc… Îmi dau seama cât durează să adunăm toate proprietățile noastre… Când toate aceste prețuri se vor prăbuși, vreau să dispunem de lichidități. Cu puțin noroc, vom avea ceva mai multe bunuri în Hong Kong”.

Puse telefonul jos și parcă-l văzu pe Wade cum îi toarnă soției un nou pahar de martini înainte de a-și relua comentariile plicticoase despre impetuoasa fiică a bătrânului Tai-Pan: „Poate n-ar fi rău să cumpărăm cabana aceea din Vence, draga mea. Nu-i așa că ar fi nostim ca Fața Bătrânului Dragon să n-o fi inclus în testament? Desigur, să-i rămână partea ei, dar să lase MacF pe mâna unor profesioniști – britanici sau chinezi – care mai știu câte ceva despre Hong Kong”.

— Tanti Vicky, ce înseamnă lichidități?

— Înseamnă să ai bani gheață în mână, să poți încheia afaceri în timp ce alții n-au decât să se ducă naibii cu averea lor în cărucior. Să păstrați bine secretele pe care le auziți cu urechile astea mari de sub pălăriile voastre, micuțelor domnișoare, pentru că nu vreau ca

mămicile și tăticii colegilor voștri să intre în panică, ați înțeles?

— Bună dimineața, Victoria! Ești gata să ieși în lume?

Medicul ei era un tânăr englez cam de vârsta ei, la fel de fermecător ca un star dîntr-un siropos film britanic. Era chiar frumos și în zilele ei bune s-ar fi gândit că ar fi meritat să petreacă un *week-end* cu el la țară, într-o căsuță departe de China.

— Încă nu simt mirosul trandafirilor.

— Așa se întâmplă când te izbești cu capul de catargul iahtului.

— Dar a trecut mai bine de-o lună, Gordon.

Gordon îi îndreptă un fascicul de lumină spre unul din ochi și îi studie reacția.

— Pot fi și ani… fetițo! Cum ți s-a părut azi gustul micului dejun?

— Groaznic, dar m-am obișnuit.

Îi controlă și celălalt ochi.

— Mulțumește zeilor tăi creștini și păgâni că poți vedea, poți auzi, poți vorbi și că îți amintești numele meu; și cel mai grozav lucru e că poți ieși din spital chiar în dimineața asta.

— Era și timpul, mulțumesc. Îți mulțumesc pentru tot, ai fost o gazdă minunată.

— De fapt, doctorul Cha a fost de părere că n-ar fi rău să te mai destinzi, zâmbi el și îi luă pulsul. I-am spus și lui că refacerea ta s-ar putea accelera dacă anonimul cu trandafirii ar apărea în carne și oase.

— Doctorul Cha profită de faptul că m-am lovit la cap și nu la un braț. Mă voi destinde foarte bine cu un whisky dublu.

— Nu încă, te rog, îi spuse Gordon speriat. Nu, până nu-ți voi permite eu.

— Să fiu cinstită, numai când mă gândesc la el mi se face greață.

— Ei, bine, atunci îmbracă-te și trimite un camion pentru toate aparatele astea. Ne vedem săptămâna viitoare. Își strânseră mâinile și o sărută pe obraz. Vicky îi înmână un plic roșu.

— *Kung Hay Fat Choi!*

— Ce e asta?

— *Lai see* – bani norocoși.

— Asta e pentru copii. Deschise plicul și privi cecul. Dar, aici sunt o groază de bani, Victoria!

— Surorile mi-au spus că ai datorii la clinica ta pentru bătrâni din Western. E de

rău augur să închei anul cu datorii.

— De fapt, înainte de Anul Nou ne descurcam destul de bine, dar vandalii i-au dat foc. Mulțumesc, Victoria. Un an fericit al Boului! Avem nevoie de tot norocul din lume, nu-i așa?

Vicky se îmbrăcă încet cu o fustă și bluză roșie din mătase pe care i le adusese Fiona. Deși n-avea poftă de mâncare luase ceva în greutate, dar Fiona cea înțeleaptă îi alesese o fustă în cute. Își puse încălțăminte cu tocuri joase, nesimțindu-se prea sigură pe tocuri înalte. Își pieptănă părul pentru a treia oară și se întrebă în oglindă cum să-l coafeze, când o undă de teamă o cuprinse, chiar acum la ieșirea din spital. Aici se simțise în siguranță. Ultima ei amintire despre lumea exterioară era *Mandalay* care se scufunda sub ea.

— Intră! răspunse ea auzind o ușoară bătaie în ușă.

Steven Wong intră cu un braț încărcat cu flori de cais.

— Bună dimineața!

— Tu? Fiul lui Două-Cărări Wong era ultima persoană pe care s-ar fi așteptat s-o vadă.

— Noroc bun în relația băiat-fată și îi puse în brațe florile.

— Nu cumva tu ești acela care trimite mereu trandafiri?

Fața lui Steven Wong se lumină de un surâs fermecător.

— Chiar dacă n-aș fi eu acela, aș spune că eu sunt.

— De ce n-ai venit în persoană?

— Detest spitalele. Am aflat că îți dau drumul azi și m-am gândit că poate ai vrea să facem un tur cu mașina.

— De unde ai aflat că ies azi?

— Ei, Fiul Numărul Unu al lui Două-Cărări Wong știe *tot*. Cum crezi că se câștigă pariurile la cursele de cai…? Ce-i cu tine? Nu te simți bine?

Vicky se întoarse la pat și se așeză încet tulburată, întrebându-se dacă fiul lui Două-Cărări Wong știa că tatăl lui îi ucisese tatăl.

— Nu vrei să chem doctorul?

— Nu! N-am nimic, cred, doar o ușoară amețeală. Ea îi cercetă chipul speriat la gândul că s-ar putea prăbuși în fața lui.

— Am auzit că ești bine… Ascultă, îmi pare rău de tatăl tău.

— Mulțumesc!

— Cred că avem multe în comun cu tații noștri, nu crezi?

Vicky îl cerceta atent, fără să-i scape nici un detaliu privitor la expresia feței sau inflexiunile vocii.

— Ei erau concurenți, protestă ea, respingând comparația.

— Nu mă refeream la ei, ci la noi doi, în calitate de copii ai lor, adică, știi…, vreau să spun că amândoi sunt dificili și e greu să le ții piept… Din câte am auzit, tu te-ai descurcat mai bine cu al tău decât eu cu al meu.

— În schimb, eu nu știu nimic despre relația ta cu el, spuse Vicky.

— Ție nu ți se spune Cărare-Barată, iubito, ți se spune Fiica Dragonului: ăsta e un mare compliment… Hei, ce-ai zice de un picnic? Undeva afară, poate mergem până sus la Shek-O.

— Trebuie să trec mai întâi pe la birou.

— Ești sigură?

— Da.

— Te conduc eu, e-n regulă? Stătea în fața ei mutându-și greutatea de pe un picior pe altul și netezindu-și părul negru și mătăsos cu degetele sale fine.

Vicky nu-și dezlipea privirea de pe fața lui, întrebându-se dacă Două-Cărări Wong îl indusese pe acest frumos *play-boy* în planurile sale conspirative prezente sau viitoare. Exista

un singur mod de a afla dacă el îl trimisese pe Steven să facă tatonări în legătură cu dovezile pe care le adunase tatăl ei împotriva lui Două-Cărări Wong.

— OK, spuse ea, mulțumesc. Accept.

— Dar de data asta te rog să nu mai sari din mașină.

— Fără promisiuni.

El venise cu mașina sa roșie Bentley cu care o luase de Anul Nou. Peste acea noapte, cu cinci săptămâni în urmă, părea că trecuseră ani… Steven observă că bluza ei se potrivea grozav cu culoarea mașinii și timp de o secundă Vicky se gândi înfuriată că el îi ceruse Fionei să i-o aducă. Trase capota și deasupra capetelor lor văzu cerul tulburător de mare, dar razele blânde și domoale pe care le arunca soarele acelui miez de iarnă pe brațele ei îi făceau plăcere. Adierea vântului spulberă petalele mici ale florilor. El conducea cu viteză pe bulevardele care duceau spre Peak, strecurându-se cu măiestrie printre celelalte mașini dar încetinea brusc când își dădea seama de starea ei de încordare.

— Ce ciudat mi se pare să fiu din nou afară! Am stat ferecată atât de mult timp între patru pereți!

— Sărmana de tine, prin ce-ai trecut. Între timp, Hong Kong-ul a fost atins de paranoia. Niciodată nu s-au mai organizat atâtea petreceri. Oamenii se comportă ca și când China va interzice de mâine băutura, mâncarea și relațiile sexuale. Săptămâna trecută cinci babalâci au făcut infarct din cauza excesului de băutură.

— Presupun că și tu ai fost foarte ocupat.

— Întotdeauna sunt, mai ales la sfârșit de săptămână. Își înșiră rapid o listă a divorțurilor și combinațiilor amoroase notorii și-i relată câteva cazuri de beție publică în care protagoniștii erau indivizi foarte cunoscuți sau mai puțin cunoscuți. Începând de la omul de rând până la cei mai înalți funcționari, toată lumea trăia în climatul „sfârșitului de lume” care fusese întronat în Colonie.

— Crezi că e adevărată povestea aceea din ziare? întrebă el pe când mașina intra în șuvoiul traficului din districtul Causeway Bay.

— Care poveste?

— Despre felul în care traulerul acela s-a năpustit asupra voastră răsturnându-vă, fără să se fi oprit.

— Era un vas destul de mare, iar ceața atât de deasă, încât nu ne puteam zări nici

propria noastră proră. Cred că nici ei nu și-au dat seama că ne-au izbit.

— Ei, asta-i o poveste de adormit copii.

În depărtare, deasupra străzilor aglomerate zări zidurile aurii ale clădirilor Mackintosh-Farquhar.

— A mai fost ceva, ce nu s-a scris în ziare.

— Ce?

— Tatăl meu nu a murit imediat. M-am cățărat din nou pe vas și am putut sta de vorbă cu el, în ceasul al doisprezecelea.

— Și ce-a spus?

Evident, ardea de nerăbdare să știe ce anume și probabil că acesta era motivul pentru care venise după ea, la spital: să o sondeze în legătură cu dovezile, dovezi și iar dovezi…

— În sfârșit, am putut afla cum stăm unul față de celălalt.

— Cum adică?

— Ca niște rivali care s-au confruntat cu îndârjire în toți acești ani!

— Și ce a spus? insistă el.

— Detaliile nu sunt esențiale.

— Asta-i adevărat, spuse Steven posomorât, dar cel puțin discuția a fost folositoare pentru tine?

— Da, spuse ea, așteptând ca el s-o asalteze cu alte întrebări.

— Și după asta a murit?

— Da.

— Afurisită treabă, spuse Steven și Vicky îl privi fix. Părea sincer.

— Oricum e mai bine decât să nu fi discutat niciodată.

— Crezi că ar fi cazul să vorbesc și eu cu tatăl meu?

— Ce ai avea de pierdut? Vicky dădu din umeri mimând nepăsarea.

— De fapt, nici n-am ce să-i spun. Eu nu sunt Fiica Dragonului, ci un individ oarecare cu un tată bogat. E prea târziu să mai stau de vorbă cu el, am aproape patruzeci de ani.

— Asta nu înseamnă că ești bătrân.

— Da, dar ne aflăm în Hong Kong. Cine vrea să dea lovitura trebuie s-o facă la douăzeci de ani.

— Parcă ți-ai plânge singur de milă, spuse Vicky zgândărindu-l.

— Pe toți dracii, nu! Steven râse și își retrase capul din lumina soarelui care-i bătea în ochii săi gri-verzui. La urma urmei, am și eu partea mea de activitate.

— Lucrezi pentru tatăl tău?

— Doar pentru asta m-a adus înapoi, să-i supraveghez vasele dotate cu cazinouri. A mai achiziționat două vechi pacheboturi ancorate în larg și se pregătește să cumpere și pe QE2 care e un adevărat cazinou plutitor. În fiecare noapte parcurg câte douăsprezece mile.

— A avut vreodată încredere în tine?

— În mine? Glumești.

— Îți cere să-i faci servicii speciale?

Steven se întoarse brusc și o privi drept în ochi.

— Ca de pildă, ce?

— De exemplu să mă spionezi pe mine.

— Ohooo! Ce spui, scumpo?

— Steven, vreau să cobor, iau mai bine un taxi.

— Hei! Stai! Așteaptă!

— Pentru ce?

— OK, mi-a spus să te urmăresc.

— Și tu ai acceptat.

— Pentru mine nu are importanță; oricum o făceam și aș fi fost mereu în preajma ta.

— Te rog, oprește mașina.

El făcu o manevră neregulamentară în ciuda claxoanelor iritate.

— Ascultă, pe mine nu mă interesează ce vrea el să afle despre tine.

— Și ce *vrea* de fapt să știe despre mine?

— N-a zis nimic; așteaptă mai întâi să te abordez și poate că după aceea o să-mi spună.

— Asta sună de parcă a mai făcut-o și altă dată.

— O dată sau de două ori, îi răspunse Steven și făcu o grimasă de dezgust. Știi că eu sunt meșter în culegerea informațiilor de la doamnele din executiv.

— Apreciez sinceritatea ta. Mulțumesc pentru transport.

— Hei, te rog, nu pleca!

— Ce-ți închipui despre mine, că sunt cumva într-o doagă? Cel mai puternic și de temut om de afaceri din Hong Kong își trimite feciorul să mă spioneze și tu ai vrea să stau cu mâinile în sân, să mă las sfârtecată?

— Promit să nu te mai întreb nimic.

— Și ce-o să-i spui despre mine?

— Nimic.

— Și cum rămâne cu *hsiao?*

— La dracu cu atașamentul filial; nu face decât să se folosească de mine.

— Nu va fi dezamăgit?

— S-a obișnuit cu asta, spuse Steven. Nu și-a făcut prea multe iluzii în privința mea.

— Dar cu MacF cum rămâne?

— O să-i spun că am vorbit doar despre mine. Fii liniștită, îți voi păstra cu strășnicie secretele.

— Dar e o nebunie! De ce aș avea încredere în tine?

Steven se apropie de ea și îi atinse fața; contactul cu degetele lui fine nu-i displăcu.

— Tu știi sigur ce vreau eu de la tine.

— Ce anume?

— Oricum, nu are nici o legătură cu informațiile despre tine. Se înscrise în traficul aglomerat, tăind calea unui camion de pe Continent încărcat cu bușteni și vreo șase țărani obosiți cocoțați deasupra, care priveau în jos, spre *Bentley*.

— Ascultă, Vicky, n-ai vrea să petrecem împreună Anul Nou Chinezesc?

— I-am promis lui Alfred Ching.

— Am aflat că este la Vancouver și că are ceva probleme financiare.

— M-aș mira.

— Poate sunt numai zvonuri. Oricum, dacă nu se întoarce, te-aș ruga să mă ai în vedere.

Îi surâdea ideea de-a petrece o noapte cu Steven Wong și, oricât de ciudat părea, se simțea în siguranță în compania lui.

După toate probabilitățile, cel care îl trădase pe tatăl ei lui Două-Cărări Wong, făcea parte din anturajul MacF, căci numai aceștia știau când părăsise serata Duncan. Putea fi oricine în afară de mama ei, Fiona și Peter, singurele persoane în care avea încredere.

— OK, spuse ea, dacă Alfred nu apare la timp, vom fi împreună.

— Grozav! Ei, și acum ce-ai spune de un picnic? Am tot ce trebuie în portbagaj, inclusiv Perrier pentru că m-am gândit că deocamdată nu poți bea altceva.

— Cum de ai știut?

— Am verificat. Doar știi că-i cunosc pe toți. Pălăvrăgesc cu toată lumea. Mi-au spus că încă nu ți-a revenit gustul, dar și că îți plac somonul și mărarul. E adevărat?

— Ai trăncănit cu bucătarul spitalului?

— Și căpșunile, așa-i? Avem și din astea.

— Da, așa este și îi zâmbi puțin nedumerită.

Opri mașina la jumătatea blocului, înainte de intrarea la MacF House. Ei, cum rămâne?

— Poate o să dorm puțin; așa m-am obișnuit la spital, să dorm și după-amiezile.

— Nu-i nimic, tragem pe dreapta amândoi. Lucrez până noaptea târziu pe vase și poate că nu mi-ar strica nici mie un pui de somn. Ce zici de picnic?

Vicky era pe punctul să-l refuze, pe de-o parte fiindcă avea un motiv cât se poate de întemeiat, iar pe de altă parte nu-și mai dorea pe viitor asemenea complicații.

— Dacă ai ști ce mai am în portbagaj!?

— În afară de somon și căpșuni… și de Perrier? Mor de curiozitate.

— Un telefax portabil.

— Ce?

— Funcționează cu baterii, astfel ca doamna Tai-Pan să poată transmite instrucțiunile oriunde s-ar afla. Ce zici, doamnă Tai-Pan?

— Bine, accept, și Vicky râse, simțind cum i se risipește și ultima îndoială.

Încăpătorul portbagaj al *Bentley*-ului mai cuprindea și o splendidă pătură scoțiană de lână în carouri, un recipient argintiu pentru șampanie decorat cu scene de vânătoare stil Victorian, un frumos coș împletit cu veselă chinezească *Royal Doulton* și cristaluri *Stuart*, o vază chinezească cu trandafiri și o colecție

de casete cu muzică *country* stereo pentru mașină.

— Cum ai știut că-mi place muzica *country?*

— Fiul lui Două-Cărări Wong știe tot.

— Mă cam sperii când îmi vorbești așa!

Steven îi aruncă o privire posomorâtă în timp ce întindea pătura pe iarbă.

— Mai bine spus, fiul lui Două-Cărări Wong cunoaște tot ce nu este important; doar fleacuri, e-n regulă?

— OK, te rog, iartă-mă.

În mașină, Steven îi dăduse ochelari de soare, iar acum îi întinse o frumoasă pălărie de pai pe care ea însă o refuză deoarece blândele raze de soare care-i cădeau pe piele îi făceau bine. Briza mării era aproape caldă și venea din sud înlocuind musonul mai rece din nord-est a cărui intensitate începea să slăbească la începutul acestui an.

Tatăl meu a murit încercând să-l distrugă pe tatăl lui, se gândea ea. Oare ce caut eu aici? Singurul răspuns acceptabil era că trebuia să-l *testeze pe Steven.* Dar nu cumva el trecuse deja testul?

— Ți-e foame? întrebă Steven și o invită să ia loc lângă el cu un surâs dezarmant. Ea

îngenunche și acceptă paharul de cristal cu apa gazoasă. Noroc! spuse el.

— Te rog, nu te abține de la băutură din cauza mea.

— Nu-i nimic. O să beau puțină șampanie mai târziu.

— Cred că și eu voi bea.

— Poate că nu e cazul încă, o preveni el.

— I-am ascultat pe doctori cu sfințenie o lună întreagă; m-am săturat de atâta supunere.

— Atunci ți-ai găsit omul.

Cu gingășie, așa cum făcea totul, îi luă din mână paharul cu Perrier și îl schimbă cu un altul, luă apoi sticla de șampanie aburindă din coșul împletit, recolta *Moet. În* tot timpul operațiunii de destupare a sticlei, Steven o sorbi din ochi pe Vicky.

— N-am văzut niciodată pe cineva atât de seducător dimineața și nici măcar nu e ora prânzului. Când se întunecă ce faci?

— E vorba de reputația mea, zâmbi Steven. Dar să știi că nici tu nu ești mai puțin seducătoare în așteptarea evenimentelor.

— Nu se va întâmpla nimic, Steven, îți observ doar stilul. Vicky își întoarse privirea de la el și o ațintі asupra mării albastre-verzui ce se întindea la picioarele promontoriului

Shek-O. Apa era calmă, scăldată de razele soarelui și ici și colo, pământufuri de fum se ridicau din coșurile vaselor cu pânze sclipitoare asemenea unor micuțe oglinzi albe-argintii.

Reputația lui Steven o tulbura. Se simțea puternic atrasă de el, dar nu-și dorea un loc pe lista lui de cuceriri deloc măgulitoare pentru ea și nici nu avea intenția să-și vadă fotografia în ziarele de scandal alături de favoritul *play-boy* al Coloniei.

— Pot să-ți întrerup firul gândurilor cu un toast? întrebă Steven, oferindu-i paharul.

— Depinde pentru ce toastăm?

— Ai exprimat adineauri aprecieri la adresa forței mele de seducție matinală. Pot să-ți citez un poet?

— Pe care?

— Pe Lao-tzu.

— Oh, da, te rog.

— „Așa cum un vârtej nu durează o dimineață întreagă, tot așa o ploaie torențială nu ține toată după-amiaza”. Noroc!

— Pariez că spui același lucru tuturor femeilor.

— Nu sunt vestit pentru elocința mea, Vicky.

— Și atunci, de ce-aș avea cuvinte de laudă la adresa ta?

— Mai am un citat din Lao-tzu care exprimă mai bine ceea ce vreau eu să spun: „Acela care veghează… învinge…”.

Steven ținea în mâini ambele pahare; Vicky luă unul și, după ce ciocniră, îl duse la buze și sorbi cu înghițituri mici.

— Oh, Dumnezeule, e delicios! Încet, plăcuta licoare i se strecură prin vine, colorându-i ușor obrajii. Oh, Cerule! Se simțea atât de fericită, curajoasă și teribil de liberă. Să fi fost asta „o ploaie torențială” inspirată de „Nori și Ploaie”?

— Acum, cine pe cine seduce? întrebă Steven și râse. Desigur, „norii și ploaia” ar trebui să înceapă încet și să dureze mai mult decât o răpăială, nu crezi?

— Ar fi ideal.

— Și dacă n-ar fi ideal, tu n-ai face-o?

— Crezi în sex perfect?

— Sigur că da.

— Și cum o fi asta?

— Habar n-am, încă nu mi-a fost dat să întâlnesc așa ceva. Tu ce crezi?

— E posibil atunci când amândoi vor același lucru, în același timp.

— Ești foarte ciudată și complicată, Vicky, zise Steven scuturându-și capul îngândurat. Totul la tine este foarte serios. N-am dreptate?

— Foarte!

— De ce?

— Nu știu.

— Ba știi foarte bine.

— Atunci ghicește. Ea se culcă pe pătură privind cerul și trăgând cu putere aer în piept. În depărtare se auzeau valurile spărgându-se de stânci. Nu-i așa că-i minunat?

— Vrei puțină muzică?

— Nu, vorbește-mi tu; îmi place să te ascult.

— Atenție! Dacă ai provocat un băiat chinez la vorbă, el va aborda un singur subiect.

— Și care este acela? Vicky întoarse spre el un chip surâzător și își plimbă alene privirea pe frumoasa lui față.

— Mama lui.

— Mama lui?

— Da, era blondă ca tine.

— Spune-mi mai multe despre ea.

— Juca tenis, era foarte frumoasă, ca tine.

— Sunteți apropiați?

— A murit când aveam cinci ani.

— De ce a murit?

— După spusele lui *amah*, de inimă rea.

— Tatăl tău a părăsit-o?

— Nu. Asta-i tot ce știu. Așa îmi spunea bătrâna mea *amah* care a murit și ea curând după mama. Cine știe? Poate la mijloc o fi fost o poveste romantică? Steven căzu pe gânduri.

— Tristă poveste pentru un băiețel de cinci ani.

— A murit în Anglia, ceea ce mă face să cred că ea l-a părăsit pe tata, dar el nu-mi vorbește niciodată de ea. Poți crede că fiorosul Două-Cărări Wong a jelit o femeie timp de treizeci și cinci de ani? Și acum mă întreb ce naiba s-o fi întâmplat?

— Am impresia că-ți plângi singur de milă ca și cum te-ai afla într-un moment de răscruce.

— Chiar și un *play-boy* poate trece prin perioade de criză la jumătatea vieții.

— Nu ești chiar atât de derbedeu precum vrei să pari.

— Ei, Vicky, după mine, nu există nici o deosebire între chinezoaice și *gweipo.* Cu cât o femeie e mai bună, cu atât tipul de lângă ea e

mai rău și în zadar încearcă ea să-l aducă pe calea cea bună. Ia-l așa cum e și nu-ți irosi rezervele de compasiune.

— Și dacă băiatul e mai bun decât crede el?

— Asta nu-i treaba ta.

— Nu mai vreau să te aud căinându-te.

— Ai fost vreodată căsătorită?

— Da.

— Pariez că el nu era derbedeul care pretindea că este.

— Nu era deloc derbedeu.

Vicky își întoarse fața de la el simțindu-se mai mult jignită decât supărată. Un imens vas roșiatic de linie aparținând flotei World Ocean ieșea din canalul Lamma; ea îi urmări cu ochii împăienjeniți de lacrimi silueta dizgrațioasă.

— Și ce n-a mers?

— Era doar… copleșit; cred că îl dominam prea mult. Oh, Doamne, nu știu. La fel s-a întâmplat și cu ultimul meu prieten, nici unul dintre ei nu a fost destul de tare, asta-i sigur.

— Îmi pare rău că ți-am răscolit amintirile. Poate m-am cam grăbit cu întrebările, dar îmi dau seama că noi doi ne simțim bine împreună, nu-i așa?

— Da, așa este.

— Puțin somon?

Vicky se întoarse din nou către el, se propti într-un cot și, fără să știe de ce, își dădu seama că scăzuse în ochii lui.

— Știi ce lucru ciudat s-a întâmplat cu fratele meu cel mic, Peter? De la moartea tatălui meu, el a evoluat în salturi și cred că și eu mă aflu în aceeași situație. Mă simt uneori atât de întoarsă pe dos, sfâșiată lăuntric, dar asta nu mă împiedică să mă bucur că sunt cu tine aici și… atât de liberă.

Steven o mângâie ușor pe obraz. Ea se aștepta s-o sărute pe buze, dar nu o făcu, ci se mulțumi să-și plimbe degetele pe chipul ei.

— Ce vrei, Steven?

— Văd că devii o țintă mobilă, îi răspunse el.

— Ce vrei să spui?

— Începusem să fac curte unei fete drăgălașe și vesele și ea se transformă sub ochii mei… într-un frumos Dragon Zburător… înfometat, liber și plin de speranțe. O să prind și eu aripi!

Privirile li se contopiră. În acel moment, amândoi erau frumoși și plini de speranță, iar Vicky simțea că îi poate încredința întreaga sa viață.

21

George Ng, fostul comprador al întreprinderilor Mackintosh-Farquhar înainte de angajarea lui Vivian Loh, era chinez și urmase studiile în Anglia. Vorbea o engleză de Oxford, purta costume de pe strada Jermyn, slujea ca diacon la Biserica Anglicană și, sub paravanul unui Consiliu al Coroanei, desfășura o activitate nebuloasă, cu ramificații în est. Biroul său din Districtul Central, despărțit de exterior prin ferestre triple, era atât de liniștit, încât Vicky se simți tentată să tragă la o parte draperiile pentru a se convinge că Hong Kong-ul nu dispăruse între timp.

Cu fața sa calmă gălbuie, Ng urmărea detașat chipurile membrilor familiei Mackintosh, în timp ce aceștia luau loc pe scaune în fața lui: Vicky, mama ei Sally, Peter, Mary Lee și Fiona însoțită de cele două fetițe. Dacă bătrânul mai păstra resentimente pentru pierderea postului său în cadrul întreprinderii sau dacă era supărat pentru că fiului lui nu i se mai permisese să continue legăturile tradiționale dintre familia Ng și Vajnica și Atotputernica, ori dacă era mâhnit

pentru dispariția fostului său patron, nimic din toate acestea nu se putea citi pe chipul său. Dar când începu să vorbească, Vicky care-l cunoscuse întotdeauna ca pe unchiul Ng, crezu că deslușește o undă de satisfacție pentru faptul că Duncan Mackintosh îl învestise cu această ultimă împuternicire.

— Bună dimineața tuturor! A fost dorința Tai-Pan-ului ca eu să rămân avocatul său personal și de aceea voi da citire ultimului său testament. Veți constata cu ușurare că, în ciuda dispariției sale premature, afacerile lui sunt în bună rânduială, întreprinderea Mackintosh-Farquhar fiind lăsată pe mâini bune. Conștient de dificultățile perioadei pe care o traversăm Tai-Pan-ul s-a străduit să-și ia toate măsurile de precauție.

Vicky nu se aștepta la cine știe ce surpriză, așa încât începu să rătăcească cu gândurile la Steven Wong, la incandescenta amintire a picnicului de la Shek-O, la masajele lui Mary și în final la durerile ei de cap care aproape că dispăruseră. Vedea parcă aievea chipul lui Steven cu zâmbetul lui cuceritor și imaginea acestuia era atât de vie, încât uneori un vag surâs îi flutura pe buze. Nu mai cunoscuse până acum un bărbat în compania căruia să se simtă atât de degajată.

El îi anticipa în orice moment dispoziția sufletească, deși Vicky se deprinsese să-și apere intimitatea. Era asemenea unui cal troian, gândea ea cu un surâs tainic, căruia îi permitea să pătrundă în interiorul fortăreței ei.

George Ng începu să răsfoiască hârtiile din fața lui.

— Dați-mi voie să citesc ultimele dispoziții ale lui Duncan Mackintosh, Tai-Pan-ul întreprinderilor Mackintosh-Farquhar: „Nepoatelor mele Millicent și Melissa, mamei lor Fiona Mackintosh le las partea cuvenită primului meu născut Hugo și beneficiile respective, dar nu și controlul asupra părții respective, aceasta rămânând în mâinile executorului meu testamentar.

Vicky o privi pe mama ei care arăta mai curând a stafie machiată exagerat, cu prea mult ruj pe pomeții obrajilor și cu cearcăne vinețiii sub ochi; Sally privea plictisită. „Fiona și fetele rămân în grija noului Tai-Pan… Fiului fostei mele soții, Peter Mackintosh…

— Cum?

Peter, Mary și Vicky se ridicară toți deodată.

— Ce spune? Stai puțin, unchiule Ng, ce spune el acolo?

— Îmi pare rău, Peter, răspunse avocatul, el nu era tatăl tău.

— Dar cine este? Peter se întoarse perplex spre mama lui. Mary rămase cu gura căscată în formă de „O” perfect, privindu-l buimăcită pe Peter.

— Ticălosul, afurisit răzbunător! Sally țâșni de pe scaunul ei și furia ei crispă frumoasa ei față împietrită. Cu bărbia ridicată și semeață arăta cu zece ani mai tânără.

— Cine este, mamă?

— Nu te necăji, Peter. O bună parte a MacF din testamentul lui blestemat este încă a mea. Îmi voi întocmi și eu testamentul și atunci nu-ți va mai trebui nimic de la el.

— Dar mamă, cine este?

— Nu-i nimic, zise ea, iar Vicky își dădu seama că mama ei își spusese ultimul ei cuvânt în legătură cu acest subiect.

— Nu te necăji, îl asigură Vicky pe Peter. Asta nu schimbă cu nimic lucrurile; era consternată de cruzimea tatălui ei. De fiecare dată când era tentată să afirme că, în sfârșit, îl cunoaște bine, apărea un nou și groaznic secret. O privi pieziș pe Mary Lee, al cărei chip exprima deopotrivă derută și mânie.

— Îl vom contesta, strigă Mary. Îl vom ataca!

Asta era tot ce le lipsea – un scandalos proces de succesiune în această perioadă tulbure. Multe întreprinderi chinezești s-au stins lent în vreme ce moștenitorii lor își disputau drepturile prin tribunale. Brusc, Vicky înțelese rațiunea deciziei adoptate de tatăl său. Peter avea să plătească pe vecie, dar în acest fel Duncan Mackintosh eliminase definitiv amenințarea ce ar fi planat asupra MacF din partea clanului Lee. La urma urmei era o decizie de afaceri și totodată un dar făcut ei. În această situație nu mai avea de luptat cu fratele său pentru conducerea MacF.

— Dacă-mi permiteți să continui, spuse avocatul și își drese glasul: „Lui Peter Mackintosh îi las o rentă anuală egală cu salariul său actual la firmă, care va crește progresiv în funcție de rata inflației și eforturile pe care le va depune…”

Deci mama ei avusese o legătură extraconjugală din care rezultase Peter și acesta era motivul pentru care, în disperare de cauză, se apucase de băutură.

Era uluitor modul în care părinții ei își ascunseseră nefericirea conjugală. Cât de mult îi va afecta pe ea și pe Peter acest lucru? Doar Hugo fusese la școală, departe de casă, rămăsese nealterat și normal. În acel moment

jură în sinea ei că va face tot ce-i va sta în putință ca să crească copii fericiți. Analiză imediat legământul ca pe o problemă de afaceri și își dădu seama că mersese prea departe, anticipând educația unor copii pe care încă nici nu-i avea. Oricum, se va gândi de două ori înainte să acționeze și se va strădui să mediteze mai profund asupra impactului pe care l-ar putea avea modul ei de viață asupra traiului copiilor. Dacă exista vreun element de fantezie în acest legământ, el avea să fie transpus în realitate. Dacă nu va avea propriii copii, va recurge la adopțiune, dar, oricum jurase că își va asuma răspunderea pentru viitorul acestor ființe neajutorate.

George Ng așteptă stingerea primelor emoții și continuă lectura testamentului: „Controlul întreprinderilor Mackintosh-Farquhar și toate bunurile – exceptând anumite cadouri destinate servitorilor loiali mie și fostei mele soții – le revin copiilor mei rămași în viață."

Vicky aruncă din nou priviri furioase, dar Peter și mama ei erau încă sub imperiul primului șoc și nu-l înregistrară pe cel de-al doilea. „Cadourile, continuă Ng pe un ton binevoitor, sunt generoase, dar

netransmisibile”. Le voi înșira mai târziu. În sfârșit, Duncan Mackintosh încheie: „Executorul meu testamentar îmi va îndeplini aceste ultime dorințe: aceasta este fiica mea cea mai mare, Victoria”.

— Tatăl tău a mai anexat o notă, Victoria, în care afirmă: „După 157 de ani, creierul Vajnicei și Atotputernicei îl va constitui o femeie. Este rândul tău, Maiestate!”

Ng se ridică și înmână testamentul lui Vicky cu tot ceremonialul.

— A fost scris de mână în sediul MacF. Felicitări! Dacă îți pot fi de vreun folos, Tai-Pan, îți stau la dispoziție.

— Când l-a scris? întrebă ea pe un ton dur.

— În ajunul Anului Nou, zise Ng, arătându-i data și semnătura.

— Este pe deplin valabil?

— Șeful Executiv al Hong Kong-ului și secretarul său au fost martori, răspunse George sec. Trebuia să fie cât mai solid întocmit pentru a nu putea fi atacat în vreun tribunal britanic sau chinez.

— Aș dori să stăm de vorbă, îi spuse Vicky, privind drept în ochii lui cafenii deschis. Acesta părea pe deplin satisfăcut.

— Am și rezervat o masă la *Eagle's Nest,* folosind denumirea britanică a restaurantului.

În spatele ei se auzea vocea stridentă a mamei ei.

— Eu voi întârzia, îi spuse Vicky, mai întâi trebuie să stau de vorbă cu fratele meu.

— Refuz să mai scot o vorbă în biroul avocatului, spuse Sally Mackintosh indignată. Vă invit pe toți la masă pe vas.

— E o idee excelentă, spuse Vicky. Fiona ia-ți fetele și pe Mary și luați-o înainte împreună cu mama. Peter și cu mine o să vă ajungem din urmă.

— Vin și eu cu tine și cu Peter, spuse Mary înțepată, și toți se îndreptară către ușă. Vicky o trase pe Mary deoparte.

— Ascultă Mary, trebuie să vorbesc neapărat cu Peter. Între patru ochi. Sunt foarte amărâtă, iar el cu atât mai mult.

— Să nu-ți închipui că-l poți convinge să accepte porcăria asta.

— Departe de mine gândul ăsta. Am probleme mult mai serioase pe cap, dar ca soră vreau să fiu alături de el într-un asemenea moment. Cred că are nevoie de mine.

— Mă voi ocupa eu de el, spuse Mary cu aroganță.

— Ascultă, Mary, Peter este un alt om de când a murit tata și nu vreau ca acest lucru să-i zdruncine echilibrul interior. Te rog, lasă-mă o jumătate de oră cu el. Nu va renunța la nimic, îți promit; ți-l voi restitui după o jumătate de oră.

— Nu, spuse Mary categoric.

Vicky o privi fix în ochi timp de o secundă.

— Ai auzit testamentul. Să nu-ți închipui că îl poți ataca așa cum ai amenințat. Tot ce încerc eu să fac acum este să diminuez răul ce i s-a făcut lui Peter. Vreau ca tu și Peter să lucrați pentru întreprinderea mea, dar testamentul îmi dă și dreptul să vă concediez pe amândoi. Nu mă forțați.

Spre surprinderea ei, prietena lui Peter capitulă imediat.

— Iartă-mă, Vicky, sunt prea mâhnită și știu că n-am dreptul să stau între frate și soră. Iartă-mă.

Îl găsi pe Peter stând cu spatele la o fereastră din holul clădirii în care se afla biroul lui George Ng.

— Peter, în primul rând, vreau să-ți spun că am nevoie de tine să lucrezi pentru întreprindere; la fel și de Mary, așa încât, hai

să pornim de la premisa că nu s-a schimbat nimic între noi. Vrei?

— Desigur.

— După părerea mea, tati n-a spus adevărul.

— Mama n-a susținut că ar fi mințit.

— Cred că mama s-a simțit jignită.

— Vicky, te rog, măcar tu să nu mă minți din dorința de a mă consola. Puțin îmi pasă, înțelegi?

Vicky îl ascultă calmă și îl prinse de braț, dar el se smuci.

— Ce pot face pentru tine, Peter?

— Asta nu intră în atribuțiile tale. Faptul că te-a făcut Tai-Pan nu înseamnă că ai devenit și tu rea; el a dat dovadă de răutate.

— Nu pot crede că a făcut așa ceva.

— Crezi că mama o să-mi mărturisească vreodată cine a fost tatăl meu?

— Nu cred…, dar dacă-mi va spune mie, ca de la femeie la femeie, promit că n-o să-ți ascund adevărul.

— Asta e cea mai bună veste pe care am auzit-o azi. Oh, Doamne! Nu-mi vine să cred…

— Știi, Peter, tocmai spuneam zilele trecute cuiva că prin moartea lui, parcă ne-am eliberat.

— Eu sunt de două ori liber, râse Peter cu amărăciune.

— Pot conta pe tine?

— Pentru ce?

— Contez cu adevărat pe tine și pe Mary. Vreau să ne extindem în Taiwan și provincia Fukien. Trebuie să refacem legăturile cu China. Crezi că vei putea, sau vrei să-ți iei puțin răgaz, deși, sinceră să fiu, acum am nevoie de voi.

Peter respiră adânc, se întoarse spre fereastră și privi la freamătul străzii. Când fu în stare să vorbească, Vicky descoperi că acesta avea și alte probleme, în afară de cea legată de testamentul tatălui ei.

— Te bazezi pe Mary?

— Pe tine și pe ea, pe amândoi; sunteți parteneri efectivi la birou. Ce s-a întâmplat?

— Nu știu cum să încep.

— Cu începutul.

— Mary este cât se poate de chinezoaică. Ea exagerează din dorința de a face altora pe plac și promite lucruri peste puterile ei.

— Ca de pildă? întrebă Vicky și Peter ezită. Hai, spune, îl încurajă ea.

— Ei bine… vezi, aici în Hong Kong sunt mulți Lee și încă și mai mulți dincolo de Nan-Yang. Vicky îl asculta cu atenție, aprobându-l

din cap. Sud-estul Asiei era împânzit de numele Lee, acesta fiind unul dintre cele mai răspândite în sudul Chinei, mai cu seamă ca varietate a pronunției: Lee, Lie, Li. Nu toți sunt bogați și puternici, la fel cum nu toți veteranii komintangiști aveau neapărat gradul de general. Astfel, ramura familiei lui Mary nu era chiar atât de puternică pe cât se credea. Ai fost vreodată la Mong-Kok?

Vicky răspunse afirmativ. Suburbiile Mong Kok din nordul Kowloon-ului erau cea mai aglomerată zonă de pe suprafața pământului, cu o populație chineză extrem de densă.

— Ei încă mai arborează steagul lui Chiang Kai-shek pe jumătate de catarg, un adevărat bastion al aripii drepte a proletariatului. Cu toate acestea, sunt niște pârliți de refugiați care trudesc din greu.

— De aici provine și Mary?

— Poate, nici eu nu știu prea bine. Ea e… știu că n-ai să mă crezi, dar ea parcă trăiește într-o lume de fantasme. Această fațadă – și nu cred că este numai fațadă – ascunde multe… te face să crezi…

— Dar vorbește atât de frumos, atât de ales, este una dintre puținele femei care ar putea rivaliza cu Vivian Loh.

— Dar nu totul la ea e fantezie. Am aflat că a studiat la universitatea din Hong Kong și se pare că a fost foarte bună, dar…

— Nu cred că te înțeleg prea bine.

— Ceea ce vreau să-ți spun e că nu știu unde s-a născut logodnica mea sau cine sunt adevărații ei părinți. Știu că există o liotă de unchi, mătuși și bunici, dar de fapt nu i-am cunoscut niciodată părinții.

— Te miră?

— Nu chiar. Chinezii sunt atât de răspândiți, e ceva normal. Dar ceea ce mă miră este că o dată îmi spune că părinții ei trăiesc la Los Angeles, altădată că sunt stabiliți la Seattle și într-o altă zi la Sydney. Cred că, în definitiv, nici nu prea contează. Ea se consideră o femeie de afaceri pricepută.

— Sigur că este.

— Și foarte ambițioasă.

— Peter, te iubește?

— Se află mereu alături de mine când am cea mai mare nevoie de ea, și Peter începu să bolborosească ceva nedeslușit.

— Dar asta sună destul de bine pentru un bărbat, nu-i așa? Vicky îi luă mâna într-ale sale; el tremura, dar la atingerea ei se calmă.

— Crezi?

— Da, așa cred.

— Desigur, și poate când ne vom duce în Taiwan și provincia Fukien vom descoperi o rețea mai modestă decât ne-am aștepta.

— Ne vom constitui propria noastră rețea. Sper că acolo ea nu are dușmani.

— Oh, nu, dar acolo ei nu o prea știu în calitate de „vechi prieten".

— Ascultă, îmi pare bine că mi-ai spus toate astea, Peter. N-aș vrea să avansez nici un fel de presupuneri, dar cred că nu e cazul să te îngrijorezi prea mult din cauza asta, chiar dacă privești problema la rece. La urma urmei, ea este logodită cu fiul unui Tai-Pan britanic. Am primit rapoarte foarte bine întocmite, concise, telefoane clare și am constatat că-i merge mintea foarte bine… Te-ai gândit să aveți copii când vă veți căsători?

— Ea spune că nu poate avea.

— Când ai aflat asta?

— Mai de mult.

— Oh, Peter, îmi pare rău.

— Da, dar aici e necazul: într-o zi am găsit la ea un prezervativ.

— Oh! Vicky îl cuprinse pe după umeri; el tremura din nou. Mă întreb acum cât de profundă e această lume de fantasme în care pare că trăiește.

— Nu mai știu, nu știu nimic.

Vicky ezită să-i răspundă sau să mai facă vreun comentariu. Aici se mai ridica o problemă, dar îi displăcea să-l mai amărască în plus pe Peter. La urma urmei, Mary ocupa cu Peter un loc foarte aproape de miezul problemelor în MacF. Existau puține secrete în cadrul executivului, în afară de acela pe care Vicky îl păstra în profunzimea sufletului său.

— Unde ai găsit prezervativul, Peter?

— În poșeta ei.

— Oh, Peter, îmi pare foarte rău.

— O iubesc atât de mult, dar nu știu dacă mai pot suporta și asta.

— Ai discutat cu ea?

— Încă nu, admise Peter.

— Pot să-ți dau un sfat în calitate de soră?

— Doamne, sigur că vreau.

— Să nu discuți nimic cu ea până nu-ți faci un plan.

Eagle Nest era un superb restaurant chinezesc în incinta hotelului american *Hilton.* Unchiul Ng aștepta la o masă lângă fereastră când își făcu apariția Vicky. Din cauza luminii orbitoare de afară se așeză cu spatele la fereastră.

El se ridică surâzând, vădit satisfăcut de rolul de director de scenă în care se desfășura drama regizată de tatăl ei.

— Sper că nu te deranjează că n-am vrut să purtăm discuția la clubul meu.

— Nu văd cine ar avea ceva împotriva dumitale, unchiule… Ce naiba ne-a făcut tata?

— Bei ceva? o întrebă Ng, ocolind răspunsul.

— Pellegrino.

— Și ceai verde, spuse el chelnerului.

— Mă întrebam ce a fost în capul lui când a făcut asta? reluă Vicky ideea.

— Scuză-mă o clipă până dau comanda. Se angajă într-o discuție în cantoneză cu șeful de sală, în legătură cu aperitivele, apoi se întoarse către Vicky. La care parte din testament te referi?

— La naiba, știi prea bine la ce parte mă refer; în afară de cazul în care n-ai de gând să declari în fața tribunalului că testamentul tatălui meu mai cuprinde și o anexă bătută la mașină.

— Din păcate, nu.

— Copii?

— Da, copii.

Vicky își simțea inima bătând să-i spargă pieptul. Undeva, în Hong Kong, exista un urmaș rezultat din prima legătură a tatălui ei, legătură care pusese în pericol continuarea conviețuirii cu Sally. Era o persoană cunoscută ei sau una străină? Un bastard cu care va fi obligată prin testament să împartă MacF. Putea fi vreun coleg de școală, un prieten sau o persoană total străină…

— Cine este? Noi îl cunoaștem?

— *Ea* încă nu s-a născut.

— Cum? Copilul lui Vivian?

— Da, e încă în faza de embrion, zâmbi unchiul Ng. Mai durează trei sau patru luni. E posibil ca micul bastard să vadă lumina zilei cu ocazia *Răsturnării.*

— Oh, la dracu… stai! De unde știi că este o *ea?*

— Prin amniocenteză.

Vicky începu să se agite în scaunul ei. Elegantul restaurant să legăna în fața ochilor ei.

— Sigur că este al lui, zâmbi Ng cu indulgență. Vicky pufni furioasă, apoi înghiți puțină apă gazoasă. Eu am mai puține motive decât tine să o simpatizez, draga mea, dar Vivian e o fată de modă veche. Nu există nici o șansă să nu fie al lui.

— Ești sigur de teste?

— Absolut sigur. Bineînțeles, putem cere teste suplimentare, dar asta nu ar fi o cale prea amabilă de a stabili o relație cu ea.

— Relația noastră, vrei să spui. Ea va avea pretenția să-mi devină parteneră, nu-i așa? Cu alte cuvinte, ea tutelează copilul tatălui meu.

— Numai până când mica ta surioară va atinge vârsta majoratului.

— Sora mea? Oh, Dumnezeule mare, desigur.

— Tutorele surorii tale. Vivian este sau va fi mama și tutorele surorii tale vitrege și co-Tai-Pan la Mackintosh-Farquhar. Grație tatălui tău veți fi o familie foarte unită, sau cam așa ceva, sau… deloc.

— Tutore? Va trebui să am de-a face cu ea vreo douăzeci și unu de ani. Doamne! De ce ne-a făcut una ca asta?

George scutură din umeri.

— Probabil că îl preocupa soarta lui Vivian și avea o răspundere față de copil.

— Dar nu trebuia să le dea jumătate din rahatul ăsta de întreprindere, iartă-mi limbajul, unchiule Ng, dar sunt foarte supărată.

— Îți amintești ce spunea mama ta, că orice mișcare pe care o făcea tatăl tău nu era altceva decât o afacere.

— Da, până când a început să-i fileze lampa.

— Nu „i-a filat lampa” niciodată. Pur și simplu s-a îndrăgostit, dar a știut întotdeauna ce face.

— Da, uită-te la mine ce mi-a făcut cu afurisitul ăsta de testament.

— Indiferent dacă-ți place sau nu a fost o hotărâre de afaceri.

— Da, acum văd că nu a avut încredere să mă lase să conduc singură MacF. Mă forțează să-mi iau un afurisit de partener chinez.

George Ng începu să râdă pentru a-și ascunde indignarea și continuă cu calm:

— Timp de 157 de ani, voi ați avut compradori chinezi și nu cred că împreună au făcut o treabă tocmai rea, nu-i așa?

— Îmi pare rău, unchiule, n-am vrut să spun asta.

— Ba da, chiar dacă nu recunoști, în realitate asta ai avut de gând să spui… Bine, bine, nu-i nimic, în fond știu că nu ești rea, Victoria. Ești încă tânără și prea impulsivă uneori, dar ironia soartei a făcut ca tatăl tău

să fie singurul care a intuit că a sosit vremea schimbărilor, dacă MacF vrea să supraviețuiască în – și aici făcu o pauză pentru a-și alege cuvântul potrivit și surâse satisfăcut când îl găsi – noul nostru mediu.

— Nu pot s-o sufăr pe femeia asta și îmi dau seama că nici ea nu mă agreează, spuse Vicky lăsând impresia că nu-i ascultase pledoaria.

— Dar testamentul tatălui tău nu-ți cere să vă iubiți, răspunse el cu ironie, fără să-și ascundă mica lui satisfacție, ci doar să împărțiți compania Mackintosh-Farquhar.

— Nu înainte de nașterea copilului, spuse Vicky scuturându-și viguros capul.

— Te-aș sfătui ca până atunci să cazi la pace cu ea.

— Ea nu vrea pace.

— Nu anticipa, surâse Ng. Ah, uite că ne-au adus mâncarea.

— Permite-mi, unchiule Ng, spuse Vicky mieros, alegând cu bețișoarele și punându-i în farfurie cel mai mare și mai suculent crevete. Unchiul Ng zâmbi ironic. Conform tradiției chinezești, dacă de Anul Nou tratai un angajat ca pe un membru al familiei, oferindu-i tot ce e mai bun, asta însemna că te lipsești de serviciile lui în anul viitor.

— Vrei să-ți ucizi mesagerul?

— Este o hotărâre de afaceri, unchiule, îi explică Vicky, formalizându-se în mod deliberat. Cum aș putea să mai am încredere într-un avocat căruia îi face atâta plăcere nenorocirea mea.

La sfârșitul mesei lor tăcute, el întrebă:

— N-ai vrea să-ți aranjez o întâlnire cu Vivian Loh? Poate mă mai reabilitez în ochii tăi ajutându-te într-un fel.

În ciuda situației dezastruoase, gândurile îi zburau din nou la Steven Wong, dar în loc să o distragă de la problemele sale arzătoare, Steven părea că o ajută să se concentreze asupra esențialului.

— Treci la subiect, unchiule Ng.

— Excelent. Se aplecă spre ea, vrând să se facă mai bine înțeles. Mai întâi trebuie să vezi dacă ești în stare să-i vorbești.

— Da, dar mai e o problemă: am concediat-o și, din câte mi s-a spus a plecat la Toronto, la mama ei.

— Nu cred că definitiv.

— Ar fi fost prea frumos să fie adevărat. Nu are viză canadiană. Știe de testament?

— Cred că tatăl tău i-a dat și ei o copie.

Vicky își aminti de observația lui Vivian: „nu e chiar așa de simplu”. Fără îndoială că știe. Poate dau de Alfred Ching și îl rog pe el să vorbească cu ea.

— O abordare personală ar fi un început excelent. Trebuie să pornești cu dreptul.

— Desigur. Vicky își luă poșeta. Mulțumesc pentru dejun, unchiule Ng, cred că ți-a făcut plăcere…

— Mai rămâi, te rog.

Vicky se așeză din nou pe scaun. Ng părea foarte grav.

— Acum ce mai e? Nu cumva o să-mi spui că în realitate mama e mătușa mea sau cam așa ceva? Ng nu păru că gustă gluma.

— Știi că McGlyn și Kerry au fost scoși la licitație.

— Îi știu de când lumea. I-a cumpărat în sfârșit cineva? McGlyn & Kerry deținea un vechi lanț de firme comerciale axate pe relația Australia încă de la semnarea Declarației Comune. Cine i-a cumpărat?

— Sir John.

— Așa? Dacă nu le-a pus gheara în gât și dacă nu-i poate fura, îi cumpără.

— A investit o groază de bani pentru a-și extinde rețeaua comercială în China. A mai cumpărat câteva întreprinderi chineze mai

mici cu legături excelente în Beijing, Shanghai și Canton în ideea de a crea un trust. Evident, și-a propus să schimbe identitatea firmei McGlyn & Kerry.

— Și ce legătură are asta cu Mackintosh-Farquhar, în afară de faptul că și noi ne extindem în China?

— Sir John vrea să angajeze un director general.

— Așa?

— McGlyn & Kerry sunt hotărâți să devină o întreprindere principală anglo-chineză.

— O întreprindere principală chino-engleză, îl corectă Vicky, cu condiția să găsească directorul competent capabil să facă operația de unificare.

— Exact.

— Dar tot nu înțeleg de ce-mi spui mie toate astea?

— Sir John vrea să știe dacă te-ar interesa postul.

— Ce? Două-Cărări Wong vrea să mă angajeze, pe *mine* să conduc McGlyn & Kerry? George Ng dădu afirmativ din cap.

— Și cu MacF cum rămâne?

— E dispus să-ți facă o ofertă de fuzionare extrem de generoasă. Stupefiată,

Vicky se rezemă de speteaza scaunului.

— Stai puțin, de fapt ce urmărește, unchiule Ng? Vrea ca eu să scot la lumină McGlyn & Kerry sau are de gând să distrugă MacF?

Dar nu era nici una, nici alta. Două-Cărări Wong se temea că tatăl ei deținuse și alte dovezi în afara celor scufundate o dată cu *Mandalay,* pe care, eventual i le lăsase ei în păstrare.

— Nu e omul care să risipească banii pentru distrugerea unei companii rivale. Un conglomerat de întreprinderi ar constitui o forță demnă de luat în seamă.

— Ăsta e sfatul dumitale? întrebă Vicky, presupunând că Două-Cărări Wong îl plătise bine pe fostul comprador al tatălui ei ca să faciliteze uzurparea MacF.

— N-am de dat nici un sfat, se grăbi să răspundă Ng, nu fac decât să-ți transmit mesajul.

— Asta înseamnă mituire, murmură ea.

— Ce-ai spus?

— Am spus că încearcă să mă suprime. În realitate însă, ea știa foarte bine ce urmărește Două-Cărări Wong. Da, ar fi fost foarte satisfăcut la gândul că numele Mackintosh-Farquhar va dispărea o dată cu flamura

britanică. Era, într-adevăr, o încercare de mituire pentru a-i închide gura.

Mai întâi îl trimisese pe fiul său să-i dea târcoale și să tatoneze terenul; acum încerca s-o cumpere oferindu-i un post de director general, dar Vicky nu avea de gând să rămână pasivă, în așteptarea următoarei lui mișcări diabolice. Probele tatălui ei contra lui Două-Cărări Wong puteau foarte bine să stea acolo unde erau; numai simplul gând că deținea o armă care de fapt îl ucisese pe tatăl său, îi făcea rău.

— Vreau să-mi închiriezi o casetă-seif.

— Victoria, dar asta o poate face secretara ta, răspunse Ng, contrariat de schimbarea bruscă a subiectului.

— Aș vrea să-mi închiriezi un seif la cea mai sigură bancă pe care o cunoști și să mi-o facturezi atât prin computer, cât și poștal, și după ce ai făcut acest lucru te rog să-mi trimiți o scrisoare de confirmare. De asemenea, vreau să-mi trimiți scrisorile de confirmare ale băncii prin fax și prin poștă.

— Victoria, dar nu poți avea încredere în fax și bârfele secretarelor. Riști ca acesta să devină cel mai cunoscut seif secret din Asia.

— Atunci te rog să redactezi o scrisoare în numele meu, prin care să te angajezi s-o

deschizi dacă mor.

— N-ai vrea să-l angajăm și pe Raymond Chow să facă un film publicitar? Asta în cazul în care cineva din Colonie n-ar afla de faptul că ai închiriat un seif.

— Fă-o repede și când ești gata, trimite-mi o mașină blindată să ridice niște pachete.

— Ce conțin pachetele?

— Un secret.

— Ascuns în cel mai renumit seif din Colonie?

— Sper că ai înțeles mesajul, domnule consilier Ng. De fapt, ar fi trebuit să închiriezi mai multe seifuri la bănci diferite. Ng începu să se scarpine în cap.

— Precum spui, Tai-Pan…

Lasă-l pe Două-Cărări Wong să-și stoarcă creierii cu conținutul acestor pachete, umplute cu ziare.

— Referitor la cealaltă problemă, ce să-i spun lui Sir John?

— Crezi că e cazul să-i duci un răspuns?

— Dacă dorești, i-aș putea transmite un mesaj din partea ta.

— Atunci spune-i că „tigrii nu cresc câini”.

22

Alfred Ching zbură cu avionul de la Vancouver în cea de-a doua zi a Anului Nou chinezesc, *Hoi Nien,* „Deschiderea Anului Nou", pentru a se întâlni cu Vicky, așa cum promisese, la petrecerea familială organizată la restaurantul părinților lui. Mai întâi se oprise la MacF House, pentru a o pune la curent în legătură cu evoluția proiectului Emigranții-Expatriați. În Canada el îi abordase pe agenții specializați în recrutarea personalului chinez calificat și avusese discuții cu grupările de afaceriști din Vancouver și Toronto. Vicky inventariase noi apartamente disponibile, care aveau să fie date în folosință de Departamentul de Construcții MacF, în timp util. Au dat mâna ca parteneri și au pornit la petrecere.

Grădina Orhideelor era înțesată cu clienți, însă în sala principală, câteva mese rotunde enorme fuseseră rezervate familiei Ching. Cu ani în urmă, Vicky mai luase masa aici cu o serie de veri, surori vitrege, unchi și bătrâni venerabili, dar în tot acest răstimp aranjamentul scaunelor se schimbase prea puțin, în ciuda faptului că Alfred se întorcea

acasă încununat cu laurii bogăției. Ei se așezară acolo unde mai stătuseră și altădată, printre cei de seama lor, urmăriți de privirile curioase ațintite, mai puțin asupra părului ei blond care, ca și în trecut, le era indiferent, cât mai ales asupra lui Alfred, al cărui succes le trezea cel mai înalt respect.

Așa cum afirmaseră și părinții lui în interviul acordat reporterului TV, viața merge înainte, poate mai bună, poate mai sigură, dar nici o schimbare nu durează o veșnicie, iar familia și clanul sunt mult mai importante decât un succes de moment. Alfred părea nepăsător la toate acestea, puțin distrat sau poate obosit din cauza decalajului de fus orar.

Uneori, când Vicky observa privirea insistentă a unui membru al familiei, se străduia să ghicească ce se ascunde îndărătul acelor ochi insondabili, întrebându-se totodată dacă îi blamează pe britanici pentru că îi abandonaseră Chinei comuniste de unde fugiseră. Probabil că erau foarte speriați la gândul *Răsturnării,* dar asta nu-i împiedica să petreacă laolaltă, și Vicky aproape că încercă un sentiment de invidie față de unitatea familiei Ching.

Noaptea trecută ea o luase pe Fiona și pe fete la banchetul tradițional de Anul Nou, la

hotelul „Mandarin”. Chip plecase în Filipine pentru a-și cumpăra o goeletă relativ ieftină, în speranța că se va retrage undeva în străinătate, iar Peter petrecea cu clanul Lee. Nefiind nici un bărbat la masa lor, aceasta se transformă într-o reuniune de familie iar când Melissa întrebă unde vor petrece viitorul An Nou chinezesc, nici Vicky și nici Fiona nu fuseseră în stare să-i dea un răspuns.

Din punctul de vedere al lui Vicky, cel mai neplăcut aspect al acelei seri mohorâte era faptul că mama le ceruse să vină mai întâi la ea pe vas, la un pahar, căci după aceea, mai mult ca sigur că se vor întrista atât de tare, încât nu le va mai arde să iasă la un restaurant. Vicky stătuse cu ea un timp, dar după câteva pahare biata Sally ațipi murmurând că totul era pierdut.

Prin contrast, familia Ching era numeroasă și plină de viață. Restaurantul lor fusese împodobit festiv cu lampioane și felinare roșii. Cete de copii se zbenguiau sub privirile zâmbitoare și afectuoase ale adulților care îi îmbiau cu mostre din fiecare preparat nou. Prin fereastră, Vicky auzea pocnitorile trase pe stradă, în vreme ce în interior lumea deborda de veselie, adresându-și urarea tradițională *Kung Hay Fat Choi!*

— Îți place sau nu-ți place? strigă Alfred pe deasupra vacarmului general.

— Da, îmi place, îi răspunse Vicky pe același ton, simțindu-se cu adevărat bine, deși un gând fugar tot îi mai zbura către Steven. Grozave preparate, spune-i mamei tale să-mi trimită în portbagaj câte puțin din cele mai gustoase bucate ale casei. Meniul era prezentat sub denumiri sofisticate, alese special cu ocazia sărbătorilor. Astfel, găina era supranumită „phoenix", scoicile „splendoare", ciupercile „ocazie rară".

— *Kung Hay Fat Choi!* Îți doresc să devii bogată, Vicky.

— Și tu la fel, Alfred. Avem toate șansele dacă ne ținem de proiectul Emigranții-Expatriați.

— Mă tem că trebuie să te conduc devreme acasă. Plec la New York.

— Dar de-abia ai venit de acolo, spuse ea dezamăgită. Alungându-l pe Steven din minte pentru moment, ea se bucura din plin de compania lui Alfred. Era cât pe-aci să te iert că m-ai abandonat la spital.

— Îmi pare nespus de rău, dar am o întâlnire programată cu câțiva bancheri.

Vicky își dădu imediat seama ce tur de forță făcuse Alfred.

— Alfred?

— Ce?

— Ai venit azi după-amiază de la Vancouver și acum pleci la New York?

— Exact, via Londra.

— Și de ce n-ai zburat de la Vancouver la New York?

— Pentru că aveam întâlnire cu tine.

— Faci ocolul lumii în treizeci de ore pentru o întâlnire?

— Nu e o întâlnire oarecare, spuse Alfred pe un ton insinuant.

Vicky se simți copleșită. Era o surpriză la care nu s-ar fi așteptat, își zise ea, și în clipa următoare își reproșă că fusese pe punctul să contramandeze întâlnirea lor în favoarea lui Steven.

— Bine, trebuie să fii obosit. Mergem?

Își luară rămas bun de la părinții lui Alfred și de la bătrânii familiei Ching, strecurându-se prin gloata veselă care mișuna pe străzi până la feribotul *Star*. Pentru a scăpa de zgomotul asurzitor al pocnitorilor se văzură nevoiți s-o ia la fugă pe anumite porțiuni. Familii întregi forfoteau în lumina neonului, iar copiii se zbenguiau sărind gălăgioși peste mormanele de pocnitori arse. Alfred îi cumpără un buchețel de flori

artificiale cu panglici colorate pe care îl aruncă în flăcări ca ofrandă aducătoare de noroc în Noul An.

— Un An Nou fericit al Boului!

— Aș dori ca 1997 să fie un an aducător de siguranță și speranță, mai bun decât cel al Boului, ca de pildă Anul Dragonului.

— Anul Dragonului se termină de obicei dezastruos: cutremure, grindină, invazie de lăcuste.

— Revoluții.

— Războaie civile.

Când ajunseră la feribot admirară imaginea orașului oglindită în apă. Într-un târziu, Alfred o cuprinse într-o îmbrățișare tandră. Vântul era rece și ea se ghemui la pieptul lui, încântată de căldura pe care o emana corpul lui. El știuse întotdeauna cum, unde și când să se apropie de ea. Era tentată să-i atingă cu buzele pielea gâtului sau să-l cuprindă cu brațele, așa cum obișnuia cu ani în urmă. Se opri însă, fiind conștientă că n-ar fi cinstit să-l stârnească. Dar Alfred păru că-i ghicește gândul fiindcă în clipa următoare mâna lui începu să-i exploreze cu gingășie pielea ce se oferea supusă mângâierilor. Înăbușindu-și un fior, Vicky se smulse din îmbrățișare.

— Ai întâlnit-o pe Vivian Loh în Canada? întrebă ea în șoaptă.

— Am aflat că este la Toronto.

— Ai intenția să mergi acolo?

— S-ar putea, depinde cât o să stau la New York. Trebuie să reiau discuțiile asupra câtorva probleme legate de proiectul Emigranții-Expatriați.

— N-ai vrea să-mi faci un serviciu și să o contactezi?

Fața lui Alfred se înăspri, lățindu-se într-un rânjet care îi puse în evidență albeața strălucitoare a dinților.

— Drept cine mă iei, Vicky?

— Vreau să-i transmiți dorința mea de a sta puțin de vorbă la întoarcerea ei în Hong Kong.

— Despre ce?

— Știe ea despre ce e vorba, dar vreau să fie o discuție amicală. Alfred, poți face asta pentru mine? Ca de la prieten la prieten. Spune-i…

— Ce să-i spun?

— Că vreau să stau de vorbă.

— Asta sună într-adevăr foarte prietenos. Ce-ar fi să-i pun o piedică.

— Alfred, fii te rog serios. Găsește tu ceva, o formulă cât mai potrivită, astfel ca ea

să înțeleagă.

— … Și pe urmă să-mi pună ea piedică?

— Alfred, pentru numele lui Dumnezeu!

— OK, OK, am să văd dacă n-o să-mi stâlcesc limba în cantoneză.

— Îți rămân recunoscătoare. Îți mulțumesc, Alfred.

La terminalul feribotului găsiră un taxi și porniră mână în mână până când ajunseră la Peak House. El reținu taxiul, o conduse până la ușă și își exprimă regretul de a nu putea accepta invitația ei la un pahar.

— Am petrecut excepțional, m-am simțit formidabil. Data viitoare când vei mai face înconjurul lumii voi fi a ta cu trup și suflet.

O sărută cu afecțiune pe obraz, apoi mai zăbovi puțin cu buzele pe catifeaua gâtului ei, șoptindu-i ceva nedeslușit la ureche, și cuprinsă de o dorință năvalnică, ea era pe punctul să-l roage să ia următorul avion, dar înainte de a trece la fapte, Alfred puse capăt jocului cu un sărut amical pe vârful nasului și se uită îngrijorat la ceas.

— Lăsăm pentru una din zilele următoare, Vicky, cât mai curând… promit!

— Când?

— După ce dau lovitura, sau poate tu… noapte bună. A fost grozav că ne-am putut

întâlni, adăugă el cu un surâs enigmatic.

— Când te întorci acasă?

— Cât mai curând.

— Alfred!

— Cee?

— Pot să-ți spun ceva? Își ascunse fața la pieptul lui pentru a nu fi obligată să-l privească în ochi. Îmi pare sincer rău pentru ce ți-am făcut.

— Ce mi-ai făcut?

— Știi ce vreau să spun… atunci când ți-am dat de înțeles că mă voi căsători cu tine… știi când…, dar Alfred se comportă foarte chinezește și râse pentru a-și ascunde stânjeneala.

— Nu-i nici o problemă, Vicky, vorbesc serios. Mai râse puțin, apoi deveni serios și în sfârșit o privi în ochi. Nu-i nimic, asta a fost demult, s-a terminat.

— Știi că nu trece zi de la Dumnezeu să nu mă simt vinovată că te-am purtat cu vorba atât timp și poate ai crezut că sunt obtuză.

— În nici un caz obtuză, mai degrabă te-ai folosit de această trăsătură pentru a mă ține la distanță. Lucrurile s-au schimbat. Privește-i pe Peter și pe Mary Lee, gândește-te la tatăl tău și Vivian. Sigur că m-a durut, dar poate nu a contat atât de mult asta cât faptul

că am pierdut ceva ce am fi putut avea. Așa s-a întâmplat întotdeauna cu mine. O cuprinse pe după umeri și o sărută pătimaș. Ei, dar uite că suntem încă tineri, doar nu avem optzeci de ani! O s-o scoatem noi la capăt cumva.

— Nu voiam neapărat s-o luăm de la capăt, am vrut doar să știi că mă simt vinovată pentru ce-a fost.

— Atunci, pe curând, zise Alfred aruncându-i o ultimă privire încărcată de semnificații.

Fiona și fetele nu erau în hol și tocmai se pregătea să urce în camera ei când auzi o bătaie în ușa de la intrare. Se grăbi să deschidă, bucuroasă că Alfred se răzgândise să mai plece și preferase să bea cu ea un pahar, când cuprinsă de o vie emoție, îl descoperi în prag pe Steven Wong, surâzător și încărcat cu un braț de flori de cais.

— Steven! Tocmai acum am intrat.

— Știu, am așteptat în stradă în dosul boscheților tăi.

— Cum de ai știut că mă întorc devreme acasă?

— Fiul lui Două-Cărări Wong este atotștiutor.

— Oh, iarăși! Ești cam prea sigur pe tine. Cum de ai știut că Alfred nu va rămâne?

— Cunosc o fată la *Cathay Air;* am sunat-o să întreb dacă Alfred s-a întors la timp pentru întâlnirea voastră și, spre ghinionul meu am aflat că venise; dar fata aceea mi-a spus că Alfred făcuse o nouă rezervare pentru seara această Londra – New York. Le-am pus cap la cap și am așteptat în tufișuri. Vrei să ieșim?

Vicky ezită un moment; pe de-o parte ar fi vrut să iasă cu Steven, dar pe de alta, se simțea vinovată față de Alfred, cu care petrecuse clipe atât de plăcute.

— Unde?

— Te duc la *Canton Club.*

— În fieful Triadei?

— O să le rup gura gangsterilor când o să apar la braț cu o blondă trăsnet.

— Nu sunt sigură că aș vrea să stau în compania unor astfel de indivizi.

— Hei, nu uita că stai deja alături de Cărare-Barată Wong.

— Și crezi că sunt în siguranță?

— Cu cine? Cu mine sau cu ei?

— Cu Triada.

— Nu-ți face griji din cauza lor; cu mine ești în siguranță. Ai putea să-ți pui o blană

din alea mortale.

— Cred că prefer un șal. Mă întorc imediat. Ea se întoarse cu un șal roșu din mătase, murmurând mai mult pentru sine: tata m-ar fi omorât; îi ura pe bandiții ăștia, socotindu-i drojdia societății.

— Tatăl tău era un tip deștept.

Când ajunseră în șosea, Steven fluieră și îndată apăru un Rolls-Royce roșu, cu un șofer chinez mai vârstnic. Aparține tatălui meu, spuse Steven. Mașina purta faimoasa și vanitoasa emblemă a lui Două-Cărări Wong „1997” pe care se spunea că plătise suma de cinci milioane de dolari la o licitație guvernamentală, convins fiind că achiziționase un „număr norocos”. De îndată ce mașina se puse în mișcare, Steven îi oferi o cupă de șampanie.

— Cum de nu ești cu familia la banchetul de *Hoi Nien?*

— Am vreo optzeci și șapte de frați și surori mai mici care activează în Compania World Oceans. Îi spuse acest lucru crezând că Vicky cunoștea câte ceva despre frații și surorile sale vitrege de la nenumăratele neveste ale lui Două-Cărări Wong. Eu sunt singurul vagabond și știu că ei se distrează

mai bine în lipsa mea, după cum și eu mă simt mai bine departe de ei.

— Și tatăl tău ce spune?

— Se descurcă el.

— Știi că mi-a oferit un post, spuse ea la întâmplare, așteptând să vadă reacția lui.

— Nu-l accepta.

— De ce nu?

— N-ai nici un viitor acolo, cu atâta puștime înaintea ta.

Vicky așteptă în zadar un comentariu din partea lui în afara acestui avertisment laconic.

— Nu ți se pare ciudat că mi-a oferit un post?

— Nu, deloc. Mi-am imaginat că are el ceva în vedere când mi-a spus să te urmăresc. Asta face tot timpul – cumpără oameni în dreapta și în stânga. Probabil că speră să înghită MacF, să rețină ce-i place și să arunce restul, inclusiv pe tine.

— Desigur, nu-și imaginează că o să permit asta.

— Nu-i plac rămășițele, resturile. Britanicii se pregătesc de plecare și el se gândește să păstreze ce i se pare că merită.

— *Dar noi nu plecăm!*

Steven privi paharul în zare.

— Hai să facem un pact, Vicky: nu-mi mai vorbi despre afacerile tale și eu n-o să-ți spun nimic despre vasele-cazinou, decât dacă este cu adevărat important pentru tine. În rest, putem aborda orice subiect.

— Ceea ce se întâmplă cu întreprinderea mea este important pentru mine, Steven. Sunt în joc familia mea și tot ce avem.

— Ei, da, știu, dar eu n-am crescut în spiritul eticii profesionale. Aș prefera să nu discut despre babacul meu! Îi turnă șampanie și ciocniră paharele. Nu-mi iese din minte picnicul nostru. Am tot vrut să te sun în cursul acestui *week-end* dar am fost reținut mai tot timpul pe vase și m-am gândit că oricum ai nevoie de odihnă.

Minunându-se pentru a mia oară cât de relaxată se simte în compania lui, îi spuse că și ea a avut aceleași intenții.

— Și eu tânjeam să-ți aud glasul, aveam nevoie de tandrețea ta.

— Să fie adevărat? Se aplecă, o apucă de mână și o sărută cu patimă. Vicky se abandonă plăcerii și amândoi rămaseră tăcuți un timp, în vreme de mașina se apropia de tunelul portului. Vicky de-abia mai auzea pocnitorile și forfota străzii, unde familii întregi hoinăreau cu copiii pe jumătate

adormiți, sau isterizați de zgomotul pocnitorilor și de vâlvătaia ofrandelor aprinse pentru un An Nou norocos.

Galaxia de neon a lui *Golden Mile* de pe Nathan Road se reflecta în luciul capotei Rolls-Royce-ului; șirurile lungi de mașini BMW și Mercedes parcate în apropierea restaurantului scânteiau multicolor. În apropiere de *Canton Club* fluxul de oameni dornici să se alăture voioșiei generale ocazionate de Noul An chinezesc devenea tot mai compact. Șoferul casei Wong, un om îmbătrânit se pare la volan, îi debarcă pe Vicky și pe Steven chiar în fața cordonului de catifea roșie pe care un ușier corpolent îl dădu imediat la o parte. Vicky era atât de absentă, încât nu observă că lui Steven nu i se ceruse să achite taxa de intrare de cincizeci de dolari, pe care o plăteau alți patroni. Din interiorul clubului răzbătea destul de puternic sunetul muzicii, dar când deschiseră ușa fură izbiți de bubuitul ei asurzitor.

Steven o prinse de braț și înaintă cu ea în mulțime, trecând pe lângă barul flancat de fete frumoase, aparent însoțitoarele unor tineri supli, dar cu mușchi impresionanți ce se desenau sub cămășile și pantalonii lor albi,

foarte mulați pe corp. Steven se aplecă la urechea ei simulând că o sărută și îi șopti: luptători *Kung-fu*.

— Cu ce se ocupă?

— Ologesc oamenii. Băieții ăștia sunt foarte pricepuți, atât de isteți încât îți pot zdrobi toți mușchii coloanei vertebrale fără să te omoare. Vicky se cutremură și se gândi la mutra pe care ar fi făcut-o Chip dacă ar surprinde-o aici. În cazul în care numai jumătate din ce auzise despre Triadă era adevărat, aceasta însemna că băieții pe care-i vedea acum încasau cu regularitate bani de la părinții lui Alfred pentru a le asigura protecția restaurantului. Steven se aplecă din nou la urechea ei pentru a-i da explicații suplimentare.

— În ultimii doi ani, din cauza corupției poliției și a iminentei plecări a britanicilor, puterea lor a crescut considerabil. Soarta lor va fi însă pecetluită o dată cu venirea celor din China comunistă. Hai, vino, ringul de dans este sus. Dar acolo muzica bubuia asurzitoare. Vicky constată fără surprindere că Steven era un bun dansator și se simțea vrăjită de grația lui. Treptat el o făcu să simtă muzica și surâse când descoperi acest lucru pe fața ei.

— Hei! Nu-i nimic, e doar un preludiu… Găsiră un bar într-un colț mai liniștit unde se servea șampanie la gheață.

— Steven! îl strigă un individ musculos cu o statură impozantă, un chinez de vreo treizeci de ani, cu părul lung lăsat pe spate, îmbrăcat într-un costum de mătase, pe deasupra căruia atârnau o sumedenie de lanțuri din aur.

La un semn al lui, un barman umplu imediat trei pahare cu coniac. *Kung Hay Fat Choi!* Prietenul lui Steven dădu peste cap coniacul ca pe apă și o privi cu impertinență pe Vicky, dar Steven interveni pentru a curma situația stânjenitoare.

— Tocmai a ieșit din spital, iar medicii i-au interzis să bea. Privirea iscoditoare a chinezului deveni amenințătoare.

— Nu prezinți mie prietena tale? Nu vrei cunosc eu pe ea, Steven?

— Data viitoare, răspunse Steven cu un zâmbet glacial care-l făcu pe chinez să bată în retragere.

— Mai ai și alți prieteni de soiul ăsta? întrebă Vicky cu dezgust.

— Sunt băieți răi, mai ales când se pilesc.

— Colegi? Îi displăcea profund amestecul lui Steven cu astfel de oameni, dar la ce se

putea aștepta de la un individ care conducea cazinourile din Macao iar acum, vestitele cazinouri plutitoare?

— Dar eu nu sunt băiat rău.

— Nu, dar văd că ești prieten cu ei.

— Știi ce mi-au făcut odată, pe când jucam tenis și fusesem selecționat pentru Wimbledon? Mi-au cerut să cedez un meci când toată lumea din Hong Kong pariase serios pe mine. Sunt în stare de orice când spun *NU*.

— Te-au amenințat cumva?

— Să-l amenințe pe fiul lui Două-Cărări Wong? Steven zâmbi și spuse fără prea multă convingere:

— Nu sunt chiar atât de viteji.

— Văd că-ți place să te afișezi cu ei, nu-i așa?

— Asta se întâmpla când eram mai tânăr, admise el. Când mai îmbătrânești puțin, îl vezi în adevărata lumină pe banditul ăla în costum de mătase.

— Și ce este de fapt?

— Un bătăuș plătit care nu are decât un vis – să-și cumpere un BMW.

— Și până la urmă ai cedat meciul?

— Tu ce crezi?

— Nu, spuse ea, deși nu era prea sigură.

— Nu a fost nevoie, deoarece l-am pierdut pe bune. N-am prea făcut carieră de sportiv, dar am rămas eroul acestor flăcăi.

Vicky își roti privirea prin încăpere. Dansatorii erau foarte tineri, mulți dintre ei adolescenți; doar ici-colo se mai zărea câte o masă ocupată de un „veteran” sub treizeci de ani, în smoking de mătase. Vicky se ridică deodată ca electrizată de pe scaunul ei de bar.

— Ce este? întrebă Steven. Avea ochii ațintiți asupra unui individ îndesat și în fracțiunea de secundă pe parcursul căreia lumina îi căzu pe față privirile li se încrucișară. Era Huang, ajutorul lui Ah Chi de pe *Whirlwind.* El se întoarse brusc și se făcu nevăzut în mulțime. Vicky se repezi în urma lui și un nou fascicul de lumină îl surprinse în vreme ce se precipita pe scări în jos. Înainta cu greu, nevrând să-l scape din vedere și în timpul acestei curse bătăușii *Kung-fu* de la bar priveau scena cu un calm imperturbabil. Vicky străbătu foaierul întunecat și nici nu-și dădu seama când ajunse în strada puternic luminată. O mașină cu incrustații cromatice tocmai înscria o curbă înainte de a dispărea în traficul intens.

— Cine era tipul? întrebă Steven, prinzând-o din urmă.

— Unul din membrii echipajului nostru de pe *Whirlwind,* un băiat Tanka pe nume Huang. Credeam că oamenii Tanka rămân în mediul lor.

— Așa era odinioară, acum însă s-au apucat de contrabandă și s-au îmbogățit. Probabil că a prins un tren bun.

— Era un băiat de treabă, deși puțin vorbăreț și cam leneș. Nu mi-l imaginez un bătăuș *Kung-fu.*

— Nu este, dar dacă a făcut rost de o barcă proprie, o închiriază băieților mai descurcăreți.

— Pentru ce? întrebă ea, nefiind sigură că vrea neapărat să afle răspunsul.

— Crezi că vasul lui se întoarce acasă gol? Lasă-l s-o facă acum când încă mai e posibil; 1 iulie bate la ușă și, cine știe, poate îi dă prin cap s-o șteargă în Australia. China comunistă nu se amestecă cu Triada. Roșii din China îi scot afară din Shanghai, iar Triada expulzează China din Hong Kong, doar dacă nu s-o găsi cineva să încheie vreo afurisită de afacere cu Beijingul.

— N-am cum să dau de el, sau poate m-am înșelat. Îl voi întreba pe Ah Chi, băiatul de pe vasul mamei mele. El trebuie să știe.

— Și crezi că-ți va spune? zâmbi Steven. OK! Și acum ce facem? Mai dansăm?

— Regret, Steven, sunt puțin obosită. Steven o cuprinse pe după umeri și făcu un semn în direcția Rolls-Royce-ului tatălui său. În timp ce urcau în mașină, blițul unui aparat de fotografiat surprinse chipul lui Vicky; ea încercă să se ferească, însă era prea târziu.

— Oh, Doamne, Steven, nu am nevoie de publicitate la *Canton Club*.

— Urcă în mașină, mă întorc imediat.

Steven se năpusti asupra fotoreporterului și se întoarse într-un minut. Dă-i drumul, ordonă el șoferului, și îi puse în poală filmul voalat.

— Cum ai reușit?

— I-am promis fotografia mea în exclusivitate în orice poziție dorește el, rânji Steven satisfăcut.

— Mulțumesc, apreciez mult gestul tău. Nu vreau ca un Tai-Pan britanic să fie văzut printre gangsteri.

— Cel puțin nu în ziare. O sărută și îi dădu o cupă de șampanie rece. Ai de gând să mă inviți la tine?

— Nu pot acum; e toată lumea acasă – cumnata, nepoatele mele, plus servitorii… De ce nu mă inviți tu la tine?

— Nu pot. Babacul este acolo.

— În mașină?

— N-ar fi pentru prima oară. Ce spui de un pahar la *Regent?*

— Nu știu dacă vreau să mă afișez în holul hotelului *Regent* cu un play-boy, care pe deasupra mai este și eroul gangsterilor.

— Atunci sus, îi spuse el, sărutând-o din nou.

— Este Anul Nou chinezesc, îi șopti ea, și pariez că n-ai să găsești o cameră de hotel în toată Colonia.

— Avem rezervare.

— Nu știam că un play-boy anticipează chiar totul.

— Am reținut o cameră toată săptămâna în speranța că-mi va surâde norocul.

Vicky se cuibări din nou la pieptul lui, oferindu-i buzele. Brusc, îi apăru în fața ochilor imaginea lui Alfred, peste care se suprapuse cea a tatălui ei, cu fața încruntată, dezaprobatoare. Ea se strădui să le îndepărteze pentru că Steven era nou, proaspăt, al ei în întregime și putea face cu el ce poftea.

23

În decursul călătoriilor sale prin China, Vivian descoperise de fiecare dată câte un concitadin. Așa se întâmplă și acum, pe Nanjing Road unde zări un individ ce-și croia cu greu drum, vizibil enervat de încetineala mersului celor din Shanghai. Păși cu umerii ușor înclinați pentru a înainta mai ușor prin puzderia de traficanți de valută de pe piața neagră aruncând priviri fugare, dar totodată circumspecte în toate direcțiile și uitându-se din când în când la ceasul brățară. În contrast cu el, oamenii sărmani de pe Continent se îngrămădeau pe străzi asemenea unei turme de oi cu capetele în pământ, resemnați la gândul că nimic interesant nu li se putea întâmpla. Acesta era Shanghaiul!

— Vivian! Hei, Vivian Loh!

Vivian stătea la o masă într-o cafenea, însă hongkonghezul a cărui față nu o văzuse decât pe jumătate se și îndrepta spre ea.

— Vivian!

— Alfred Ching! Ce faci?

— M-am gândit că numai tu puteai fi. Arăți prea bine pentru spelunca asta. Se salutară și mai schimbară câteva cuvinte în

dialect cantonez, ceea ce atrase imediat un grup de gură-cască.

— Tu chiar crezi în oamenii ăștia? o întrebă Alfred privindu-i compătimitor. Cred că dacă ai încerca să faci ceva în orașul ăsta, ți-ai atrage imediat sute de adepți. Ce lume amărâtă! Fără lucru, fără bani! Tu ce faci aici?

Vivian nu-i putea spune lui Alfred că numai cu câteva minute înainte băgase spaima într-o femeie silind-o să-i promită că îi va face legătura cu secretara personală a lui Tang, liderul de partid, așa că inventă un răspuns cât mai plauzibil.

— Încerc să reactualizez contractele cu *Golden Air*. Dar tu?

Fața lui Alfred se posomorî pentru o secundă ca și cum și-ar fi adus aminte brusc că și el ascundea un secret, dar fiindcă nu aceasta era firea lui, după o ușoară ezitare, îi spuse lui Vivian ceea ce părea a fi adevărat, fiind totuși foarte departe de motivul real al venirii sale la Shanghai:

— Sunt în tratative cu niște investitori, îi mărturisi el, și mai privi o dată în jur. Afară, pe trotuar, un om ghemuit vindea unelte de gravat sticla, făcând pe loc demonstrații, în jurul lui se adunaseră alți gură-cască, curioși

să vadă dacă se găsea vreun cumpărător. Mai departe, o bătrână aplecată peste un grătar cu cărbuni, improvizat dintr-o găleată veche, cocea cartofi pe care-i oferea trecătorilor, ca pe o delicatesă rară.

— Aici?

— Nu râde, vorbesc serios. Am găsit câteva companii de stat dornice să intre în combinație. Au mușcat momeala când le-am dat asigurări că vor avea spații preferențiale pentru birouri, dacă investesc în Turn. Multe dintre ele speră să deschidă filiale în Hong Kong.

Vivian îl asculta politicos, deși cu greu își imagina în ce fel putea el scoate ceva bani din Shanghai. Pe de altă parte, Alfred Ching se dovedise a fi un om de acțiune ale cărui proiecte purtau într-o oarecare măsură pecetea extravaganței.

— Sigur că nu strică să-ți mai faci câțiva „prieteni vechi”, spuse ea, dar n-ai încheiat deja tranzacția cu Cathay Tower?

— Acum urmează poanta.

Se întrebă în treacăt dacă nu cumva Alfred dăduse de bucluc, sperând din toată inima să nu fie așa. Acțiunile imobiliare ar scădea dramatic în Hong Kong dacă el ar da faliment. Alfred își privi din nou ceasul său

Rolex și o întrebă dacă n-are nimic împotriva unei invitații la o cafea. Întrucât încheiase discuția și persoana de legătură cu Tang dispăruse, Vivian acceptă. În Shanghai se mai aflau încă o serie de relicve ale timpurilor coloniale. Cafeaua era excelentă, iar prăjiturile delicioase. Dacă n-ar fi fost clienții care mâncau cu bețișoare, localul ar fi putut fi întâlnit la Viena. Alfred comandă un tort cu lămâie, iar Vivian manifestă o poftă subită pentru un tort de ciocolată.

— Ce coincidență grozavă! Am încercat să dau de tine în Toronto, dar tot ce mi-a putut spune mama ta era că plecaseși probabil înapoi la Hong Kong.

— M-ai căutat?

— Venisem cu un mesaj pentru tine.

— Oh, cred că ghicesc despre cine este vorba.

— Să știi că nu e așa de rea precum crezi.

— Știu doar că sunteți prieteni vechi.

— E o femeie remarcabilă, cu toate că în acest ultim an a avut mult de suferit.

— Nici eu n-am fost scutită de necazuri.

— Îmi pare rău, n-am vrut să ating o coardă sensibilă, dar poate că tu ești mai în măsură să înțelegi cum stau lucrurile. În timp ce vorbeau despre Vicky, glasul lui vibra de

emoție și Vivian aprecie seriozitatea simțămintelor lui. În spatele acestei aparențe de om sigur pe sine, realizat prin tenacitate și forțe proprii, se ascundea o ființă deosebită, capabilă de cele mai trainice sentimente. Acest strălucit bărbat, vesel și ambițios care putea avea la picioarele sale orice femeie din Hong Kong căzuse în mrejele Victoriei Mackintosh, o ființă frivolă care nu se ridica la înălțimea lui.

— Și care e mesajul? întrebă ea ascunzându-și un surâs. Dacă ea mai învățase câte ceva în ultimii patru ani, unul dintre acestea era și faptul că dragostea avea fațete foarte ciudate.

— Încearcă să revină la normal și de aceea ar vrea să stea de vorbă cu tine. Are de gând să-ți propună să te întorci la întreprindere.

— De ce?

— E destul de isteață să-și dea seama că nu poate conduce singură.

— Las-o baltă, Alfred.

— Poate exagerez puțin, admise el. Hai să zicem că Vicky are nevoie de ajutorul tău.

— Victoria Mackintosh nu are nevoie de nimeni, sau cel puțin așa crede ea.

— Tu nu o înțelegi. Vicky este…

— Cred că ești îndrăgostit de ea, îi tăie vorba Vivian, sau poate că nu te pricepi să apreciezi caracterul uman. Eu te cunosc prea puțin, deși dacă e să judecăm după reputația ta, de obicei lași impresia unui om cu scaun la cap.

Vivian privi semnificativ la ceas, hotărâtă să-l lase în plata Domnului. De fapt, îi păsa prea puțin ce gândea el despre Victoria Mackintosh, și dacă era cu adevărat îndrăgostit de ea nu-i rămânea decât să se roage lui Dumnezeu să-l aibă în paza Lui.

Iritat, Alfred înfipse bețișoarele în tort, apoi le puse repede jos.

— E o femeie singură, dar are un fond bun și e generoasă. Păcătuiește prin faptul că nu știe să-și apropie oamenii și este impulsivă, dar asemenea porniri izvorăsc din dorința de a masca această singurătate.

— Este arogantă și vrea să-i domine pe toți ceilalți ca…

— Ca tatăl ei, completă Alfred.

— Nu, el nu era așa, se grăbi Vivian să-l contrazică. Nu, tu nu știi, Duncan era… și Vivian privi în gol simțind că o podidesc lacrimile.

— Cred că noi doi avem ceva în comun, spuse Alfred, adresându-i un surâs.

Pe la sfârșitul lui martie, cu mai puțin de patru luni înaintea Răsturnării, Colonia fu cuprinsă de un val de melancolie. Muzica americană country și în general șlagărele occidentale pentru care Hong Kong-ul manifestase predilecție dintotdeauna au urcat din nou în topul popularității. Muzica tradițională scoțiană care aducea alinare nevricoșilor expatriați îi farmecă acum pe chinezi, trezind un puternic ecou în sufletele lor sensibile.

Vechile înregistrări deveniră brusc „en vogue", iar studiourile de înaltă tehnicitate din oraș îi transformară peste noapte pe Patsy Cline și Hank Williams în staruri de muzică pop. Scoși de la naftalină, din filme vechi de peste patruzeci de ani, aceștia puteau fi văzuți acum pe video ca și cum ar mai fi fost în viață, după ce suferiseră un întreg proces de colorizare și tehnici de pirotehnie prin laser. Discurile lui Willie Nelson se vindeau pe sub mână și toți membrii formației Filipino tropăiau prin Colonie cu cizme și pălării de cowboy, purtând chitarele bunicilor lor agățate de gât.

Crazy era un mare hit; *Sunday Morning Sidewalks* răsuna la radiourile taximetriștilor;

I'm So Lonesome I Could Cry, suna tânguitor prin piețele aglomerate, dar cel mai răspândit hit auzit la radioul expatriaților și la vreo duzină de stații cantoneze era sfâșietorul *Sweet Dreams.* Chiar și liniștita orchestră a hotelului *Mandarin* le inclusese acum în repertoriul său, constată Vicky Mackintosh care tocmai urca scările ceainăriei pentru ceaiul de după-amiază cu Vivian Loh.

Vivian o întâmpină cu o politețe specifică shanghaineză, spunându-i că-l întâlnise pe Alfred Ching care îi sugerase să aibă o discuție cu ea, imediat după întoarcerea sa la Hong Kong; Vicky, la rândul său, îi răspunse cu amabilitate, iar acum, după două întâlniri amânate, ele se aflau față în față.

O găsi pe Vivian așteptând cu aerul ei calm, liniștit, în spatele unui grup de turiști. Arăta foarte șic în costumul său din mătase naturală și cu ochelarii cu ramă aurie. Jacheta lungă a costumului îi masca perfect sarcina.

— Mă duc să rezerv o masă, nu durează decât un minut. Vicky ridică din sprâncene și în clipa următoare apăru o chelneriță care i se adresă plină de solicitudine:

— Vă rog, urmați-mă, Miss Mackintosh. Ce plăcere să vă revedem!

— Bună seara! Dați-mi voie să v-o prezint pe Vivian Loh, o veche prietenă a firmei Mackintosh-Farquhar.

— Îmi pare bine de cunoștință, Miss Loh. Vă rog să mă scuzați că v-am făcut să așteptați.

Vivian comandă ceai verde chinezesc, iar Vicky ceru un ceai Darjeeling.

— În sfârșit! Iată-ne împreună. Cine ne-ar vedea, ar putea spune: „Iată două doamne lipsite de griji, la o ceașcă de ceai", zise Vicky observând că Vivian arăta foarte bine, cu părul ei coafat întotdeauna ireproșabil și chiar ușor rumenă în obraji.

— Mă întreb uneori ce s-ar fi întâmplat dacă ne-am fi purtat și în trecut la fel de civilizat ca acum, spuse Vivian mai mult pentru sine, în timp ce li se servea ceaiul.

— Ai spus ceva?

— Nimic, era doar un gând răzleț.

— Știi ce înseamnă să crești o fiică de Tai-Pan? întrebă Vicky. Pentru lumea din afară e minunat, dar acasă contează în primul rând atitudinea părinților, nu ceea ce reprezintă ei pentru ceilalți. Indiferent de relațiile pe care le-ai avut cu mama sau cu tatăl tău, ar fi fost la fel dacă erau Tai-Pani în loc să fie altceva.

— Refugiați.

— Și înainte de a fi refugiați, ce erau? Știi, e ciudat, dar nu cunosc prea multe despre tine, în afară de ceea ce mi-a spus tata, că ai fost bursieră. Fusese cât p-aci să spună că Vivian a fost unul dintre copiii „noștri” cu bursă, însă se opri la timp.

— Tatăl meu era profesor în China.

— Deci un om cult.

— Învățământul s-a degradat considerabil în timpul Revoluției Culturale, răspunse Vivian pe un ton sec.

— Și ce a făcut în Hong Kong?

Vicky observă o licărire de mânie în ochii chinezoaicei și socoti că e mai indicat să-și tempereze tonul de patroană dacă vrea să și-o apropie.

— Tatăl meu a avut numeroase îndeletniciri în Hong Kong. Ziua lucra într-o fabrică de jucării, iar noaptea gătea într-un restaurant, apoi mama l-a ajutat să înjghebeze câteva afaceri, însă toate au eșuat. În cele din urmă, a reușit să-și amenajeze un mic magazin propriu, așa că povestea s-a sfârșit cu bine.

— Și mama?

— Mama a emigrat luna trecută în Canada, la Toronto, după cum știi. Nu a putut

intra în Statele Unite. Sunt îngrijorată pentru ea, căci Toronto este un loc friguros și îndepărtat.

— Alfred Ching îmi spunea că și acolo există un mare *Chinatown*.

— Da, dar nu e *Chinatown* din Hong Kong. Casele sunt atât de îndepărtate unele de altele… înțelegi ce vreau să spun. În orice caz, am reușit s-o instalez într-un apartament destul de confortabil. Îmi pare tare rău pentru ea. Oamenii cu bani locuiesc în zone periferice; ea nu-și poate permite acest lucru, iar când m-am oferit s-o ajut, mi-a zis că periferiile sunt chiar mai sumbre decât zona centrală. Astea au fost cuvintele ei: „Shanghai, Canton, Hong Kong și acum Toronto. Întreaga mea viață a fost o coborâre”. Îi plăcea atât de mult Shanghai-ul ei.

— N-ai de gând s-o aduci cândva înapoi la Shanghai?

— Shanghai a devenit o mahala; Beijingul l-a distrus.

Vivian o urmărea pe fiica Tai-Pan-ului care asculta absentă, cu o expresie imobilă. Știa că Victoria nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea ea, chiar dacă nu se

referise decât la una din fațetele familiei sale. Aspectele mai importante care erau mult prea intime ca de pildă năravurile mamei ei, veșnica teamă de persecuții a tatălui ei, nu avea de gând să le dezvăluie nici celei mai apropiate prietene, cu atât mai puțin unei inamice. Doar unui iubit i-ar fi putut împărtăși asemenea lucruri.

Victoria avea nevoie de ea, așa cum reieșea din testamentul lui Duncan. Ceea ce probabil Victoria nu înțelegea, era nevoia disperată a lui Vivian de a o ajuta în desăvârșirea operei lui Duncan. Acesta fusese foarte prevăzător: deși o înconjurase cu o romantică dragoste cavalerească, el nu-i spusese niciodată unde ascunsese probele împotriva lui Două-Cărări Wong și a miniștrilor premierului Chen. Îi dăduse o cheie de la seiful băncii din Hong Kong și Shanghai care conținea numele înalților funcționari continentali, precum și conturile băncilor elvețiene dar acestea nu erau decât un mizilic, de care s-ar fi putut eventual debarasa dacă ar fi survenit vreo nenorocire și dacă Două-Cărări Wong, în disperare de cauză, ar fi supus-o torturii.

Cele mai multe probe erau ascunse în altă parte și, dacă acestea nu dispăruseră o dată

cu moartea lui Duncan, atunci Victoria, ultima persoană care îl văzuse în viață, știa probabil unde se aflau.

Trebuia s-o convingă pe Victoria să i le cedeze ei spre a le folosi, și acesta fusese motivul pentru care acceptase întrevederea la hotel *Mandarin*. Singura ei armă se afla înlăuntrul ei – copilul lui Duncan care începuse să miște. Înainte nu-și dorise niciodată un copil și nici nu-și descoperise instinctul matern. Acum însă, aceasta era bucuria vieții ei, punctul central în jurul căruia gravita totul – miraculoasa ei legătură cu preaiubitul ei Tai-Pan.

Victoria își pironise ochii asupra ei, cercetând-o discret, în speranța că va descoperi un semn al maternității. Respiră adânc, duse încet ceașca de ceai la buze și îi spuse: – Mi-a trebuit ceva timp să mă obișnuiesc cu ideea că o porți în pântece pe sora mea vitregă.

— Ce ciudate împrejurări! spuse Vivian cu prudență, și când te gândești la modul în care suntem legate acum…

— Ei bine, putem fi, răspunse Vicky cu aceeași prudență, cel puțin un lucru e clar – avem același țel.

Vivian se rezemă de spătarul scaunului, oarecum impresionată de felul în care Victoria luase inițiativa discuției și dădu aprobator din cap.

— Bunăstarea noastră depinde de mersul întreprinderii.

Ochii Victoriei scăpărară de furie. Rostit de Vivian, cuvântul „întreprindere” căpăta conotații posesive asupra firmei Mackintosh-Farquhar. Deși asta intenționa să-i dea de înțeles, se gândi totuși să mai atenueze nuanța, drept care continuă:

— Viitorul lui Mackintosh-Farquhar în Hong Kong îi va afecta pe toți cei din familia ta, inclusiv pe sora ta.

— Pe noi toți, aprobă Victoria, cu un surâs sardonic.

— Ca și viitorul Hong Kong-ului.

Era acum rândul lui Vicky să urmărească mișcarea lui Vivian. Din holul hotelului răzbăteau până la ele acordurile tânguitoare ale melodiei *I Fall to Pieces*. La o masă alăturată se aflau cinci femei bine îmbrăcate, membre ale unui club feminin de armatori, care păreau că manifestă un interes deosebit pentru tonaje și cai-putere în timp ce aruncau priviri furișe către Vicky. O mulțime de zvonuri circulaseră de-a lungul și de-a latul

Coloniei despre Duncan Mackintosh și nu întâmplător Vicky alesese tocmai acest local public de întâlnire, unde sub nici un motiv nu-și putea permite să-și piardă stăpânirea de sine. Ea afișa un zâmbet de circumstanță, lipsit de griji, chiar în momentul în care prietena ei Linda, o tulburătoare filipino-chineză, o privea cu insistență. Între timp, Vivian tocmai îi confirma temerile declarându-i că intenționa să-și folosească noua sa putere la Mackintosh-Farquhar pentru a-și îndeplini obiectivele politice.

— Viitorul Hong Kong-ului nu se află în mâinile noastre, o contrazise Vicky cu fermitate. Adevărata noastră problemă este viitorul MacF. Am putea transforma MacF într-o întreprindere competitivă.

— Iartă-mă Victoria, însă viitorul Hong Kong-ului este viitorul MacF.

— Te rog, spune-mi *Vicky!* îmi displace numele Victoria; sună atât de distant.

— Desigur, acesta era numele pe care-l folosea tatăl tău.

— Unul dintre ele. Ascultă, Vivian, noi suntem femei de afaceri și avem de înfăptuit un lucru care reclamă întreaga noastră atenție și energie. Îi scăpase cu mare greutate acest afurisit de *noi* și în momentul în care îl

pronunță, simți c-o apucă din nou durerea de cap. Respiră adânc, înainte de a-și urma firul gândirii. Lasă-mă să-ți prezint planul meu. În spital am avut timp berechet să analizez o sumedenie de proiecte noi, în timp ce tu erai plecată. Imaginea lui Steven Wong îi reveni în fața ochilor cu aceeași insistență. Nu se simțise niciodată atât de iubită de un bărbat. Toate preocupările ei își pierdeau din importanță în raport cu imaginea lui Steven. Hong Kong-ul, Continentul, Răsturnarea, Două-Cărări Wong, Golden Expo, Lantau, năpasta cu Vivian și testamentul tatălui ei, precum și manevrele de supraviețuire a MacF, încetau să mai existe atunci când se întâlneau în camera lor de la hotel *Regent*. Și, spre marea ei uimire, de fiecare dată când revenea la biroul ei, după asemenea momente de extaz, se simțea infinit mai bine, vădind o agerime de spirit, curaj și forță fizică înzecite. Renunțase la actele de bravadă comise din dorința de a fi pusă pe același plan cu tatăl său. Într-un cuvânt, cu Steven revenise la viață. În loc să lupte împotriva haosului care înghițea treptat Hong Kong-ul, ea se avântă în vâltoare și descoperi că poate înota.

— Da? o trezi Vivian la realitate.

— M-am gândit să readuc MacF la matcă. Noi am început ca o companie comercială și asta ar trebui să redevenim.

— Nu cred că te înțeleg prea bine! spuse Vivian, dar Vicky știa că înțelesese perfect.

Vechile întreprinderi din Hong Kong se lansaseră în afaceri ca negustori, așa cum îi reamintise Alfred Ching. În epoca opiului, predecesorii ei fuseseră intermediari între est și vest, înlesnind negocierile dintre îndepărtata Europă, Anglia, Statele Unite și China cea plină de mistere, prin experiențe îndrăznețe legate de tehnologia navală și schimburi de bunuri avantajoase, prin prospectarea piețelor și depistarea producătorilor de bunuri. Și, așa cum precizase Alfred, ei trebuie să existe și să-și ofere serviciile acolo unde estul întâlnește vestul.

— Continentul este încă vast și misterios și are nevoie de Occident mai mult ca oricând. China nu se poate descurca fără ajutorul Hong Kong-ului și, dacă MacF poate veni în întâmpinarea acestei necesități, el va supraviețui. I-am dat instrucțiuni lui Wally Hearst să extindem birourile noastre de la Beijing și Canton și să angajeze chinezi

pentru deschiderea de agenții în Tianjin, Shenyang, Wuhan și Chongqing.

Vicky observă interesul manifestat de interlocutoarea sa la pronunțarea numelui lui Wally Hearst. Ea se întreba dacă tatăl ei îi spusese despre relațiile lui Wally cu adepții lui Chen – oameni care asemenea lui Duncan, sperau că se vor ralia mișcării reformiste a lui Tang dacă Chen avea să fie debarcat.

— Aș dori să ne extindem în Shanghai și să punem un picior și în Ningbo și Hangzhou. Vreau ca Peter și Mary Lee să preia conducerea Fuzhou și să-și folosească legăturile lor în Taiwan, însă Shanghai-ul va fi cel important pentru noi, datorită uriașei sale baze industriale pe care o vom putea servi.

— Cum?

— Transportul aerian va constitui pionul nostru comercial.

— Nu dispunem de capacitate.

— Intenționez să mai cumpăr încă douăzeci de avioane Andropov-250.

— Douăzeci? repetă Vivian ca un ecou.

Cercetările pe care le făcuse Hugo o convinseseră că avioanele turboreactoare rusești de transport erau nu numai cele mai

mari, dar și cele mai bune din lume, simplu de întreținut, ușor de reparat.

— Și tatălui tău îi plăceau, dar douăzeci…

— În același timp, vom deschide noi porți în Europa și California. Compania Aeriană *Golden* va avea o importanță primordială pentru China.

— Cu ce bani? Douăzeci de avioane și toate acele porți vor costa o avere.

— Suntem bogați – cel puțin pe hârtie – datorită loviturii lui Alfred cu terenurile. Am vândut câteva proprietăți și am reipotecat majoritatea celorlalte astfel că dispunem de bani lichizi pentru toate aceste transformări.

— Cred că îți asumi un mare risc, făcând datorii pe baza unor speculații cu terenurile.

— Dar merită. Ce crezi, Vivian? Te-ai angaja într-o asemenea afacere?

— Ai putea pierde totul într-o noapte… Ce s-a întâmplat cu domnul Wu și cu Golden Expo?

— Încă nu avem aprobare pentru apă. Domnul Wu îi asigură pe cei din China că pot pune mâna pe Golden Expo la un preț derizoriu.

— Mă îndoiesc că ne vom descurca cu cheltuielile noastre de construcție, ca să nu

mai amintesc de pierderea profiturilor pe care contam. Vreau să spun că speram ca hotelul să aducă o groază de bani. Își scutură capul cu dezgust. Pe de altă parte, nici nu vom putea deschide blestematul ăla de hotel de la aeroport până când oficialitățile chineze nu-l vor autoriza pe directorul Marinei să ne aprobe feriboturile, și asta se va întâmpla doar dacă le vom ceda *Golden Expo*.

— Deci, situația nu e deloc roz.

— Nici pe departe; de aceea va trebui să facem modificări radicale. Vreau răspunsul tău, Vivian.

— Iartă-mă, Vicky, răspunsul meu este același. Ceea ce faci este periculos și cu mult mai important este faptul că MacF nu poate funcționa în vid. În trei luni, britanicii vor retroceda Hong Kong-ul Chinei. Noi trebuie să ne asumăm rolul pe care Hong Kong-ul îl va juca în China. Acesta era și obiectivul tatălui tău.

— Era obiectivul *tău* și asta l-a omorât. Planul lui era prost gândit și primejdios, Nu am de gând să repet greșelile lui.

— Tatăl tău îl socotea singura speranță a MacF.

— Ți-am spus-o și în spital și ți-o repet: nu vreau nici un amestec al lui Ma Binyan sau

al altui politician chinez, inclusiv al „Reformatorului Tang”. MacF nu se va lăsa niciodată prins în jocul de interese între facțiuni rivale.

Vivian dădea sceptică din cap, provocând-o pe Vicky să recurgă la o figură de stil care credea că va fi apreciată de chinezoaică.

— Noi suntem asemenea unei sălcii în bătaia vântului. *Noi nu suntem vântul.*

— Tatăl tău era cutezător. Noi am putea fi vântul.

— Nu voi îngădui ca MacF să fie de partea cuiva. Războinicii vin și pleacă; negustorii se întorc.

— Iartă-mă, dar puterea ta de decizie e limitată.

— Este, până la nașterea copilului tău, te rog să nu uiți asta.

— N-am să uit, Victoria. Vivian se ridică dezamăgită.

— Unde naiba pleci?

— În Shanghai, trebuie să mă întâlnesc cu un vechi prieten.

— În ce scop?

— Tu ești cetățeană britanică și ai un pașaport britanic, tu, fratele tău și nepoatele tale. Eu sunt chinezoaică din Hong Kong și în

pântecele meu port un prunc chinez din Hong Kong.

— Un copil cu tată britanic. Slăbește-mă cu aerele astea deplasate.

— Sunt chinezoaică din Hong Kong. Aici este căminul meu, al nostru.

— Îți poți lua copilul în Anglia, dacă trebuie.

— Tu ai face-o?

Vivian se întoarse pe călcâie și vru să plece. Armatoarele priveau atent în direcția lor. Ea păru că se răzgândește, căci reveni, se aplecă peste masă și îi atinse ușor obrazul lui Vicky cu degetele, în semn de mângâiere, șoptindu-i: trebuie să salvăm aparențele în numele MacF.

— Asta nu schimbă cu nimic situația, îi spuse Vicky înțepată. Voi conduce MacF și fără tine până când se va naște copilul.

— Mă vei căuta tu singură, spuse Vivian. Sunt sigură că vei vedea mai clar cu timpul. Oh! Cele mai bune urări lui Steven. Mă bucur pentru voi.

— Faci din toate astea o problemă personală? Pentru ce?

— Poate că el te va ajuta să-l înțelegi mai bine pe tatăl tău.

— Și tu te-ai culcat cu Steven?

— Asta a fost demult, așa încât nici nu îmi prea aduc bine aminte și sunt sigură că nici el. L-am văzut zilele trecute făcând jogging. Părea transfigurat de dragoste.

— Ești întocmai ca armata lui Mao, Vivian: pretutindeni!

— Pretutindeni în China, o corectă Vivian. Armatele chineze nu invadează…

— Oh, chiar așa? Dar cu Coreea și cu Vietnam cum rămâne?

— Astea sunt state vasale ale Imperiului Mijlociu Chinez, răspunse Vivian cu un surâs enigmatic și Vicky nu-și putu da seama dacă ea nu glumea. Da, Victoria, asta îmi reamintește, și dacă ești hotărâtă să cumperi atâtea avioane rusești Andropov, îmi permit să-ți sugerez să le procuri prin guvernul de la Beijing. Dacă recurgi la China în tranzacțiile tale, ei te vor sprijini la acordarea drepturilor de aterizare.

— Ideea e excelentă, mulțumesc. Îți mai cer pentru ultima oară să lucrezi cu mine pentru MacF. Fă-o pentru copilul tău. Avem viața înainte; nu vreau să fiu dușmanca ta.

— Și eu îți mai cer o dată să urmezi calea tatălui tău; el știa ce e bine și drept.

După ce privi cu atenție în jurul ei, se aplecă și-i șopti:

— Atunci de ce nu ți-a vorbit de probele pe care le deținea contra lui Chen și a lui Două-Cărări Wong? De ce nu ți-a spus unde le-a ascuns?

— Pentru a mă proteja. Uneori era nesăbuit, dar nu era naiv.

— Copilul tău a fost un accident? întrebă Vicky fără menajamente.

— Nu! El l-a vrut după moartea lui Hugo.

— Și tu te-ai conformat.

— În mine au existat două porniri contrarii, admise Vivian și era pentru prima oară când o spunea cuiva. Sarcina îi periclita independența de care avea nevoie pentru a-și urma cariera și a milita pentru o Chină mai bună. Timpul însă se arătase potrivnic, deși era încă destul de tânără și mai avea atâtea de învățat, iar 1997 era atât de aproape! Pentru Duncan însă, timpul era dușmanul de temut al celor de vârsta lui, și ea nu-i putea refuza acest lucru.

— Pariez că testamentul lui va risipi și aceste ultime îndoieli.

— *Moartea* lui mi-a spulberat îndoielile, îi răspunse Vivian îndată. El se află în trupul meu și e mai mult decât o amintire. În clipa aceea ochii i se umplură de lacrimi, astfel încât fu nevoită să-și plece capul.

— Îmi pare rău pentru tot ce am spus, se scuză Vicky. Regret sincer.

Vivian se calmă și o privi din nou pe Vicky, dar expresia ei nu se potrivea deloc cu scuzele, ca și cum tocmai descoperise că nu trebuia să-și exprime regretul.

— Nu cred că l-ai înțeles pe tata așa cum pretinzi. Nu pricepi ce-a urmărit? Pretinzând că te apără pe tine, el își proteja copilul, ceea ce înseamnă viitorul MacF – în cazul în care nu m-aș prezenta eu cu un moștenitor convenabil.

— Îl vezi într-o lumină mai rea decât era în realitate.

Nu este posibil, își spuse Vicky, dându-și seama în cele din urmă că lupta ei cu Vivian era de fapt o continuare a războiului purtat cu tatăl ei. Deși dispărut în adâncurile Mării Chinei de Sud, el era încă prezent la cârmă, ceea ce însemna că bătălia cu Vivian marca pierderea unui negustor cu China, acum când MacF avea cea mai mare nevoie de forța și talentul pe care Vicky putea să le mobilizeze.

— Stai jos, spuse ea, te rog. Regret cu adevărat ce am spus. Aș aprecia dacă te-ai muta înapoi în biroul tău. Nu trebuie să aștepți până când o să devii „tutorele” noii moștenitoare. De tine am nevoie acum.

Vivian se așeză din nou pe scaun și cele două femei își strânseră mâinile în mod solemn. Dar te rog, uită de bătălia tatălui meu cu Două-Cărări Wong. Nu mai vreau să aud nimic despre asta: Ai înțeles?

— Te înțeleg, spuse Vivian, te înțeleg perfect.

Cele două femei se priviră îndelung. Mai rămăseseră încă multe lucruri de spus. Vicky simți o oarecare ușurare dându-și seama de naivitatea lui Vivian în privința aprecierii acțiunilor săvârșite de tatăl ei. Vivian, la rândul ei, se felicită că-și recăpătase clarviziunea și că acceptase revenirea la MacF, unde avea un prilej mai bun să o influențeze pe Vicky Mackintosh pentru a duce la bun sfârșit misiunea lui Duncan.

24

La începutul lunii mai Jonca Roșie își strângea pânzele la gurile râului Huangpu, în Shanghai. Se crăpa de ziuă, mareea scăzuse, iar curentul iute de primăvară împrăștia noroiul mlaștinilor cenușii ale deltei Yangtze sub un plafon dens și mohorât de fum de cărbune. Aerul vibra de uruitul motoarelor și de șuieratul sirenelor care-și trimiteau semnalele în văzduh. O sampană joasă cu motor se strecură prin dublul șir de vase, șlepuri și vase patrulă acostând alături de ele.

În timp ce căpitanii negociau strigând prețul unei remorcări împotriva curentului, marinarii îmbrăcați în costume negre de bumbac se pregăteau de plecare.

Odată tranzacția încheiată și lanțul de remorcare fixat, sampana diesel, dotată cu motor de autobuz londonez, își începu călătoria de treizeci de mile cu pânzele strânse. Vivian, care efectuase transferul de pe sampană pe joncă, era îmbrăcată în uniforma marinarilor. Așteptând să fie primită în cabină, își ștergea de funingine lentilele ochelarilor.

Ura Shanghai-ul. În patruzeci de ani de guvernare coruptă, China transformase orașul visurilor mamei ei într-o mahala sordidă. Îl detesta și pentru că ceea ce se întâmplase cu acest oraș urma să se întâmple și cu Hong Kong-ul, dacă premierul Chen va rămâne stăpânul Chinei.

Guvernul comunist din Beijing înghițise în mod sistematic profiturile orașului Shanghai, astfel încât, cu excepția câtorva centre de afaceri internaționale, construite în jurul unor hoteluri moderne, totul era în ruină.

Noaptea trecută, pe când intrau în zona sampanelor, Vivian nu-și putuse stăpâni revolta față de aspectul general al orașului, de duhoarea ce se simțea de pretutindeni, de întunecimea și aglomerația străzilor pe care mișunau tineri fără căpătâi, dezorientați. Indiferent de calitatea vieții celor din oraș, aceasta reprezenta o mărturie a superiorității oamenilor locului față de opresorii lor din nord, atât ca trăsături morale, cât și ca îndemânare și aptitudini. Imaginea unui *coolie* epuizat, numai piele și os, târând un bloc de ciment pe străzile vechiului oraș, pe al cărui tricou figura inscripția engleză JOGGING, n-o va uita niciodată.

Sarcina și epuizarea fizică datorată călătoriilor ei permanente îi scădeau curajul. Simți dintr-o dată lipsa mamei sale, deși se întreba furioasă, privind cerul fumuriu, dacă aceasta i-a fost vreodată de vreun ajutor. Atunci și acolo făcu un legământ: nu-i va da niciodată ocazia copilului ei să se întrebe dacă mama va mai veni acasă.

Ochii și gâtlejul o usturau din cauza fumului. Își șterse din nou ochelarii, rugându-se ca de data aceasta, după atâtea întâlniri clandestine, adesea primejdioase, Tang să se afle la bord. În drum depășiră și alte remorchere ce trăgeau sampane, barje încărcate cu cărbuni și vase aflate la ancoră, înconjurate de alte sampane ce stăteau ca puii la alăptare. Pe țărmul pustiu se conturau clădiri joase ale fabricilor cu coșuri fumegânde.

Punctele de acostare ale feriboturilor, la extremitatea șoselelor, gemeau de oameni cu biciclete. În rest, camioane și căruțe. Cu trei ani înaintea secolului al XXI-lea nu exista nici o mașină particulară.

Copilul începu să miște. Cuprinsă de teamă, făcu un gest necugetat: bătu puternic în ușa cabinei. Aceasta se deschise imediat și

apăru fața plină de coșuri a unei secretare, care o privea uluită.

— Tocmai veneam după dumneavoastră, tovarășă.

În cabină era întuneric și Vivian avu nevoie de câteva clipe pentru a se acomoda. Liderul de partid Tang Shande, înconjurat de alți câțiva chinezi, stătea la o masă de lemn, luminată de o lampă cu gaz și de o minusculă fereastră. Toți fumau și beau ceai din cești cu capac. Printre cei șase bărbați și o femeie, recunoscu trei persoane cu care negociase în Shanghai mai bine de trei ani. Femeia era secretara lui Tang; desigur se afla acolo și aprigul Ma Binyan. Zheng lipsea. Pe ceilalți, care se numărau printre apropiații lui Tang, îi știa doar din auzite. Unul dintre aceștia, un individ cu o figură aspră, era general în Armata Populară de Eliberare. El se întâlnise anul trecut cu Duncan și Hugo.

Tang Shande – un bărbat tânăr cu o față lată, veșnic surâzătoare, era originar din Canton, – o figură familiară de pe ecranul televizoarelor și din fotografiile ziarelor. În carne și oase arăta masiv și mai necioplit. Avea niște mâini enorme, bătătorite de muncă; la cea stângă remarcă lipsa unui deget. Purta o jachetă sport cu marca fabricii

lui și o cămașă deschisă, sugerând parcă imaginea omului de afaceri chinez, punte de legătură între nevoile oamenilor simpli, ale muncitorimii și înaltele aspirații ale studențimii. Doi dintre cei aflați alături de el erau muncitori autentici – un miner din minele de cărbuni Wuhan și un textilist din Shanghai. Ma Binyan era exponentul studenților rebeli, deși puțin mai vârstnic, dar purtând încă în priviri o înflăcărare tinerească și pe buze un surâs afectat.

N-o invitară să ia loc și nici nu-i oferiră ceai, și asta pentru că știau că nu deținea nici o probă lăsată de Duncan Mackintosh.

Ma Binyan îi făcu grosolan cu ochiul și rânji necuviincios, gest la care Vivian nu putu face altceva decât să-și plece capul. Ceilalți păreau plictisiți.

Tang deschise discuția cu duritatea lui binecunoscută, reamintindu-i-o pe Vicky Mackintosh. Fiul de pescar și fiica Tai-Pan-ului aveau ceva comun din acest punct de vedere.

— Mi s-a spus că, după ce ai venit la bord, ai recunoscut că nu deții nici o dovadă. De ce dracu ai mai riscat o călătorie clandestină de la Beijing?

Vivian ezită. Deținea un mic atu pe care nu avea intenția să-l folosească mai devreme decât era cazul.

Tang interpretă greșit sau poate procedă așa în mod deliberat. I se adresa în mandarină, așa cum se cuvenea din partea unui lider național, deși era cantonez.

— Ne întâlnim pe această joncă veche de lemn pentru că aici nu există telefoane și nici alte mijloace moderne de comunicare care ne-ar putea trăda, așa că poți vorbi fără teamă.

Încă o dată gândul ei zbură la Vicky. Își spuse că ea l-ar fi abordat pe Tang mult mai bine. Trebuia în primul rând să-l calmeze pe Tang, al cărui temperament impulsiv nu-i caracteriza pe chinezi. Deci, va proceda ea mai chinezește.

— Iertați-mă, tovarășe. Ezitarea mea de a vorbi se datorează faptului că sunt stânjenită de a nu vă fi adus ce-am promis.

— Dovezile de șantaj.

— Da, tovarășe lider de partid.

— *Tovarășe* ajunge, sau *Tang*, dacă vrei. Să trecem la subiect, i-o reteză el dur.

— Da, tovarășe.

— Mai există și alte dovezi, ori s-au scufundat toate împreună cu Tai-pan-ul?

— Cred că mai există și altele, dar nu pot să jur.

— De ce dracu crezi că mă aflu aici?

— Am fost indusă în eroare, tovarășe.

Tang se întoarse către secretara sa, cu o mână ridicată în aer.

— I-auzi, asta înseamnă că a mințit? întrebă el, urmărind-o pe Vivian pentru a-i vedea reacția.

— Nu neapărat, spuse secretara.

— Nu, nu a mințit! îl întrerupse Vivian.

— Nu, ea nu a mințit, interveni Ma Binyan. A avut greutăți. Poate eu și tovarășa secretară am sperat la mai mult.

Dar Vivian știa că Ma Binyan mizase totul pe planurile lui Duncan de a-l discredita pe Chen, dar fără probe. Ma nu avea nimic. Fața lui Tang se întunecă, trăsăturile i se înăspriră.

— E lamentabil să conduci cu ajutorul proștilor, dar să conspiri cu ei înseamnă moarte sigură. Să nu ne surprindă dacă agenții Comitetului Securității Publice ne vor aștepta la docuri.

— Oh, nu, nu, tovarășe secretar, protestă Ma cu vehemență. Ceilalți cutezară să-și exprime părerile în același timp. Vacarmul crescu din ce în ce, până ce Tang se așeză pe scaun, luând înfățișarea unei statui grotești a

lui Buddha, cu fața luminată de pâlpâirea lumânărilor. În cele din urmă o privi pe Vivian cu furie, gata să izbucnească într-un torent de invective la adresa ei.

— Am adus totuși un mic obiect, spuse ea.

— Să-l vedem.

Ceilalți încremeniră țintuiți locului. Ea scoase din pliurile costumului său de marinar o mapă de plastic. Se îndreptă spre capătul mesei unde se afla Tang și i-o puse în față.

— Tai-Pan-ul mi-a lăsat acest mic pachet.

Tang îl desfăcu și începu să răsfoiască cu suspiciune mai multe foi din hârtie groasă, asemeni celei folosite la vechile mașini de multiplicat de pe Continent. Își puse ochelarii cu ramă de plastic și citi pe îndelete.

— Dumnezeule mare! Cumnatul lui Chen? Privește la astea! Conturi bancare, iar aici, oțel deturnat pentru un șantier al hotelului lui Wong Li din Canton. Mai sunt și alte probe asemănătoare?

— Poate chiar mai concludente.

— Stai jos, spuse, îndreptându-se către secretara lui, care dîntr-un salt ajunse lângă el. Vivian era de cealaltă parte a lui Tang. Unde sunt celelalte?

— Numai fiica lui știe.

— Adu-le.

— Voi încerca.

— Să încerci? Vreau să pui mâna pe ele. Trebuie să înțelegi că următoarele două luni sunt decisive; Chen trebuie să fie încolțit în timp ce lumea întreagă va fi cu ochii pe Hong Kong. Răsturnarea este ultima mea șansă și Chen știe asta desigur. El a început deja campania împotriva mea. Arată-i și ei.

Secretara scoase dintr-o servietă niște afișe tipărite cu caractere mari. În primul, Tang era acuzat că transmite secrete de stat japonezilor; în celălalt, șefului de partid i se aplicau etichetări de genul: contrarevoluționar, speculant oficial și occidental decadent. Vivian era înspăimântată recunoscând limbajul folosit de China când se punea la cale înlăturarea cuiva.

— Săptămâna trecută, spuse Tang calm, Chen m-a avertizat că are armata de partea sa.

— Și o are?

— Câțiva reprezentanți ai ei, răspunse Tang cu o privire furișă spre tăcutul general.

Vivian se înfioră. O armată dezbinată însemna război civil.

— Ați câștigat, în schimb, inima poporului, interveni imediat Ma Binyan. Asta

înseamnă că Chen e terminat.

Tang îl privi pe liderul studenților cu un zâmbet îngăduitor.

— Dacă armata e de partea lui, Chen are puterea, forța care poate mărșălui prin Piața Tien-An-men cu acele inimi în vârful sulițelor. Se întoarse din nou spre Vivian. Vezi cât e de mare miza. Trebuie să găsesc o cale să-l doborâm.

— În ce măsură ai nevoie de Hong Kong? întrebă ea direct, amintindu-și că Hong Kong-ul era una din „micile" probleme ale lui Tang.

— În foarte mare măsură.

— Atunci trebuie să faci *tot ce poți* să-l salvezi.

— Iar tu să-mi aduci dovezile, pentru că altfel, partidul se va dispensa de mine înainte să-l pot demasca pe Chen. Eu voi fi terminat, iar Hong Kong-ul se va îneca în rahat. Mai ai nevoie și de alte lămuriri?

— Nu, tovarășe.

— Cum îți explici ezitarea acestei femei?

— Consideră că este foarte periculos.

— Amintește-i că trăim vremuri primejdioase.

— Fiica Tai-Pan-ului crede că întreprinderea ei va prospera dacă nu se implică în acest joc politic din China.

— Dificultatea, în situațiile periculoase, constă în faptul că trebuie să fii de partea cuiva. Tang dădu din cap cu dezgust.

— Dar ea e o străină.

— Am înțeles că tu ai moștenit o parte din întreprinderea ei, nu-i așa?

Zvonurile legate de testamentul lui Duncan se răspândiseră în Hong Kong în mai puțin de trei ore, iar în următoarele două luni ajunseseră și la Beijing.

— Nu am nici un drept înainte de a se naște copilul Tai-Pan-ului.

Tang o privi ciudat și pentru o clipă îi trecu prin cap că el calcula posibilitatea unei nașteri premature.

— De ce n-o convingi că probele împotriva lui Două-Cărări Wong Li trebuie să-mi parvină înainte ca el să i *le ia* cu forța?

— I-am sugerat această posibilitate, dar e liniștită la gândul că nimeni nu știe sigur că ea deține cu adevărat dovezi. În același timp a anunțat că intenționează să-l reangajeze pe George Ng, fostul comprador al lui MacF și acesta ar deține copiile pe care le-ar dezvălui dacă i s-ar întâmpla ei ceva. Nu e proastă deloc.

— Două-Cărări Wong ar putea să o ia prin surprindere. De ce bătrânul Tai-Pan n-a

fost mai precaut?

— Nu era stilul lui.

— Un nebun!

— În anumite privințe, admise Vivian pentru a-i face pe plac. N-avea stofă de conspirator.

— Nu este Ng compradorul MacF căruia tu i-ai luat locul?

— Da, tovarășe.

— De ce nu încerci să-l convingi pe șeful executiv Wei? Sigur că Allen Wei ar înțelege avantajele distrugerii lui Chen.

— Tai-Pan-ul nu i-a destăinuit planul său lui Allen Wei. Poate pentru că… e prea scrupulos, răspunse Vivian prudentă.

— Întotdeauna l-am suspectat pe Allen Wei că e…, spuse Tang cu un rânjet zeflemitor.

În timp ce discuția continua și ceilalți ascultau vădit plictisiți, Vivian începu să-l vadă pe Tang într-o altă lumină. Se întreba îngrijorată cât timp va mai trece până când bădărănia lui se va transforma în aroganță și grosolănie.

— Comunitatea oamenilor de afaceri are încredere în Allen Wei, explică Tang, când Vivian protestă pentru a treia oară. Hong Kong-ul are nevoie de un *tigru* care să *știe*

cum să trateze Beijingul – un tigru, indiferent de facțiunea câștigătoare, cineva care să știe cum merg treburile azi. Cine o poate convinge pe această *gweipo* să colaboreze? Ce e cu amantul ăla despre care am auzit?

— Steven Wong, fiul lui Wong Li.

— Un pierde-vară! Am auzit, dar nu mi-a venit să cred. E doar o coincidență sau l-a trimis chiar Două-Cărări Wong la ea?

— Nu e coincidență. *Eu* l-am trimis înainte ca Tai-Pan-ul să fie ucis.

— Pentru a-i da o preocupare rivalei tale? Tang zâmbi cu viclenie.

— Cam așa ceva, admise Vivian.

— Ai crescut în ochii mei. La început am crezut că ești o idealistă, dar se pare că ai ceva stofă de shanghaineză.

Vivian râse încurcată. În toată China nu exista un compliment mai mare pentru o femeie.

— Aș vrea mai curând să fiu cunoscută ca o femeie a Hong Kong-ului.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Clarvăzătoare.

— Desigur, tu nu ești chiar atât de periculoasă, râse Tang, dar râsul îi era forțat. Bănuiesc că vei găsi o cale s-o convingi pe fiica Tai-Pan-ului să ne ajute.

— Chiar dacă aș putea, spuse ea cu prudență, Victoria Mackintosh va pune aceleași condiții ca și tatăl său: va cere să vi le predea personal.

Tang luă cu grijă copiile și se duse cu ele la lumină.

— Dacă mai există și altele ca astea sunt de acord s-o întâlnesc în condițiile hotărâte de ea. La urma urmei am venit până aici, în acest loc împuțit, să te întâlnesc pe tine, „femeia Hong Kong-ului”!

Complimentul îi dădu curajul să-și exprime îngrijorarea față de subiectul care-o interesa.

— Pot să te întreb cum va fi noua ta Chină, comparativ cu cea veche?

— N-o să mă crezi indiferent ce ți-aș spune, chicoti Tang.

— Iartă-mă, dar mi-e teamă.

— Uite ce e. În noua mea Chină nu va mai exista corupție. *Guangshang* va fi târât în mocirlă, și câteva lovituri acolo sus vor demonta jucăria. Voi profita de noua mea putere pentru a-mi consolida poziția? Dacă n-aș face-o, aș fi primul lider din istoria Chinei. Îmi voi folosi cu înțelepciune noua mea putere? În orice caz, o voi face mai înțelept decât alții. Va fi China un loc mai bun după

plecarea mea? Cred că da! Vor deveni idealiștii ca tine dușmanii mei? Sper că nu… Și acum ce-ai zice dacă ai afla că există informații potrivit cărora Wong Li n-a fost străin de tulburările din Hong Kong din noaptea Anului Nou?

— Nu mă mai surprinde nimic în legătură cu Două-Cărări Wong. Însă nu-mi dau seama de ce-ar fi incitat lumea la revoltă?

— Ca să ofere o scuză liniei dure, să conteste drepturile înscrise în Declarația Comună și să zdrobească opoziția.

— Dar e lipsit de sens. Comunitatea internațională va părăsi orașul.

— Poate că Două-Cărări Wong mai are și un alt motiv.

— Sau indicațiile pe care le deții nu sunt exacte.

— În curând vom ști mai multe. Schimbarea se va produce în mai puțin de două luni, timp suficient pentru ca Wong Li să-și facă mutările.

Vivian tăcu. Liderul de partid Tang tocmai făcuse prima mutare și ea nu mai știa în cine să creadă. Era derutată. Se părea că Victoria Mackintosh avusese dreptate atunci când spusese că MacF, și prin extrapolare Hong Kong-ul, n-ar trebui să opteze pentru

una din tabere în perspectiva unui război civil chinez. În acest caz, Duncan greșise, lăsând-o pe ea și Hong Kong-ul să navigheze pe o mare de incertitudini.

25

— Cât de bine ne potrivim! se minuna Steven.

De trei luni se întâlneau cu regularitate la hotel *Regent,* într-o cameră rezervată de el. După-amiaza trecu la fel de repede ca toate celelalte. Acum era întuneric și siluetele lor se profilau pe peretele de sticlă al încăperii – imaginea trupurilor înlănțuite pe fundalul luminilor ce răzbăteau dinspre port.

Vicky stătea ghemuită, cu obrazul lipit de pieptul lui, cu un picior îndoit și cu celălalt lipit lasciv de al lui. Asculta cum îi bate inima. Îl sărută pe piept, pe gât, finalizând tulburătoarea manevră cu un sărut pătimaș pe buze, în timp ce degetele lui fine, parcă făcute anume pentru mângâieri i se plimbau alene pe spate. Îi îndepărtă cu gingășie părul ce-i acoperise obrazul în timpul îmbrățișării.

— Ce-o fi asta, dragoste sau stop cardiac? șopti el.

— Chem imediat medicul; indivizi ca tine nu se îndrăgostesc niciodată.

Cam acesta era jocul lor obișnuit, ori de câte ori ea simțea nevoia de certitudini. Desigur, nu era dragoste din partea lui. Ea se

întreba, totuși, cât va dura. Steven părea sincer îndrăgostit. El pretindea că Vicky îl transformase. Uneori chiar credea, alteori însă se temea, pentru că niciodată nu se angajase fără rezerve într-o relație amoroasă.

— La tine nu e dragoste, e doar erotism.

— Da, recunosc, și erotism. Adevărul este că m-am îndrăgostit de tine chiar în noaptea de Anul Nou, *Gweilo*. Vicky tresărea sub mângâierea degetelor lui lungi și fine.

— La prima vedere? Hai. Continuă.

— Nu, răspunse el cu o voce insinuantă, atunci când ai fugit din mașină.

— Cunosc refrenul, mulți indivizi se topesc după fete blonde într-o rochie roșie mulată pe corp care o iau la fugă.

— M-a atras expresia feței tale, aveai în priviri o hotărâre atât de… sălbatică, de parcă nimic nu te putea opri.

— Era vorba de soarta mamei mele.

— Erai atât de pătimașă, atât de frumoasă, ca o… tigroaică. Până într-o zi, când m-am strecurat în camera ta de spital și te-am privit dormind.

— Când a fost asta? întrebă Vicky proptită într-un cot, privindu-l cu nedumerire.

— De îndată ce ai ieșit de la terapie intensivă. Arătai ca un copil, deși expresia aceea de hotărâre nu-ți dispăruse de pe față.

Piuitul electronic al telefonului aflat sub un morman de veșminte o trezi din reverie. Vicky se rostogoli spre el, încercând să-l extragă din învălmășeala de haine.

— Le-am spus să nu mă deranjeze; nimic altceva în afară de cutremur sau o lovitură de stat la Beijing. Sări din pat, scoase telefonul înfășurat în bluza ei și deschise butonul de mesaje. Miniecranul cu opt linii se aprinse.

— Oh, Dumnezeule din ceruri!

— Ce e, cutremur sau lovitură? întrebă Steven.

— Mai rău. Consorțiul lui Alfred a omis să facă plata pe aprilie pentru Cathay Tower.

— Ți-am spus că Alfred are încurcături și n-ai vrut să mă asculți.

— A întârziat plata și afacerea a căzut baltă.

Steven râse.

— Mă rog, ce-i atât de amuzant?

— Cu puțin timp înainte îți spuneam că lumea se agită; mă refeream la prăbușirea prețurilor la imobile.

— Și valoarea acțiunilor, interveni Vicky imediat, și la viitoarele indexări. Nu e de râs,

Steven. Mulți oameni vor deveni faliți. Economia Hong Kong-ului s-ar putea prăbuși.

— Știu, știu, este doar… este atât de tipic Hong Kongului. O afacere se spulberă și un milion de barosani devin faliți. Ei, pe cine chemi?

— Pe Alfred Ching.

Încercă mai întâi la birou, dar suna ocupat. Apoi formă numărul de acasă și lăsă să sune de mai multe ori. Steven se aplecă și își plimbă buzele pe coapsa ei. Vicky se desprinse alene și își ridică absentă părul. În sfârșit auzi glasul lui Alfred, cu accent britanic: „Aici Ching, spuneți cine sunteți și vă chem imediat”.

— Alfred, e Vicky. Ești acolo? Răspunde, Alfred! I se păru că aude un declic, ca și cum cineva ar fi ascultat convorbirea. Alfred! La naiba, răspunde-mi, ești acolo? Sunt adevărate zvonurile?

Ascultă până ce auzi semnalul de final al benzii și trânti telefonul. La naiba!

— Ce faci acolo?

Vicky își suflecă o mânecă a bluzei în timp ce el își căuta pantalonii.

— Toate proprietățile pe care familia mea le deține sunt ipotecate la noua cotă a pieții. Băncile vor retrage împrumuturile.

— Atunci dă-le banii înapoi.

— Nu merge. Ea investise deja banii împrumutați pentru cumpărarea unor avioane rusești. În plus, ce s-ar face MacF Golden Air fără avioane?

— De ce nu? întrebă Steven, dar ea nu discuta cu el niciodată afacerile MacF, așa încât evită răspunsul.

— Steven, tu nu înțelegi. Tot acest avânt al afacerilor imobiliare se bazează pe prețurile ridicate pe care Alfred le-a plătit pe Cathay Tower.

— Ceea ce nu înțeleg este de ce raționamentele tale în afaceri diferă de cele ale jucătorilor de *mah-jongg*[{2}] sau de acelea care stau la baza pariurilor făcute la cursele de cai?

— De-aia, ca să întrebi tu. Pa și pusi, spuse ea în timp ce se căznea să-și tragă pantalonii. Îl sărută în grabă și vru să plece.

— Unde pleci?

Gândurile începură să i se învălmășească. Era vinovată, ca de altfel toți ceilalți din Colonie, pentru că profitase de pe urma acestui „boom” al proprietăților. Oare băncile se vor resimți și ele? Dar cum puteau s-o facă după ce se extinseseră peste măsură ca urmare a împrumuturilor acordate pentru

proprietăți? Câte vor supraviețui în cazul în care prăbușirea va afecta și restul economiei? Va face China presiuni pentru a influența închiderea pieței? Închiderea piețelor în crahul din ‘87 fusese un dezastru.

— Unde mergi?

— Vreau să văd la fața locului ce se întâmplă.

— Dar e deja noapte, nu poți face nimic la ora asta. Știi ce, vino înapoi în pat, scoate-ți hainele și hai să facem dragoste. Pe urmă comandăm ceva bun și după masă tragem un pui de somn. Mâine ai să vezi altfel lucrurile.

Își scoase bluza și se cuibări lângă el. După câteva secunde însă sări ca împinsă de un resort.

— Nu pot, trebuie să merg la birou.

— Ce să faci acolo?

— Să stau la telefon și să mă asigur… Rămâi aici la noapte?

— Vrei să rămân?

— E cea mai mare dorință a mea, dar nu știu când mă întorc. Te rog, înțelege-mă.

Steven își luă ceasul de pe noptieră, îl privi și își trecu degetele prin păr.

— Cred că ar trebui să dau și eu o raită pe la vasele mele. Presupun că va fi o noapte

fierbinte în jurul meselor de joc, când vestea va ajunge acolo.

— Poți fi sigur că circulă deja în tot orașul.

— Voi încerca să mă întorc după miezul nopți.

— Nu-ți lăsa treburile pentru mine, dar…

— Bine, dar pentru cine crezi tu că mă întorc?

— N-am vrut să spun asta, Steven, dar trebuie să plec neapărat. Sunt cu mintea într-o mie de locuri și n-aș avea liniște.

— Ori de câte ori trebuie să pleci mă gândesc cum ai putea să-ți trimiți mintea *acolo* și să-ți lași trupul *aici.*

Vicky nu se înșelase în legătură cu răspândirea zvonurilor sumbre. Liftul era înțesat de fețe japoneze grave. În hol domnea haosul. Jumătate din cei aflați aici urlau la funcționarii de la recepție, voind să părăsească hotelul mai devreme, iar ceilalți cereau camere fără rezervare. Telefoanele și serviciile fax erau luate cu asalt. Taximetriștii și portarii păreau loviți de dambla.

Tunelul spre Causeway Bay devenise un furnicar, căci la auzul veștilor, zeci de mii de oameni își părăseau locuințele alergând la

slujbele de unde plecaseră doar cu câteva ore mai înainte.

Pe la nouă și jumătate, seara, Vicky ajunse la MacF House unde mulți manageri, negustori și analiști asaltau telefoanele. Dădu câteva instrucțiuni scurte pe care oamenii le receptară cu greu. În Europa era amiază, iar piețele americane se aflau pe punctul de a se deschide.

Se instală apoi la telefon, și-i chemă pe toți cei pe care-i cunoștea. Primele reacții se concretizau în trei întrebări majore: „Ce s-a întâmplat în Hong Kong? Ce va mai urma? Ce va face China în această situație?"

Răspunsul MacF era: „Nu s-a întâmplat nimic grav; doar o afacere eșuată. După un prim val de panică legat de vânzări, cei care rămân în picioare vor merge înainte". China nu-și poate permite un colaps financiar atât de apropiat de Răsturnare.

— Cum îl va putea opri? insistă încăpățânatul președinte al noii bănci feminine din New York, cu care Vicky fusese colegă la Universitatea new-yorkeză.

— China va sprijini piața cumpărând prin intermediul unor grupări anonime, îl asigură Vicky, gândindu-se că, probabil, așa se va întâmpla.

— Poate că va împrumuta bani acelora care au făcut împrumuturi exagerate, observă sarcastic bancherul.

— N-ar fi o idee tocmai rea. Mulțumesc.

Pe la orele unsprezece noapte, cu nouă ore după încheierea zilei de lucru, începură să curgă la MacF oferte scăzute. Apeluri de sondaj confirmară primirea unor oferte similare și de către alte companii din Hong Kong. Între timp, grupuri cunoscute din China începură să supraliciteze ofertele inițiale. La orele unsprezece și jumătate, din clădirea guvernamentală Allen Wei dădea o declarație conform căreia economia Hong Kong-ului era solidă și va supraviețui – așa cum se mai întâmplase – multor încercări. Asemenea urcușuri și coborâșuri, afirma el, sunt tipice unei societăți libere și deschise.

Wally Hearst se plimba prin biroul lui Vicky, frecându-și năucit bărbia.

— Iată cele mai recente știri, spuse comerciantul american. Un tip pe care îl cunosc a respins o ofertă jignitoare pentru hotelul său din Repulse Bay. Zece minute mai târziu, o companie chineză a dublat suma reducând jignirea la jumătate.

— Este evident că încearcă să atenueze șocul.

— Și prima ofertă a fost tot a lor, precizează Wally.

— Concurența aparatului birocratic?

— Hrăpăreți nemernici! Supralicitează unul împotriva altuia.

— Se mișcă mai repede decât de obicei, de parcă ar fi fost pregătiți pentru asta.

— Poate că erau.

— Unde este Vivian Loh?

— Dumnezeu știe, replică Hearst, total nepăsător față de acțiunile rivalei sale. Vrei să-ți găsesc niște cumpărători din Beijing?

— Nu, dar fă-mi rost de un împrumut de la o bancă din Beijing pentru avioanele mele.

— În nebunia asta?

— Spune-le că e șansa lor de a stabiliza situația și că un MacF solid înseamnă un Hong Kong puternic.

— O să-i umfle râsul!

— Fă cum îți spun.

— Bine, Tai-Pan, scuză-mă.

— Și încă ceva, Willy… Dacă vreunul dintre prietenii tăi de pe Continent are nevoie de cineva care să cheltuiască banii Chinei pe o proprietate concretă, noi suntem oamenii lor.

— Glumești?

— Presimt că cineva se îmbogățește din asta.

— Două-Cărări Wong! Iată cine!

— De ce crezi asta?

— Cu bănetul de care dispune poate înghiți rapid ce e mai bun din tot ce se prăbușește.

Vichy se întoarse și privi pe fereastră. Clădirile învecinate erau și ele luminate la acea oră târzie.

— Bine, Wally, mulțumesc. Dă-ți telefoanele acelea și… vorbim mai târziu…

— Am spus ceva nepotrivit?

— Nici unul dintre cei cu care am discutat n-a menționat că *World Oceans* ar cumpăra ceva. Ca și cum ar fi toți plecați din oraș. Cu lichiditățile de care dispun pot achiziționa la un preț derizoriu toate proprietățile din Colonie.

— Poate Două-Cărări Wong asta așteaptă, o nouă scădere.

— Vorbim mai târziu.

Se ridică și se îndreptă spre fostul ei birou pe care-l ocupa acum Peter. Acesta, cu mânecile suflecate, aproape că acoperea telefonul la care vorbea agitat în cantoneză.

— Cunoști pe cineva la *World Oceans?*

— Desigur.

— Ai vorbit cu vreunul dintre ei în seara asta?

— Nu.

— Crezi că au avansat vreo ofertă derizorie, atunci când au aflat de necazurile noastre?

— Nu m-am gândit până acum la asta, dar nu-i deloc exclus.

— Vreau să iei legătura cu prietenii tăi de pe Continent. Oricare, de la orice bancă.

— Pentru ce?

— Vreau ca MacF să fie prima pe lista celor care cer împrumuturi din China.

Se întoarse în biroul ei, închise ușa și îi telefonă lui George Ng. E înțelept și cunoaște multe dedesubturi, își spuse așteptând să-i răspundă.

— Sper că nu te-am trezit, unchiule Ng.

— Am auzit veștile, Tai-Pan, spuse Ng grav. Un vechi prieten de-al meu s-a aruncat pe fereastră.

Vicky înțepeni. Era mai rău decât își imaginase.

— Îmi pare rău. Ai vreo idee cine ar putea fi susținătorii lui Alfred Ching?

— Am auzit că banii lui provin din New York.

— Americani?

— Chino-americani.

— Cine anume?

— Nu știe nimeni.

— Nu cumva americani de origine chineză?

— Mă îndoiesc. Este un consorțiu.

— Chinez?

— Oh, nu, în nici un caz oameni din China. Ascultă, Victoria, sume considerabile au părăsit Hong Kong-ul în ultimii zece ani. Se pare că Alfred a reușit să pună ceva deoparte.

— Bani secreți?

— Să spunem, bani *privați*.

— Dar nu destui.

— Așa se pare, adăugă Ng, sursa lui e secătuită.

Vicky telefonă din nou la biroul lui Alfred, dar linia era ocupată. Puse în funcțiune automatul și, după zece minute, o secretară speriată răspunse în cantoneză.

— Cu Alfred Ching, vă rog.

— Nu este la birou, veni răspunsul în engleză. Reveniți, vă rog, mâine.

— Aici e Victoria Mackintosh. Domnul Ching voia să vorbească cu mine.

— Nu e aici.

— Unde este?

— Nu știu precis. Poate telefonați mâine.

Vicky își propti mâinile de biroul tatălui ei și privi la ceasul care atârna alături de o pictură în ulei, reprezentând o corabie a liniilor Haig ce transportase pe vremuri opiu. Era miezul nopții.

Chemă hotelul *Regent*. Steven se întorsese.

— Hei, ce faci, patul e gol…

— Mai zăbovesc puțin. Ce spuneai că ai făcut când te aflai la New York?

— Nu-mi mai amintesc nici măcar un nume.

— Fii serios, doar ai lucrat cu ei, nu-i așa?

— Ți-am spus doar că bătrânul m-a priponit acolo.

— În ce scop?

— Să analizez posibilitățile de a face investiții.

— Ai condus singur biroul?

— Glumești? Nu știi că în New York lucrul începe devreme? Dar despre ce e vorba?

— Cum de-ai știut că Alfred Ching are necazuri?

— Am auzit pe ici, pe colo, spuse el eschivându-se de la un răspuns clar.

— La New York!

— Iisuse, Vicky, dar nu-mi amintesc. E chiar atât de important?

— Îți explic mai târziu. Compania voastră a mai făcut și alte investiții decât cele pe care le-ai propus?

— Așa cred, doar dacă n-or fi dat faliment. Vicky, ascultă, eu nu eram un pion principal, deși puteau conta pe mine – jucam tenis cu clienții lor și le aduceam fete la petreceri.

— Ei? Care ei?

— Prietenii babacului.

— Nu era compania lui?

— Nu! El mi-a procurat doar slujba. Ascultă, scumpo, vii curând?

— Nu știu, încerc.

— Eu trebuie să plec dimineața devreme.

— Unde pleci?

— Bătrânul mă trimite în Taiwan. Plec pe la nouă.

— Oh, nu! Când te întorci?

— Când îmi ordonă el. Se pare că e vorba de câteva săptămâni.

De obicei când nu puteau fi împreună discutau îndelung la telefon; ea se obișnuise cu ideea că era disponibil oricând avea nevoie de el. Îi telefona de pe vas spunându-i

„noapte bună” și „bună dimineața” și nu-și mai putea imagina o zi fără aceste mici atenții.

— Regret, o să-mi lipsești.

— La naiba! Asta-mi face seara și mai neagră. Telefonează-mi… și, dacă nu te văd, vise plăcute.

— Somn ușor!

Vicky puse telefonul în furcă și simți că deja îi lipsește. Era pe cale să-l cheme și să-i spună, însă îi apăru în față propria-i imagine, îmbătrânită cu zece ani, tot la cârma lui MacF și crâmpeie ale după-amiezii lor delirante de la hotelul *Regent*. Alungă toate gândurile spunându-și că s-ar putea considera norocoasă dacă ar mai conduce MacF încă zece zile în climatul acesta aberant.

Trecuse o săptămână de la plecarea lui. Îi telefona zilnic, dar ea era mult prea ocupată pentru a putea conversa în voie. Steven părea trist și însingurat.

— Dragul meu, mi-e atât de dor de tine, simt că înnebunesc.

— Încă n-ai dat faliment?

Vicky nu gustă gluma, căci era teribil de obosită.

— Ce faci?

— Sunt sătul până peste cap.

— Când te întorci?

— Când îmi spune bătrânul. Cum te descurci?

— Mijloacele de informare agravează și mai mult situația. Au fost tulburări și la Aberdeen, North Point și pe Henessy Road, în Causeway Bay, unde un lanț de magazine deținut de britanici a fost incendiat. Poliția a restabilit rapid calmul. Câțiva dintre micii investitori au fost serios afectați, dar mai rezistă.

— Ai reușit să vorbești cu prietenul tău Ching?

Steven se gândea că piața proprietăților imobiliare era în degringoladă.

— Nu încă.

În birou intră Peter. Veștile proaste i se citeau pe față.

— Îmi pare rău, îi spuse Vicky în șoaptă, trebuie neapărat să te las.

— Te iubesc!

— Și eu.

— Cine era, întrebă Peter?

— Unchiul Ng. Ce s-a întâmplat?

— Banca Chartered e de-a dreptul…

Noaptea târziu aflase că Alfred Ching fusese văzut la Yacht Club. Îl sună pe Chip

acasă.

— Exact, așa este. A apărut și a dispărut ca o cometă.

— Cum arăta?

— Ca un cadavru proaspăt dezgropat.

— Am încercat să dau de el toată săptămâna. Mulțumesc, Chip.

— Îl găsesc eu până la urmă, dar nu m-ar surprinde să aud că s-a aruncat de la etaj.

Vicky sună la biroul lui Alfred, unde îi răspunse robotul, apoi acasă, dar cu același rezultat. Nu fusese văzut nici la Hong Kong Club, nici la Jockey Club. Poate cunoscuții și prietenii îl acopereau din cavalerism. Îi plăcea să bea la Chinnery, la hotelul *Mandarin,* dar acest local era închis noaptea, gândi ea.

Îi trecu prin minte să telefoneze acasă, după șoferul Al Ping, dar se răzgândi. Nu era momentul să cutreiere pe străzi și cu atât mai mult într-un Daimler cu însemnele Imperiului britanic. Telefonă le recepție și comandă un taxi.

— Știi unde este restaurantul *Orchid Garden?* îl întrebă ea pe șofer.

— Pe partea Kowloon.

— Du-mă, te rog, acolo.

— Luați feribotul. Tunelul este închis.

Ar fi fost mai rapid cu metroul. Șoferul, un cantonez între două vârste, cu o față ca o lună plină, întoarse mașina.

— E periculos pentru o doamnă.

Vicky se înfioră. Orașul era ca un vulcan.

— Bine, atunci du-mă la *ferry*. Își privi ceasul, mai erau câteva minute până la ultima cursă. Repede!

Traficul era dens, în ciuda orei târzii. În timp ce-i plătea, șoferul îi mai atrase o dată atenția asupra pericolului pe care-l prezentau străzile din Kowloon.

— Am acolo un vechi prieten care ar putea avea nevoie de mine.

Șoferul ridică din umeri. Avusese de-a face cu mulți englezi și dacă această *gweipo* voia să se aventureze la periferiile Kowloon-ului, n-avea decât s-o facă. Se obișnuise cu ciudățeniile acestor străini.

Vasul ce făcea cursa spre Kowloon era pe jumătate gol, iar terminalul de dincolo de port, ciudat de pustiu. Poliția păzea punctele de acces. Ea observă patru mașini Land Rover pline cu polițiști gata să acționeze. Intră în singura cabină existentă și ordonă: Restaurantul *Orchid Garden,* Haipong Lane. Privea atent străzile ce defilau prin fața ei și

își jură să se întoarcă acasă la cel mai mic pericol.

Lumea se aduna în jurul barurilor și cluburilor, iar grupurile de turiști mișunau prin magazinele deschise toată noaptea. Restaurantul părinților lui Alfred era departe de sectorul turistic puternic iluminat.

— Rămâneți aici? întrebă taximetristul.

— Așteaptă, te rog.

Ea bătu în plăcuța din sticlă a ușii. Nu apăru nimeni. Holul era întunecat, doar la picioarele scărilor se zărea lumina. Steven îi dăduse un inel masiv din aur cu dragoni încolăciți care se potrivea perfect cu pandantivul ei. Bătu din nou cu inelul în geam și i se păru că distinge o umbră care cobora scările. Într-adevăr, cineva strigă ceva în cantoneză.

— Spune că e închis, îi traduse șoferul.

Vicky bătu și mai tare.

— Spune că cheamă poliția.

— Fii te rog bun, ieși din mașină, vino aici și spune-i că sunt o veche prietenă. N-are de ce să cheme poliția.

Șoferul privi cu atenție într-o parte și alta a străzii pustii, coborî din mașină și lansă un torent de vorbe în cantoneză. În cele din urmă ușa se deschise cu o trosnitură.

— Vrea să știe numele vechiului prieten.

— Alfred Ching.

— Alfred Ching?

— Ching Chu-ming.

— El spune, așteptați. Omul închise ușa și urcă din nou scările. Șoferul întrebă.

— Ăsta este Alfred Ching cu afacerea Cathay Tower?

— Nu, e un altul.

— Bine, bine; ăla trebuia împușcat.

Prin geamul ușii, Vicky îl zări pe tatăl lui Alfred care cobora. Scoase capul prin deschizătura ușii vădit speriat. Când o recunoscu pe Vicky, dădu din cap afirmativ.

— Pot să intru?

Bătrânul mai dădu o dată din cap. Vicky plăti șoferului și-l urmă pe tatăl lui Alfred pe scări. El o conduse prin sala de mese a restaurantului până în bucătărie. Alfred stătea la o masă de lucru, cu jacheta pe spătarul scaunului, cu cravata desfăcută și cu capul între mâini, privind fix tăblia mesei. Când intră Vicky, el nu-și ridică privirea.

— Ai venit să vezi în ce rahat am intrat?

— Ce s-a întâmplat, Alfred? Unde ai fost?

— Dacă n-ai fi aflat până acum, n-ai fi fost aici.

— Am venit pentru că vreau să știu exact ce s-a întâmplat.

— Apreciez că ai venit, Vicky, dar n-am nevoie de compasiune.

— N-am intenția să te compătimesc.

În cele din urmă Alfred o privi și Vicky îi citi în ochi teama.

— N-ai venit nici să-mi cerșești dragoste. Din câte am auzit are cine să ți-o dea.

— Alfred, nu sunt vinovată de ceea ce ți s-a întâmplat, iar viața mea personală nu te privește.

— În fond ce vrei? întrebă Alfred, plecându-și capul și jucându-se nervos cu inelele sale.

— Vreau amănunte, Alfred. La dracu, ce s-a întâmplat? Cine a fost în spatele tău?

— Cineva care s-a folosit de mine. Vicky se așeză la masă în fața lui. Alfred o privea în sfârșit. Tu ai făcut-o?

Privindu-l mai atent, observă că ochii lui erau înroșiți și își dădu seama că plânsese. Se aplecă spre el și îi apucă mâinile. Erau reci.

— Cine te-a aranjat în halul ăsta?

— Am fost un imbecil naiv. Nu-mi vine să cred că am permis să se întâmple ce s-a întâmplat.

— Oricine se poate înșela uneori, Alfred.

— Sunt un mare prost și întreaga Colonie a aflat-o.

— Încetează, Alfred!

— Nu, zău! Fiecare om din Hong Kong știe că am fost un tâmpit.

— Tatăl meu obișnuia să spună: „dacă nu riști, nu miști”.

— Dar n-am riscat nimic, ripostă el cu vehemență. Pusesem pe picioare o afacere fezabilă. Nu era nici un risc.

— Și ce n-a mers?

— Ți-am spus, am fost un fraier. Nu mi-am dat seama, n-am bănuit ce au ei de gând să-mi facă.

— Cine? Care ei?

— Bancherii mei „loiali”, spuse Alfred cu amărăciune și glasul i se stinse devenind un murmur. Vicky, am făcut întotdeauna ce trebuia: la școală aveam cele mai bune note, vorbesc cea mai curată engleză, am jucat cinstit, am muncit din răsputeri, am respectat toate regulile, toate, zâmbi chinuit. Toate, afară de una.

— Care?

— M-am îndrăgostit de o *gweipo* din Peak.

— Lasă asta, Alfred. Asta a fost cu ani în urmă.

— Oamenii mi-au întors spatele. Chinezii… mi-au închis ușile în nas. Partea bună e că în Hong Kong există atâtea uși… și nu ți se pot închide în față chiar toate. Acum, însă, nu mai am nici o ușă deschisă.

— Și ce are a face asta cu omiterea plății tale?

— Încerc să-mi explic cum de-am putut fi atât de naiv. Cum de n-am prevăzut ce avea să urmeze.

— Ce?

— Îți amintești când ne-am întâlnit întâia oară?

— Da, desigur.

— Mi-ai plăcut din prima clipă.

— Da. Alfred, ne potriveam.

— Eram doi exploratori. Tu erai un scufundător ce sonda profunzimile, iar eu un astronaut care scruta înălțimile.

— Nu era decât un ceai dansant la Jockey Club.

— Știi bine ce vreau să spun.

— Și totuși, ce legătură e între asta și ceea ce se întâmplă acum? întrebă Vicky cu blândețe.

Alfred continuă să divagheze.

— Eram atât de tineri…

Încercând să-i ridice moralul, Vicky îi spuse:

— Nu sunt sigură că mă pot descurca cu un „Alfred sentimental” și nu știu dacă pot suporta unul plângăreț. Nu e genul tău.

— În mod cert, nu este nici al tău.

— Ce vrea să însemne asta?

— Tu n-ai venit până aici ca să mă ajuți, ai venit cu un scop anume.

— Ți-am spus: nu sunt aici să te compătimesc și nici nu cred că asta vrei. Se întreba dacă nu cumva și ei i se întâmplase ceva, căci nu simțea nici un sentiment de compasiune. De fapt, Alfred nu-i dăduse ocazia să observe că ar avea nevoie de simpatie sau compătimire. Asta era explicația.

— Ai tu un motiv de mă tot descoși. Care este?

— Vreau să știu cine a stat în spatele tău. Tu nu ești un naiv. Cum de ai putut intra într-o asemenea belea?

— Nu mi-am imaginat consecințele. Și-au găsit marioneta, nu-i așa că am dreptate?

— Cine?

Alfred dădu din umeri nepăsător. Incapabilă să-l facă să-și revină în fire, Vicky constata cu mâhnire cum vechiul ei prieten se închide din ce în ce mai mult în el.

— Alfred?

— De fapt, ce-ți pasă ție de soarta mea? murmură el.

— Dacă ceea ce spui tu este adevărat, atunci, indiferent cine te-a folosit, planul lui bine urzit a urmărit prăbușirea întregii Colonii.

Vicky îi ținea mâinile într-ale sale, dar el părea să nu observe. O tulbura soarta lui și era îngrijorată pentru ziua de mâine și fiindcă nu putea face nimic ca să evite catastrofa.

Orele treceau. Din când în când, Alfred se mișca și murmura incoerent câte o frază sau două. În cele din urmă ațipi cu capul în mâinile ei. Când se trezea, o privea la fel de absent. Vicky simțea că adoarme și ea.

Încă nu se crăpase de ziuă când auzi zgomote. La bucătărie începuse forfota; se distingeau frânturi de discuții. La celălalt capăt al mesei lungi, membrii familiei se adunară să-și bea ceaiul ignorând prezența lor. Mama lui Alfred veni ultima. Îl privi îngrijorată pe Alfred, apoi se uită la Vicky cu ochi de nepătruns. Începu să frământe aluatul pentru micile găluști pe care ceilalți le umpleau cu diferite ingrediente aflate într-o duzină de castronașe. Ținând mereu mâinile

lui Alfred într-ale sale, cu ochii împăienjeniți de nesomn, Vicky își zise că va sucomba dacă nu se va întinde într-un pat adevărat.

— Alfred!

Acesta căscă și își eliberă mâinile.

— Da, răspunse el clipind, parcă revenit de pe altă lume.

O privi mai întâi pe ea, apoi pe ceilalți care discutau în șoaptă, în cantoneză, în timp ce pregăteau găluștile. Văd că porți dragonul meu.

— Întotdeauna, spuse Vicky, apucând între degete pandantivul pe care Alfred i-l dăruise. Țin la el foarte mult…

— Mă întreb și acum de ce au acceptat să plătească atât de mult pentru Turn, spuse Alfred, aducându-și aminte de discuția întreruptă noaptea trecută. În nici un caz nu erau dispuși să arunce banii pe fereastră. Cred că au existat și alte motive. M-am gândit la spălarea banilor, ceea ce ar explica de ce au acceptat prețul și mi-am spus: OK, mă pot descurca de data aceasta și cu ceva bani *hei shi hui*[{3}] căci restul sumei trebuia s-o obțin eu și ăștia erau bani cinstiți, chiar dacă fuseseră spălați. În fond pot trăi și cu câțiva gologani murdari.

— Nu te-ai întrebat de ce te-au ales tocmai pe tine?

— Probabil că asta meritam… am căpătat ceea ce am meritat… încă nu înțeleg de ce-ar arunca ei cu bună știință banii pe fereastră. Singura explicație este intenția de a produce un colaps financiar. Pe cine ar interesa asta?

— Tu trebuie să-mi dai răspunsul.

— Da, el a făcut asta.

— Cine?

Pentru prima oară Alfred se referea la susținătorii lui folosind „el” în loc de „ei”.

— E doar o bănuială, nu sunt sigur.

— Cine?

— Asta rămâne între noi. Aș putea fi urmărit pentru calomnie, deși mă întreb ce-ar mai putea câștiga, acum că și-a atins scopul. Eu am ajuns falit.

— N-aș spune asta. Cine, Alfred?

— Nu voi putea dovedi nici într-o mie de ani.

— Cine?

— Las-o baltă! închise ochii resemnat.

— Două-Cărări Wong?

Ochii lui Alfred sclipiră.

— De unde îți veni ideea asta?

— Îi suspectam pe cei din China că ar putea fi misterioșii tăi susținători. Era în

avantajul Chinei să învioreze piața printr-o măsură care să aducă bogăție și fericire comunității oamenilor de afaceri din Hong Kong. Nu mă puteam gândi că vor destabiliza colonia în mod deliberat.

— Doar dacă vor să cumpere ceva foarte ieftin.

— Nu merita falimentul. Ultimul lucru de care are nevoie China este să hrănească alte șase milioane de guri. Deci, dacă susținătorul tău nu a fost din China atunci e vorba de cineva cu niscai fonduri frumușele, iar Două-Cărări Wong se potrivește ca o mănușă.

— Mai sunt și alți indivizi de soiul ăsta în Central.

— Mulți dintre ei mi-au făcut oferte la un preț foarte scăzut, pentru a se înfrupta de pe urma dezastrului meu, dar nu *World Oceans*.

— Poate că el știe că falimentul întreține falimentul.

— M-am mai întrebat dacă banii tăi nu proveneau din New York? Am dreptate?

— Categoric. De acolo veneau cecurile.

— Și atunci ce-ai făcut în Canada?

— Am încercat să găsesc investitori. Presimțeam, parcă, ce avea să se întâmple.

— Deci, nu erai chiar atât de naiv.

— Nu.

— Asta e bine. Nu-mi făcea plăcere să te cred un fraier.

Alfred schiță un zâmbet, primul de când apăruse Vicky.

— New York… spuse Vicky, acolo unde Două-Cărări Wong l-a trimis pe Steven. Ai avut de-a face acolo cu el?

— N-am făcut nici o afacere cu Cărare-Barată. Alfred zâmbi din nou.

— Dar l-ai văzut la New York?

— Din întâmplare, toamna trecută.

— Și nu ți-ai dat seama de legătura cu generosul tău susținător?

— Vicky, poate am bănuit, dar n-am vrut să știu. Las asta în seama altora. Alfred era stânjenit și zâmbetul îi dispăru.

— Dar ai acceptat ideea, insistă Vicky, că Două-Cărări Wong ar putea fi susținătorul tău anonim în afacerea cu Cathay Tower, iar el te-a manevrat astfel ca afacerea să cadă și piața imobiliară să se prăbușească, nu-i așa?

— Probabil. Așa reiese din piesele pe care le-am adunat și le-am pus cap la cap.

— Bine ai făcut, Alfred.

— Dar ce crezi că urmărește? De ce cumpără ieftin? Chiar ăsta să fie motivul – destabilizarea pieței?

Vicky tăcu mutându-și privirea de la tingirea de pe plită la Alfred.

— Oare ce urmărește?

— Haosul!

— De ce?

— Nu știu, și pace.

Se ridică în picioare, se întinse și se simți puțin mai stăpână pe sine. Zorile se iveau și lumina cenușie începea să răzbată prin ferestre.

— Ce ai de gând să faci, Alfred?

— Să emigrez, cred. Nu mai am nici un rost în orașul ăsta.

— Încalecă din nou pe calul tău și du-te să bei ceva.

— Ți-e ușor să glumești, doamnă Tai-Pan. Eu nu mai am nimic. Nu mi-a mai rămas nimic, iar cu noua mea reputație, nici mama nu mi-ar mai da o slujbă la bucătărie; poate doar să-i curăț usturoiul.

— Bine, Alfred, lasă asta. Noi doi mai avem o afacere.

— Ce afacere?

— Emigranții-expatriați pe care ai lăsat-o baltă. Acum că ai timp, hai să ne mișcăm.

— Glumești! Nici un om cu mintea întreagă nu se va mai întoarce acum în Hong

Kong. Orașul e pe ducă. N-ai spus-o chiar tu? Haos!

— Alfred, noi am încheiat un târg. Sper că n-ai de gând să rămâi în bucătăria mamei tale. N-ai să mă dezamăgești.

— Eu, să te dezamăgesc? Mă faci să râd.

— Sarcasmul nu te prinde. Nu glumesc. Mi-ai spus că ești falit. Eu te-aș corecta și as spune: „Mackintosh-Ching”.

Alfred se ridică și își continuă pledoaria pesimistă.

— Nu există în toată lumea asta un chinez care să se întoarcă la Hong Kong la recomandarea unei *gweilo*. Poate „Ching-Mackintosh”. Îi vom instrui pe oamenii de la recepție să pronunțe în surdină „Mackintosh”.

— Alfred, protestă ea, dar renunțase să-l mai ajute să urce în șa. Bine! Ai pe aici un telefon de la care pot vorbi?

Îl sună pe Wally Hearst, care părea cu mintea limpede.

— Da, boss!

— Găsește-o pe Vivian Loh!

— De unde să încep?

— Din Shanghai.

— Și ce să-i spun?

— Știe ea ce vreau.

Vicky se întoarse în bucătărie, își luă rămas bun de la părinții lui Alfred și vru să plece.

— Pari foarte hotărâtă, îi spuse Alfred, contaminat parcă de atitudinea ei. Mulțumesc pentru încurajare. Îi sărută mâna și degetele lor se încleștară. Unde te duci?

— În primul rând mă duc să dorm o oră și să fac un duș. Vicky îl mângâie pe obraz și se îndreptă spre ușă. Îmi voi petrece câteva zile pe la ușile câtorva bancheri urâcioși și datorită cacialmalei tale mă voi gândi în nopțile următoare la tot ce mi-ai spus. Apoi, dacă lucrurile nu se schimbă, mă voi duce să-i fac o vizită mamei mele.

— Mamei tale? Pentru ce?

— Să-mi iau partea mea de moștenire.

26

Un bărbat uscățiv, cu ochii legați cu o eșarfă fu îmbrâncit afară dintr-o dubă. Oameni bine legați, lați în umeri îl înconjurau, spre a nu fi văzut, în timp ce-l escortau prin garajul clădirii către liftul de mărfuri. Un individ musculos, care îl ținea de braț, i se adresă aproape politicos: „Am ajuns”.

„Spaima faxurilor” – nume sub care-l știa și Poliția Regală din Hong Kong – Shaw Sin era un geniu în electronică. Pentru escrocheriile pe care le imaginase la aparatele telefax a fost pus sub stare de arest. Inventase o metodă de trimitere clandestină a faxurilor fără a fi taxate. Fusese prins cu o lună în urmă pe când își oferea serviciile unor afaceriști mărunți. În loc să i se intenteze proces, se procedă la o judecată sumară, și Shaw Sin fu întemnițat pe termen lung în închisoarea Stanley Point. La scurt timp însă, a fost eliberat și pus sub supravegherea unui avocat chinez care-l transferă la Mong-Kok. Aici, un angajat al Triadei cu rang inferior, Chiu Chau îi puse în vedere că dacă va mai fi prins îi vor ciopârți mâinile.

Shaw Sin nu se lăsă intimidat cu una cu două. Era conștient de valoarea sa și știa că Triada nu pedepsește fraudele la rețeaua telefonică și la telegraf, ceea ce însemna că Chiu Chau dorea altceva – un lucru pe care fiii acestei provincii cu escroci vestiți obișnuiau să facă.

— Și atunci, din ce dracu o să trăiesc? întrebase el.

Un slujbaș al Triadei îi înmânână treizeci de mii de dolari și-i ură să-i cheltuiască sănătos.

— Pentru ce sunt ăștia?

— Consideră-i ca un avans, dar să nu părăsești Colonia înainte de 1 iulie.

Shaw Sin nu avea unde să plece nici înainte, nici după 1 iulie. Cu o parte din suma primită își cumpără un minicomputer furat, pe care-l ascunse sub haine. La hipodromul „Happy Valley” experimentă sistemul pe care-l inventase pentru a demonta „Six-Up”-ul la pariurile de la curse.

Ajunsese la ultimii cinci sute de dolari când cei din Triadă puseră din nou mâna pe el și-i comunicară în sfârșit ce doreau. Ei plănuiau să transmită o comunicare simultană fiecărui fax din oricare birou, magazin, restaurant sau hotel din Hong Kong.

Interesantă afacere, se gândi Shaw Sin. Existau diferite dispozitive electronice pentru protejarea și blocarea aparatelor de telefax față de mesajele nedorite. De exemplu, banca din Hong Kong și cea din Shanghai nu doreau ca restaurantul *Lotus Garden* al lui Henry Wong să facă reclamă prin fax, linia fiind rezervată transferurilor și confirmărilor bancare.

Cu Triada nu era de glumit: *fiecare* fax din Hong Kong! Shaw Sin își întocmi o schemă de bază cu ajutorul computerului, apoi începu testarea. Câteva faxuri ale poliției și ale unor corporații internaționale nu voiau să cedeze în ruptul capului. Se întoarse iar la planșa de scheme. Își petrecu săptămâna cât dură colapsul afacerii Cathay Tower cu ochii pe ecranul computerului. Treaba reuși și, după o altă săptămână interminabilă de testări, lansă pe un disc un fragment software codificat.

— Ești sigur că funcționează?

— Da, funcționează. Se întoarse la Mong Kok în biroul sordid al „băieților” care-l puseseră la treabă. Cei din Triada învârteau discul în mână ca și când aterizaseră de pe Marte.

— Ești sigur?

— Garantez cu capul meu, spuse Shaw Sin, așteptând să i se pună vechea placă.

— L-ai făcut singur?

— Bineînțeles.

— OK. Te vei întâlni cu cineva și-i vei spune personal ce-ai făcut.

— Pentru asta mai primesc ceva sau rămân doar cu ăia treizeci?

— Persoana cu care te întâlnești te va plăti.

— Cine?

Drept răspuns îl legară la ochi cu o eșarfă de mătase.

— Habar n-am, iar individul căruia i te predau nu știe nici el, ca și cel care te va prelua în continuare.

Îl băgară într-o dubă, pe urmă în alta, apoi urcă niște scări și, în sfârșit, ajunse într-un lift de mărfuri. Dacă n-ar fi fost convins că au nevoie de el, ar fi murit de frică. Așa însă se distra încercând să ghicească după mirosuri cât de sus duce lanțul crimei. La început simți ceva asemănător transpirației, apoi un fel de „Old Spice”, pe urmă un surogat de „Chanel”, apoi „Aramis” și, în sfârșit, ceva ce aducea a „South Sea”, un parfum exotic costisitor. Punctul terminus al „excursiei” era o încăpere răcoroasă; pașii i se

înfundau în covoare groase, moi și o tăcere profundă, desăvârșită domnea în camera imensă.

Aștepta legat încă la ochi. Cineva se apropie de el: „scuzați-mă”, spuse o voce în cantoneză, cu accent de Shanghai și îi scoase eșarfa de pe ochi.

Shaw Sin clipi de mai multe ori și înghiți în sec. Se afla la ultimul etaj al clădirii *World Ocean House*. Își dădu seama de asta pentru că în jur nu se vedeau alte clădiri, iar bărbatul care stătea în spatele uriașului birou din lemn de tek era chiar Două-Cărări Wong.

Surâsul afectat al lui Shaw Sin dispăru, fiind înlocuit de o privire ce se voia respectuoasă, dar pe care gazda o interpretă drept calculată.

— Bună ziua! spuse Două-Cărări Wong.

— Bună ziua!… Oare cum să i se adreseze? Sir John? Wong Li? Pe toți dracii, în nici un caz Două-Cărări. Bună ziua, Lao Yeh. *Lao Yeh* putea însemna „bunicule” sau „stăpâne”. Lasă-l pe Două-Cărări să aleagă, gândi el. Îi venea să-i ardă un pumn între ochi… Cea mai formidabilă ocazie! O șansă unică!

— Stai jos, tinere.

Shaw Sin se lăsă anevoie pe scaunul oferit. Își regăsi calmul. Ține-ți gura își spuse el, nu mai vorbi ca o moară stricată și mai cu seamă nu pune întrebări prostești. Ardea de nerăbdare să știe ce vrea Două-Cărări Wong cu acel fax transmis simultan în tot orașul.

Două-Cărări apăsă pe un buton și servitorii apărură îndată aducând cești acoperite cu ceai verde.

— Mi s-a spus că ai făcut o treabă grozavă.

— Am făcut ce mi s-a cerut.

Sunt cel mai bun, gândea Shaw Sin în sinea lui. Aici mi-e locul.

În ochii lui Două-Cărări apăru o licărire perfidă.

— Mi s-a spus că garantezi funcționarea.

— Fără reproș, se grăbi Shaw Sin. I se păru că bătrânul este cam greu de cap, dar se gândi că n-ar fi o idee prea bună să-i spună că glumește. Va merge, nici o grijă, Lao Yeh.

— Te rog, explică-mi cum funcționează.

— Este puțin cam complicat, Lao Yeh.

— Prefer explicații directe de la oamenii care execută lucruri importante pentru mine. Explică-mi, te rog!

Shaw Sin se execută, dar n-avea să afle niciodată dacă Două-Cărări Wong înțelesese

ceva. În timp ce explica, ochii lui Wong nu-l părăsiră o clipă. Shaw Sin părea al naibii de bucuros că reușise. În sfârșit, Tai-Pan-ul era mulțumit.

— Există recompense și recompense, spuse Două-Cărări Wong tărăgănat, dar cu un ton autoritar și apăsat. Meriți bani, și ochii lui alunecară spre o servietă care părea mult mai groasă decât prima. Dar banii singuri nu pot recompensa eforturile speciale. Prin urmare, permite-mi să-ți ofer ceva ce nu poate fi cumpărat cu bani.

— Ați fost deja prea bun, spuse Shaw Sin ezitând, căci își propuse să fie atent și să nu exagereze.

— Nu, deloc. De-abia am reușit să fiu la înălțimea eforturilor tale.

Două-Cărări apăsă pe un buton aflat pe biroul său și o altă ușă, mai îndepărtată, se deschise. Apăru o făptură zâmbitoare, o fată cu o înfățișare extrem de atrăgătoare. Avea niște rotunjimi pe care Shaw Sin le remarcase la femeile fukineze și din câte știa el, acestea întreceau cu mult frumusețile din Shanghai și Suzhou. Desigur, arătau foarte bine, dar vâlvătaia stârnită în pat de o fukineză n-avea egal. În afară de asta erau dotate cu însușiri oculte pentru numerele norocoase în afaceri,

un motiv în plus ca bărbații să se dea în vânt după ele.

— Știu la ce te gândești, spuse Două-Cărări. Cu banii pe care i-ai meritat poți cumpăra orice, dar te asigur că există femei, cu anumite însușiri, care nu pot fi cumpărate cu bani. Îți recomand un masaj. Ea a fost instruită de mari specialiști.

Shaw Sin stătea neclintit în timp ce fata se apropie de el cu mișcări feline, unduitoare. Avea într-adevăr ceva special, chiar și pentru o fukineză; ochii îi erau albaștri și în priviri deslușI o ușoară licărire de nebunie, într-un fel foarte promițătoare.

27

Ah Chi stătea ghemuit pe docul sampanelor cu privirea pierdută pe suprafața mării – o adevărată statuie a nefericirii. Lui Vicky îi amintea starea în care se aflase Alfred Ching, săptămâna trecută. Prietena lui din sampana alăturată îl privea cu un surâs tandru și totodată îngrijorat.

— Bună dimineața, Hua! Bună dimineața Ah Chi! Du-mă te rog pe vas.

Ah Chi o privi posomorât.

— Ce s-a întâmplat, Ah Chi?

— Tai-Tai plecat Anglia.

— Cum? Când?

— Acum.

Vicky era surprinsă și în același timp afectată deoarece nu se pusese niciodată problema unei călătorii în Regatul Unit. În plus i se părea ciudat că plecase într-o călătorie atât de lungă fără să-și fi luat rămas bun.

— Ți-a spus Tai-Tai când se întoarce?

— Nu întoarce.

— Oh, Dumnezeule, șopti ea cu amărăciune, întrebându-se ce a determinat-o să părăsească Hong Kong-ul. O imagine

groaznică îi apăru pe dinaintea ochilor: mama ei coborând beată din avion pe aeroportul Heathrow. Poate că ar trebui să ia primul avion spre Anglia, să se convingă la fața locului în ce stare se afla. Vrei să mă duci până la *Whirlwind?* Te rog! Am ceva de luat de acolo.

— Tai-Tai merge Anglia.

— Știu, știu, dar am nevoie de ceva de pe *Whirlwind*.

Ah Chi continuă s-o privească incapabil să vorbească. Vicky se uită la Hua, dar nici ea nu-i dădu alte explicații.

„*Whirlwind* plecat Anglia".

— Poftim? N-am înțeles.

— Tai-Tai cu *Whirlwind* în Anglia.

— Mama mea a plecat pe mare în Anglia?

Ah Chi dădu afirmativ din cap. Vicky simți brusc nevoia să stea jos și îngenunche între ei.

— Era cumva beată?

În cele din urmă reuși să afle de la Ah Chi și Hua ce se petrecuse. Nu era vorba de o hotărâre de moment. În ultimele săptămâni ea își aprovizionase vasul, îi dăduse dispoziții lui Ah Chi să facă anumite reparații, iar în dimineața aceasta îi ordonase să o scoată din

refugiu. Apoi îl debarcă pe sampana prietenei lui și îndreptă vasul către est.

— Est?

— În est nu pirați, explică Ah Chi.

Ah Chi cunoștea fiecare părticică a Mării Chinei, de la Sumatra în Taiwan, dar despre restul lumii avea idei destul de vagi. Evitarea piraților era justificată între strâmtoarea Malacca–Oceanul Indian–Canalul de Suez; navigația spre est, către Anglia, presupunea însă traversarea Oceanului Pacific și a Oceanului Atlantic – șase sau opt luni de călătorie pentru un vas ca *Whirlwind,* cu condiția să fie condus de un echipaj destoinic.

— Beată? întrebă ea din nou, însă Ah Chi dădu din umeri, refuzând să spună ceva rău despre Tai-Tai. Arăta de parcă își pierduse cel mai bun prieten, iar Hua era pe punctul să izbucnească în plâns.

— Nu vă faceți griji, o aduc eu înapoi. Se ridică, întrebându-se cum va proceda. Știi cumva dacă Chip lucrează la barca lui? Chip venise pe mare de la Manila și când discutase cu el despre Alfred, îi spusese că intenționează să-și petreacă restul concediului aducând îmbunătățiri noii sale „locuințe”. Du-mă la el!

Hua își apropie sampana, strecurându-se prin desișul de ancore. Adăpostul gemea de ambarcațiuni; fiecare vas măsurând peste douăzeci de picioare, părea gata de plecare într-o călătorie transoceanică. Ah Chi îi indică o joncă diesel lucioasă, cu borduri foarte înalte. „Este a lui Huang”, spuse el cu o mândrie amestecată cu invidie.

Chip demontase un vinci și se pregătea să-l ungă cu spray; avea întipărit pe față un zâmbet de fericire, pe care Vicky nu-l remarcase până atunci. Deși goeleta părea că fusese neglijată timp îndelungat, păstrase o înfățișare plăcută. Se temea că Fiona căpătase o rivală serioasă.

— *Tasmanian Devil,* strigă ea în timp ce Hua se apropia de pupa ambarcațiunii. Ar trebui să-i schimbi numele.

— Ar mai fi multe de făcut, îi răspunse el. Băieții care au botezat-o astfel făceau parte din secta „capcana plutitoare a ginului”. E o minune că au adus-o înapoi întreagă. Alunecă pe mare ca o *lady*. Hai, urcă la bord să arunci o privire.

Vicky rămase în sampană, sprijinită de parâma de la pupa lui *Tasmanian Devil*.

— Chip, n-o să crezi ce-ți spun; mama a șters-o în Anglia.

— Chiar așa?

— Cu *Whirlwind*.

— Glumești? Chip rămase perplex.

— Nu cred că a ajuns prea departe. Mă gândeam că ai putea organiza o cercetare cu elicopterul. Trebuie neapărat s-o opresc.

— Ah Chi, te rog du-ne la club. O să-l chem la telefon pe un tip de la Poliția maritimă pe care-l cunosc. De acolo mergem la cheiul „Old Queens”.

Vicky telefonă la birou și-i ceru secretarei să anuleze toate întâlnirile și să-i facă legătura cu Peter.

— Ține-te bine, Peter, mama a plecat pe mare în Anglia.

— Dumnezeule mare! Știam eu că pune ceva la cale. La naiba! M-a rugat să trec pe la ea aseară, dar n-am avut timp. Doamne, Vicky, pariez că asta voia să-mi spună. Aș fi putut s-o opresc.

Vicky nu era convinsă c-ar fi reușit și îi spuse că n-are rost să se culpabilizeze.

— Ce-ai de gând?

— Vreau s-o aduc înapoi. Chip a făcut rost de un elicopter.

— Oh, trebuia să mă fi dus la ea!

— Ne vedem mai târziu. Nu-ți face griji, va fi bine.

Îl găsi pe Chip în parcaj, stând derutat în spațiul gol dintre un Mercedes și un Land Rover.

— Cineva mi-a furat mașina.

— Glumești? Erai asigurat?

— Sigur că nu eram.

— Îmi pare rău, Chip! Hai, vino, mergem cu mașina mea!

— Cine naiba ar fi putut râvni la o rablă?

— Poate vreun pirat ca să-și facă o ancoră. Hai să mergem.

— Ce nostim mi se pare, Victoria! Cu banii pe care i-am economisit renunțând la o mașină mai nouă, mi-am cumpărat barca.

După decolarea elicopterului, el anunță furtul prin radio. În timp ce pământul rămânea în urmă, Vicky auzi râsul înăbușit în casca pe care i-o dăduse pilotul: „Bine, Chip-Chip, vom fi cu ochii pe o bandă de hoți legați la ochi”.

În vreme ce discutau cu pilotul chinez, Vicky și Chip trasară un cerc cu degetul pe o hartă ce avea în centru Adăpostul contra taifunului. „Șase noduri” conveniră ei, „șase ore de la ivirea zorilor – treizeci și șase de mile”. Nu știau dacă ea naviga pe lângă

coastă sau se depărta mult spre sud, pentru a evita culoarele aglomerate. Treizeci și șase de mile, jumătatea cercului, însemna o întindere vastă de ocean.

Explorară zona ore în șir. Pilotul scruta întinderea mării în căutarea unui vas cu două catarge. Ceața primăverii târzii se așternea peste mare ca un linţoliu alb. Pe alocuri, negura forma aglomerări ce nu puteau fi cercetate decât cu radarul. Canalele de navigație erau ticsite de vasele comerciale care așteptau la punctele de acostare estice și de cele care plecau. Vasele de pescuit împânzeau apa, însă în apropierea coastei marea era ciudat de pustie.

Cu nervii întinși la maximum, Vicky încerca să zărească vasul, gândindu-se la felul în care pieriseră în aceste ape, Hugo și tatăl ei. Marea Chinei de Sud fusese locul de joacă și mai târziu domeniul lor de activitate. Din cauza încordării i se părea că vede un iaht pe orice creastă de val.

În timp ce se învârteau în cerc, explorând suprafața apei pentru a descoperi pânzele triunghiulare ale scunerului, pilotul încerca să intre în legătură radio cu alte vase, întrebându-le dacă nu întâlniseră un iaht. Nimeni nu semnală nimic.

— Nu mai avem prea mult combustibil, îi avertiză Chip.

— Doar pentru douăzeci de minute, precizează pilotul.

— Zece minute au și trecut. Vicky intră în panică. Nu luase în calcul o asemenea posibilitate. Situația devenise dramatică. Mama ei, nu numai că naviga singură, pe mare, spre o moarte aproape sigură, dar luase cu ea și dovezile împotriva lui Două-Cărări Wong. Acesta va fi liber să declanșeze haosul pe piețele din Hong Kong și să pregătească o primire triumfală celor de pe Continent la 1 iulie 1997. Nu deslușea încă scopul armatorului, însă era sigură că manevrarea lui Alfred Ching pentru a declanșa prăbușirea pieței imobiliare era doar prima lovitură.

Vicky își aminti brusc că Ah Chi nu acceptase niciodată ideea că mama ei era bețivă. Dacă, printr-o minune, se afla în cea mai bună formă?

— Mergeți mai departe, insistă ea pe lângă pilot. Zburau în cercuri tot mai largi, extinzând aria de cercetare la încă două ore de navigație și la patruzeci și opt de mile. Chip, dacă ar fi mers cu toată viteza, unde ar

fi putut ajunge? Unde sunt acum cei mai prielnici curenți și vânturi?

— Acolo unde eram acum zece minute. Chip îi arătă pilotului o deschizătură în ceață, și elicopterul execută un plonjeu. Marea se căscă sub ei, nemărginită și pustie.

După-amiaza era sufocantă chiar și în desișul grădinii din Peak. Băieții de la școala de dans a doamnei McGeddy „cu palmele lor mereu umede, mirosind a animale" – constituiau singurul subiect asupra căruia Millicent și Melissa căzură de acord, în timp ce așteptau ca mama lor, Ah Ping sau altcineva să vină să le ia acasă. O ceață sufocantă se ridica din mare și se contopea cu fumul dens, făcând atmosfera apăsătoare și aerul greu de respirat. Țânțarii bâzâiau în jurul lor, și fetele nu mai pridideau ferindu-și picioarele și brațele.

— Vacilor, le strigă Millicent, prost dispusă, încercând să-i alunge.

Micuța Melissa ridică o sprânceană, gest pe care îl exersase îndelung, și o contrazise pe un ton calm ce se voia matur.

— Vacile sunt proaste și grase ca tine.

— Unde este mami? Deși nici una dintre ele nu spunea nimic, se gândeau că o altă catastrofă s-ar putea abate asupra casei

Mackintosh. Bunica plecase pe mare fără să spună nimănui, mătușa Vicky se dusese plângând după ea, unchiul Peter căzuse dintr-o furgonetă, iar mami era la o ceremonie.

— Uite-l pe Chip, strigă Millicent, la vederea hodoroagei de Toyota ce urca panta. Deci mami îl trimisese pe Chip.

— Te-ai țicnit, spuse Melissa, imitând-o perfect pe mătușa Vicky. E prea mare zăpușeala să mergi cu o asemenea rablă.

— Geamurile sunt închise, probabil a reparat instalația de aer condiționat. Fetele schimbară priviri dușmănoase.

— *Eu stau în față!*

— Ba eu stau în față cu Chip, decretă Millicent.

— Este mai răcoare în față, spuse Melissa.

Alergară într-un suflet spre mașina lui Chip.

— Îmi pare rău, spuse pilotul. Ne reaprovizionăm și ne întoarcem. Tocmai efectua manevra de întoarcere când Vicky zări pânzele.

— *Whirlwind!* strigă ea, îndemnându-l pe pilot să se apropie. Ăsta-i *Whirlwind!*

Silueta de un albastru marin a vasului lăsa o urmă ivorie pe marea de smarald,

înaintând în direcția musonului de sud-est.

— Dumnezeule mare! da merge, nu glumă, spuse Chip.

— Ăsta-i vasul cu pricina? întrebă pilotul.

— Chip, trebuie să mă coborâți acolo.

— Rezervorul e aproape gol.

— Te rog, trebuie neapărat s-o aducem înapoi.

Chip îl privi pe pilot care părea îngrijorat.

— Te las dacă e vreo sampană în spatele ei. Nu mă pot apropia de catargele acelea. Elicopterul se avântă spre scunerul în viteză, rotindu-se în jurul lui, pentru a-i atrage atenția.

Vicky tresări. Pe puntea pupei o zări pe mama ei pe jumătate aplecată peste ghiu.

— A căzut! Chip își luă binoclul și privi cu atenție.

— E teafără, n-are nimic. Și-a pus pilotul automat. Poartă și vestă de salvare. Sally privea în sus cu mâinile streașină la ochi, atrasă de zgomotul elicopterului, apoi intră în cockpit.

Încinsă cu chinga, Vicky apăru în ușa elicopterului. Când îi zări părul bălai, mama ei îi făcu semn cu mâna. Chip i se adresă prin porta-voce.

— Sally! Sunt eu, Chip. Ecoul glasului lui se suprapuse peste zgomotul elicopterului. Coboară barca la pupă, Vicky vrea să-ți vorbească.

Sally trecu o frânghie lungă peste barcă și o coborî în spatele pupei; elicopterul ajunse deasupra ei.

— Să te iau peste o oră? întrebă Chip, în timp ce Vicky se pregătea de lansare.

— Nu, e-n regulă. O aduc eu înapoi.

— Poate n-ar strica să fim și noi prin preajmă. Vasul n-a mai ieșit pe mare de un an de zile.

O ajută să-și îmbrace vesta de salvare, îi fixă cablul de chingă și îi făcu vânt, coborând-o cu douăzeci de picioare deasupra bărcii care sălta puternic în spatele pupei; barca încetă să mai salte de îndată ce elicopterul se apropie și aplatiză apa. Vicky atinse cu picioarele podeaua din fibre de sticlă a bărcii și, învingându-și teama, se ghemui și-și desprinse cablul. Elicopterul se îndepărtă îndată. Vicky înșfăcă frânghia și începu să se cațere pe *Whirlwind*. Mama ei îi coborî o scară.

— Bun venit la bord!

Sally era într-adevăr în formă și nu părea beată.

— Unde aveai de gând s-o ștergi?

— Acasă.

— Acasă? Dar casa este acolo, înapoi.

— Scoția este casa mea. Hong Kong-ul era amuzant atât timp cât mai exista. Petrecerea s-a sfârșit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mamă, tu te-ai născut în Hong Kong.

— Da, dar școala am făcut-o în Anglia și vacanțele în Scoția. Sally se duse să scoată pilotul automat și masivul scuner părea că s-a îngreunat. Aici nu mai am nimic de făcut.

— Dar eu sunt aici.

— Tu ești tânără, ai viața ta. Eu sunt bătrâna… Cred că am să beau o bere acum, vrei și tu una?

— De ce nu ți-ai luat rămas bun?

— Pentru că n-ai fi fost de acord cu plecarea mea.

— *Mamă, nu poți naviga până în Scoția.*

Sally Farquhar Mackintosh căută un Mig în frigiderul de la timonă.

— Pe naiba, de ce să nu pot? Este vasul meu și îl voi duce acolo unde îmi place.

— Mamă, n-ai forța necesară. Nu-l poți purta pe mare timp de opt luni. Tu singură ai spus-o, ești bătrână.

— Chincester era mai bătrân când a făcut înconjurul lumii, iar eu nu fac decât două treimi din cursă.

— Dar e vorba de opt luni!

— Am pregătit-o să dureze șase luni, prefer să nu mă apuce iarna în Atlanticul de Nord. De îndată ce trec de Canalul Bashi mă îndrept spre Hawaii, unde o să mă odihnesc puțin; de acolo o s-o iau în jos, spre Galapagos, prin Canalul Panama.

— De ce nu înconjuri și Capul Horn, dacă tot treci pe acolo?

— Sarcasmul nu-i o trăsătură plăcută și nici amuzantă la o femeie tânără, îi spuse Sally privind-o cu asprime.

— Mami, nu-ți dai seama că te sinucizi, vei ajunge în Atlantic în sezonul uraganului.

— Vreau mai întâi să cobori și să-mi spui ce vezi deasupra mesei pe care se află harta… Acum, te rog!

Vicky coborî scările spre cabină și ajunse la masa plasată între salonul principal și coridorul ce ducea spre pupă. Deasupra mesei, atârnată într-un cârlig din bronz, se afla cupa de argint pe care Sally Farquhar Mackintosh o câștigase în 1962 în ultima ei cursă pe Marea Chinei. Cu doi ani înainte de a mă naște, își zise Vicky. Pe masă erau

întinse hărți cu traseele pe care mama ei le alcătuise, îndrumarul pentru navigație al amiralității și o copie a hărților cu traseele lui *Corneli* în jurul lumii.

Vicky lovi ușor busola, constatând că funcționează. Se uită la cele două sextante – ambele erau certificate recent. Aruncând o privire pe hărțile pentru cea de a doua parte a călătoriei observă că mama ei stabilise un traseu de la Canalul Panama peste întinsa Mare a Caraibelor, spre insula Antigua, unde niște vechi prieteni de-ai ei dețineau un șantier de construcții navale. De acolo drumul continua spre Bermude având ca punct terminus Southampton, portul de unde familiile Haig și Farquhar plecaseră în 1839 spre China.

Vicky privi în jur: cabina era înțesată cu provizii din care nu lipsea firește un stoc masiv de Migs și Boodles, băuturile ei preferate. Închizătorile se găseau în perfectă stare de funcționare. Sculele și materialele de reparații nu lipseau, iar dispozitivele pentru măsurarea nivelului apei și al combustibilului indicau plinul. Bateriile erau noi, iar extinctoarele fuseseră controlate recent și amplasate la locul lor.

Vicky urcă pe punte și o găsi pe mama ei la timonă urmărind cu privirea velele.

— Ce vas mare, mami!

— Este doar un scuner cu vele triunghiulare. Nici o pânză nu-i prea mare pentru mine.

— Ai de gând să-i atașezi un spinaker?

— Încă nu m-am țicnit, zâmbi Sally. Am prevăzut un catarg din bambus extrem de ușor, după modelul celor folosite de oamenii lui Ah Chi. Îl pot ridica fără efort pentru o semnalizare luminoasă sau pentru detectarea vântului favorabil.

— Nu pot discuta despre astea acum. Te-ai uitat bine peste tot? Ți se pare apt pentru o călătorie atât de lungă? Ce crezi?

— Despre tine sau despre *Whirlwind?*

— Despre amândouă. Da, mamă, admise Vicky fără entuziasm. Sunteți demne de laudă și tu, și el.

— Ce-ai zice să vii și tu cu mine?

— Glumești? O clipă ideea o tentă: să evadeze!

— Ești mai mult decât binevenită, Victoria. Așa cum ai spus, e un vas mare, nu ne vom călca pe picioare.

— Mami, ești o scumpă!

Pentru moment se simți tentată să accepte.

— Deloc, spuse Sally, mi-ar face plăcere compania ta.

— Nu pot pleca.

— De ce?

— Știi doar… întreprinderea MacF. Toți au nevoie de mine.

— Prostii! Ai o armată de manageri. Și Peter este acolo împreună cu Mary Lee care poate să le dea o mână de ajutor, sunt sigură, ca să nu mai vorbesc de chinezoaica tatălui tău. Hai, vino cu mine, o să vezi ce bine va fi.

— Nu, nu pot, mamă. În orice caz, îți mulțumesc.

— Cum crezi, spuse acru Sally.

Vicky îi remarcă dezamăgirea. Își privi ceasul, se uită pe cer în partea de vest, apoi se duse la toaleta de sub punte.

— Mă întorc repede, mami.

— Sunt în catarg.

— Poftim?

— Tatăl tău le-a ascuns acolo. Le-am găsit atunci când am vrut să depozitez într-un loc sigur niște aur și diamante. Hai, du-te și ia-le, doar de asta ai venit. Ridică clapa din planșeu, lângă bucătărie și vei găsi o ușiță în piciorul catargului. Vicky coborî, trase la o

parte carpeta din salon și ridică un chepeng. Catargul masiv, vibra din cauza velelor întinse. Dădu de ușița metalică decupată în aluminiul gros cu care era căptușit catargul, o deschise cu ajutorul unui cuțit și lumină interiorul cu o lanternă. Printre sacoșele din pânză îndesate de mama ei, zări o mapă din plastic. O deschise și dădu peste o sferă verde din plastic, mai mică decât o bilă – o dischetă optică pentru computer în care puteau fi stocate tot atâtea documente câte ar fi încăput într-o Biblie. De la an la an japonezii le făceau tot mai mici și promiteau să le reducă la dimensiunea unui ac de păr în anul 2000.

Închise ascunzătoarea și reveni pe punte.

— Le-ai găsit?

— Da, mulțumesc.

— Afaceri?

— Mai mult decât atât. Era nerăbdătoare să vadă ce se afla pe dischetă. Se uită din nou la ceas. Mai avea de așteptat puțin.

— Ei bine, îți urez succes, îi spuse Sally.

— Mami?

— Da, draga mea?

— De ce era tati… așa cum era el?

— Adică?

— Știi tu…

Sally dădu din umeri.

— Vrei să spui așa de „impetuos”, cu un temperament atât de năvalnic…

— Deseori aveam impresia că aleargă mereu după ceva. Acum, când mă gândesc mai bine îmi dau seama că de fapt, el era cel hăituit. Te deranjează că te întreb asemenea lucruri?

— Nu, deloc, ai tot dreptul. Uneori îi semeni al naibii de bine și n-aș vrea să-ți distrugi și tu viața așa cum a făcut-o el.

Vicky își aminti de ultima lor discuție, înainte de a muri și se îndoi că el gândea la fel. În ciuda înfrângerii, murise ca un îndrăgostit.

Își privi mama care agita în mână o cutie de bere Mig; constatând că era goală o azvârli peste bord. O privi gânditoare cum se scufundă și apoi își scoase alta din frigider.

— Mamă, oare de ce se simțea hăituit?

— Asta depinde de teoria pe care o accepți. Fiona, Dumnezeu s-o binecuvânteze pentru aptitudinea ei psiho-hocus-pocus, pretindea că tati avea complexe de inferioritate știindu-se fiul unui funcționar crescut în jungla Shanghai-ului britanic. Se simțea obligat să dovedească tuturor celor cu care venea în contact că este un om capabil.

Dacă-l întrebi pe George Ng, îți va spune că tata devenise obsedat de întreprinderea Mackintosh-Farquhar, pe care încerca să o mențină unită. Știi și tu, reprezentam ultima familie britanică care mai deținea o întreprindere comercială, asaltată de noi și noi hoarde asiatice. Sally strâmbă din nas și mai trase o dușcă de bere.

— Și tu, mami, care e teoria ta?

— Tot ce știu eu, draga mea, este că te poți dărui cu trup și suflet unui bărbat, fără să afli vreodată de ce e nefericit. Cu alte cuvinte, eu nu am nici o teorie. Vrei să-ți dau un sfat?

— Te rog.

— Mărită-te cu un bărbat vesel, cu unul care să nu ia lucrurile prea în serios.

Ca Steven, se gândi Vicky, el e întotdeauna optimist.

— Asta nu înseamnă că e vorba de cineva în genul Cărare-Barată Wong.

— Nu credeam c-ai aflat de el, se miră Vicky.

— Dumnezeule, gusturile tale în materie de bărbați sunt groaznice.

— Dar mă iubește și îl iubesc.

— Ține minte – bărbații nu se schimbă. Găsește-ți unul vesel, un bărbat viril, cu un

comportament bărbătesc. Nu mai face mutra asta! Da, unul care să emane bărbăție, căruia să-i placă să se comporte ca un bărbat nu numai în pat.

— Mami, dar…

— Când înfăptuiesc lucruri mari să fie hotărâți, dar să nu-i terorizeze pe cei din jur. Din când în când pot fi distanți, însă nu reci. Să fie puternici, dar nu tot timpul. Să-ți ofere totul în pat, dar și în afara lui. Să fie bărbat ca Chip, de exemplu, sau chiar mai bun, ca fratele tău, Hugo. Știu că Hugo nu era capabil să urnească munții din loc, ca tatăl tău, dar, Doamne…! Uită-te la fetele lui, sunt niște comori… Hugo chiar și mort este un tată mai bun decât mulți alții în viață. Amintește-ți de felul cum îi zâmbea Fionei! El se bucura de familia lui, se bucura când naviga, ca și de faptul că era bărbat… Fetițele simțeau că e tati și nu doar mami cu pantaloni. Sally privi spre puntea din față.

— Mamă?

Sally Farquhar-Mackintosh se întoarse și o privi pe fiica sa drept în ochi.

— Nu, n-am să-ți spun cine a fost tatăl lui Peter.

— Bine… nu-i nimic, dar cum era el?

Sally râse ușor. La pat a fost formidabil, o vreme… dar în final a rămas tot un om de afaceri. De altfel, tot ce-ți pot spune este că știu de unde ai moștenit pasiunea pentru bărbați. Ochii ei zăboviră câteva momente pe pânze. Apoi se duse spre un vinci și făcu o corecție cu manivela.

— Nu-ți face griji. Femeile au un avantaj asupra bărbaților – reușesc să se adapteze mai bine decât ei. Te poți schimba. Te poți transforma cu adevărat, dacă lași să intre în viața ta un om ca Chip. Și pentru că veni vorba, nu m-am gândit în mod special la el. De altfel, am impresia că Fiona l-a și înhățat. E un tip, un bărbat… își duse mâna pâlnie la ureche. Cred că aud aparatul care te va duce înapoi, acasă.

— Stai. Cum a aflat tati?

— Am fost o fraieră. M-am culcat cu el într-o noapte, la club, furată de romantism.

— Trebuie să fi fost nebun după tine.

— Poate, dar nebunia n-a făcut-o de unul singur. Eu cred că amanții au o anumită obligație, aceea de a decide împreună în probleme importante.

— Și ce s-a întâmplat?

— Ei, ce naiba crezi că s-a întâmplat?

— Vreau să spun, te-ai întors acasă cu tati? Cum a fost?

— Am mințit ca o *lady*.

— Ai negat?

— Ce altceva aștepta tatăl tău? Ce altceva puteam face? Presupun că dacă în locul tău ar fi Peter te-ai întreba cât de bine a funcționat minciuna. Oricum, am negat, pretinzând că nebunul era beat, ceea ce era adevărat și am ținut-o tot așa. El nu prea avea de ales deoarece tatăl meu era încă Tai-Pan. Să divorțeze de mine însemna să lase Farquhar și Compania, lucru pentru care Duncan Mackintosh nu era pregătit… Ambiția este un stăpân feroce, Vicky, nu te slăbește din gheare niciodată. Privi marea argintie, apoi din nou spre Vicky. Îmi pare rău că nu poți veni cu mine.

Se auzea bâzâitul elicopterului a cărui siluetă se mărea pe măsură ce se apropia. Vicky se repezi la ea și o sărută cu disperare. Se îmbrățișară îndelung. Apoi coborî în barcă.

— Te rog cheamă-mă săptămânal prin radio.

— Dacă vrei?

— Vreau să știu că trăiești și că ești bine.

— Voi trăi… Vicky, tatăl tău a fost un om minunat.

Lui Vicky îi tresări inima de bucurie la auzul acestor cuvinte.

— Îți mulțumesc, mamă, că mi-ai spus asta.

— Când a venit în Hong Kong era asemenea unui taifun, atât de diferit de cei cu care crescusem. El voia totul: era copleșitor. Merita să-l vezi lângă uriașa lui mașină sau privind cu tandrețe un iaht. Când își dorea ceva, făcea totul pentru a-l obține. Tata îl considera un necioplit, iar mama, avar. Nu i-am luat în seamă. Îmi plăcea acțiunea și era de-a dreptul pasionant să trăiești alături de el.

Sally lăsă bărcuța să se depărteze de la pupă până când se echilibră. Vicky îi făcu semn cu mâna. Apoi Chip coborî hamacul. În timp ce Vicky era purtată spre carlingă, iahtul mamei ei se depărta lăsând o dâră înspumată pe suprafața mării.

În drum spre birou, Vicky se opri la bijutierul ei, al cărui magazin se afla în apropiere de Hennesy Road. Acesta o întâmpină cu întrebarea dacă micuțelor ei nepoate le-au plăcut ultimele cadouri de aniversare – o brățară lucrată de mână pentru Millicent și cercei cu maimuțele pentru Melissa.

— Sunt niște mici răsfățate, îi spuse Vicky, interesându-se și ea de copiii lui care plecaseră în Canada. După ce o servi cu ceai trecură la afacerea propriu-zisă. O oră mai târziu, se afla în biroul ei.

Introduse discheta optică în computer. Tatăl ei stocase sute de pagini cu ajutorul unui scaner care înregistrase texte și fotografii. Ecranul mai afișa o listă de subiecte cu mențiunea: PRIMA COPIE A PRIMULUI EXEMPLAR, confirmări ale băncilor din Hong Kong și numere de conturi elvețiene, corelate cu liste cuprinzând nume și funcții ale oficialilor din China. Majoritatea detaliilor îi priveau doar pe reclamanți sau pe contabilii care le operaseră. Altele însă apăreau pe ecran ca dovezi zdrobitoare despre fraudele comise de Două-Cărări Wong în dauna Chinei.

Una din aceste dovezi îi atrase atenția în mod special: o factură privind livrarea unei cantități de oțel de la un combinat din Tianjin, condus de un nepot al premierului Chen, destinat unui șantier naval din Nanjing și deturnat la Hong Kong. Acesta era reclamat de șantierul respectiv prin nenumărate scrisori care solicitau depistarea materialelor dispărute. Perseverentul expeditor al

scrisorilor de pe șantier fusese destituit; la puțin timp un scurt anunț într-un ziar informa despre funeraliile acestuia în orașul său natal, Ningbo.

Vicky se întreba în ce consta amestecul lui Vivian? Tatăl ei era un om bine organizat și în plus computerul avusese o contribuție însemnată în toată afacerea. Puțini membri ai executivului de vârsta lui îmbrățișau cu atâta interes noua tehnologie. El cunoștea suficiente date tehnice care să-i permită să stocheze materiale pe o dischetă optică și apoi să le șteargă din memoria calculatorului. Două lucruri erau evidente: în decursul anilor, tatăl ei cultivase relații cu oficialități aflate în legătură cu funcționari inferiori, dar înzestrați cu suficient curaj pentru a transmite informații. Apoi, ceea ce începuse ca o chestiune colaterală – acumularea treptată de probe împotriva lui Două-Cărări Wong – devenise obsesia lui Duncan Mackintosh. El întocmise chiar o biografie a lui Două-Cărări Wong care începea cu binecunoscuta poveste despre copilăria lui ca cerșetor schilod pe străzile Shanghai-ului. Grosul informațiilor vizau perioada de când devenise armator. Două-Cărări Wong își adunase primii bani ca lider al Bandei Verzi – societatea criminală a

Triadei care dominase Shanghai-ul prin teroare și extorcări. În 1949 banda respectivă a fost desființată de către comuniști.

Două-Cărări Wong își procurase primele sale vase de la „World Oceans Red Ship Line" din profiturile realizate de pe urma prostituției și a contrabandei cu opiu. După avântul industriei navale, în urma războiului coreean, nimic nu mai putea opri „World Ocean"; atunci când rămășițele bandei Verzi fură constrânse să plece în Hong Kong, Două-Cărări Wong se alătură Triadelor ce continuau să terorizeze colonia Coroanei: 14K, Wo și Sun Yee On Society.

Soneria telefonului o făcu pe Vicky să tresară. Trecuseră câteva ore, era târziu și se întunecase. Semnalul luminos al liniei sale personale clipi. *Steven,* își zise ea, repezindu-se la telefon. În sfârșit era singură și puteau vorbi în voie. Smulse receptorul și inima începu să-i bată cu putere.

— Alo?

— Aa! Miss Mackintosh? Cineva îi vorbea în chineză cu o voce puțin pițigăiată și insinuantă.

— Cine e acolo?

— N-are importanță.

— Cine ești? Cum ai aflat acest număr?

— De la nepoțele.

28

— Nu fiți îngrijorată, fetițele sunt sănătoase. Lui Vicky i se tăie respirația.

— E foarte imprudent ca micuțele domnișoare să rămână singure în stradă în asemenea vremuri tulburi, domnișoară Mackintosh. Hong Kong-ul nu mai este un oraș sigur pentru copii. Total imprudent. Din fericire am dat de ele înaintea altora mai puțin respectuoși cu domnișoarele *gweilos*.

— Da? Era îngrozită. Știa ce s-ar fi putut întâmpla.

— Au fost duse într-un loc sigur.

— Unde?

— Acolo unde nimeni nu are de gând să le facă un rău.

— Le-ați răpit?

— Un cuvânt neplăcut care ar putea fi interpretat greșit de poliție și ar fi periculos.

— Ce vrei de fapt?

— Ceva important pentru noi, la fel de important cum sunt ele pentru tine.

— Nu înțeleg! De fapt știa. Știa exact ce voiau. Fusese o mare naivă să-și închipuie că Două-Cărări nu va face o nouă încercare.

— Vom suna mai târziu să stabilim amănuntele.

Tremurând, puse receptorul în furcă. Își aduse aminte de copiii-servitori ai lui Două-Cărări și în mintea ei apăru imaginea îngrozitoare a unei încăperi zăbrelite, ascunsă undeva în uriașa clădire World Oceans, unde copiii erau tratați ca animalele. O trecură fiori reci și încercă să găsească o cale de ieșire. Fără succes. În fața ochilor îi apărea imaginea înfricoșată a lui Millicent; Melissa i-ar fi putut sfida, determinându-i să se comporte grosolan.

Pe linia personală îi veni un nou apel. Era Fiona care o asaltă cu un torent de cuvinte.

— Vicky, mi-am ieșit din minți; nu știu ce s-a întâmplat cu fetele. Eu am fost la o ședință de acupunctură. Le-ai luat tu cumva de la școala de dans?

— Chip e cu tine?

— Da, tocmai îmi spunea de mama ta, dar…

— Ia-l pe Chip și veniți imediat aici.

— Ce înseamnă asta… s-a întâmplat ceva?

— Fiona… draga mea, ține-te bine, au fost răpite.

— Cum?

— Le aducem noi înapoi, îți promit, dar acum vino aici.

Scoase discheta din computer, o introduse în pandantivul ei cu dragon și începu să se plimbe agitată prin încăpere. Îl sună pe Peter, dar acesta plecase acasă. Stătu un moment pe gânduri, întrebându-se dacă Vivian revenise din Shanghai. Bătu fără tragere de inimă la ușa biroului ei și Vivian îi deschise.

— Văd că mai e cineva care nu are somn, o salută politicos compradorul chinez. Ce faci Vicky? Sarcina începea să se vadă, dar Vivian arăta mai înfloritoare ca oricând. Nu te simți bine? Arăți de parcă ai fi văzut o stafie!

Vicky nu-și recunoscu propriul glas, o voce sugrumată de spaimă.

— Am nevoie de un sfat în legătură cu mentalitatea chinezească și mă întrebam dacă m-ai putea ajuta.

Vivian o privi întrebându-se dacă Vicky era sinceră. Remarcă însă că buzele îi tremurau și în ochi i se citea groaza.

— Desigur, vrei să vin în biroul tău?

— Da, te rog.

Vicky se așeză la birou. Vivian închise ușa și luă și ea loc pe un scaun.

— Tocmai am primit un telefon de la un chinez, o persoană care pretinde că le-ar fi

răpit pe Millicent și Melissa.

— Vai, Vicky, nu se poate! exclamă Vivian ducându-și mâna la gură.

— Întrebarea mea este: dacă le dăm ceea ce vor și nu amestecăm poliția, vor respecta târgul și le vor elibera nevătămate?

— Depinde cine le-a răpit.

— Chiar nu-ți trece prin cap?

— Dumnezeule din ceruri!

— Ei trebuie să fie. Nu vor bani. Presupun că vor dovezile tatălui meu.

— Le ai?

— Sigur că le am, doar mie mi le-a lăsat.

— Da, normal, o aprobă Vivian, gândindu-se la părerea lui Vicky despre felul în care o tratase tatăl ei, lăsându-i jumătate din întreprindere și toate secretele sale.

— E clar că-i vorba de Două-Cărări, spuse Vicky.

— Și ce faci? I le duci?

— Tu le-ai da? E vorba de copii.

— Da! Vivian își plecă capul în pământ.

— N-am de ales. Două-Cărări a câștigat. Mă are la mână.

— Așa-i!

— Pot să am încredere în el? Crezi că le va elibera dacă i le-aș da? Mâinile lui Vicky tremurau puternic.

— N-ai de ales.

— Crezi că va respecta târgul? Asta e tot ce vreau să știu.

— Îți pot spune doar că…, dar…

— Ce?

— După câte înțeleg, felul în care se întâmplă asemenea lucruri…

— Ce lucruri? izbucni Vicky. Începuse să-și piardă stăpânirea de sine. Vivian încerca să-i spună ceva chibzuit, ca și cum simpla explicare a ororilor avea darul s-o calmeze.

— Mama îmi istorisea fapte întâmplate în Shanghai pe vremea ei. Răpirile erau ceva obișnuit înainte de eliberare. Răscumpărarea se plătea, dar câteodată unul din criminali avea parteneri sau complici care… vocea ei slăbi și nu mai putu continua. Nu-ți pot promite nimic, Vicky.

— Deci, modul în care facem târgul este important.

— Da, să-ți iei toate măsurile de siguranță.

— Bine! Așa voi negocia. N-am să las din mână materialele tatălui meu până nu văd fetele.

O vreme tăcură, așteptând să sune telefonul. Vicky nu-și putea lua gândul de la Melissa. Va fi ea atât de înțeleaptă să nu-i

provoace pe răpitori? Vivian se întreba dacă Duncan Mackintosh se gândise vreodată la faptul că-și va expune familia?

Serviciul de pază o anunța că Fiona și Chip sosiseră. Fiona apăru alergând cu părul vâlvoi și cu ochii ieșiți din orbite.

— Vicky, te rog fă ceva și adu-mi-le înapoi.

— Am să ți le aduc, îți promit.

Chip îi ceru amănunte. Vicky îi relată pe larg cele întâmplate.

Cei de la pază sunară din nou: „E cineva aici jos, un Tanka și vrea să vă vorbească. Îl cheamă Ah Chi".

— Încearcă să afli ce vrea și spune-i că-l chem eu.

Paznicul sună din nou: „Spune că a venit cu un prieten care amenință că dă buzna cu mașina prin ușă dacă nu e lăsat să intre. Îl cunoașteți sau chem poliția?"

Vicky bănuia că e vorba de Ah Chi. Probabil că, disperat din cauza plecării mamei ei, se îmbătase crunt, ca atunci când fusese găsit în nesimțire pe o plajă filipineză după o petrecere nocturnă.

— Nu. Trimite-l sus, mă descurc eu cu el.

Ah Chi năvăli în birou, dar rămase cu gura căscată de parcă n-ar mai fi văzut în

viața lui așa ceva. Nu era deloc beat. În urma lui pășea cu prudență Huang, îmbrăcat într-un costum de mătase strâmt. Când Chip dădu cu ochii de Huang se ridică în picioare, surprins de transformarea fostului membru al echipajului lui Duncan Mackintosh.

— Ce s-a întâmplat, Ah Chi? Sunt groaznic de ocupată.

— Huang spune toți copii lui Două-Cărări plecat, Missy.

— Ce tot îndrugi?

— Două-Cărări luat și băiat număru unu, Missy.

— De unde știi?

— Sigur că știe, interveni Chip. Întreaga rețea subterană chineză a aflat deja și se pare că prietenul nostru Huang e unul de-al lor.

— Dar, ce…

— Toți copii Două-Cărări Wong plecat Colonie, repetă Ah Chi.

— Ce înseamnă asta? întrebă Vicky, privind-o pe Vivian.

— Un procedeu clasic, răspunse Chip. Înainte de a răpi copiii dușmanului, îți pui la adăpost familia. Ah Chi are dreptate. Deci, Două-Cărări este omul tău. E clar. Se întoarse spre Ah Chi.

— De ce Două-Cărări răpit?

— Nu știu, răspunse Ah Chi, ridicând din umeri.

— Ascultă, băiete, de ce Huang spune asta lui Missy?

— Huang al treilea văr lui Back Door Ping. Când Tai-Pan și Ping murit, Tai-Tai dat aur nevastă Ping.

Chip dădea din cap în semn că înțelesese.

— Spune-i lui Huang că Missy va informa pe Tai-Tai despre respectul și recunoștința lui.

Ah Chi traduse, iar Huang se înclină.

Fiona privea îngrozită când la unul, când la celălalt.

— Dar de ce a făcut asta? se tânguia ea. De ce a făcut Două-Cărări una ca asta, Vicky?

— De ce? întrebă și Chip.

— Pentru că exista o dușmănie între el și tati.

— Bine, dar e vorba de niște copii.

— Știu asta, Fiona, o să le aduc înapoi. Situația o depășea. Simți dintr-o dată că îi lipsește teribil tatăl ei.

— Ai vreo bănuială, Victoria? Ce ar putea să vrea Două-Cărări? întrebă Chip pe un ton blând.

Vicky se gândea cam ce-ar fi răspuns tatăl ei și cum ar fi acționat: să pară sigură de ea sau să schimbe subiectul?

— Sunt convinsă că-și vor formula curând cererea. Chip, ce ne sfătuiești? Să facem apel la poliție?

— Regret, dar acum, cu o lună înainte de ‘97 suntem confruntați cu tot felul de probleme. Nu-i pot cere unui vechi prieten să-și asume un asemenea risc. S-ar putea chiar să treacă de partea răpitorilor și dacă o face… în afară de asta, în momentul de față doar îl suspectăm pe Două-Cărări, însă nu putem dovedi nimic. Și mai e ceva: el este înconjurat de o groază de avocați și oameni ai legii. Nu poate fi amenințat cu justiția…

— Și atunci ce ne sfătuiești?

— Așteptați să vedeți ce anume vor și dați-le. Îmi pare rău, Victoria, Fiona… Aș vrea să fac o minune, dar nu pot.

— Ah Chi, poate depista Huang unde sunt fetele?

— Nu, Missy.

— Vivian?

Vivian dădu din cap descumpănită.

— Dă-le ce vor, Victoria.

Vicky o privi fix pe chinezoaică. Nimeni din cei de față nu știa ce voia să spună Vivian. Doar Chip avea aerul că simțise ceva. Tot Vivian fu cea care vorbi prima:

— Nu există altă cale de a salva copiii.

— Fiona, vrei să anunțăm poliția sau să încerc eu să tratez cu ei?

— Tu ești șefa, Vicky. Fă ceva și adu-le înapoi!

Țârâitul telefonului îi făcu pe toți să tresară. Îl ridică cu teamă.

— Alo?

— Sunt la camera 77, spuse Steven cu o voce caldă.

Vicky se întoarse cu spatele la ei și se duse spre fereastră.

— Te-ai întors? șopti ea. Când…?

— Nu spune nimănui. Dacă află babacul, mă omoară.

— Ce?

— Crezi că am putea petrece noaptea asta împreună și mâine în zori s-o șterg? Am lăsat în Taiwan un om de încredere care să mă acopere în caz că sună.

— Oh, Doamne! Tâmplele începură să-i zvâcnească.

— Te iubesc! Mi-ai lipsit atât de mult.

— Pe curând, șopti ea.

— Ah, pricep, ai biroul plin cu figuri constipate…

— Exact!

— Cât de repede poți ajunge aici?

— Eu… eu… cam într-o oră.

— Te iubesc, spuse Steven, nu mai pot aștepta.

— Oh, și eu te iubesc, șopti ea. Mereu… Așteaptă!

— Ce e, puișor?

— … Iartă-mă… simți că se sufocă.

— Pentru ce, iubirea mea?

— Iartă-mă dacă am să vin cu puțină întârziere.

— Găsesc eu un mijloc să te fac să ajungi mai repede la mine.

Ea puse încet receptorul în furcă, așteptă puțin să-și recapete calmul, și se întoarse spre ei. Fiona interpretă greșit lacrimile ce-i înecau ochii.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, nimic, era un bancher…

Toți crezuseră că telefonul acela le va aduce ușurarea dorită, dar rămaseră încremeniți văzând șiroaiele de lacrimi pe care Vicky nu și le mai putea stăpâni.

— Îmi pare rău, spuse ea încercând să se calmeze. Sunt atât de amărâtă… Chip, fă-mi un serviciu. Ia-o pe Fiona și du-o acasă.

— Nu, rămân aici, protestă Fiona.

— Unul dintre noi trebuie să rămână lipit de telefon la Peak House. Hai, draga mea, du-

te. Nu te mai zbuciuma, le vom aduce acasă.

— De unde știi?

— Îți promit că le vom aduce acasă, spuse Vicky cu răceală. Îți garantez.

Chip o luă pe Fiona pe după umeri.

— Cheamă-ne, Victoria, spuse el, de îndată ce afli ceva.

— Te mai întreb o dată, ești absolut sigur că nu vrei să folosim poliția? insistă Vicky.

— Doar în ultimă instanță, dacă nu mai există altă soluție.

În timp ce Fiona și Chip părăseau încăperea, Ah Chi îl înghiontea pe Huang obligându-l să-l urmeze. Cu un semn din cap Vicky îl opri. Vivian, care rămăsese pironită în scaunul ei, părea că abia acum își dădea seama de ce se petrece. Vicky închise ușa și se lipi de ea. Acestea erau momente groaznice. Un bărbat ca Hugo nu s-ar fi gândit la ele nici în coșmarurile sale cele mai cumplite. În schimb tatăl ei, mai mult ca sigur că avusese parte de ele. Își spuse că fiica lui Duncan Mackintosh era blestemată să aibă aceeași soartă.

— Nu au plecat chiar toți.

— Cine? se învioră Vivian.

— Ah Chi, spune-i lui Huang că unul dintre copiii lui Două-Cărări Wong s-a întors

în Hong Kong.

Ah Chi îi traduse și Huang dădu din cap surprins.

— El spune Missy că toți plecat.

— Steven Wong este la hotelul *Regent,* camera 77 și vreau ca tu și Huang să-l răpiți.

29

Ah Chi se întoarse către Huang și îi traduse.

— Ce? Vivian sări ca arsă în picioare.

— Doar un târg, spuse Vicky. Primul fiu al lui Două-Cărări contra nepoatelor mele.

— Îl vor ucide, protestă Vivian. Nu poți face asta, îl vor omorî.

— Nu i se va întâmpla nimic, e doar un târg. Nimeni nu va ucide pe nimeni.

— Ah Chi! Nu omorât, nu face nici un rău, doar răpit, înțeles?

— Da, Missy. Ah Chi se lipise de urechea lui Huang și acesta părea la fel de fericit ca ursul la miere. Nu rănit, nu nimic rău, răpit numai și după, toată lumea prieteni.

— Bine, cheamă-mă când ați pus mâna pe el. Aveți un loc sigur unde să-l țineți?

— Oh, da, Missy, multe locuri.

— Îl vor omorî, repeta Vivian întruna și începu să tremure. Nu înțelegi, Vicky, dacă Steven l-a sfidat pe tatăl lui întorcându-se și dacă prin asta îi năruiește planurile, bătrânul îl va ucide.

— Cum să facă așa ceva? Nu fi ridicolă.

— Nu el, altcineva implicat o va face. Ține minte ce-ți spun. Steven va muri și tu vei fi vinovată de asta!

— Nu va muri.

— Nu tu hotărăști! Ce știi tu despre asemenea lucruri?

— Ce altă garanție pot avea că-mi voi recăpăta nepoatele?

— Dându-i lui Două-Cărări dovezile. Dă-i ceea ce vrea.

— Dar chiar tu spuneai că nu poți fi sigură sută la sută că fetele vor rămâne în viață.

— Nu. Ai auzit ce spunea Ah Chi, toată lumea știe că e vorba de Două-Cărări. Va trebui să le elibereze și să respecte învoiala, altfel își va pierde reputația.

— Nu pot să risc.

— Poate că folosești ocazia… spuse Vivian.

— Ce vrei să spui?

— Te folosești de ocazie pentru a păstra dovezile tatălui tău.

— Nu-i adevărat, spuse Vicky cu un glas tăios.

— Îți trădezi iubitul, ca să le păstrezi.

— N-am altă garanție pentru viața nepoatelor mele.

— Sper că ți-ai luat rămas bun de la Steven, n-ai să-l mai vezi niciodată.

— Nu înțelegi, tatăl lui îl iubește. Da, monstrul îl iubește pe Steven și nu-i va face niciodată rău.

— Tu nu înțelegi… Vivian dădu din cap descurajată. Toți străinii fac aceeași greșeală. Sunteți individualiști, ne judecați la fel, dar noi nu suntem așa. Două-Cărări Wong nu se menține singur. Dejucându-i planurile, lovești și în alții, care depind de succesul lui. La rândul lor, ei își vor lua revanșa; nu împotriva ta, nu împotriva lui Ah Chi și Huang, ci împotriva aceluia care și-a trădat propriul tată prin nesupunere.

— Dacă ceea ce spui tu este adevărat, atunci Două-Cărări îl va proteja.

— Și dacă *nu-l poate* proteja?

— Atunci îl va trimite în altă parte unde va fi în siguranță.

— Sper să ai dreptate și dacă ai, poate că Steven va rămâne acolo. Dar, indiferent de variantă, tu ți-ai sacrificat iubitul de dragul întreprinderii. Trebuie să fii foarte mândră de asta.

— Nu sunt deloc, spuse Vicky aproape în șoaptă. Calmul cu care luase hotărârea era aparent. Suferea cumplit căci știa că-l

pierduse deja. Nu va mai avea încredere în ea niciodată. Te rog să-i spui liderului de partid Tang că vreau să-i dau dovezile.

— Niciodată!

— Cum?

— Nu vreau să fiu părtașă la toate astea.

Oare Vivian avea dreptate? Îl sacrificase pe Steven pentru a-și realiza planurile împotriva bătrânului? Erau copiii doar o scuză? Dar Vivian fusese inițial de acord și spusese că singura garanție pentru a le căpăta înapoi pe fete era acest târg demențial. Își șterse lacrimile și se așeză din nou la birou.

— Deci, nu mă poți ajuta? Și cu tata cum rămâne?

— Tatăl tău e mort. Aveai dreptate – era un plan nesăbuit – au murit destui oameni pentru el, nu-l mai sacrifica și pe Steven.

— Dar l-ai sprijinit pe tata, ai crezut în planul lui. Îmi spuneai că era singura cale să salvăm Hong Kong-ul.

— China este mai complicată decât credeam eu și tatăl tău. Acum văd altfel lucrurile. Nu vom schimba China printr-o singură și dramatică mișcare. Ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta e o mostră a modului în care se vor rezolva lucrurile în viitor. Răpiri de copii, uciderea

nevinovaților… Trebuie să existe o cale mai bună.

— Renunți la tot ce-ai clădit ani de zile? Și dă-mi voie să-ți amintesc pentru ce a murit tatăl meu?

Vivian nu o contrazise, dar crezu de cuviință să mai adauge.

— Cred că sarcina m-a făcut să văd mai limpede. În orice caz, am fost fiica unui profesor cu mult înainte să devin concubina unui Tai-Pan.

— Tu spui asta, nu eu. Ei bine, când vei găsi o altă cale, dă-mi de veste; până atunci, eu voi lupta în stilul meu. Ah Chi? Du-te și ia-l.

— Da, Missy!

— Nu poți face asta, mai încercă Vivian să se opună, eu n-am să te sprijin.

— Găsesc eu o altă cale. Două-Cărări este un monstru, spuse Vicky furioasă.

— N-am să te las să faci asta și dacă Steven moare, tu vei fi monstrul.

— Steven nu va muri. Ah Chi, spune-mi doar când ați făcut ce v-am spus.

— Da, Missy. El se adresă lui Huang, și tânărul contrabandist se înclină cu respect.

— Salut, Tai-Pan!

Steven Wong pregăti el însuși camera în așteptarea lui Vicky; procedând astfel știa că personalul hotelului de la cei mai mici până la director, îi va raporta tatălui său că el, Cărare-Bătută, se întorsese în oraș. Reveni lângă pat, reduse aerul condiționat, aranjă florile pe care le cumpărase în drum, puse sticla cu vin la gheață și pregăti un nou platou cu gustări.

Se așeză în fotoliu așteptând ca umbra ei să apară pe marmura lustruită de sub ușă. Telefonul sună. Probabil că indivizii ăia plicticoși, care o asaltau în permanență, o mai reținuseră, gândi el ridicând receptorul.

— Da, păpușa mea, unde ești?

— Pleacă imediat, fugi!

— Ce? Cine e acolo?

— Este Vivian, fugi, vor să te răpească.

— Cine?

— Fugi imediat! repetă ea și închise.

Lăsă jos receptorul și începu să se îmbrace.

„De asta tata îi trimisese pe toți afară din Hong Kong. Înseamnă că știe el ceva”. Acum își reproșă nesăbuința de a fi revenit. Își puse în grabă haina, iar cravata o mototoli și o băgă în buzunar. Înșfăca trusa și portofelul și

o zbughi afară. Pe coridor, în dreptul ușii, patru băieți împingeau un cărucior cu lenjerie murdară. Văzându-l se lipiră de perete, se înclinară și îi spuseră: „Scuzați, domnule!”.

— Ia stai, băiete! Du-mă la liftul de serviciu din spate.

— Da, domnule.

— Mulțumesc! Scoase din buzunar câteva bancnote. Acum puteți pleca.

— Și noi mergem jos.

„Accent Tanka”, gândi el, deși i se părea curios să-l audă aici la hotelul *Regent*. „Se duce totul de râpă dacă pescarii s-au transformat în băieți de hotel.” În loc să se depărteze, îl înghesuiră cerându-și scuze în mod exagerat. Din cearșaful cu rufe murdare, scoaseră o față de pernă pe care i-o traseră peste cap și cu colțurile cearșafului îl legară fedeleș și îl puseră în cărucior. Liftul oprise între etaje; începu să se zbată, însă mâini puternice îl apucară și îi imobilizară și picioarele. Când ușa liftului se deschise, îl izbi un miros de gunoi și de apă de mare. Căruciorul coborât în grabă pe o rampă se răsturnă; Steven căzu în cap, gata să-și frângă gâtul. Simțind mirosul mării, o clipă crezu că vor să-l înece. Reuși să scoată puțin capul din fața de pernă și încercă să țipe, dar o mână

aspră îi îndesă un prosop în gură și o alta îi trase din nou fața de pernă peste ochi. Apucă să vadă la capătul culoarului o joncă ce sălta pe suprafața apei și își dădu seama că fusese scos printr-un tunel secret, departe de intrarea de serviciu a hotelului. Culoarul părea mai curând o ascunzătoare pentru contrabandiști și pirați și traversa pe dedesubt pasajul portului. Căruciorul coborî hurducăind pe rampă, apoi pe pasarelă. Motorul diesel al joncii se puse în mișcare și aceasta porni cu toată viteza spre port, ducându-l pe Steven împreună cu resturile menajere ale hotelului *Regent.*

La miezul nopții, Vicky îi telefonă lui Ah Ping, la Peak House, cerându-i să vină s-o ia cu Daimler-ul; apoi vorbi cu Peter, care părea atât de răvășit, încât îl rugă să i-o dea pe Mary.

— Mary, te rog fă-mi un serviciu. Cheamă pe careva din oamenii de legătură ai lui Peter de la *World Oceans* și spune-i că vreau să vin acolo să vorbesc cu sir John.

— Acum?

— Faci asta pentru mine?

— E în legătură cu copiii?

— Nu pot vorbi acum. Poți?

— Sigur că da, Vicky. Mai dorești și altceva?

— Nu!

— Vrei să vin și eu cu tine?

— Nu, dar îți mulțumesc pentru intenție.

Sosi mașina. Vicky se urcă singură și rămase tăcută. Străzile dintre Causeway Bay și Central se goliseră. Clădirea *World Oceans* era cufundată în întuneric, cu excepția câtorva lumini în hol, la parter și sus, la ultimul etaj, ceea ce indica prezența lui Două-Cărări Wong. Gândurile îi zburau la Steven; încercă să le alunge.

Rămase în mașină în timp ce Ping se duse să se convingă că era așteptată. Paznicul clădirii deschise ușa, și Vicky coborî din mașină. Mary se conformase cererii ei. În hol un bărbat tânăr, în costum negru, politicos, cu o statură impozantă, o conduse către un lift privat și o însoți până sus. Era translatorul pe care-l folosise Două-Cărări Wong la serata sa de Anul Nou. Parcurseră un șir de încăperi, camere de primire și coridoare nesfârșite, trecură prin uși ferecate ce se deschideau la ordinul lui și în sfârșit, ajunseră în fața unei uși masive din lemn de tek, la care însoțitorul său bătu ușor. Odată deschisă, pătrunseră într-o încăpere foarte spațioasă, semănând

mai curând a sală de muzeu – exponate de mare valoare, de la superbe covoare chinezești la vitrine cu porțelanuri și obiecte de artă antice. La o distanță de vreo optzeci de picioare de ușă trona un uriaș birou din același lemn de tek, în spatele căruia stătea Două-Cărări Wong.

— Iartă-mă dacă nu mă ridic. Vocea lui gravă vibra în imensitatea salonului. Apropie-te, fiică a Tai-Pan-ului. Ce vrei de la mine?

Vicky se apropie în tăcere călcând pe carpete prețioase. Translatorul se plasă în spatele Tai-Pan-ului său. Vicky sesiză asemănarea dintre Steven și tatăl lui. Mai puțin viclenia din priviri și duritatea liniei buzelor, trăsături caracteristice bărbatului din fața ei.

— Ce vrei de la mine? repetă el.

— Am venit să negociez, răspunse ea, atentă la orice inflexiune a vocii.

— Ce fel de negociere? Ai respins deja oferta mea pentru un post frumos la McGlyn & Kerry. Ce ți-aș mai putea oferi în schimb?

— Pe nepoatele mele Millicent și Melissa Mackintosh, fiicele primului născut al tatălui meu.

Două-Cărări și translatorul se priviră surprinși. Vicky simțea nevoia să strige.

— Dar nepoatele tale nu sunt aici.

— Atunci îți sugerez să le găsești.

— Mi-e teamă că nu înțeleg.

— Nu! Ei bine, eu îl am pe fiul tău și îl voi negocia contra nepoatelor mele.

Nici un mușchi nu tresări pe fața lui Două-Cărări și nici pe cea a taciturnului său translator de parcă Vicky discuta prețul aurului la Tokyo.

— Acum sunt și mai derutat. Cum e posibil să-l ai pe fiul meu? Din câte am auzit, el e acela care *te-a avut.*

— Telefonează în Taiwan. Un prieten de-al lui va pretinde că e acolo, dar nu este. Eu îl am, e în mâinile mele. Ți-l dau viu și nevătămat în schimbul nepoatelor mele vii și nevătămate. M-ai înțeles acum? Ceva nedeslușit se ivi în privirea lui. E bine, sănătos, spuse Vicky imitând glasul pițigăiat care o anunțase mai devreme, de răpirea nepoatelor. A fost imprudent din partea lui să aștepte singur într-o cameră de hotel, într-un oraș primejdios ca Hong Kong. Din fericire, l-am dus într-un loc sigur.

Două-Cărări avea cea mai cruntă expresie pe care i-a fost dat vreodată s-o vadă pe fața cuiva.

— Facem schimbul? Două fetițe pentru un bărbat?

Vicky își dădu seama că, în sfârșit, avea prilejul să-l terorizeze pe tatăl lui Steven. E o ocazie unică, își zise ea și, adunându-și toată forța din unicul ei rezervor de cruzime – amintirea mâinii tatălui ei care se îngreuna între palmele sale – îi aruncă în față cu toată patima:

— Îți voi trimite inima lui!

30

Noaptea era pe sfârșite. O noapte lungă și încărcată de prevestiri din cele mai sumbre. Urmă o zi plină, febrilă. Fiona plângea întruna. Din când în când își ieșea din fire și țipa, cerându-i lui Vicky să întreprindă ceva. Se repezea la telefon vrând să alerteze poliția, dar Chip o oprea și îi repeta că amestecul oficial al poliției ar însemna moartea fetițelor.

La insistențele lui Chip, întreaga familie se instalase la etajul executivului din Mackintosh-Farquhar House, unde o duzină de foști ofițeri expatriați păzeau ușile și lifturile. Străzile din jurul clădirii, raporta Peter, păreau neobișnuit de aglomerate cu populație Tanka; pândeau ușile și-i urmăreau cu taxiuri. Peter luase cu el trei gărzi de corp care îl însoțiră la o întâlnire ce nu putea fi ratată, la Banca Hong Kong și Shanghai.

Furia din timpul confruntării cu Două-Cărări dispăruse. Vicky petrecu următoarele ore într-o așteptare apăsătoare tresărind la fiecare telefon, la fiecare apariție a unui mesager, întrebându-se cu înfrigurare dacă magnatul chinez îi va elibera nepoatele. Încerca să nu se mai gândească la Steven, dar

nereușind își reaminti că Ah Chi era o fire blândă; dar și Huang părea la fel. Dacă învățase câte ceva despre natura chinezilor, atunci putea fi sigură că nu știa absolut nimic.

Târziu, în a doua jumătate a nopții, telefonul sună în sfârșit: „Vreau să vorbesc cu John Chipwood-Chipworth”.

— Ei știu că ești aici, spuse Vicky trecându-i receptorul lui Chip.

— Bineînțeles.

— Ți-a folosit numele, nu titlul.

— Foarte bine, știu de ce mă aflu aici. Luă receptorul: Chipwood-Chipworth. Da… da. Nu. Categoric nu! Alegeți alt loc… Așa e mai bine. Acoperi receptorul și-i șopti: Vom face schimbul la hotel *Peninsula.* Apoi își drese glasul și continuă cu o voce atât de fermă și dură, încât Vicky tresări; nu-l auzise niciodată vorbind astfel: Și încă ceva, bătrâne, voi avea cu mine trei flăcăi. Cu toții am slujit cândva în Belfast și vă voi urmări până la capătul pământului dacă ați clintit măcar un fir de păr din capul acestor copii. Puse receptorul în furcă și îl chemă pe Ah Chi. S-a făcut. Într-o oră suntem la *Peninsula.*

— Merg cu tine, spuse Vicky.

— Nu! Și nici tu, Fiona. Fiți liniștite. Sunt sănătoase și se întorc curând, dar nu admit nici un pas greșit în afacerea asta.

Vicky rămase la biroul ei cu Fiona alături, așezată pe un scaun. Trecu o oră fără să-și vorbească. Când telefonul sună, Vicky ridică receptorul așteptându-se la ce era mai rău.

— Nepoatele tale sunt în siguranță! Recunoscu vocea obosită a lui Steven Wong. Cred că încă te mai iubesc, deși cota încrederii a scăzut simțitor.

— Îmi pare rău.

— Și mie. Trebuie să plec. Ăștia îmi spun că am de dat câteva explicații acasă.

Vicky puse receptorul în furcă în vreme ce Fiona o privea paralizată de spaimă.

— Steven Wong spune că fetele sunt sănătoase.

— Slavă domnului, dar Chip…

Telefonul sună din nou.

— Ridică-l, sunt sigură că e pentru tine; eu l-am avut pe al meu.

Fiona se năpusti la telefon.

— Da… ohh… scumpele mele, sunteți bine?… Bine, bine de tot? Dă-mi-o pe sora ta… Da, draga mea, mami e aici, da… Totul e bine, iubita mea, nu-i nimic, e bine să plângi… Ce? Nu, Melissa, n-am spus că ești

copil, dă-mi-o din nou pe sora ta, te rog… și cu fața scăldată în lacrimi de bucurie se întoarse spre Vicky care continua să fixeze de la fereastră clădirile de peste drum, așteptând ca Fiona să termine convorbirea.

— Uite că vin. Cred că e mai bine să comand jos un ceai.

— Da, te rog, e o idee bună.

Vicky ridică un alt telefon și sună la MacF Golden Air. „Victoria Mackintosh, te rog fă o rezervare la Cathay sau BA pentru trei locuri la Londra, pe numele Mackintosh Fiona, Millicent și Melissa."

— Ce? întrebă Fiona. Ce vrei să faci?

— Trebuie să pleci acasă, Fiona, tu și fetele. Hong Kong-ul nu mai este sigur.

— Dar casa noastră e aici, nu le pot dezrădăcina.

— Nu mai suport să trec prin ce-am trecut, spuse Vicky gândindu-se că n-ar mai rezista la o nouă încercare.

— Dar vei rămâne singură.

— Mai mult decât crezi, dar asta este vina mea, greșeala mea. Pedeapsa mea!

— Nu m-ai ascultat.

— Da, tată, recunosc.

În decursul celor două săptămâni de claustrare, Steven Wong făcuse penitență, mereu cu ochii în jos, cu spatele puțin adus și cu umerii căzuți. Se simțea pustiit. Deși trecuseră paisprezece zile de detenție în apartamentele familiei, aflate deasupra lui *World Ocean House,* el încă mai rumega trădarea lui Vicky. Era atât de marcat de parcă totul se petrecuse acum o oră. Poate de aceea corvoada de a asculta cu smerenie și supușenie predica părintească ce se anunța prelungită, îi părea insuportabilă.

Steven încerca să-și reprime un zâmbet amar. Pentru prima oară în viața lui o femeie îl rănea. Nimeni, cu excepția mamei lui, pe care nu o mai blama de mult nu-și permisese așa ceva. Nici pe Vicky nu o putea învinovăți prea mult. În fond, ea îl sacrificase de dragul copiilor fratelui ei, un târg echitabil, aprecia el: două căpșoare roșcate *gweiluis* pentru un *play-boy*. Și totuși îl mai durea.

La modul abject în care tatăl lui se băgase în afacerea asta, răpind copii nevinovați, nici nu mai suporta să se gândească sau să dea o explicație. Se mulțumea să presupună că nepoatele lui Vicky fuseseră ostaticele tatălui său pentru cine știe ce afacere importantă eșuată. Indiferent despre ce era vorba, cel

dintâi fiu al lui fusese și el antrenat în această oribilă tranzacție.

— Am cerut cumva prea mult de la tine?

— Nu, tată.

— Nu am mai simțit atâta amărăciune de la moartea mamei tale.

— Îmi pare rău, tată. Aș vrea să pot schimba ceea ce s-a întâmplat.

Două-Cărări Wong își împreună degetele lungi și privi fix în spațiul aflat între ei. Marile ambiții antrenează dușmani puternici și costă dureros de mult. Era normal, gândea el, ca ultimul lui adversar să fie britanic, și nu orice britanic, ci fiica lui Duncan Mackintosh; tot atât de firesc i se părea și faptul că, datorită ei, prețul celui mai înalt țel al său va fi probabil fiul cel mai iubit de la prima sa soție. Era ca și cum se închidea un cerc, iar evenimentele în desfășurare îi scăpau de sub control.

— Dacă nu ți-am cerut prea mult, atunci de ce nu m-ai ascultat?

— Nu mi-am dat seama cât era de important.

Două-Cărări începu să se agite în fotoliu simțind că-l cuprinde mânia.

— Există oare vreo lege pe lumea asta, un obicei pe care eu să nu-l cunosc, care m-ar fi

învățat cum să capăt încrederea fiului meu, înainte ca el sa mă dezamăgească?

— Nu, tată.

— Cum poate un om să-și croiască o cale în viață dacă nu are încredere în familia care-l susține? Îți dai seama oare de răul pe care l-ai declanșat?

— Nu, tată; n-am știut cât era de important.

— Un fiu adevărat ar fi trebuit să-și dea seama.

— Iartă-mă, tată; n-am fost un fiu pe măsură.

— Frații tăi tremură în fața mea, surorile tale se tem de mine. De ce toate astea?

Pentru moment Steven o alungă pe Vicky din minte. Totul devenea mai serios decât își imaginase. Riscă un răspuns nu lipsit de aroganță.

— Pentru că m-ai iubit altfel decât pe frații și surorile mele vitrege.

— Da, așa este, admise sec bătrânul, și Steven simți că-i îngheață sângele în vine.

— O iubesc pe Victoria Mackintosh și nu m-am putut stăpâni.

— Dragostea e un privilegiu care trebuie câștigat, îi spuse tatăl, clătinând din cap. În primul rând trebuia să-ți faci ordine în casă,

pentru a-ți apăra dragostea. Acesta este privilegiul unui bărbat, nu al unui copil care procedează cum îl taie capul.

— Ce-am făcut?

Bătrânul, cu mâinile împreunate, ca pentru rugăciune, nu-i răspunse. După o lungă tăcere i se adresă din nou:

— Îmi poți face un serviciu?

— Orice, spuse Steven, ignorând gândul că acest „orice" putea însemna o promisiune periculoasă, care ar putea antrena alte neplăceri pentru el.

Două-Cărări Wong scoase din birou o foaie de hârtie pe care i-o înmână fiului său. Era o notă scurtă, scrisă la mașină, din partea „Guvernatorului", șeful executiv Allen Wei, cu mențiunea STRICT SECRET. Îi întinse o hârtie cu antetul oficial al guvernatorului, prevăzută cu ștampila Hong Kong-ului, reprezentând Leul Britanic și Dragonul Chinezesc.

— Te-aș ruga să o traduci în chineză.

Steven o citi cu atenție.

— E vreo problemă?

— Dar… oricine putea face asta, tată, spuse Steven surprins.

— Da, oricine, aprobă tatăl lui, oricare din cei care au urmat cele mai bune școli, au

avut cei mai buni preparatori și toate ușile deschise. Eu vreau ca *tu* să o faci, vreau ca tu să-ți îndeplinești această unică îndatorire față de mine, astfel ca atunci când mă voi duce la culcare și voi fi singur în întuneric, să-mi pot aminti că întâiul meu fiu a făcut măcar o dată ce i-am cerut. Poți face asta?

— Desigur, tată.

— Atunci, apucă-te de treabă.

— Acum?

— Aș vrea să te urmăresc. Iată aici călimară, sugativă și acolo măsuța. Adu-mi-o când ești gata.

Steven se așeză, citi nota mai întâi în întregime, spre a-i înțelege pe deplin semnificația. Nu înțeleg, tată, ce înseamnă „aurul Hong Kong-ului”?

— Fă-l să apară ca o denumire oficială, ca de pildă „lira sterlină britanică”.

Sub privirea tatălui său, Steven începu să traducă, oprindu-se din când în când pentru a alege o expresie cât mai inspirată. Când termină, reciti nota de mai multe ori, cu o oarecare satisfacție. Exprimarea era fluentă și corespondența dintre sensul originalului și înțelesul în chineză perfectă. Își ridică privirea și îl surprinse pe tatăl său urmărindu-l cu atenție.

— Am terminat, spuse el. Se ridică și i-o duse. Două-Cărări Wong o așeză cu grijă pe biroul său, își puse ochelarii și o citi.

— Ți-am admirat întotdeauna ușurința în exprimare; ai fi putut deveni un cadru universitar…

— Aș fi putut face multe.

Tatăl lui deschise un sertar și îi înmână un portofel din piele de șarpe.

— Iată aici un bilet pentru zborul Cathay de azi, spre Vancouver, cărți de credit, certificate canadiene pentru aur și bani gheață. Drum bun și la revedere!

— Când mă pot întoarce?

— Niciodată!

— Dar…

— Dacă te întorci, „Societățile” te vor face bucățele.

— Societățile? repetă Steven asemenea unui ecou. Ce amestec au Triadele…? îl cuprinse brusc spaima și nu mai putu continua. Tatăl lui nu operase singur. Oricare ar fi fost mobilul răpirii, el apelase la serviciile Triadei și n-o făcea pentru prima oară. Probabil că erau și ei implicați în nota care făcea referire la „aurul Hong Kong-ului”.

— Și cum rămâne cu protecția ta?

Bătrânul clătină capul, descurajat.

— De data asta eu nu te mai pot proteja. Ai călcat în prea multe strâchini.

Ce nesăbuit fusese! Dacă nesupunerea lui îi aruncase în aer o afacere în combinație cu Triadele, atunci „Societățile” vor pretinde să-i aplice pedeapsa cuvenită.

Culmea ironiei, criminalii Triadei erau marii păstrători ai tradiției chineze, mai cu seamă când apărarea străvechilor valori coincidea cu țelurile lor. În vremurile imperiale, încălcarea atașamentului filial se pedepsea cu moartea și aceasta era acum o scuză perfectă pentru uciderea lui. Amintindu-și de felul arogant în care îi tratase se cutremură. Putea înșira cel puțin o duzină de ucigași ai Triadei care l-ar ciopârți bucuroși pe trufașul fiu al Tai-Pan-ului, ca pe un oarecare negustor ambulant de legume în restanță cu plățile.

— Și chiar ai să-i lași să mă sfârtece?

— Au fost de acord cu exilul tău în Canada, drept pedeapsă. Protecția ta aici în Hong Kong m-ar costa toată energia pe care trebuie să o folosesc pentru *cauze mai bune.*

„Cauze mai bune”. Îi suna dureros în urechi. Șocat și uluit de ceea ce îi era dat să audă, Steven Wong nu putea accepta gândul că până la urmă tatăl său îl renega. „Cauze

mai bune”? Ce cauze? Pentru ce? Smulse hârtia pe care o tradusese și citi cu glas tare, cu tot disprețul de care era capabil:

„Guvernul Majestății Sale dorește să transfere – tot aurul din Hong Kong – Băncii Angliei din Londra. În consecință, băncile Hong Kong și Shanghai, precum și banca Standard Chartered au fost abilitate să înlesnească guvernului accesul la depozitele lor”.

— Ce înseamnă asta? Așa ceva nu există. „Aurul Hong Kong-ului”!

Aurul este deținut personal în seifuri bancare și depozite. Allen Wei nu are împuternicirea să deplaseze aurul.

— Chinezii au un profund respect pentru aur, răspunse tatăl lui.

— Și pentru ce ai vrut să fie tradusă? Doar engleza este limba oficială folosită într-o notă către bănci.

— Pentru ca toți chinezii din Hong Kong să o poată citi îndată ce va apare pe faxurile lor.

— Pe faxuri? repetă Steven. Îi trebui un minut până să înțeleagă despre ce era vorba. Ai de gând să trimiți asta prin fax? Cui?

— Tuturor.

— Tuturor?

— Să fie transmisă tuturor birourilor din toate întreprinderile, magazinelor, restaurantelor, agenților, angrosiștilor, constructorilor de nave, posturilor de poliție, ziarelor, hotelurilor, fabricilor. Va apărea ca o scurgere întâmplătoare a unui mesaj secret – o greșeală electronică…

— Și cine va crede că britanicii își fură propriul aur?

— Toată lumea. Fața lui Două-Cărări se animă și Steven fu nevoit să constate că nu-l mai văzuse niciodată într-o asemenea stare de spirit. Anul trecut în iulie, înainte să te întorci acasă, jumătate din Hong Kong credea că voi completa Adăpostul contra Taifunului din Causeway Bay. Prețurile proprietăților din apropierea adăpostului se dublaseră în timp ce Aberdeen și Yau Ma Tei erau asediate de oameni care încercau să-și retragă vasele din Causeway Bay.

— Acela a fost un zvon.

— Un zvon profitabil. Cum crezi că vor reacționa acum față de un astfel de zvon?

— Vor înnebuni de-a binelea. Vor alerga precum câinii turbați. Oamenii care dețin certificate de aur vor da năvală la bănci cerând „metalul”. Băncile vor fi constrânse să opereze repede. Posesorii de seifuri își vor

duce „aurul” acasă pentru a-l înfunda în saltele. Vor fi jafuri, băncile vor fi asaltate și toate, te asigur, vor fi mai grav afectate decât a informat mass-media cu ocazia prăbușirii acțiunilor.

Dintr-o dată lucrurile căpătau pentru Steven un înțeles, ca și aparenta lui inactivitate din New York. Încurajat de sinceritatea neobișnuită a tatălui său și măgulit de încrederea pe care i-o arăta, Steven întrebă:

— Tot tu ai pus la cale prăbușirea afacerii Cathay Tower?

Două-Cărări Wong îl privi cu răceală.

— Totul ar fi mers mult mai ușor dacă m-ai fi ascultat. Întorcându-te din Taiwan, împotriva voinței mele, și obligându-mă să-ți răscumpăr viața m-ai făcut vulnerabil. Prin năruirea planului meu de a mă proteja, m-ai forțat să accelerez și să intensific haosul. Când vei citi în ziarele canadiene că Hong Kong-ul a luat foc, tu și numai tu vei ști de ce flăcările sunt atât de înalte și pârjolul atât de pustiitor.

— Vor avea loc acțiuni de protest.

— Și împotriva cui crezi că se va răzvrăti poporul?

— Contra lui Allen Wei.

— Guvernul care le fură banii pentru britanici.

— Este adevărat ce se spune, tată, că cei de pe Continent te vor numi guvernator?

Din nou, stăpânul lui *World Oceans* evită întrebarea directă a fiului său și răspunse pe ocolite.

— Nu pot modifica sau influența anumite evenimente ce vor surveni la 1 iulie. China este uriașă, iar Hong Kong-ul mic. Nu eu am negociat Declarația Comună, ci britanicii împreună cu Guvernul Chinei. Totuși, dacă vreau… pot schimba cursul anumitor evenimente. După ce răzvrătiții vor lua cu asalt sediul guvernamental, se vor năpusti asupra *gweilos.*

În acel moment lui Steven îi apăru o imagine groaznică: capul blond al lui Vicky dispărând zdrobit într-o învălmășeală sălbatică de brațe.

— Dar vei fi guvernatorul nimănui, protestă Steven. *Gweilos* se vor topi din oraș pentru totdeauna.

— Se vor întoarce ei…

— De ce crezi asta?

— Ai scăpat din vedere ce e mai important; Wong Li nu va fi considerat blestemul Hong Kong-ului, ci salvatorul său.

— Cine va crede asta?

— Doar cei ce contează – continentalii.

— Vrei să spui că cei din China te vor numi guvernator pentru a pune capăt tulburărilor?

— Exact! Două-Cărări zâmbi. Un guvernator chinez al unui oraș chinez, nu o „banană" ca Allen Wei. Cu un guvernator chinez, mulțimea se va teme și se va supune.

Steven Wong dădea din cap sceptic; se întreba dacă tatăl lui nu începuse cumva să o ia razna.

— Și totuși, de ce crezi *că gweilos* vor reveni?

— Oamenii de afaceri vor ști că guvernatorul este omul lor și, la urma urmei, eu sunt aici exponentul capitalismului.

Stabilitatea, trebuia să admită Steven, este o condiție imperioasă reclamată de toate categoriile de afaceriști. Dar nu numai ei trebuiau luați în calcul.

— Ce va crede Beijingul despre exponentul capitalismului?

În loc să fie deranjat de îndoielile fiului său, Două-Cărări Wong râse în hohote…

— Ce copil ești! Exact ca mama ta. Ce va crede Beijingul? repetă el cu sarcasm. Apoi se ridică, aplecându-se peste birou pentru a se

sprijini și încă chicotind, în ciuda durerii care îi schimonosi fața, traversă încăperea încet, cu pași târșâiți, ajutându-se de baston. Steven îl urmărea, știind că dacă ar încerca să-l ajute ar fi respins. Bătrânul se îndreptă spre un vechi scrin al cărui interior se lumină în clipa în care-l deschise.

Steven suspină. De un cordon de mătase atârna un clopot muzical Chou.

— E veritabil?

Drept răspuns, tatăl său luă un ciocănel din bambus și-l lovi. În aer vibră cel mai curat și plăcut sunet. Îi trecu apoi ciocănelul lui Steven care știa cum trebuia mânuit. El încercă să-l lovească exact în punctul în care lovise tatăl lui, dar rată. Răsună o notă splendidă, dar diferită; tatăl lui râse.

— Ce va gândi Beijingul? Cei care contează în Beijing – „vechii mei prieteni" – își vor primi și ei partea. Se vor considera al naibii de norocoși și-i vor mulțumi lui Dumnezeu pentru adevăratul lor prieten Wong Li, singurul apărător al intereselor lor pe Coasta Chinei.

Tatăl lui n-o luase razna. Gândul lui, obsesia lui erau profiturile, avantajele, iar acestea însemnau nici mai mult, nici mai

puțin, decât controlul total asupra Hong Kong-ului. Va deveni un fel de împărat sau rege, ceea ce va face din fiul său un prinț moștenitor. Steven începu să zâmbească. Era copleșit de emoție și de data aceasta îi spuse cu toată sinceritatea:

— Îți sunt atât de recunoscător că te-ai destăinuit nevredniculuitău fiu.

— Sper că n-ai să mai procedezi astfel niciodată.

— Mă pot întoarce când tu… vei fi câștigat?

— Vom mai vedea, răspunse vag Două-Cărări Wong. Și acum, du-te, oamenii mei te vor escorta până la avion.

La lift era așteptat de doi flăcăi vânjoși care arătau de parcă erau gata să ia cu asalt cu mâinile goale întreaga Armată de Eliberare. O clipă Steven se înfioră gândindu-se că aceștia l-ar putea face să dispară în port, dar gândul era absurd. Dacă tatăl lui ar fi vrut să-i facă vreun rău, ar fi procedat altfel. Steven știa că pentru asemenea lucruri exista un paravan din mătase în biroul președintelui, care masca o ușă placată ce se deschidea deasupra unui hău – un fel de lift expres, minus cabina – ce reprezenta o

modalitate mult mai simplă de a scăpa de indezirabili.

— După dumneavoastră domnilor!

Ieșiră din lift și se îndreptară spre garaj, se înghesuiră cu toții într-un Rolls roșu ‘97 luând-o în direcția Causeway Bay spre tunelul care traversa portul. Steven privea din când în când prin geamul din spate la turnul lui *World Ocean House* și se întreba dacă tatăl lui îl urmărea sau se și apucase de următoarea lui „mutare”. Fusese cea mai stranie discuție pe care o avusese vreodată cu Tai-Pan-ul. Niciodată nu-l făcuse părtaș la ceva de reală importanță.

Apropiindu-se de Causeway Bay, zări silueta aurie a lui *Mackintosh-Farquhar House* ce se profila printre clădirile învecinate mai înalte.

— Trebuie să fac o scurtă haltă.

— Fără opriri, ripostă scurt garda de corp de pe bancheta din față.

— Nu va dura decât cinci minute. Steven scoase niște bancnote din portofel.

— Tai-Pan spune, fără opriri.

— Nu va avea nimic împotrivă! Steven deschise portiera și odată ajuns pe trotuar, începu să alerge. Ne vedem la aeroport, strigă

el în timp ce însoțitorii săi încercau să-l prindă. Voi fi acolo, promit!

Traversă în goană cele trei benzi de circulație și sări peste o barieră joasă care mărginea adăpostul. Câțiva „iahtmeni" tocmai ieșeau din tunel; dîntr-un salt îi depăși și ajunse în capul străzilor din Causeway Bay. Trecu în goană, pe lângă un șir de blocuri și câteva secunde mai târziu se afla în holul răcoros al clădirii MacF. În lift se pieptănă și își revizui ținuta. Funcționara de la recepția etajului respectiv era o cantoneză ursuză. Ea apăsă pe buton și ușa se deschise, însă din expresia ei înțelese că ar fi fost mai bine dacă solicita în prealabil să fie primit. Steven îi adresă cel mai fermecător zâmbet.

— Spune-i te rog domnișoarei Mackintosh că Steven Wong ar dori s-o vadă pentru cinci minute.

— Tai-Pan-ul nu este aici, poate veniți mai târziu.

Steven o luă pe cantoneză.

— Este sau nu este aici? Eu plec din oraș și trebuie să o văd numaidecât.

— Nu vă pot spune.

— Te rog, o imploră el, este foarte important. Nu va dura decât o secundă. Te

rog! Am avut o dispută groaznică și trebuie să-i cer scuze.

În ciuda ideii fixe a lui Vicky de a-și apăra intimitatea, nu exista nici un chinez în oraș care să nu știe că Steven era amantul ei.

— Dar să nu suflați nici o vorbă că eu v-am spus.

— Sigur că nu, unde e?

— La aeroport; ia în primire un nou avion.

— Oh, pe toți dracii, tocmai acolo mă duceam. Mulțumesc. Alergă spre lift dar se întoarse către secretară. Stai! Dacă nu o prind, vrei să-i spui ceva din partea mea?

— Da, ce?

— Spune-i… că totul e OK și că nu sunt nebun.

Ajuns în stradă, căută zadarnic un taxi; își zise că e mai bine să încerce pe Hennesy Road. La jumătatea drumului observă doi indivizi în cămăși largi albe și blugi care-l urmăreau. Cămășile lor lălâi puteau ascunde suficiente „unelte” cu care să-i facă de petrecanie. Se țineau la o oarecare distanță, fără să le pese că sunt observați și, din când în când, micșorau distanța. În înghesuiala de pe Henessy putea fi lichidat în câteva secunde.

Steven Wong își revăzu întreaga viață redusă la un adevăr amarnic, care îl rodea mai tare decât teama pentru pielea lui; acum știa de ce tatăl lui i se destăinuise cu atâta generozitate. Două-Cărări Wong se așteptase că fiul lui avea să încalce din nou ordinele sale și astfel va deveni propriul său călău.

Se hotărî rapid să facă cale întoarsă traversând strada îngustă în intenția de a ajunge în fața țărmului, un loc deschis, unde s-ar fi simțit mai în siguranță; putea găsi un taxi și să scape, la dracu, de ei.

Mișcarea lui rapidă îi surprinse pe urmăritori. Când ajunse pe calea Lockhart încetini ritmul pentru a-și economisi energia. Căldura era ucigătoare, dar nu păreau să fie alți copoi în urma lui. S-ar putea să mai existe vreo douăzeci postați pe la intrări, pe acoperișuri sau în dosul ferestrelor, fără ca el să-i observe.

Din nou se dovedise un mare prost. Puteau fi unii mascați în jurul clădirii lui MacF și alții la *World Ocean,* în cazul în care era suficient de nesăbuit s-o șteargă din clădirea tatălui său. Mai puteau mișuna și în preajma locurilor pe care el obișnuia să le frecventeze, pe chei, în cazul în care ar fi vrut să fugă pe unul din vasele-cazinou, sau la

Regent. De câte necazuri ar fi fost scutit dacă ar fi renunțat să-și viziteze prietena știind că Triada e pe urmele lui.

Nici urmă de taxi. Urmăritorii lui tocmai dădeau colțul, nepăsători, cercetând strada cu priviri de animale de pradă. Doamne! Dacă ar putea ajunge până la debarcader să ia o șalupă care să-l ducă până la aeroport, dar cheiul era înapoi la Central. Se ivi o șansă: peste drum se aflau Clubul de Iahting și Clubul Ofițerilor de Poliție. Ar fi vrut să vadă potera bătând în retragere în fața polițiștilor care stăteau pe terasa clubului la o bere englezească. Alergă spre cel mai apropiat pasaj. Doi dintre ei se aflau deja acolo, așteptându-l. Traficul era prea dens pentru a-l traversa și goni spre tunelul pietonal.

Viteza lui îi descumpăni din nou și astfel reuși să o ia înaintea celor patru care-l urmăreau. Ajunse la intrare și aproape că smulse ușa din țâțâni coborând cu toată viteza de care era capabil. Pașii de-abia i se auzeau pe pavaj, ca și când ar fi fost încălțat cu cei mai fini pantofi italienești; apoi cu toată energia de care mai dispunea alergă până aproape de capătul pasajului, unde doi luptători *kung-fu* coborau scările în viteză,

blocându-i drumul. Era încolțit, nu mai avea ce face.

Pedeapsa chineză tradițională justifica gestul ucigașilor. Moartea era pedeapsa pentru trădarea unuia mai vârstnic. Modul de execuție varia în funcție de criminal. Acesta se servea de lame ascuțite care sclipeau în lumina fosforescentă. Steven fusese jucător de tenis și îi puteau tăia tendoanele de la picioare. Se apropiau încet, savurând momentul. Puteau să-i taie mâinile sau… Când i se adresară își dădu seama că ceea ce va urma va fi infinit mai rău…

— Hei, gagiule!

31

Spionul lui Două-Cărări Wong în interiorul clădirii Mackintosh-Farquhar tremura în fața Tai-Pan-ului dezlănțuit. Moartea fiului său îi distrusese ultima rămășiță de omenie. Mulțumea cerului și tuturor zeilor că exista cineva pe care putea da vina. Fața Tai-Pan-ului devenise aspră, rigidă, ochii opaci, iar buzele erau pecetluite de un rictus ce părea că va dăinui dincolo de moarte. Chiar și glasul i se schimbase; acum era mult mai grav, chiar cavernos. Mâinile lungi și subțiri se agitau fără încetare, învârtind între degete un cuțit rudimentar, cu lamă ascuțită și mâner împletit, pe care-l ținea în permanență pe birou. Spionul auzise că acesta era cuțitul cu care Două-Cărări Wong îl spintecase pe cerșetorul ce-l schilodise când era copil.

— Vreau, spuse el, ceva ce i-a lăsat tatăl ei.

— Dar noi încă nu știm dacă i-a dat ceva, Tai-Pan.

— Cel puțin unul din seifurile sale de la o bancă nu conține numai nimicuri. Doar nu se

gândea să mă tragă pe sfoară dacă n-avea nimic de ascuns.

— Da, Tai-Pan!

Spionul nu avea să afle niciodată felul în care bătrânul reușise să forțeze un seif, chiar și într-o singură bancă.

O bruscă inspirație îi aprinse o licărire în ochi. Expresia sălbatică de satisfacție se accentuă.

— Ceea ce vreau eu să faci – și vei face – este s-o convingi că o poți duce la liderul de partid Tang.

— Iartă-mă, Lao Yeh, dar nu pot.

— Victoria Mackintosh nu va ști asta.

Începuse ultima lună de guvernare britanică a Hong Kong-ului, deși cuvântul *guvernare* fusese de mult înlocuit în mințile oamenilor cu termenul, la fel de nepotrivit, de *protectorat.* Se ridicau voci din rândul expatriaților care avansau ideea că cei de pe Continent ar putea folosi atmosfera de haos drept scuză pentru cantonarea în oraș a Armatei Populare de Eliberare, ca măsură preventivă.

Allen Wei fusese asigurat în repetate rânduri de Beijing că nu va avea loc nici o ocupație, însă Colonia abunda în zvonuri

conform cărora premierul Chen va ordona lui Wei să demisioneze. Numele cel mai des rostit ca succesor prezumtiv al acestuia era sir John Wong Li. Pe la cluburi se glumea că în noile condiții el va renunța la apelativul „Sir”.

— Cum mai stai cu durerea de cap?

Mary intrase în vârful picioarelor în dormitorul ei întunecat. Vicky stătea ghemuită, cu mâinile între genunchi; se ridică și se feri de lumină.

— Mi-e mai bine, n-am nimic. Trebuie să mă duc la lucru. Era pe la jumătatea după-amiezii. Stătuse întinsă în pat, trează timp de o oră încercând să scape de durerea de cap. Oh, Doamne! E chiar mai rău decât înainte. Ce ai în mână?

Mary îi arătă cutia ei cu comori – un set de ace antice de acupunctură.

— M-am gândit că poate ai nevoie de masaj sau de altceva. Dar tu ce ai în mână?

Vicky își înclești degetele pe bucățica de hârtie de care nu se despărțise de când Steven fusese asasinat. Conținea câteva cuvinte scrise în grabă de secretara ei cantoneză de pe etaj: STEVEN WONG SPUNE CĂ OK ȘI SPUNE CA EL NU NEBUN.

— Nimic!

— Și gâtul te doare, știu eu, nu-i așa? insistă Mary.

— Da, doctore.

Medicul ei de la spitalul „Matilda” îi făcuse o vizită la Peak House. Gordon o examinase atent. Rețeta lui suna astfel: „Pleacă pentru un timp departe de Hong Kong, draga mea; încearcă Bali, Londra sau Polul Nord”. Sugera că diagnosticase starea ei în urma titlurilor apărute în ziarele de senzație: PLAY-BOY ASASINAT A PRODUS PANICĂ ÎN PROPRIETĂȚI – PRĂBUȘIREA ACȚIUNILOR – ULTIMA LUNĂ PÂNĂ LA RĂSTURNARE. Vâlva stârnită de relatările asupra oribilului sfârșit al lui Steven a durat numai trei zile, până la colapsul câtorva întreprinderi mai mari sau mai mici, dar tulburările deosebit de violente din Piața Bursei au acaparat întreaga atenție a mass-media.

Mary îi venise în ajutor. Fiona și fetele plecaseră, iar Chip era mobilizat la post pentru stăvilirea tulburărilor. Și astfel logodnica lui Peter se dovedi dintr-o dată singura ei prietenă. Acum înțelegea Vicky ce făcuse Mary pentru Peter; pe lângă capacitatea ei extraordinară de adaptare în funcție de situație, dispunea de o afectivitate

aproape maternă, deși în anumite situații era în stare de orice pentru a-și satisface ambițiile.

— Îți spun întruna Vicky, că durerile tale de cap nu se datorează comoției ci tensiunii psihice de fiecare zi. Întinde-te. Relaxează-te! Las-o pe Mary să facă ce știe ea.

— Acele astea ale tale nu vor schimba nimic. Ar fi vrut să mai citească o dată bilețelul. Era singurul ce o lega de imaginea lui Steven în viață, imagine care o tortura; și-l închipuia ieșind din lift asaltând-o pe cantoneza de la recepție, uzând de tot farmecul său pentru a o convinge să încalce instrucțiunile primite.

— Tu nu știi ce i s-a întâmplat, nu știi și nici n-ai să afli vreodată. Steven Wong era amestecat în afaceri cu Triada de ani de zile. Nimeni nu va ști vreodată care a fost pricina.

— Eu sunt de vină, spuse ea îndurerată. Vivian m-a avertizat, dar eu n-am vrut s-o ascult.

Mary, care de zile întregi ciulea bine urechile la tot ce se rostea în jur, o privea fix.

— Glumești! Era mai bine să fi dat lui Fiona amănunte asupra locului unde se aflau fetele ei?

— Nu, șopti Vicky.

— Ai făcut exact ce trebuia. Uneori îmi vine să cred că ești chinezoaică. Uită-l, Vicky. S-a terminat. Fetele sunt în siguranță la Londra, iar tu ai o afacere pe care trebuie s-o conduci. Scoase un ac din trusă. Întoarce-te. Vreau să încerc o nouă metodă pe gâtul tău. Am studiat-o, dar n-am mai aplicat-o nimănui.

— E foarte încurajator.

Acul de nouă inci – înfricoșător de lung – îi reaminti de ceva. Mary își ridică fusta strâmtă și îngenunche aplecându-se peste ea.

— Întoarce-te și stai foarte liniștită.

Vicky privi spre ac. Deodată își aduse aminte și strigă:

— Picadorul!

— Ce?

— Tatăl meu m-a dus la lupte cu tauri în Spania; aveam optsprezece ani. Mama era la un ceai la Ritz, iar noi, la luptele cu tauri. Ea se opri. Mary o privea nedumerită. Madrid! explică Vicky. Eram la Madrid. De fapt, noi stăteam la Wellington, hotelul toreadorilor care era proprietatea crescătorilor de tauri. Am plecat deci spre arenă, unde se desfășurau luptele. Tati cunoștea pe cineva, așa că ne-a dat niște locuri nici prea aproape, dar nici

prea departe. Nu e bine să stai prea aproape: vezi prea multe.

— Nu te-am auzit niciodată numindu-l „tati”.

— Eu așa obișnuiam să-i spun, mai ales când eram mai tânără. Tu cum îi spuneai?

— Al meu a fost omorât când eram copil.

— A fost omorât? Îmi pare rău… Peter nu mi-a spus niciodată ceva clar în legătură cu… Vezi, picadorii au rolul lor, acela de a-l obosi și slăbi pe bietul taur, împlântându-i în spinare niște sulițe lungi, așa ca acul tău, desigur mult mai lungi și mai groase. Este într-adevăr monstruos și sălbatic, e atât de nedrept… și matadorul care face toate gesturile acelea extravagante și bizare în fața unui animal rănit, orbit de durere…! Vicky se opri la jumătatea ideii, cu gândurile împărțite între trecut și prezent, așa cum i se întâmpla adesea după uciderea lui Steven. Își aduse apoi aminte și retrăi scena scufundării iahtului care-i luase tatăl în adâncurile mării… Ne oprisem la Wellington, acolo unde stăteau luptătorii de tauri. Chiar în după-amiaza luptelor, în timp ce mami și tati erau la un cocktail în salon *El* și-a făcut apariția. Strălucea din cap până în picioare; era înalt, subțire, și avea o alură măreață, parcă era

turnat în bronz; am simțit că sunt în stare să fug cu el în orice colțișor de lume. Tati a observat imediat; l-a rugat pe proprietarul hotelului să-mi facă cunoștință cu matadorul și… Ei bine, tipul mi-a strâns mâna, dar o secundă mai târziu, privea în altă parte, zâmbea unei fete care tocmai intrase în holul hotelului. Apoi se duse spre ea să-i vorbească lăsându-mă mască. Tati a fost martor la întreaga scenă… Era o situație atât de jenantă încât tati nu mai știa ce să spună. Iar eu, nici atât…

— Întoarce-te, spuse Mary.

— Nu, mă simt bine, vreau să merg la birou. Ce ciudat! Nu m-am mai gândit de ani de zile… Ba nu, mi-am amintit atunci împreună cu tati când… murea. A fost o situație îngrozitoare… mai cu seamă că tati era martor la felul în care am fost respinsă. Dacă n-ar fi fost el prezent, m-aș fi descurcat mai bine în fața acestui afront…

— Lasă-mă să-ți umblu puțin la gât.

— Întotdeauna ai fost atât de drăguță, Mary!

— Nu, nu exagera, vreau doar să-ți fie bine.

Vicky sări din pat, se duse la fereastră și dădu la o parte draperiile. Era o zi începătoșată

și mohorâtă. O podidiră lacrimile, dar nu voia ca Mary s-o vadă plângând. Simțea și o ciudată ușurare. „Putea fi și mai rău”, își zise ea și râse încet; „cred că ar fi fost mai umilitor dacă s-ar fi aflat și Hugo de față. Oh, Doamne! Cât îmi lipsește Hugo!” Își șterse lacrimile și se întinse din nou pe pat. „Dacă Peter nu s-ar fi dus înainte, el ar fi rămas agățat de frânghia de siguranță…”

— Dar n-a fost greșeala lui Peter, spuse Mary hotărâtă.

— Sigur că nu, numai că există un milion de alți „dacă”. Dacă tati n-ar fi organizat croaziera aceea, dacă nu ne-am fi dus, dacă am fi ajuns cu șaizeci de secunde mai devreme sau mai târziu, am fi scăpat de acel val năprasnic…

Acum totul i se învălmășea în creier cu o viteză ce-i scăpa de sub control. „Oare unde se afla Vivian?” Vicky nu era pe deplin convinsă că tatăl ei avusese dreptate când spunea că Două-Cărări Wong și premierul Chen pot și trebuie răsturnați pe baza dovezilor de corupție. Și Vivian – singura ei legătură cu liderul de partid Tang – ridicase un nou semn de întrebare prin dispariția ei. Nu mai trecuse pe la birou de la răpirea fetelor și nici nu mai răspundea la apelurile ei

repetate. Disperată, Vicky se dusese de trei ori la ea, fără succes. Dar dacă Vivian se ascundea și nu-i răspundea când suna la ușă?

— Știi, Mary, îmi amintesc că Peter vorbea des despre tatăl tău de parcă ar mai fi în viață.

— Am un tată vitreg, răspunse Mary.

— În Sydney?

— Nu, la Los Angeles.

— Cum îi spui?

— Lao Yeh.

— Asta nu înseamnă „bunic”?

— Sau „stăpân”. Este mult mai în vârstă, iar noi suntem o familie mare.

— Exact, spuse Vicky, gândindu-se la ce spunea Peter despre felul fantezist de viață al lui Mary. Își aminti de prezervativul pe care-l găsise Peter la ea; mai târziu se pare că se împăcase cu ideea și că ajunseseră la un „modus vivendi”. Vicky însă nu accepta compromisul.

— Mai sunt și alți membri ai familiei la Sydney?

— Hai să ne gândim acum la Singapore. Sydney este atât de departe.

— Departe de ce?

— De comerțul cu China.

— N-am înțeles niciodată prea bine cum face familia ta negoț cu China, de vreme ce bunicul tău a fost general komintangist și pe capul lui s-a pus un premiu? Mary o privi atent.

— Există posibilități… La urma urmei, noi toți suntem chinezi. De fapt, dacă tot ai adus vorba, mă întrebam dacă n-ai vrea să te ajutăm să iei legătura cu liderul de partid Tang.

— Poftim? Ce-ai spus?

— Avem oameni în provincia Fukien care ne-ar putea ajuta.

— Am să țin seama de asta, mulțumesc. Acum mă scol.

— Nu vrei să-ți fac acupunctură?

— Nu!

Mary agita acul în aer.

— Doar un minut. O să-ți revii imediat și după aceea te poți întoarce la lucru.

— Așa deci, tu ai posibilitatea să-mi asculți convorbirile din biroul lui Peter?

— Asta ce vrea să însemne? izbucni Mary.

— Mă spionezi, pur și simplu. Îl folosești pe Peter drept paravan.

— Să spionez? Mary Lee păru sincer surprinsă. Pentru cine să spionez?

— Pentru familia ta. De unde știi că încerc să-l întâlnesc pe Tang?

— Îți jur că nu te spionez pentru familia mea.

— Atunci cum de știai?

— Peter mi-a spus de ideea ta trăsnită de a-l implica pe Tang în obținerea apei potabile la „Golden Expo”.

— Peter vorbește prea mult, spuse Vicky iritată, dându-și seama că fusese nepermis de naivă să creadă că el își va ține gura. Slavă Domnului că născocise pretextul cu apa potabilă.

— Am să-ți mai spun ceva: am terminat cu tine, nu mai avem ce discuta. Mary puse acul în trusă și o închise nervoasă. L-am susținut pe fratele tău timp de aproape un an, l-am determinat să se comporte ca un bărbat capabil să-ți dea o mână de ajutor la conducerea întreprinderii, iar tu mă insulți? Îmi dau seama că ești supusă unor presiuni și stresuri, dar să știi că și eu sunt și regret al naibii că nu reușești să te descurci și că suferi pentru puținul care a mai rămas din familia ta… Să-l fi lăsat pe fratele tău în grija ta afectuoasă? Să mă retrag la Sydney? Asta ți-ar fi plăcut?

— Îmi pare rău.

— Până data viitoare. Ești chiar mai rea decât tatăl tău. Te folosești de orice prilej să înțepi și să jignești.

— Regret profund, mă simt foarte jenată față de tine. Mă ierți, Mary?

Femeile fukineze erau recunoscute atât pentru sensibilitatea, cât și pentru mândria lor, iar Mary nu făcea excepție.

— Ai luat-o razna, spuse ea și ieși ca o furtună. Tocurile ei răsunară strident pe scări; se auzi ușa de la intrare trântindu-se. Mercedes-ul ei porni în trombă printre porțile grilajului de la Peak House.

Vicky se sculă și începu să se îmbrace. Se simțea vinovată. Fusese atât de sigură că cineva din cercul lor îl trădase pe tatăl ei lui Două-Cărări Wong. Și totuși cineva trebuie să-i fi spus de întâlnirea cu Jonca Roșie.

Vecinii lui Vivian Loh, niște chinezi de la 17F, se mutaseră luni. Familia Li, de sub ea, căuta să subînchirieze. Domnul Tong, de deasupra, afișase un anunț la lift că avea mobilă de vânzare. Dacă judeca după locatarii blocului ei, fiecare persoană care putea să plece undeva, o făcea fără nici o ezitare.

Auzi un zgomot prin perete; era Nancy, fata de la bar care aprindea lumina de la baie. Nancy stabilise relații „speciale” cu oficialii ministeriali din China și asta o făcuse să rămână în Hong Kong.

Vivian lipsea. Nu putea să înțeleagă – copilul încă nenăscut îi zdruncinase hotărârea de a nu pleca din Hong Kong. Vivian se simțea sfâșiată de simțăminte contradictorii. Punea teama pe seama instinctului, dar pragmatismul ei îșI spunea, de asemenea, cuvântul. Era incapabilă să facă cei câțiva pași până la mașină și să plece.

Apartamentul lui Vivian fusese un colțișor sigur până la prăbușirea afacerii Ching-Cathay. Acum devenise o povară pentru ea. Chiar vânzarea lui în pierdere nu mai era posibilă neexistând cumpărători. Pur și simplu, trebuia să-l părăsească cu speranța că vreun „cadru” din China îi va face o ofertă decentă în următorii ani. Se hotărâse să lase tot mobilierul. Paravanele contra spiritelor rele și ușa cu oglinzi de la intrare vor fi împrăștiate, desperecheate, dezmembrate. Poate statuetele și altarul ei vor ispiti pe vreun cumpărător comunist, reconvertit la valorile tradiționale. Îi va lăsa și statueta Tin Hanu, dar va lua cu ea mica statuie de

porțelan a zeiței Milostiveniei primită de la mătușa Chen. O va lăsa fiicei pe care o purta în pântecele ei. Tocmai împacheta Kuan Yin în plastic când auzi soneria din hol. O ușoară neliniște o cuprinse.

De obicei nu ținea seama de apeluri, dar acum aștepta oamenii care urmau să-i transporte îmbrăcămintea, echipamentul ei electronic de birou și tapiseria de mătase cu „Portul înmiresmat”. Poate venise chiar mașina s-o ducă mai devreme la aeroport. Presupunerile ei nu se adeveriră.

— *Gweipo* cea cu părul blond a venit din nou, o informă în cantoneză portarul. Să-i spun să plece?

— Nu sunt acasă.

După câteva momente, portarul sună din nou.

— Mii de scuze, dar *gweipo* cu părul blond mi-a dat o sută de dolari să vă mai întreb o dată.

— Spune-i…

Prin telefon auzea vocea lui Vicky.

— Te rog, Vivian, lasă-mă să-ți spun două vorbe. Te rog, răspunde-mi. Vivian și-o imagina în hol, asaltându-l pe portarul înnebunit de lumea care intra și ieșea. Te rog!

Apoi urmă minunea minunilor: Vreau să-mi cer scuze. Vivian era uluită.

— Ce să-i spun? Acasă sau nu acasă?

— Acasă, spuse Vivian oftând obosită. Trimite-o sus. Slavă Domnului că nu împachetase bucătăria; îi putea oferi ceai. Umplu ceainicul și îl puse pe plită, apoi dădu la o parte draperiile. Dacă o lăsa pe Vicky Mackintosh să intre, însemna că oricine altcineva putea intra. În direcția lui North Point se zărea fum; lupte de stradă, își spuse ea.

Când auzi liftul de pe etaj oprindu-se, deschise ușa.

— Pe aici, o întâmpină Vivian.

Fiica lui Duncan Mackintosh părea tristă și obosită. Privind-o de aproape, la lumina becului, observă că obrajii îi erau supți iar ochii ei albaștri păreau adânciți în orbite. Se vedea că plânsese.

Își zâmbiră reciproc.

— Intră!

În ciuda circumstanțelor, Vicky intră cu eleganța și siguranța pentru care Vivian o admirase întotdeauna. De o lună ea se bălăbănea ca o gâscă. Privirea mirată a lui Vicky se opri pe mobilier, apoi pe stiva de cutii împachetate.

— Pleci?

— Da, în Canada.

— Sper că nu vorbești serios. Când?

— În această după-amiază. Vrei un ceai verde?

Vicky era consternată.

— Da, mulțumesc.

Vivian se îndreptă spre bucătărie legănându-se și Vicky o urmă.

— Vivian, am venit să te ajut.

— Credeam că ai venit să-ți ceri scuze.

Vicky se simțea pustiită sufletește și descurajată. Dacă chinezi mândri, talentați și ambițioși asemenea lui Vivian Loh părăseau Hong Kong-ul, atunci colonia Coroanei Britanice se va transforma într-un oraș asiatic oarecare, suprapopulat. Își aminti de diferendul avut cu Mary și își dădu seama că greșise enorm. Va trece multă vreme până când prietena lui Peter o va ierta.

O privi din nou pe Vivian. Sub aparența de calm, de resemnare, femeia suferea; și dacă o *gweipo* era șocată de hotărârea de a renunța la tot și a emigra, ea nu trebuia să ignore cât de mult o costase această decizie!

— Îmi pare rău că pleci; trebuie să fie o hotărâre foarte dureroasă.

— Iartă-mă, dar mi-e greu să cred în sinceritatea regretelor tale.

Vicky inspiră adânc, conștientă că renunțarea la un obicei de o viață necesita o atenție și încordare sporite, în momente decisive. Învățase de la tatăl ei cum să lupte. Acum trebuia să învețe să se stăpânească și să asculte.

— Îmi pare sincer rău. Hong Kong-ul are nevoie de oameni ca tine. Vicky își mobiliză tot curajul de care avea nevoie pentru a se apropia de adevăratul scop al vizitei sale… Trebuie să știi, deși ți se va părea ciudat, că-mi vei lipsi. Vreau să spun că ai un fel de… claritate în gândire, zâmbi satisfăcută că găsise cuvântul potrivit, o claritate pe care eu o invidiez. Sper ca ceea ce am făcut… ceea ce i-am făcut lui Steven să nu fi influențat hotărârea ta.

— Poate ceea ce i-ai făcut lui Steven a izvorât dîntr-un fel de stare de spirit actuală a Hong Kong-ului. Toți suntem înfricoșați și dezorientați. Nici chiar o fiică de Tai-Pan britanic nu rămâne nepăsătoare la haos.

— Dar tu ai luptat mereu împotriva haosului. Ce te-a făcut să-ți schimbi părerea? De ce pleci?

Vivian nu răspunse imediat. Presără frunze de ceai verde în cele două cești, închise cutia și o puse în frigider.

— De la semnarea Declarației Comune am avut discuții cu tinere cupluri care îmi spuneau că văd altfel situația de când au copii. Nu-ți poți permite să contezi pe amabilitatea Beijing-ului și, ca atare, e mai bine să emigrezi. Copiii se pot întoarce oricând dacă lucrurile merg bine. De câte ori auzeam asemenea păreri, le spuneam că erau doar o scuză, dar mă înșelam; acum văd altfel situația și știi de ce? Vicky dădea din cap descurajată. Iată, asta, și își plimbă degetele pe pântec; gândești diferit când ești însărcinată, Vicky. Nu-i vorba de obsedanta teamă pentru siguranța ta, ci pentru ce va spune ea când va avea douăzeci și unu de ani și vom trăi într-o mahala a Shanghai-ului, unde școlile vor fi o batjocură, iar băieții cu care va intra în contact vor fi sortiți unui trai de mizerie cotidiană, într-un sistem în agonie și va întreba: „Mamă, de ce n-ai plecat când puteai?”

Vivian avea ochii scăldați în lacrimi. Vicky încercă un gest de consolare, dar ea se eschivă.

— Cât urăsc toate astea. Sufăr că trebuie să-mi părăsesc căminul, dar vremurile tulburi sunt pentru adulți, nu pentru copii. Îi poți cere surorii tale să suporte acest preț?

— Dar ea va fi sora mea. Tatăl ei era britanic. O poți lua oricând dacă situația o va cere!

— Văd că mai contezi pe atitudinea binevoitoare, rațională a Beijing-ului.

— Dar sora mea – fiica ta – poate fi supus britanic dacă tu vrei.

— Protecția britanică nu mai este ceea ce era odată.

Vivian mai avea și alte motive să-și abandoneze căminul.

— Nu e numai teama de Beijing. Copilul meu are aici în Hong Kong un dușman mult mai crunt.

— Nu înțeleg.

— Două-Cărări Wong.

— Ce tot vorbești? Ce vrei să spui?

— El îl ura pe tatăl tău și acum – iartă-mă că spun asta – dar cel puțin în mintea lui, tu ești aceea care i-a ucis fiul. Două-Cărări Wong va face tot ce-i va sta în putință să distrugă fetele lui Duncan Mackintosh. Pe amândouă. Acum înțelegi de ce nu mai pot sta în Hong Kong?

Vicky clătină din cap.

— Cu tot ce se întâmplă și cu acest vis obsesiv, demențial de a deveni guvernator, chiar crezi că se mai gândește să riște uciderea unui copil?

— Nu-l va ucide, îl va distruge printr-o moarte lentă. Va avea grijă ca fiica lui Duncan Mackintosh să crească în mizerie. Eu nu pot permite să se întâmple așa ceva.

Vivian puse ceștile pe o tavă lăcuită și se duse în salon. Vivian îngenunche pe podea și reluă împachetarea statuetei Kuan Yin.

— Iartă-mă, Vivian, spuse Vicky, dar de la întâmplarea cu Steven – și martor mi-e Dumnezeu că aș fi vrut să te ascult – ai devenit de-a dreptul paranoică.

— Chinezoaică, vrei să spui?

— Ei bine, am s-o spun într-o formă mai elegantă: ai o imaginație prea bogată.

— Uiți însă că și Două-Cărări Wong este teribil de chinez.

32

Privirea lui Vicky alunecă pe pântecul ei rotunjit. Vulnerabilitatea femeii chineze o deruta pentru că intuise că și fără povara sarcinii ea și-ar fi încercat norocul pe Continent.

Vivian privi în tavan încercând să-și înăbușe plânsul, dar lacrimile i se înnodau în bărbie.

— Mă simt atât de dezorientată. Am renunțat pentru că știu că totul e pierdut. Nu mai pot lupta. Mâinile sale se odihneau pentru moment pe statuetă. Vicky se așeză lângă ea, întrebându-se cum naiba ar putea ajunge la Tang fără ajutorul lui Vivian.

— Te duc eu la aeroport.

— Am comandat deja o mașină.

— Te rog, lasă-mă să te duc eu. Vom pleca cu noua șalupă. Hai, te rog; pe apă e un mod mai agreabil de a părăsi Hong Kong-ul. Vei rămâne cu amintiri mai plăcute. Te rog, lasă-mă să te duc. Să-i spui surorii mele că eram împreună când ai părăsit Hong Kong-ul.

Vivian nu-și putea desprinde privirea de pe turnurile argintii care mărgineau țărmul.

Clădirile străluceau în lumina irizată a soarelui ce pătrundea cu greu prin ceața groasă a acelui iunie fierbinte. Își aminti că le văzuse pentru prima oară de pe feribotul „Star”, în timp ce mama ei trăncănea cu un marinar american.

Brusc, Vivian înțelese clar ce o îndepărta de Hong Kong. Fiecare cuvânt spus lui Vicky era adevărat, dar nu-i spusese totul și asta pentru că unica legătură cu copilul ei, ce o depășea pe cea biologică, consta în promisiunea făcută cu mult timp înainte de existența copilului, aceea că fetița ei nu se va trezi niciodată întrebându-se dacă o va mai vedea pe mama vreodată. Nu se va lăsa dominată de fanatism în urmărirea țelului vieții sale, acela de a lupta pentru un Hong Kong liber, într-o Chină nouă, traumatizând prin aceasta viața copilului ei, așa cum făcuse mama ei, evident, urmărind altceva.

Vicky stătea alături de ea, aplecată peste balustradă.

— Nu-i așa că e minunat? Nici nu-ți vine să crezi că lucrurile au luat o întorsătură atât de dramatică.

Vivian clipea căci lacrimile o stânjeneau. Orașele mari sunt întotdeauna frumoase, privite de la distanță. Chiar și Shanghai-ul

privit de pe fluviu părea încântător. Oameni ca tatăl ei, bunicul, Binyan și ea însăși, care încercau să schimbe lucrurile în bine, erau blestemați să sufere de o ciudată miopie. Se simțea de parcă ar fi comis un act de trădare.

— Vivian, crezi că odată ajunsă în Canada vei putea să mă pui în legătură cu Ma Binyan? Poate el mă va ajuta să ajung la Tang.

— Eu nu pot, și nici el nu mai poate. Ma Binyan e acum în afara cercului lui Tang. El și-a pierdut încrederea în Ma, pentru că nu a reușit să-i aducă dovezile de corupție aflate în posesia tatălui tău. Tang și-a schimbat tactica, se pare.

Ultima rază de speranță se spulberase.

— Asta înseamnă că tu… și glasul ei se stinse.

— Ma Binyan era prima mea legătură cu Tang. Tang începuse într-un fel să mă aprecieze. Mă numea „Femeia Shanghai-ului”.

— Acesta este un compliment cu totul deosebit.

— În mod obișnuit, da. Dar nu când e vorba de Tang. El începuse să-și piardă încrederea în suporterii lui. De altfel, nici eu nu mai cred în lideri, Vicky. Mai importante

sunt sistemele prin care ne putem apăra împotriva lor.

— Dar cum crezi că pot fi schimbate lucrurile fără lideri?

— Nu știu, nu mai știu nimic!

Vicky o conduse pe Vivian prin culoarul cu covor roșu care ducea în luxosul hol al aeroportului de la parter, acum pustiu. Un Rolls-Royce aștepta pasageri. Cele două femei se apropiară și își strânseră mâinile. Deși nu-i oferise posibilitatea de a-l contacta pe Tang, Vivian se simțea totuși datoare să facă ceva pentru ea. Îi înmână o serie de scrisori de recomandare mai multor „vechi prieteni” ai ei din fabricile din Shanghai și îi propuse să rămână în continuare la MacF, în calitate de consultant, ori de câte ori va fi nevoie.

În timp ce șalupa hotelului MacF Golden Airport traversa portul spre insula Hong Kong, Vicky, tristă și însingurată, încerca din răsputeri să se concentreze asupra problemelor ei curente.

Masivul iaht *Inverness* arborând culorile roșu-auriu ale vechilor linii Farquhar era gata de plecare. Fusese construit după modelul vaselor chinezești Dragon – o siluetă zveltă și

lunguiață, cu bompresul decorat în formă de cap de dragon.

Ah Chi, pe care Vicky îl angajase în calitate de prim căpitan, afișa suficiente fireturi aurii pentru a-l face pe colegul lui de pe pachebotul QE2 să pălească de invidie. Ceilalți doi membri ai echipajului, precum și cele patru grațioase hostese îmbrăcate în *cheongsam* roșu-auriu păreau nerăbdătoare să se apuce de lucru.

Vicky era singurul pasager. Guvernul nu-i eliberase încă licența de funcționare pentru serviciul de feribot Lantau-Central. În spate, pe chei, *Dundee* cu echipaj complet, aștepta și el, gata de ieșire în larg, momentul în care Vicky va reuși să spargă gheața birocrației, în schimbul unei dureroase cedări către China a hotelului *Expo Golden.*

Avansarea lucrărilor pe care ea spera să o obțină prin amenințarea celor de pe Continent că-i va lăsa baltă cu clădirile în chiar ziua *Răsturnării,* se oprise cu ocazia prăbușirii proprietăților, întrucât MacF – asemenea multor altor întreprinderi – se extinsese exagerat cu creditele, astfel încât băncile controlate sau influențate de China puteau exercita presiune asupra MacF, ca

acesta să accepte orice condiții de mituire pe care tovarășul Wu avea să le impună.

În cel mai bun caz, Vicky putea spera să încheie o tranzacție cu totul neconvenabilă, prin cedarea lui *Expo, î*n schimbul autorizației pentru feribot. Între timp, *Lewiston* și *Loch Inver* erau supuse ultimelor retușuri pe șantierul joncilor Apleichau; când celor patru șalupe aveau să li se alăture și *Fort William, Invermoriston, Milton* și *Glen Affric,* MacF va putea oferi un serviciu de transport navetă între hotelul aeroportului și Central sau Kowloon, la fiecare sfert de oră.

Singurul punct luminos în tabloul destul de descurajant al lui MacF erau avioanele Andropov-250 pentru care obținuse și drepturile de aterizare și încărcare în Statele Unite, astfel încât *Golden Air* începuse să transporte enormele încărcături din Shanghai, deși era copleșit de datorii. Vicky își amintea de temerile lui Hugo – China le-ar putea închide linia printr-un singur telefon.

Una dintre tinerele dispecere aflate în jurul panoului de comunicații al vasului, unde erau puse la dispoziția pasagerilor telefoane și ultimii indici de creștere a acțiunilor, rupse o foaie din fax și i-o înmână lui Vicky. Fetele o priveau înmărmurite pe

Vicky care citea cu atenție faxul; sub antetul oficial al lui Allen Wei apăreau rânduri în caractere chinezești, foarte artistic elaborate.

— Ce este asta? Strict secret?… Dar e o tâmpenie!

— Se spune că britanicii retrag aurul din Hong Kong, Tai-Pan.

— Care aurul Hong Kong-ului?

Sună îndată la biroul ei. Îi răspunse Peter.

— Unde ești?

— În port, pe *Inverness*.

— Ai văzut faxul?

— Este un fel de înșelătorie; faxul ăsta nu are nici un sens.

— Ar fi mai bine să te duci la aeroport; e prea târziu să mai treci pe acasă la *Peak*.

Vicky simți că-i îngheață sângele în vine. Tulburări! Trebuia să gândească și să acționeze rapid. Șalupa era tot atât de bine echipată cu mijloace de comunicație ca orice clădire din oraș.

— Trimite-i pe chinezi acasă, ordonă ea, și adu-i pe britanicii noștri la Yacht Club. Ne vom întâlni acolo. Nu mai ești în siguranță la MacF House.

CARTEA A CINCEA
FEMEIA HONG KONG-ULUI

33
23 Iunie 1997

Noaptea măcelului se dezlănțui simultan pe ambele maluri ale portului Victoria. Faxul „scurs” fraudulos fusese programat cu măiestrie după ora de închidere a băncilor, promițând tuturor celor care se temeau pentru economiile lor o noapte de coșmar. Tâlharii atacau magazinele Golden Mile ce se întindeau de-a lungul lui Nathan Road, în timp ce gloata furioasă de pe partea Hong Kong-ului dădea năvală spre sediul guvernamental, unde Allen Wei tocmai oferea un cocktail pentru treizeci-patruzeci șefi de corporații și soțiile acestora.

Printre vechile clădiri, în grădinile publice și în jurul bisericilor răsunau cântece și scandări, în timp ce o populație exaltată, compusă în majoritate din muncitori, vânzători, ajutori de bucătari urcau străzile înguste, din districtul Central, cerând guvernatorului să redeschidă băncile pentru

a-și putea retrage banii de pe certificatele de aur și a-și goli seifurile.

De la prăbușirea afacerii Cathay Tower, care încă mai provoca neliniște, securitatea sediului guvernamental fusese întărită. Porțile erau baricadate și un număr impresionant de trupe britanice Gurkha{4} erau cantonate la vedere, pe peluza din față conform planului de urgență pentru o evacuare cu elicopterul a șefului executiv, a personalului său și a apărătorilor acestora. Un elicopter mai vechi al Marinei Regale dădea discret târcoale la orizontul Mării Chinei de Sud, cu echipe de salvare și alte cadre Gurkha. Cei care elaboraseră planul nu contau pe sinceritatea lui Allen Wei.

Șeful executiv se opri la jumătatea unui *briefing,* reamintindu-le oaspeților săi din corporații că Expoziția internațională a Hong Kong-ului, programată să-și deschidă porțile la 1 iulie, la Kai Tak, sub deviza: „Hong Kong-ul se prezintă lumii” – ar putea beneficia de anumite contribuții bănești suplimentare. Cântecele și scandările creșteau în intensitate și devenise evident că mai multe mii de oameni se strânseseră deja în jurul sediului.

— Scuzați-mă un minut!

Wei trecu pe lângă oamenii săi de pază și se îndreptă spre poartă, traversând peluza, pentru a înfrunta mulțimea prin deschizătura grilajului. Înșfăcă un megafon din mâna unui ofițer britanic consternat și se adresă oamenilor într-o cantoneză gâjâită ce suna disprețuitor: „Aceste zvonuri sunt curate porcării. Faxul este un șiretlic, a fost trucat! Britanicii nu vor pârliții voștri de bani și dacă-i vor, eu n-am să-i las. Aurul vostru și al meu este aici în Hong Kong, în siguranță și tot atât de bine păzit ca târfa împăratului".

Prin zăbrelele grilajului cineva îi trimise drept în față un jet de sifon; dându-se înapoi se prăbuși cu tâmpla de patul puștii de asalt a unei gărzi Gurkha. Toată lumea îngheță văzând trupul său prăvălit pe iarbă cu jacheta desfăcută și cravata sa roșie într-o parte, sugerând o pată de sânge pe cămașa albă.

Debby, secretara, alergă și îngenunche aplecându-se complet peste el, puțin stânjenită de *cheongsamul* ei galben strâmt. Gloata interpretă greșit neclintirea ei, cu umerii căzuți în semn de neputință și crezu că Wei murise. Câteva secunde trecură astfel și Debby îl sărută bucuroasă că nu i se întâmplase nimic grav. Cei aflați la distanță interpretară sărutarea ei ca încercarea de a-l

reanima, cu respirație gură-la-gură. Șocată, mulțimea începu să se retragă, scurgându-se spre colină, în jos, lăsând în urma ei atacatorul, un adolescent rămas singur, împietrit de spaimă. Poliția îl arestă imediat, iar pe Allen Wei îl transportară cu ambulanța la spital, în ciuda protestelor sale vehemente.

Pe Nathan Road însă, lucrurile erau mult mai grave.

Când Chip văzu primul exemplar al faxului, prevăzu urgia care avea să se abată asupra lui Golden Mile, unde erau concentrate toate magazinele de lux cu bijuterii. Indiferent de rasă, există tentația ciudată manifestată de unii indivizi de a-și fura propriii bani. Majoritatea celor din Colonie care nu dispuneau de bani erau pregătiți să prindă o ocazie nesperată.

Trei brute capturară un autobuz și se năpustiră cu toată furia asupra vitrinelor celui mai luxos magazin al străzii, pe care le făcură țăndări. Tâlharii se strecurară în interiorul magazinului prin geamurile sparte, agresându-i pe oamenii de pază și încăierându-se între ei pentru lanțuri, inele, brățări și alte bijuterii. În câteva minute apărură alții, sute, apoi mii, năvălind din toate părțile pe străzile largi, smulgând și

sfărâmând geamurile pentru a ajunge în interior și a-și însuși ce era mai de preț. Prin gurile de metrou ieșeau alte mii, sosind din noile cartiere și orașe-satelit. Un fluviu de tineri și de oameni nevoiași începuse să aflueze din stațiile Tsim Sha Tsui, aduși din depărtări de iuțeala cu care se răspândesc zvonurile.

Îndată după primirea faxului referitor la „aur" poliția se mobiliză pentru „starea de alertă" – ceea ce însemna amenințarea încălcării grave a legilor și ordinei publice. Curând ea se va transforma, la cererea împuternicitului guvernului, în „stare excepțională". Chip și colegii lui din Unitatea Tactică a Poliției Regale din Hong Kong se găseau deja mobilizați pentru „starea de alertă". El era comandant secund al plutonului alcătuit din patruzeci de oameni, primul din Kowloon. Pe neașteptate, în toiul instructajului efectuat de comandantul companiei se petrecu ceva incredibil: în timp ce radioul transmitea primele rapoarte despre vandalisme, tâlhării și incendieri, un grup de indivizi de la ICAC – Comisia Independentă Contra Corupției – dădu buzna în sală și-l arestă pe primul comandant al plutonului sub

învinuirea de a fi pus la cale un plan de extorcare a fondurilor unui club de noapte.

Cei prezenți rămaseră cu gurile căscate, dar nici unul, și nici chiar comandantul companiei nu protestă când celui acuzat i se puseră cătușele. Comandantul companiei – un comisar chinez recent avansat, cu șase ani mai tânăr decât Chip – îl „întrebă” pe acesta din urmă dacă n-ar „vrea” să ia locul comandantului de pluton. Chip acceptă, deși comanda a patruzeci de oameni într-o bătălie de stradă nu-i mai surâdea ca în tinerețe când accepta cu entuziasm asemenea misiuni. Existau prea puțini inspectori șefi chinezi pentru a satisface cerințele comisarului și Chip se felicită încă o dată pentru hotărârea luată de a-și cumpăra o ambarcațiune proprie.

Trei fluierături răsunară în văzduh însoțite de ordinul sergentului de pluton: „Fiți gata”. Din capul scării ce ducea spre sala de instructaj, Chip urmărea ritmul în care oamenii lui își ocupau posturile. Purtau căști, bastoane, centuri-cartușiere, revolvere și măști de gaze. Cei opt oameni din prima sa formațiune își puseseră jos scuturile și se îndreptau în pas alergător spre arsenal. Urmară formațiunile doi, trei și patru care se

întoarseră cu pistoale federale de un inci și jumătate, gaze lacrimogene, gloanțe oarbe, puști Remington și trei AR-155. Oamenii din prima formațiune, sumar echipați – doar cu câte un revolver și muniția respectivă cu câte douăsprezece încărcătoare – încărcau muniția de rezervă în două camioane și un Land Rover.

Când totul se termină, Chip coborî și dădu ordinul de îmbarcare. Oamenii alergară spre locurile fixate – câte două formațiuni de camion. Chip luă loc alături de șofer în Land Rover împreună cu sergentul de pluton. Mica coloană se puse în mișcare parcurgând strada de la Nathan Road în cinci minute. Celelalte camioane ale companiei dispărură pe alte artere și de aici pe străzi lăturalnice, înguste.

Chip întoarse capul spre sergent, un cantonez cu o constituție atletică. Acesta era omul de care poate ar depinde soarta lui dacă lucrurile s-ar încinge, cugetă Chip cu îngrijorare.

— Ce te frământă, domnule Lee?

— Afurisiții ăia de la NYPF mi-au respins viza și n-am unde să emigrez.

— Nu te necăji. În Hong Kong vei putea ajunge departe.

— Nu vreau să rămân în Hong Kong, domnule inspector șef. Prietena mea a primit o slujbă de traducătoare la Națiunile Unite.

— Hmm! Am văzut-o, mormăi sergentul.

— Viața e mai ușoară cu o femeie urâtă, nu-i așa, domnule inspector?

— Da, așa-i, dar atunci trebuie să trudești tu din greu, zise Chip.

Nefericirea îl făcea grosolan; i se adresă lui Chip cu sarcasm:

— Nu vă e dor de văduva englezoaică, sir?

Lui Chip îi veni să-i ardă un pumn în falcă, să-i sară câteva măsele, totuși zâmbi. Încearcă să ascunzi un secret de chinezi…!

— Da, îmi lipsește.

— Ei bine, același lucru simt și eu în legătură cu prietena mea, ca să nu mai vorbesc de ce se întâmplă acum în Hong Kong.

Un timp nu-și mai vorbiră. Chip știa ce gândeau ei. Lee atinsese un subiect care-l măcina pe fiecare chinez din forțele polițienești. Poliția era deja proscrisă în rândul propriului ei popor; acum aceasta se regrupase împrejurul sediilor. Ce se va întâmpla cu ei dacă cei de pe continent vor trece la primenirea cadrelor de poliție, așa

cum se zvonea tot mai des și cu insistență? Vor rămâne pe drumuri, doar cu amintirile, fără nici o carte de credit sau alte avantaje.

Un șir compact de taxiuri se retrăgeau din zonă pe măsură ce coloana se apropia de Nathan Road. Cu sirenele și semnalele lor luminoase aceștia dădeau ultimul colț. Doamne, Christoase, își spuse Chip, probabil sunt vreo zece mii. De la distanță masa de oameni părea că se împrăștie ca grăunțele purtate de un vânt puternic.

— Oprește aici, îi spuse el șoferului, indicând o intersecție la vreo două sute de metri de mulțime. Celelalte plutoane se apropiau și ele din străzile lăturalnice. „Aici!”

Domnul Lee sări din mașină, luându-și postul în primire, lângă portieră, cu fața spre mulțime, cercetând în același timp cu privirea străzile și acoperișurile. Valul de oameni se revărsa blocând strada de la un trotuar la altul. Zgomot de geamuri sparte, fluierături și urlete răsunau din mijlocul gloatei.

Când Lee îi confirmă că poziția lor era sigură, Chip coborî în urma lui, cu fața la camion, conform regulamentului.

— *Lok che!* Sergentul plutonului alergă în spate repetând ordinul în cantoneză, păzind cu arma spatele mașinii. Oamenii se

împrăștiau aliniindu-se în fața coloanei pe patru rânduri a câte opt oameni. Formațiunea a patra, cea cu armament greu, își încărca puștile, cu fața la camion, păzind spatele, în timp ce primele trei formațiuni stăteau cu fața la mulțime.

Formațiunea unu din față era garnitura de arestări. Chip stătea imediat în spatele celor opt oameni. Înălțimea îi permitea să aibă o vizibilitate clară și putea repera imediat căpeteniile chinezilor răzvrătiți. Era flancat de comandantul secund și de nefericitul Lee, amândoi înarmați cu puști, scrutând acoperișurile – o încâlceală de creneluri pe jumătate mascate, în spatele unei păduri de tuburi de neon. În urma lor erau formațiunile doi și trei, dotate cu gaze lacrimogene și gloanțe oarbe, iar după ei formațiunea patru, cu arme de foc care păzea singurele lor mijloace de salvare.

Mulțimea îi observase. Plutonului îi trebui o jumătate de minut pentru a coborî din camioane și a-și ocupa posturile, interval în care un alt val de urlete izbucni din mijlocul masei.

Lumina începu să scadă din cauza cerului înnorat al după-amiezii. Firmele luminoase nu se mai zăreau din cauza burniței și a

fumului. Chip observă o ciudată absență a mașinilor și taxiurilor. Mult în urmă, în mulțime se auzi zgomotul produs de impactul unui autobuz cu zidul unei clădiri. De altfel, nu erau decât oameni, o masă compactă de vreo sută de picioare, care înainta spre pluton ca un tăvălug. Chip apucă amplificatorul său portabil și vocea lui răsună peste clădiri. „Împrăștiați-vă!" „Împrăștiați-vă în liniște".

Lee ridică o pancartă care reda ordinul înscris cu caractere mari chinezești și tradus în engleză prin amplificator, la fel cum se proceda cu toate ordinele lui Chip. *„Chin hin van kwan wo! Ping saan hoi!".*

Antrenamentul lui Chip fusese riguros și la zi, dar nu se confruntase niciodată cu o mulțime de zece mii de oameni care înaintau spre el urlând. El repetă ordinele de dispersare și subordonatul său traduse din nou *„…Ping saan hoi!"* („Prin mijloc, fuga marș!").

Plutonul cu puștile ridicate înainta în forță, tropotul cizmelor răsunând pe pavaj părea că acoperă o zonă mai mare decât în realitate. Chip îi lăsă să înainteze cincisprezece metri și strigă: „Opriți!"

Mulțimea, care inițial se retrăsese, țâșni îndată ce poliția se opri; ajunsese foarte

aproape, fluierând, azvârlind cu cărămizi, stăpâniți de o furie în continuă creștere. Agresivitatea gloatei era înspăimântătoare. Nu se puteau uita evenimentele de acum opt ani, când la Beijing se confruntase cu tancurile cu mâinile goale.

„…Ping saan hoi!”

Când Chip sosise la Hong Kong cunoscuse un sergent de poliție, nu mai vârstnic de patruzeci și cinci de ani, care servise în armata M.S. în Rodezia, Aden și Singapore, care instruia cursanții de la Școala de pregătire antirebeliune. Era un tip masiv, înalt, cu un accent strident de Yorkshire, avea obrajii bine colorați de gin și purta o uniformă scorțoasă ce părea să nu cedeze niciodată la căldura umedă. Ținea permanent un baston pe care-l bătea în palmă în timp ce spunea cu emfază: „Când vă confruntați cu mulțimea, tuna vocea lui în clasă, aceasta se distinge de gloata obișnuită, păstrătoare de lege, prin aceea că membrii săi își pierd simțul valorilor, și atunci… *arde-i* cu bastonul; dacă nu respectă legea, *arde-i,* dacă nu se tem de urmările legii – *arde-i.* Când se află împreună, membri gloatei devin pentru un timp nebuni”. El făcea pauze, privea pe deasupra fețelor bronzate ale tinerilor și

continua pe un ton cu nuanțe conspirative: „… Izolați-i pe oamenii voștri – fie ei britanici sau chinezi. Pot fi printre ei și indivizi cultivați, însă în mulțime devin barbari. Meseria de polițist – menirea voastră flăcăi – este să reamintiți acestor creaturi demente că sunt indivizi. Indivizii știu ce este durerea, sângerarea și nu le surâde o noapte după zăbrele. Într-un cuvânt, băieți, dispersați-i, ardeți-i! Împrăștiați gândirea colectivă a mulțimii și trupurile o vor urma". Se oprea, își mângâia bastonul cu degetele lui ca niște cârnăciori și chicotea: „Desigur flăcăi, uneori împrejurările vă obligă să împrăștiați în primul rând trupurile, în care caz, mințile lor le vor urma, eventual…".

— Puneți-vă măștile de gaz, ordonă Chip.

— *Daaifong kuk min gui!*

În fiecare formațiune polițiștii purtau câte un număr: de la unu la opt. Cei cu numerele fără soț rămâneau de pază, iar ceilalți își puneau măștile și îi apărau pe primii. Lee îl acoperea pe Chip, chiar înainte ca acesta să-și pună masca. Chip dădu același ordin pentru formațiunea a doua. La comanda sergentului își încărcară pistoalele pentru lansarea gazelor lacrimogene și înaintară patru pași în fața plutonului.

— Împrăștiați-vă sau folosim gazul!

O grindină de cărămizi și sticle întâmpinară avertismentul lui Lee. Tirul fu scurt și rachetele căzură aproape.

— Formațiunea a doua! În dispozitiv!

Întrucât plutonul avea vântul din față, Chip intenționa să surprindă mulțimea cu gaze lacrimogene din spate. Era, de asemenea, importantă împrăștierea ariergărzii mulțimii, astfel încât cei din față să fie oarecum obligați să se retragă. Împreună cu secundul verifică înălțimea cu care oamenii din formațiunea a doua țințeau cu pistoalele lor.

— Trageți de sus, numărul șapte… Bine… *Foc!*

Armele se descărcau cu pocnituri puternice, iar capsulele de gaz lacrimogen înscriau traiectorii albicioase deasupra oamenilor, căzând alene chiar în mijlocul mulțimii.

Polițiștii reîncărcau armele. Un camion de pază înaintă pentru a aduna într-un sac capsulele consumate. Coloane de fum se ridicau din masa compactă. Vântul iute le împrăștia imediat, dar în centru, fumul de gaz persista ca niște nori cumulus, ceea ce obligă

mulțimea să se retragă cu aproape o sută de metri.

— Înaintați!

Plutonul porni în dezordine pentru a acoperi distanța creată; cei mai rapizi și mai ușori echipați, o luară înaintea celor mai lenți, dar se constituiră din nou în formațiuni disciplinate.

— Opriți!

Polițiștii se opriră și refăcură rândurile în perfectă ordine. Din nou Chip ordonă împrăștierea mulțimii și din nou Lee flutură pancarta și traduse în chineză. Urmă o nouă grindină de obiecte ce cădeau cu zgomot pe stradă.

— Priviți acolo, domnule!

— Da, văd.

Din ploaia de cărămizi și pietre se desprinse ca un proiectil, o cutie vopsită, umplută cu ciment întărit, prevăzută cu o prelungire de țeavă scurtă, în formă de mâner. Nu era greu de confecționat însă întărirea cimentului necesita cel puțin o noapte, ceea ce denota că atacul fusese gândit dinainte. Mulțimea câștigă teren din nou.

— Formațiunea a doua! Unghi înalt! În dispozitiv!…

Foc!

Fumul se ridica acoperind neonul, apoi cobora deasupra mulțimii, însă prea departe deoarece vântul se intensificase.

— Foc!

— Împrăștiați-vă!

— *Chin bin yan kwan wo! Ping saan hoi!*

Un vuiet sfidător se ridică din masa dezlănțuită.

— Foc!… Înaintați!… Opriți!

Doar cincizeci de iarzi reușiră să înainteze. Observând situația pe deasupra formațiunii sale cu gaze lacrimogene și a celei de arest, încă nefolosită în confruntare, Chip realiză că gloata devenise și mai compactă. Celelalte plutoane ar fi trebuit să ajungă în Nathan Road; întârzierea lor sugera că întâmpinau rezistență, astfel încât fiecare avea să lupte pe cont propriu.

— Să chemăm întăriri, domnule? întrebă comandantul secund.

— Pentru moment nu e cazul, răspunse Chip, liniștindu-l. Formațiunea gaze, unghi înalt! În dispozitiv! Foc!

Nathan Road, cufundat în fum arăta ca și cum un val de ceață se rostogolise dinspre mare peste oraș. Gazul care stagna deasupra mulțimii se revărsa în fața acesteia, astfel că plutonul lui Chip nu o mai văzu. Când vântul

împrăștia gazul, gloata se retrăgea, scurgându-se pe străzi lăturalnice și alei.

— Înaintați!

Oamenii avansau în formațiuni de centură, iar Chip alerga împreună cu ei, cu megafonul de gât; sudoarea îi picura pe sub masca încinsă prin care se strecura suficient gaz ca să-i provoace usturimi de ochi, nas și gâtlej.

— Opriți!

Chip ordonă formațiunii cu gaz să se alinieze în spatele lui, permițând celei de arest să se replieze în față, astfel încât să-i poată înhăța pe cei mai recalcitranți, care refuzau să se retragă, eliberând astfel zona. Mulțimea continua să bată în retragere.

Era gata să ordone o altă avansare scurtă, sperând să bage groaza în ei fără a mai folosi alte gaze lacrimogene, când pe străzi se răspândi zvonul că guvernatorul chinez Allen Wei fusese ucis de trupele britanice. Povestea se propagă, înfrumusețată de provocatori, amplificând astfel profundul sentiment de trădare pe care-l trăiau oamenii. Se spune că britanicii trimiseseră trupe pentru paza unui convoi cu aur, ce trebuia încărcat la bordul unui distrugător, la cheiul „Old Queens”. Allen Wei prinsese de veste de această

pungășie și ordonase oprirea lui: „Este aurul chinezesc, nu britanic, dați-l înapoi poporului chinez din Hong Kong”. Un ofițer *gweilo* înalt și blond îl lovise doborându-l, iar o brută cu o statură îndesată din gărzile Gurkha îl bătuse cu patul puștii până ce Allen Wei își dăduse sufletul pentru frații săi chinezi.

— Ce cântă ăștia?

— „Britanicii l-au omorât pe guvernatorul Wei”.

— Spune-le că guvernatorul Wei trăiește și e la spital. Lee traduse fără să ia în seamă urletele mulțimii. Vântul stârni o ploaie repede cu stropi mari și grei care potoli arsura gazului lacrimogen și curând mulțimea reocupă o poziție avantajoasă.

— Împrăștiați-vă!

— *Chin hin yan kwan wo!*

— Formațiunea cu gaze, înainte! Unghi jos! În dispozitiv! Foc…!

— Asta nu-i oprește, domnule.

— La naiba, văd și eu! tună Chip, iar comandantul secund care-l cunoștea de zece ani era nevoit să constate că și glacialul englez avea sânge în vine. Formațiunea trei! Sus!

— *Daai saam!* strigă sergentul formațiunii trei. *„Daai saam section yap daan!”* Ei

încărcară gloanțele oarbe și se plasară în fața celor ce trăgeau cu gaz. Urmară apoi Chip, secundul și subordonatul lui, menținându-și pozițiile chiar în spatele noii linii de front. Chip ridică megafonul.

— Împrăștiați-vă sau folosim forțe sporite!

Lee traduse.

O tăcere se așternu peste mulțime, o tăcere rău prevestitoare.

— Spune-le încă o dată să se împrăștie sau aducem forțe noi.

— *Saan hoi fau…*

— Uite-i că vin!

Un tăvălug de oameni ce se îngroșa mereu, înainta în forță spre polițiști.

— Dumnezeule mare, murmură Chip înfricoșat mai degrabă de curajul nesăbuit al oamenilor decât de soarta lui. Bătrânul-sergent avusese dreptate. Zece mii de oameni înnebuniseră, lăsând frica la o parte.

— Numărul trei, unghi jos! În dispozitiv!

— *Daai saam section, daai kok do, miu jun!* Vocea lui Lee era isterică. Opt polițiști își îndreptară armele spre gloata care înainta.

— Foc!

Întrucât focul fusese simultan, se auzi o singură și groaznică detunătură ce provocă un

urlet prelung al mulțimii. În zidul viu ce avansa apărură opt goluri făcute parcă de un pumn uriaș. Trupuri începură să cadă, alții cădeau peste ele, dar uriașul val continua să înainteze. Cărămizi și pietre, proiectile din cutii cu ciment se abăteau peste linia plutonului. Poliția reîncărca.

— Foc! ordonă Chip.

O altă detunătură, de data aceasta mai puțin sincronizată, și un nou vuiet de groază străbătu mulțimea, rândul din față absorbind gloanțele de plumb asemenea unui burete viu.

O rafală de sticle și pietre se abătu peste rândurile poliției. Un polițist din formațiunea trei fu doborât. Paznicul camionului se repezi să-l tragă la o parte. Chip făcu un pas înainte pentru o mai bună vizibilitate.

— Domnule, acoperișul!

El privi în sus! Deasupra unei clădiri de șase etaje, chiar în dreptul plutonului, o umbră stătea aplecată încercând să aprindă fitilul unui cocteil Molotov.

— Trageți în omul ăla! Subordonatul Lee își duse imediat arma la umăr. Chip aștepta detunătura armei și căderea celui de pe acoperiș. Haide odată Lee, trage în el!

Ceva se petrecea în mintea lui Lee și Chip ghici. Într-o săptămână, China avea să procedeze la o epurare în fostele cadre ale Poliției Regale din Hong Kong și polițistul Lee n-ar fi vrut ca moartea unui răzvrătit chinez să fie legată direct de arma lui AR-15. Una era să tragă la ordin, cu gloanțe oarbe, într-o masă de oameni și cu totul alta să ochești deliberat cu arma de foc.

— Numărul doi! Trage în el!

Comandantul secund care scruta acoperișurile de pe partea opusă, făcu o piruetă și trase cu putere. El rată și bomba cu petrol înscrise pe cer cu fitilul în flăcări, o linie arcuită asemenea unei comete.

34

Bomba – o sticlă incendiară prevăzută cu un fitil aprins, explodă la picioarele lui Chip împrăștiind lichidul arzând peste el și peste cei șapte oameni rămași din formațiunea cu gloanțe oarbe. Paznicii camionului se repeziră cu extinctoarele dar flăcările cuprinseseră deja uniforma lui Chip, orbindu-l. Oamenii lui urlau. Nu putea vedea, dar putea auzi și, sfâșiat de usturimi, aproape că simți apropierea mulțimii.

— Formațiunea patru! Atacați! strigă el, vocea lui însă abia de se mai auzea. Flăcările îi devorau tot aerul din plămâni; îi simți pe oamenii formațiunii cu arme de foc trecând pe lângă el. Cineva încercă să-l ducă în spatele liniei; se lupta să se ridice și să rămână pe poziție. Foc!

Armele se descărcară cu un zgomot asurzitor. El nu mai vedea nimic și nu mai respira. Armele se descărcară încă o dată în direcția clădirilor devastate și distruse ale lui Golden Mile.

— Retragerea! își mai auzi el al doilea ordin… Prea târziu! Mulțimea se năpustise deja asupra lui.

Două-Cărări Wong privea orașul mistuit de flăcări. Coloane de fum se ridicau din Tsim Sha Tsui, North Point și Mong Kok, întunecând cerul, purtate apoi spre nord, către China. Hotelurile care se bucuraseră de înviorarea turismului, călătorii fiind atrași de curiozitatea atmosferei premergătoare Răsturnării se goleau. Turiștii erau primii care plecau. Făcând o statistică printre multiplele hoteluri deținute, Două-Cărări Wong estima exodul la patru sute de mii, fără a mai pune la socoteală vasele sale de croazieră care aveau să se abată de la cursa lor obișnuită, dacă situația se va degrada. Ocean Terminal era pustiu. Conform rapoartelor directorilor de hoteluri, rezervările de camere făcute cu mult timp înainte pentru ultima săptămână a lui iunie – 1 iulie – *Răsturnarea* nu vor fi onorate în ciuda depunerii anticipate a 50% din costul camerelor.

Mass-media internațională se concentra asupra orașului sfâșiat de rebeliune; orice om care privea la un televizor nu putea ignora dimensiunea ferocității gloatei sau a resemnării oamenilor legii. Locuitorii Hong Kong-ului aflați în călătorie prin China cu

trenul, avionul sau cu vaporul doreau să scape cât mai grabnic de acolo, iar cei ce nu puteau pleca, preferau să moară. Fiecare reportaj se termina cu imagini ale cozilor nesfârșite din fața consulatelor americane, canadiene și australiene. O imagine care avea să rămână probabil în amintirea tuturor era aceea a unei femei cu copii îngenuncheată în fața Consulatului britanic fortificat, rugându-se cu ochii ridicați spre cer, în mijlocul mulțimii care arunca cu pietre.

Două-Cărări Wong simțea o plăcere sadică la gândul că renumita „Noon Day Gun" a Hong Kong-ului, simbolul culturii britanice era flancată de armament automat greu, montat pe trepiede și mânuit de ofițeri expatriați, îmbrăcați cu veste anti-glonț. Peluza din fața Clubului ofițerilor de poliție era împânzită de spirale din sârmă ghimpată.

Totul îi reușise prea ușor, gândea Două-Cărări Wong. Era tentat să creadă că intervenția lui cu faxul trucat, faptul că apelase la Triadă, aţâţarea urii nu erau neapărat necesare, că această furie oricum s-ar fi declanșat. Ar fi putut evita necazurile. Acum lucrul cel mai important era să controleze desfășurarea evenimentelor în timp, acțiune pe care o și începuse.

În cea de-a treia zi, în Hong Kong se răspândise zvonul că trupele chineze erau masate la graniță. Douăzeci și patru de ore mai târziu, Armata de eliberare confirmă acest zvon. Regimente nordice – nu cantoneze – așteptau să invadeze Colonia dacă tulburările nu vor înceta. În această fază, expatriații care trăiseră și munciseră în Hong Kong timp de o viață, începură să-și facă în grabă bagajele. În definitiv, de la masacrul din Beijing nu trecuseră decât opt ani. Două-Cărări Wong era informat că locurile la avioane se vindeau la preț triplu, provocând un adevărat „boom” în materie de falsificare a biletelor.

Făcând naveta între fereastra biroului, clopoțelul Chou și pupitrul său de comandă, Două-Cărări Wong așteptă până aprecie că a sosit momentul prielnic. Era o treabă asemănătoare cu gătitul, cugetă el; cel mai important lucru este pregătirea ingredientelor pentru momentul când uleiul se încinge suficient.

— Adu-l pe domnul Wu de la Comitetul muncii pentru străinătate! Cu pași mărunți, sprijinindu-se în baston, se întoarse iar la fereastră. Din turnul său, putea vedea cele două adăposturi contra taifunului Yau Ma Tei

din Kowloon și orașul plutitor Tanka, folosit în comun cu Clubul Regal de Iahting din Causeway Bay. I se spusese că fiecare joncă și sampană făcuseră provizii pentru o călătorie transoceanică.

Întrucât străzile nu mai ofereau siguranță pentru deplasarea la slujbele de la biserică, iar cele două cluburi ale lui John Chipwood-Chipworth se aflau unul lângă altul, pe o mică peninsulă strașnic păzită, numită Kellet, prietenii lui Chip de la Yacht Club traversară parcajul pentru a se reuni la un serviciu divin în memoria lui, oficiat la Clubul ofițerilor de poliție. Poliția mai suferise pierderi în ultimele trei zile și nu garanta că nu vor mai fi și altele. Toți cei prezenți la această comemorare erau profund marcați de aceste pierderi. Și marinarii erau șocați. Mulți tremurau pentru căminele și familiile lor, neputând ajunge acasă de la izbucnirea luptelor de stradă; puțini erau cei care intuiau dimensiunea haosului care stăpânea orașul. Nimeni nu era capabil să spună ceva despre Chip. Vicky se ridică să vorbească. Sublinie calitățile care-i permiseseră lui Chip să fie un marinar și un polițist desăvârșit și, în final, îl cită pe tatăl ei care spusese că e un „timonier dat naibii de bun”. Era, desigur, o apreciere

sumară, ținând cont de împrejurările în care murise.

Dintre toți, lui Mary îi reveni sarcina ca după ceremonie să pronunțe un epitaf de profundă simțire, când aveau să se întoarcă pe terasa clubului. „Chip era” spuse Mary, „cel mai amabil și mai curtenitor *gweilo* pe care l-am cunoscut vreodată”.

O privire de gheață în direcția lui Vicky indica locul pe care o situa Mary – Tai-Pan-ul MacF. Ea nu reacționă, ci aprobă cu o ușoară înclinare a capului. „În ciuda profesiunii sale, Chip părea atât de nevinovat. Eleganța și farmecul trebuia să constituie însușirea unui om care face ceea ce este obligat să facă, fără a se lăsa înăsprit de natura profesiunii sale”. Ar fi vrut ca ea să fi spus acest lucru la comemorare.

— Pentru Chip! Peter ridică paharul cu coca-cola.

De la începutul tulburărilor nu-l mai văzuse bând, ceea ce o făcu să-și amintească că o judecase greșit pe Mary. Vicky ridică și ea paharul în amintirea lui Chip, dar băutura era caldă deoarece frigiderul și aerul condiționat nu mai funcționau, iar meseriașii erau foarte rari în Causeway Bay. Aici, în Adăpostul contra taifunului își găsiseră

refugiu o adunătură patetică de femei, bărbați și copii care se târguiau cu pescarii Tanka pentru a-i scoate din Hong Kong.

Ei ofereau aur, jad, secrete de computer software, fete, băieți, neveste. Nimeni nu știa încotro s-o ia, singura lor dorință era să plece cât mai departe înainte ca Armata Roșie chineză să ocupe străzile. Potrivit zvonurilor care circulau în Hong Kong, Vietnamul îi va refuza pe refugiați, drept represalii pentru felul cu care fuseseră tratați propriii lor refugiați în Hong Kong, la sfârșitul anilor '80. Singapore nu va prelua decât muncitori calificați, sub treizeci de ani decișI să renunțe la cantoneză în favoarea mandarinei, limba oficială guvernamentală, iar oamenii mai în vârstă vor fi returnați. Australia trimitea vase dar acestea nu mai ajungeau niciodată. De fapt, doar puțini pescari Tanka erau interesați în transportul refugiaților contra plată pentru că și ei aveau propriile lor familii pentru care se temeau.

În ziua în care Chip fusese ucis, Vicky, încă zdruncinată de moartea lui Steven, se gândi să renunțe și să plece. Peter, stimulat de Mary, reușise să obțină permisiunea guvernului pentru echiparea cu scaune pentru pasageri a avioanelor MacF, iar munca febrilă

ce a urmat îi abătu gândul de la plecare. Toată lumea la MacF lucra câte douăzeci de ore pe zi pentru transportul expatriaților și al oamenilor de afaceri străini în afara orașului asediat.

Toată această agitație continuă până în ziua în care o sumedenie de familii chineze înfricoșate, cu boccelele în spinare, dar fără bilete și viză, blocară complet podul care ducea spre aeroport. Atunci Vicky află direct cât de serios era alarmată China de situația dezastruoasă în care se afla Hong Kong-ul din cauza *Răsturnării.* Domnul Wu de la Comitetul muncii pentru străinătate îi telefonase personal anunțând-o că, mulțumită intervențiilor lui, feribotul MacF Lantau-Central a primit autorizația de funcționare și astfel că într-o oră putea începe transportul.

Vicky primea comunicările de pe *Inverness,* într-o magazie rechiziționată de la club. Începuse transportul pasagerilor de la Central și Kowloon la aeroport, bineînțeles doar a celor care își procuraseră bilete și vize. Populația Tanka și din Causeway Bay profita și ea de această înlesnire. Joncile și sampanele lor treceau prin fața terasei Clubului de Iahting, făcând naveta între adăpost și insula Lantau. HONG KONG'S

DUNKIRK insera anunțul în ediția internațională a ziarului London Sun, care se afla pe una din mesele barului; Vicky îl împături și începu să-și facă vânt cu el. Înaintea apariției aerului condiționat și a medicinii moderne, *gweilos* din vechiul Hong Kong își construiau locuințele la înălțime, pe Victoria Peak, în căutarea brizei răcoroase și pentru a se depărta de terenurile mlăștinoase nesănătoase. În situația creată în aceste ultime zile ale lui iunie 1997 era mult mai confortabil și sigur să te afli la nivelul mării, în apropierea unui vas. Îl trimise pe Peter în căutarea cheii de la cabina goeletei lui Chip *Tasmanian Devil.* Chip nu mai avea rude apropiate la Hong Kong, pe când ea, Peter și Mary puteau folosi oricând mica, dar robusta sa ambarcațiune. Mama ei cu care comunicase prin radio de două ori de când plecase, se afla în siguranță în mijlocul Oceanului Pacific.

Soarele începuse să apună și cerul se acoperi cu un văl vinețiu, cu excepția zonelor în care coloanele de fum mai pluteau încă în atmosferă. La club se bea, însă Vicky se rezumase la cola. Ea nu se îndoia că Două-Cărări Wong se afla în spatele tulburărilor și

își scormonea mintea în speranța găsirii unei căi de a ajunge în cercul intim al lui Tang.

O joncă Hakka din Adăpostul contra Taifunului Yau Ma Tei din Kowloon venind spre Causeway Bay se opri la docul sampanelor. „Iisuse Christoase!" strigă un bancher beat care se refugiase la club, „ticălosul ăla a pornit tot tărăboiul".

Oaspetele său, un jurist la pensie la fel de beat și pus pe gâlceavă îi ripostă: „Dacă vă referiți la acel domn, sir, trebuie să vă informez că din întâmplare este câștigătorul cursei *În jurul Insulei* și membru al acestui club. Bună seara!"

— Aici, Alfred! Vino să bei ceva!

Alfred Ching, îmbrăcat într-un costum răcoros se apropie de terasă cu un aer degajat.

— Mulțumesc, dar sunt grăbit. Ai văzut-o cumva pe Victoria Mackintosh?

— Tinerii ăștia prea se spetesc cu munca, bodogăni bancherul.

Vicky se ridică și văzându-l pe Alfred, îl strigă.

— Ai făcut rost de un fax ca lumea?

— Mi-am înjghebat biroul în pivniță.

— Eu lucram la restaurantul părinților mei; ne-au tăiat curentul. Mi-am închipuit că

pot încerca la club. Privi împrejur, se apropie de ea și o sărută pe obraz șoptindu-i:

— Știi, cumpăr Cathay Tower?

— *Din nou?*

— Aveam investitori serioși care vor să-l cumpere la prețul de două miliarde; azi pot să-l iau cu opt sute de milioane, când el valorează cel puțin un miliard șase sute.

— Alfred, dar azi mor oameni pe stradă.

— Excelente vremuri pentru afaceri.

— Și cine te mai susține acum?

— Bănci canadiene și din New York. S-a dovedit că Două-Cărări Wong a încercat să-mi dea peste cap și alte câteva afaceri.

— Cum naiba i-ai convins, când n-au decât să deschidă televizorul și să ne vadă în ce hal am luat foc?

— I-am făcut să înțeleagă că au să-și dubleze banii.

— Și dacă greșești iar?

— Dacă am dreptate înseamnă că sunt un om făcut. Lasă-mă să folosesc aparatul tău.

Vicky îl conduse prin bar, apoi coborâră niște trepte spre o încăpere unde erau depozitate lăzi cu whisky și gin.

— Te deranjează dacă asist și eu?

— Te rog! Sper ca nenorocitele astea de linii să funcționeze.

Vicky se postă în spatele lui în timp ce el forma numărul direct cu New York-ul; acolo era opt dimineața. Spre surprinderea ei cineva răspunse imediat și Alfred începu să turuie ca o mitralieră; convorbirea se întrerupse însă brusc; ea era mai puțin atentă la cuvinte, cât la tonul lui. La cel de al treilea apel, constată că Alfred nu era nici țicnit și nici nu se prefăcea, dar mai avea o cale lungă până la încheierea afacerii.

Formând numărul pentru a patra oară, Alfred își întoarse capul să-i sărute vârfurile degetelor care se odihneau pe umărul lui. Ea se retrase puțin surprinsă, dar își strecură degetele celeilalte mâini prin părul lui.

— Nu ți se întâmplă să cunoști pe cineva din cercul lui Tang?

— Nu… imediat.

— Vorbesc serios, Alfred.

— Da, și eu sunt serios, nu cunosc pe nimeni, regret.

— Să-i spun chelnerului să-ți aducă o gustare?

— Da, ceai, mulțumesc. Alfred o sărută brusc.

Apoi, Vicky urcă pe terasă. Peter se întorsese și era cu o altă coca-cola în față; îi strecură cheia lui Chip.

— I-am spus administratorului că vrei să faci un inventar pentru familia lui Chip. Nu părea prea convins, dar mi le-a dat în cele din urmă.

— Mulțumesc! Vicky se așeză pe un scaun. Deși Alfred îi mai ridicase moralul, se simțea tot apăsată de griji și temeri. Avea impresia că stătea pe un butoi cu pulbere datorită dovezilor de șantaj ale tatălui său. Din păcate nu-i foloseau la nimic atâta timp cât nu le putea înmâna lui Tang.

— Unde vom fi oare în ziua Răsturnării? întrebă Peter retoric, pentru a nu știu câta oară.

Wally Hearst ieșea din bar pe terasa luminată de câteva lampioane portocalii și privea în jurul său.

— Hei, Wally! Vicky îi făcu semn negustorului. Ce faci aici? Credeam că ești la Beijing.

Americanul mai privi o dată în dreapta și în stânga, îngenunche lângă scaunul ei și îi șopti pe un ton conspirativ:

— Am crezut că e cazul să știi, Tai-Pan, că Tang vine în oraș.

— Ce?

— Are intenția să intervină personal în potolirea tulburărilor și va organiza o mare

adunare anti-rebeliune, pentru sindicate, în Mong Kok.

— Cum îți imaginezi că va reuși?

— Acest om din popor a promis tovarășilor lui cantonezi că viața post ’97 în Hong Kong va fi cu totul alta dacă va veni el la putere. Oamenii îl iubesc și au încredere în el. Știi că este fiu de pescar, un nume autentic din cele „100 de Vechi Nume”.

— Peter, ia ascultă aici ce spune Wally.

Obsedat de a nu se deconspira, Wally mai privi o dată în jur să se asigure că informația lui nu va fi auzită de Mary și repetă ce-i spusese lui Vicky.

— Îndată ce Tang aterizează va încerca să-i urnească pe ticăloșii ăia care au blocat podul către aeroport. Dacă reușește să-i trimită acasă și să deschidă aeroportul, cel puțin vom intra în normalitate; urmează apoi adunarea de la Mong Kok.

Peter și Mary schimbară priviri nedumerite.

— Doar dacă Chen nu l-a trimis pe Tang într-o ultimă încercare de a salva Răsturnarea – ceea ce mă îndoiesc. E de presupus că Chen nu-l va putea debarca pe Tang dacă China va constata că el a adus liniștea în Hong Kong.

Întrebarea este cât de bine și-a acoperit el spatele la Beijing, spuse Peter.

— Ce crezi că l-ar putea opri pe Chen să se descotorosească de Tang? Doar știi că, în ultimii șase ani, ei au debarcat trei lideri de partid.

— Într-adevăr, l-ar putea suprima și probabil că ar fi trecut la fapte dacă Tang nu ar mai fi avut și alțiași în mânecă, răspunse Hearst privind semnificativ spre Vicky, care se întreba cum și unde să-l abordeze pe Tang în Hong Kong.

Wally părea că-i citise gândurile și-i șopti foarte încet la ureche. Mi-ai cerut mai de mult să te pun în legătură cu Tang, însă atunci n-am putut; acum pot.

— Poți? Cum?

— Am legături cu oamenii care-l păzesc. În Mong Kok te pot ajuta să ajungi aproape de el.

— Cât de aproape? întrebă ea, imaginându-și mulțimea care-l asalta.

— Chiar lângă el. Garantez. Wally dădu ușor din cap în direcția barului unde frumoasa lui soție se afla în centrul atenției unui grup de bărbați. Ea îi răspunse cu un zâmbet cu licăriri de satisfacție în ochii ei albaștri datorați lentilelor de contact. Ling-

Ling, soția mea, spuse Wally cu mândrie, are un văr în personalul de pază a lui Tang.

— De ce nu mi-ai spus asta mai de mult, explodă Vicky.

— Nu știam, în general nu discut afaceri acasă și ea nu e decât un copil.

— Poate ar trebui s-o faci, ea pare să aibă legături mai strânse cu cei din anturajul lui. Bine! Când sosește Tang?

— Mâine. Te duc eu la el, restul te privește.

35

— Pașaportul!

Vivian avea pregătit pașaportul ei britanic de Hong Kong și documentele de călătorie care-i dădeau dreptul să locuiască doar în Hong Kong.

— Unde v-ați născut?

— În China, în provincia Guangdong.

— Aici spune că în Hong Kong.

— Sunt refugiată.

— Luați loc.

— E vreo problemă?

— Veți fi chemată când vă va veni rândul.

— Viza mea este valabilă. Îmi vizitez mama care este rezidentă în Toronto.

— Așteptați-vă rândul.

Era încă amețită după călătoria cu avionul, ce i se păruse interminabilă. Dormise puțin, nevrând să prejudicieze sănătatea copilului cu pilulele de dormit pentru călătorii transoceanice. Sperând că așteptarea ei nu avea să fie prea lungă, intră în sala de tranzit puțin primitoare a aeroportului din Vancouver. Unei bătrâne cu un aer plictisit și resemnat i se făcu milă de ea și îi cedă locul.

— Când aștepți copilul?

— În două săptămâni.

Vivian îl convinsese pe un vechi prieten de la Compania Cathay Air să intervină pentru a fi scutită de restricțiile de zbor pe distanțe lungi impuse femeilor în stadiu avansat de sarcină.

— De când aștepți?

— De trei zile.

— Au început să fie mai severi și nu se poartă deloc amabil; sunt numeroși aceia care încearcă să obțină intrarea și mulți își falsifică documentele.

Vivian aștepta deprimată în scaunul ei de plastic. În afaceri, administrația MacF își propusese să mențină anumite plafoane și se gândea că de câțiva ani avusese parte de condiții de călătorie destul de vitrege. Nu se putea plânge că fusese tratată cu asprime pentru statutul ei de imigrantă, nici chiar pe aeroportul Heathrow, care era renumit pentru ostilitatea sa față de călătorii asiatici. Privirea ei o întâlni pe cea a bătrânei cocoțată pe un geamantan și își zâmbiră ușor, un zâmbet golit de orice speranță. Dintr-o dată se simți atât de chinezoaică și atât de departe de casă. Una era să pleci peste graniță pentru afaceri și cu totul alta când o sală de tranzit devenea

casa ta, iar Dumnezeul tău – oficialul cu ștampila.

După douăsprezece ore de ședere își dădu seama că, de fapt devenise o apatridă. Aparatele de televiziune împrăștiate prin sala mohorâtă, inițial nu funcționau, apoi, brusc, toate începură să meargă. Urmărea știrile din Hong Kong și era șocată să constate felul în care degeneraseră tulburările. Toate unitățile de poliție fuseseră înfrânte și numărul morților era în creștere. Își petrecu noaptea privind imaginile tulburătoare transmise prin satelit de CNN. Dar ceea ce devenea mai alarmant decât tulburările, era tăcerea oficială de pe Continent.

În decursul anilor, ea învățase că în perioadele de criză, atunci când Beijingul tăcea, China se confrunta în interior cu probleme grave. Acum însemna că linia dură a lui Chen și reformatorii lui Tang se confruntau aprig în culise, ducând o bătălie acerbă pentru obținerea controlului armatei și al partidului. Doar Dumnezeu și Cerul puteau să ocrotească lumea până ce una din facțiuni avea să triumfe.

Epuizată, adormi pe o pătură ce îi fusese dată împreună cu o cărticică de rugăciune, de o voluntară din Armata Salvării. În dimineața

următoare, aceeași tânără fată îi aduse o cană cu cafea pe care nu o putu înghiți.

Când Vivian auzi vocea plictisită a funcționarului care-și croia drum spre sala unde erau reținuți tovarășii ei de suferință, își dădu seama că situația nu se va îmbunătăți cu nimic dacă nu-și va lua soarta în propriile sale mâini. Observă un singur telefon în funcțiune și se așeză la rând căutând fise și agenda ei cu telefoane.

În aceeași după-amiază își angajase un avocat care credea că va putea urgenta lucrurile, având în vedere iminenta naștere a copilului. Noaptea, la circa treizeci și șase de ore după aterizarea ei la Vancouver, avocatul sosi fluturând o hârtie. „Ai aprobare de intrare de cel puțin o lună. Orice s-ar întâmpla, copilul tău se va naște canadian”.

— Canadian! Orice s-ar întâmpla, copilul ei va avea un cămin, acum când se despărțise de China ei și de Marea Britanie a lui Duncan.

Împingând căruciorul cu bagaje ieși în noaptea rece; se opri și inhală aerul proaspăt. O siluetă uriașă se ivi din întuneric și ea se dădu înapoi, înainte să-l recunoască pe Ma Binyan. Vechiul ei prieten părea secătuit de puteri, în contrast cu eleganța îmbrăcămintei oamenilor ce se grăbeau spre terminal,

hainele lui erau ponosite; ochii însă încă îi scăpărau de înflăcărare. Oricare ar fi fost necazurile lui, ea se gândea, cu oarecare compasiune, că el nu va renunța niciodată să lupte.

— Ce faci aici?

— Trebuie să ne întoarcem.

— Dar eu nu mă pot întoarce.

— Tang vine la Hong Kong să pună capăt tulburărilor.

Era luată prin surprindere de veștile cu adevărat electrizante, dar după un moment de reflecție îi spuse:

— O manevră fără de speranțe, nu crezi?

— El e disperat.

Uriașul nordic se aplecă peste un stâlp blocându-i calea.

— Două-Cărări Wong și-a făcut mișcarea.

— Ce mișcare?

— Două-Cărări i-a trimis vorbă lui Chen prin Wu, de la Comitetul muncii pentru străinătate, că va opri tulburările dacă Chen îl numește guvernatorul unui stat–oraș autonom – Hong Kong.

— Vipera!

— Ce ironie, încercă Ma Binyan un zâmbet. Noi speram într-un stat – oraș de ani

de zile, iar el se va plimba prin Hong Kong ca pe propria lui moșie.

— Cum crezi că poate opri tulburările?

— Două-Cărări are o tactică mai bună decât Tang pentru asemenea situații pentru că poate mobiliza Societățile. Câți răzvrătiți ar îndrăzni să se opună Triadelor?

— Ai dreptate.

— Ascultă, Vivian, dacă nu-l oprim pe Două-Cărări Wong, el va transforma Hong Kong-ul într-o tablă de șah pe care va juca cum va dori, la fel ca Banda Verde în Shanghai. Asta se va întâmpla.

Vivian privi în jur. Un aeroport obișnuit, al unui oraș mic, asemenea multora din lume, însă liniștit. Tot ce trebuia să facă era ca pruncul ei să se nască în Canada și să aibă o viață sigură, să nu depindă de speculațiile politicienilor.

— Tu n-ai nevoie de mine. Ia-o pe Victoria Mackintosh și du-o la Tang.

— Chiar crezi că băteam atâta drum să te caut în Canada, dacă puteam să fac de unul singur treaba asta? Tang a renunțat la mine, dar pe tine ar vrea să te vadă, sunt sigur.

— Eu nu sunt atât de sigură.

— Tu ai mijloacele tale de a-l aborda.

Da, îi avusese pe vânătorul din piața de animale sălbatice din Mong Kok și pe femeia din Shanghai.

— Nu, spuse ea, simțindu-se responsabilă față de copil și de jurământul pe care-l făcuse. Măcar de-ar fi fost singură, fără alte obligații. Nu, nu mă întorc. În câteva zile voi naște. Nu vreau să risc. Îmi pare rău. Încercă să plece, dar Ma îi bară din nou drumul. Lasă-mă să plec, vei găsi tu o altă cale.

— Nu există alta.

Palmele îi alunecară pe burtă într-un gest protector. Se întreba dacă nu cumva în încercarea de a fi o mamă mai bună decât fusese mama ei, repeta aceeași greșeală, în altă variantă? Tatăl ei fugise din China ca să-i asigure o viață mai bună; acum ea fugea pentru a-i asigura copilului securitate. Oare nu dezertaseră amândoi de la îndatorirea față de China părăsind-o când ea avea cea mai mare nevoie de ei?

Se simți datoare să apere memoria tatălui ei. El nu avusese de ales. Nu avea cum să lupte contra Gărzilor Roșii, dar ea… ea deținea o oarecare putere undeva în lumea asta. Ea părăsise un avion turboreactor și nu apa mării împânzită de rechini. Și asta însemna ceva.

Simți copilul mișcând. Copleșită de sentimentul vinovăției, sfâșiată, ea îi repetă hotărârea. Apoi, cu un aer de neputință, îi spuse:

— La revedere, bătrâne prieten. Nu te pot ajuta.

Vivian încercă să se depărteze, dar Ma Binyan reținu cu fermitate căruciorul și îi spuse cu blândețe controlată:

— Știi, Tang te-ar putea numi pe tine guvernatorul Hong Kong-ului, dacă-l ajuți să-l înlăture pe Chen.

— Te-ai scrântit? Cuvintele îi țâșniră involuntar în engleză.

— Tang mi-a vorbit despre acest lucru când ne-am văzut ultima oară la Shanghai, pe Jonca Roșie, chiar după ce ai coborât pe țărm. Spunea că opțiunea sa pentru următorul șef executiv al Hong Kong-ului va fi senzațională, o alegere care să transpună în fapt intenția Chinei de a întoarce spatele vechilor promisiuni pe care le-am făcut prea adesea Vestului. Numirea unei femei de afaceri prospere, cu legături comerciale chineze în Beijing și Shanghai, care să servească drept ureche noului premier, ar avea darul să convingă Vestul că poate investi în deplină siguranță în Hong Kong.

— Prostii! Ideea e absurdă. El nu va alege niciodată o femeie. Și chiar dacă o va face, nu va fi atât de tânără ca mine. Poate vreo figură impunătoare ca Dame Lydia sau Selina Chow, spuse ea la întâmplare, amintind numele a două femei care marcaseră viața politică și de afaceri a Hong Kong-ului, nu o femeie însărcinată, necăsătorită, de numai treizeci de ani…

— Dar Tang însuși este tânăr, adu-ți aminte. Și Hong Kong-ul este un oraș tânăr. Acolo, după patruzeci de ani ești bătrân. Tang spunea că guvernatorul său va trebui să fie un om de afaceri, care să fi locuit de multă vreme în Hong Kong, ca tine, tânără, inteligentă și tenace, ceea ce…

— Nu te hazarda în aprecieri numai pentru a mă determina să ajut China.

— Eu nu spun decât ceea ce am auzit.

— Dintre toți, tu ar trebui să mă cunoști cel mai bine.

Se simțea trădată de Ma. Era ca și cum el îi nega toată lupta ei pentru o nouă Chină, toate riscurile pe care și le asumase.

— Tu știi prea bine ce greu mi-a fost să abandonez și mă doare aluzia ta că sunt o ambițioasă.

— Eu nu-ți spun decât cuvintele lui Tang. În ce privește ambiția ta, niciodată nu m-am îndoit de ea – pentru China, vreau să spun.

— Tatăl meu nu a deținut o funcție înaltă în Partid, cum e cazul tatălui tău, Binyan, îi replică Vivian, cu aceeași maliţiozitate. Tu nu ai dreptul să-mi aduci aminte de îndatoririle mele față de China. Pentru tine, toate astea au constituit o joacă.

— Tatăl meu nu a fost un om cu principii ca al tău. Eu însumi a trebuit să descopăr care-mi sunt îndatoririle. Am preluat drept bune valori pe care, în majoritate, nu le-am agreat niciodată.

— Îmi pare rău, nu pot și în afară de asta nu sunt făcută să fiu guvernator. N-am calificarea necesară, n-am îndemânarea și capacitatea administrativă și nici aptitudini politice. Comunitatea afaceristă va vedea în opțiunea Chinei pentru persoana mea un semn de rău augur.

— Tang te-a verificat, insistă Ma. El a fost impresionat de felul cum i-ai condus campania lui Allen Wei în Legco.

— Ei bine, spune-i lui Tang că menținerea lui Allen Wei este cel mai bun pariu pentru asigurarea Comunității internaționale afaceriste. În ce privește discuția referitoare

la numirea guvernatorului, asta este o născocire de-a ta. Tang ar putea desemna o femeie ca mine în Consiliul legislativ, dar nu ca guvernator, nu ca șeful executivului.

Ma Binyan se agăță de șansa pe care i-o oferise Vivian.

— Atunci de ce nu-i ceri un loc în Consiliul legislativ?

Vivian știa că acest student întârziat ar spune orice ca s-o convingă să se întoarcă. Era isteț și în plus, un mincinos înveterat, ceea ce îl și ajutase să supraviețuiască. Acum ea reprezenta ultima lui șansă de a recâștiga încrederea lui Tang. Știa prea bine toate acestea. Dificultatea consta în aceea că nu-și dădea seama cât adevăr exista în ce-i spunea.

— Redă-mi exact cuvintele lui Tang!

— Tang spunea, și îl citez: „voi da Hong Kong-ului o femeie din Shanghai…”

Inima ei începu să-i bată mai tare. O răspundere pe care ea și-ar putea-o asuma… puternic ancorată în guvern, sprijinită de legături directe, personale… până la cele mai înalte consilii din Beijing… lucruri pe care ei *toți* le-ar putea înfăptui… lucruri care vor aduce schimbări benefice în noua eră ce se deschide în fața Chinei…

— Desigur, spuse Ma Binyan, în primul rând Tang va trebui să-l înlăture pe Chen din funcția de premier, dar pentru a face acest lucru are nevoie de tot sprijinul nostru.

— Desigur!

36

Wally Hearst transpira abundent din cauza zăpușelii, dar și de frică, în timp ce se străduia să distingă *Inverness* MacF printre șirurile de jonci și sampane care ieșeau și intrau în Adăpostul din Causeway Bay.

— Ai materialul?

— Ce material?

— Ceea ce vrei să-i predai lui Tang, se bâlbâi el. Spuneai că ai de gând să inaugurezi hotelul Expo și îmi închipuiam că vrei să-i dai ceva în schimb, nu-i așa? El fixă sacoșa de pe umărul ei.

Vicky sesiză acest lucru și instinctiv își puse mâna pe pandantivul ei cu dragon. Neastâmpărul și nervozitatea negustorului american îi inducea o stare de încordare.

— Potolește-te, Wally, nu vom părăsi vasul dacă situația nu e sigură.

— Îmi pare rău, dar gloata mă înnebunește. Uneori mă întreb cum de m-am băgat în afacerea asta.

Ochii alunecoși ai soției lui o iscodeau într-un mod supărător. Vicky își zise că aprecierea tatălui ei cu privire la mintea lui Ling-Ling fusese mult prea generoasă. Se

întreba dacă Hearst își dă seama cu cât dispreț îl trata fata.

Pe Vicky o scosese din sărite cu trăncăneala ei despre vitejia lui Tang, manevra iahturilor în adăpost, zvonurile despre invazia Armatei Populare de Eliberare și lașitatea rebelilor care meritau să fie împușcați, cu excepția liderilor, care mai întâi trebuiau torturați. Toate acestea erau debitate cu o oarecare naivitate și exuberanță care ar fi fost aproape încântătoare într-o zi oarecare. Dar acum când fumul se înălța în jurul portului, *Inverness* întârzia și manevrele vaselor la gurile adăpostului erau îngrijorătoare, Vicky i-ar fi dat bucuroasă un brânci peste docul sampanelor, dacă n-ar fi existat vărul ei din garda lui Tang.

— Iată-l pe *Inverness!* strigă Ling-Ling și-l sărută plină de efuziune pe Wally, aplecându-se la urechea lui, ceea ce avu darul să-i înmoaie genunchii negustorului între două vârste.

Vicky îl deviase pe *Inverness* din naveta lui către aeroport pentru a-i traversa dincolo, la Kowloon, la Adăpostul contra taifunului Yau Ma Tei, unde avea să-l intercepteze pe Tang Shade, în drumul lui către adunarea preconizată. Lungul vas dragon alunecă

printre jonci și intră în adăpost unde se opri, săltând, la docul sampanelor. Manevra lui Ah Chi era demnă de toată lauda, întrucât culoarul era foarte strâmt, iar oamenii echipajului preocupați să schimbe ultimele noutăți cu conducătorii de sampane.

— Nu-l lega încă, strigă Vicky, în timp ce el apropia vasul, pentru că observase ceea ce lor le scăpase: o bruscă mișcare în masă a joncilor către gurile adăpostului. Nu existau decât două deschideri prin dig și acelea înguste, câte una la extremități, ceea ce nu permitea în nici un caz ieșirea rapidă în larg a tuturor vaselor, dacă un zvon ar fi băgat groaza în proprietarii lor.

— Hai, sus, Wally! Să mergem! Oamenii echipajului îi ajutară să urce la bord: întâi urcă supraponderalul Wally, urmat de Ling-Ling care se avântă în brațele întinse, apoi Vicky care strigă: Haide, Ah Chi! Cu toată viteza! Iute, iute!

Ah Chi acționă motoarele în plin îndreptând pupa spre gurile adăpostului, împroșcând joncile învecinate. Apariția siluetei lui *Inverness* care plonjă între două jonci masive băgă spaima într-o a treia ce tocmai ieșea și o făcu să țâșnească prin deschizătura digului. Ah Chi mânuia atât de

repede roata cârmei încât nu i se mai distingeau spițele. După o ușoară înclinare pe o parte, vasul porni cu toată viteza înainte. În secunda următoare apăru o șalupă-turbină care se îndrepta spre Kowloon cu puternice șuierături de sirenă.

— Hei, Vickyyy!

Se întoarse și rămase un moment mută de uimire.

— Vivian!

În spatele amantei tatălui ei se afla Ma Binyan.

— Ce-ți face capul? o întrebă el rânjind.

Vicky nu-l băgă în seamă.

— Vivian, ce faci aici?

— Vin direct de la aeroport, speram să-ți văd vasul la Club.

— De ce?

— Am venit să te duc la Tang.

— Mă duce Wally Hearst.

— Wally?

— Exact, spuse Hearst. Mergem să-l interceptăm la Adăpostul Yau Ma Tei. Ling-Ling cunoaște pe cineva din garda lui.

Vivian o privi cu suspiciune pe Ling-Ling, apoi i se adresă lui Vicky:

— Vreau să-ți fiu de folos.

— Înțeleg, dar s-au luat deja măsurile cuvenite. În afară de asta, pe Tang îl urmează o gloată imensă și în nici un caz n-ar trebui să ajungi în mijlocul ei în situația ta.

— Mulțimea l-a oprit încă de la pod, explică Wally; urmează să le vorbească oamenilor și apoi uniunilor sindicale.

— Îmi asum riscul, spuse Vivian cu răceală.

Vicky încercă să-i prindă privirea, dar nu reuși; amândouă se gândeau la același lucru. Dacă Vivian o va duce la Tang, ea va câștiga încrederea și aprecierea lui; dacă Vicky îi va înmâna personal dovezile tatălui ei, Tang o va privi ca pe un instrument al prăbușirii lui Chen și al salvării sale. Pentru Vicky ar fi fost șansa vieții sale să devină „vechi prieten" al noului premier, situație ce avea să netezească calea sutelor de negocieri ale lui MacF și ștergerea stigmatului cu care era marcată orice *gweipo* britanică.

Wally Hearst își dădea foarte bine seama că și el avea de câștigat și îi arunca priviri ostile lui Ma Binyan.

— Totul este stabilit, Viv. Liderul de partid mă așteaptă pe mine și pe Ling-Ling să i-o prezentăm și să garantăm pentru Tai-Pan-ul nostru.

— Iartă-mă, dar îndrăznesc să spun că liderul de partid Tang doar mie mi-ar îngădui să garantez pentru Tai-Pan, întrucât în repetate rânduri mi-a cerut să o introduc la el.

— Necazul este, spuse Hearst, că pentru a ajunge la Tang trebuie să treci printre gărzile sale și Ling-Ling este singura care poate străbate.

— Noi nu vom avea nici o problemă să pătrundem de îndată ce Tang ne va vedea, insistă Vivian.

— Dar cum crezi că te va vedea, ripostă Hearst, în mulțimea uriașă de lucrători? Crede-mă, Viv, noi avem mijloace mai sigure să pătrundem.

— Vicky, pot veni și eu cu tine? întrebă Vivian.

— De ce te-ai întors? o întrebă Vicky.

Vivian îi privi pe Hearst, apoi pe Ling-Ling care urmăreau înfrigurați schimbul lor de cuvinte.

— Două-Cărări Wong și-a făcut mutarea și acum cel mai important lucru este să-l împiedicăm să mai întreprindă ceva.

Vivian nu-i scăpă din priviri pe Hearst și pe soția acestuia. Când îi deveni clar că ei nu vor ceda și Vicky nu le va ordona să

părăsească vasul, i se adresă lui Vicky cu o duritate pe care n-o mai etalase niciodată.

— Două-Cărări Wong i-a cerut vechiului nostru prieten, domnul Wu și altor câțiva să-i contacteze pe unii din „adevărații vechi prieteni" ai premierului Chen în vederea încheierii unui târg.

— Ce târg?

Vasul se apropia de Kowloon ocolind terminalul pustiu de la World Oceans, îndreptându-se apoi spre țărmul de vest al peninsulei.

— Missy! strigă Ah Chi de la timonă. Tai-Pan! Cu cealaltă mână el ținea un walkie-talkie. Tang nu duce la Yau Ma Tei.

— Pe toți dracii, atunci unde?

— La adunarea de la Mong Kok.

— Comunică mașinii să ne aștepte la chei.

— Ce târg? o întrebă ea pe Vivian.

— Două-Cărări Wong s-a oferit să oprească tulburările.

— Cum poate el opri tot tămbălăul ăsta? Nimeni nu știe cum, nici chiar Tang.

— Probabil că el a pus la cale majoritatea lor, interveni Ma Binyan și cine ar îndrăzni în Hong Kong să i se opună dacă Triadele lansează vestea că îl sprijină? Societățile

secrete sunt bucuroase să-l sprijine pentru că și ele vor înflori sub Două-Cărări Wong.

— Ce înțelegi prin *sub* Două-Cărări Wong?

— În schimbul opririi tulburărilor, răspunse Vivian, va cere să fie numit guvernator al Hong Kong-ului ca stat-oraș independent.

Vivian folosise termenul de stat-oraș în ziua primei lor întâlniri, pe *Whirlwind,* își aminti Vicky. În iulie, exact cu un an în urmă.

— Un Hong Kong cu totul autonom, cu excepția politicii externe, explică Vivian. Două-Cărări Wong va fi singurul conducător; cuvântul lui va deveni lege, poliția – propria sa armată, întreg orașul îi va aparține.

— Chen nu va accepta niciodată așa ceva, interveni Wally. Chen nu va renunța la Hong Kong.

— China și-a închis porțile încă din ziua masacrului din Beijing, pledă Vivian cu patos. Toate porțile, cu excepția Hong Kong-ului. Chen și linia lui dură nu vor accepta o schimbare reală, dar ei știu că au nevoie de Hong Kong, ca acesta să continue să fie poarta deschisă către Vest. Două-Cărări Wong a convins Linia Dură că îi va aduce înapoi pe

oamenii de afaceri *gweilos* de care China are nevoie pentru investițiile Vestului.

— Asta nu se va întâmpla niciodată.

— Istoria se repetă, așa a fost și cu Shanghai-ul. În Shanghai, bandele corupeau poliția și intimidau muncitorii în favoarea oamenilor de afaceri străini. Același lucru se va petrece și aici. Hong Kong va fi un oraș larg deschis și fiecare îi va plăti pentru a-și asigura protecția, *iar gweilos* vor permite toate acestea atâta timp cât pot face afaceri nestingheriți.

— Beijingul a promis o singură Chină de la Eliberare. Cum poate lăsa Chen să-i scape Hong Kong-ul?

— Vor învălui totul în limbajul lor clasic. Adu-ți aminte, Vicky, când îți spuneam că Vietnamul și Coreea erau state vasale ale Imperiului Mijlociu? Vor să facă la fel și cu Hong Kong-ul. Două-Cărări Wong se va „prosterna” în fața „împăratului”; el se va închina în fața partidului și a guvernului din Beijing, dar în realitate va conduce acest oraș ca pe propriul său domeniu.

Vicky aprobă din cap, amintindu-și că tatăl ei era convins că Două-Cărări Wong făcuse parte din Banda Verde care terorizase Shanghai-ul.

— Îmi închipui cât de atractivă poate părea această situație corporațiilor vestice.

— Înainte să ți se pară și ție atrăgătoare, spuse Vivian cu maliţiozitate, să nu uiți ce loc deții în inima lui. MacF poate la fel de bine să-și închidă porțile și să-i lase cheia în ușă. Sper să ai o vreme bună în Anglia, oricum mai bună decât am avut-o eu.

— N-am să uit, însă mă tem că dacă tot ce spui e adevărat, atunci pentru noi toți este prea târziu și ceea ce am pentru Tang nu-i mai poate folosi. Două-Cărări Wong ne-a luat-o înainte. Tang nu va mai avea timp să facă cunoscute dovezile tatălui meu unui număr suficient de oficiali chinezi care să-l oblige pe Chen să demisioneze și astfel în momentul în care vor înceta tulburările Două-Cărări Wong va deveni guvernator.

— Chen nu va putea evita tulburările.

— Dar spuneai că Două-Cărări Wong ar fi în stare.

— Nu va putea opri tulburările din Hong Kong, din Beijing, din Canton, din Shanghai, din Chongquing, din Chengdu. Tot ce trebuie să facă Tang este să transmită prin telex dovezile tale celor mai vârstnici din partid, din Biroul Politic al celor Cinci, dovezi conform cărora Chen și banda sa au făcut să

sângereze China ani de zile. Asta îl va distruge și-l va da în seama tribunalului străzii. Cei mai vârstnici membri ai partidului își vor da pe loc seama că Chen trebuie să plece, în caz contrar China va exploda.

Nu uita că răzvrătirea studenților din Piața Tien-An-men în 1989 s-a transformat într-o mișcare democratică națională când poporul a aflat că clica guvernamentală a obținut profituri de pe urma cedării drepturilor comerciale ale insulei Hainan japonezilor. Erau atât de furioși, încât au uitat ce e frica. Astăzi situația este și mai rea. Se vor ridica împotriva oricărei ținte care va deveni cu adevărat clară. Seniorii partidului vor fi îngroziți să constate cum își vor ieși chinezii din minți văzând Hong Kong-ul mistuit de flăcări.

— Chen îi va măcelări.

— Noi nu credem asta, răspunse Vivian. Armata încă nu și-a revenit de la ultima confruntare. Comitetului celor Cinci îi va fi mai greu decât i-a fost lui Deng și Li Peng să-i convingă pe generali că „stabilitatea” este mai mult în interesul lor, decât în sprijinul poporului chinez.

— Poporul chinez va sângera din nou, dacă greșești, spuse Wally grav.

— Hong Kong-ul sângerează deja. Atunci hai să-i punem garoul… Te mai întreb o dată, Vicky, pot veni și eu cu tine? Poate vei avea nevoie de ajutorul meu.

— Tai-Pan-ul este în siguranță cu noi, spuse Wally. Nu-i așa Ling-Ling?

— Prea multă lume poate să-l sperie pe Tang, spuse Ling-Ling. O doamnă însărcinată e mai în siguranță acasă.

Viteza lui *Inverness* le permise să ajungă repede la adăpostul Yau Ma Tei. Aici joncile se învălmășeau haotic la fel ca în Causeway Bay. Vicky îl îndrumă pe Ah Chi să acosteze în dreptul unui Land Rover parcat pe chei. Acesta purta steguleț și însemnele specifice presei. Fusese sustras de la Allen Wei împreună cu toate permisele de liberă trecere prin cordoanele poliției. Asta pentru orice eventualitate. Wally ar fi vrut să aranjeze el transportul, dar ea preferase să ia singură măsurile pe care le credea de cuviință.

— Tang sau e curajos, sau e nebun, spuse ea, apropiindu-se din nou de Vivian, în timp ce șalupa făcea manevrele de apropiere de chei. Dacă Două-Cărări Wong va încerca să transforme adunarea lui Tang într-o altă rebeliune?

— Hong Kong-ul este ultima șansă a lui Tang, spuse Vivian; el știe că nu are nimic de pierdut.

— Dar de propria lui securitate ce ai de spus? întrebă Vicky gândindu-se și la securitatea lor în cazul în care mulțimea nu va mai putea fi controlată.

— Oricâte defecte ar avea Tang, nu gândește astfel. În plus, poliția a avut timp să se pregătească. Și pentru ea ar putea fi ultima șansă. Te-ai hotărât, Vicky? Pot veni și eu?

— Prea multă lume, protestă Ling-Ling.

— Nu știu cum va reacționa mulțimea, spuse Wally; eu unul aș sta deoparte.

Vicky nu era în stare să se gândească la ce-ar câștiga dacă ar lua-o, însă Wally și Ling-Ling erau prea nerăbdători s-o înlăture pe Vivian și asta îi dădea de bănuit. În China, în special, nu era bine să te coalizezi cu străinii împotriva familiei, iar Vivian Loh, în curând avea să devină o membră a familiei ei. În privința câștigării încrederii lui Tang, poate că ar fi fost mai bine să apară însoțită de amândoi – Vivian și Wally – și să-l lase pe Tang să decidă când ea, numai ea singură, îi va înmâna discheta optică a tatălui ei.

— Vivian vine cu noi.

Ling-Ling alergă îndată să telefoneze și se întoarse cu vestea că Tang renunțase la vizita la Yau Ma Tei din motive de securitate. Liderul de partid urma să vorbească în fața unei adunări a muncitorilor din construcții, pe șantierul noilor cvartale de locuințe, în apropierea căii ferate Kowloon-Canton.

— Vă veți întâlni într-o mașină a poliției, după ce-și termină cuvântul.

Se urcară în Land Rover.

— Sugerez ca *gweilos* să stea între noi, spuse Ma Binyan.

Vicky se plasă între el și Vivian, iar Wally se așeză în față, între șoferul chinez, un nepot al bătrânului Ping și Ling-Ling. În timp ce Land Rover-ul ieșea din Adăpostul contra taifunului, reflectând asupra situației, Vicky încerca să-și mobilizeze toată energia pentru a acționa corespunzător momentului. I se părea imposibil să ajungă atât de aproape de Tang, așa cum îi promisese Ling-Ling. Vivian o ajută să-și ascundă părul blond și strălucitor sub o eșarfă.

— Nu e cazul să-i provocăm pe băștinași, spuse Vicky iritată, ignorând zâmbetul lui Vivian.

Zeci de mii de muncitori chinezi se îndreptau spre Waterloo Road care intersecta

districtele Mong Kok și Yau Ma Tei. Largul bulevard devenise un fluviu de maiouri și cămăși albe. Exista un culoar liber pentru poliție, pentru vehiculele de urgență și presă, deoarece întregul guvern al Hong Kong-ului dorea o bună publicitate. Cu toate acestea trecu o jumătate de oră până când Land Rover-ul, după îndelungi tratative, putu să răzbată prin cele șapte sau opt cordoane de pază. După un colț le apăru în față un vast teren de construcție de pe care vechile locuințe fuseseră demolate. Terenul era nivelat în vederea construirii noilor blocuri în vecinătatea spitalului Kwong Wah.

Vicky aprecie că puteau fi ușor o sută de mii de oameni adunați în acea albie uriașă.

Atmosfera era încinsă. Te puteai aștepta la orice. Poliția era pretutindeni, utilată cu echipament greu, în companii de câte patruzeci de oameni, la fel cu cele conduse de Chip. Starea de tensiune era prezentă și în rândurile polițiștilor care erau prinși între mulțime și armata chineză pregătită să acționeze în cazul în care poliția ar pierde controlul situației.

Lunetiștii scrutau acoperișurile, iar elicopterele se roteau în permanență deasupra zonei fierbinți. Ca și pe Waterloo Road, pe

Nathan Road exista un culoar liber pentru ambulanțe și poliție. Se aștepta ca Tang să vină pe Nathan Road, sau cu elicopterul, dar el sosi pe neașteptate cu trenul de Kowloon-Canton. În consecință, coloana poliției începu să aflueze dinspre est, în jos către Waterloo Road. De pe locul său mai înalt decât Land Rover-ul care se oprise la câțiva metri de Nathan Road, Vicky zări o dubă albă a poliției din Hong Kong care arbora steagul chinez. Tang coborî și refuză ajutorul ce i se oferi pentru a urca pe acoperișul dubei. Luă microfonul și privi îndelung mulțimea care-l aclama. Liderul de partid purta o jachetă cu marca fabricii lui, o cămașă deschisă la gât, iar pe cap o pălărie sub care transpira abundent din cauza zăpușelii. Ridică ambele mâini pentru a saluta mulțimea, agitând-o în aer pe cea cu un deget lipsă și rosti o singură frază urmată de un ropot de aplauze.

— Ce-a spus? o întrebă Vicky pe Vivian.

— Se adresează mulțimii cu cuvintele: „Salut vouă celor *O sută de vechi nume”*. Aclamațiile creșteau în intensitate și, timp de câteva minute, Tang fu nevoit să aștepte.

— Strălucit! spuse Ma Binyan cu răsuflarea întretăiată și cu fața radiind de fericire.

— Cum naiba am putea ajunge la el!

— Uite mașina poliției, îi spuse Ling-Ling lui Wally.

Un autobuz mare, albastru, cu inscripția POLICE COMMAND pe portiere, aștepta chiar lângă culoarul de urgență de pe Nathan Road, la mai puțin de cincizeci de metri. Iată-i pe băieții noștri. Hai să mergem. Ei îl vor aduce pe Tang la noi când își va termina discursul.

— Merg eu primul, spuse Ma Binyan.

— Bună idee, spuse Wally făcându-i loc.

Ling-Ling îl urma îndeaproape. Foarte bine, mergem cu toții. Vicky zări, preț de câteva secunde, o față lată, dură, cu un nas turtit, cu sclipiri sălbatice în ochi, o figură vag cunoscută, care se pierdu însă imediat în mulțime.

— Așteptați!

— Tai-Pan, trebuie să ajungem acolo înainte ca Tang să-și termine cuvântarea.

Apariția neașteptată a insolitei figuri o făcu să se întoarcă cu gândul la Canton Club, când gangsterul Triadei o privise cu impertinență și îi ceruse cu insistență lui Steven să i-o prezinte. Era același gangster pe care Steven îl tratase cu răceală. Încercă să mai privească o dată în direcția aceea, dar

omul se amestecase deja în mulțime. Apariția lui o tulburase.

— Hai, vino! spuse Hearst, doar n-o să-l lăsăm pe Tang să ne aștepte.

— Trebuie să plecăm imediat, interveni Ling-Ling.

Vicky ezita încă frământată de îndoieli. I se părea ciudat că în discuția purtată cu Vivian și Ma Binyan, nici Wally și nici Ling-Ling nu o întrebaseră ce legătură aveau dovezile tatălui ei cu obținerea apei potabile pentru hotel. Or fi știind ceva?

— Acum! insistă soția lui Hearst.

Wally strânse atât de tare clanța portierei, încât degetele i se învinețiră. Era imposibil ca ei să știe ce anume îi ducea ea lui Tang; doar dacă Wally îl trădase pe tatăl ei lui Două-Cărări Wong.

Vicky ezita în continuare, amintindu-și cât de stupid o tratase pe Mary Lee; mai privi o dată în jur, nici urmă de gangster.

— Tang își încheie discursul, spuse Vivian și îi roagă să se împrăștie în liniște.

Mulțimea izbucni într-un ropot de aplauze.

Dacă Wally Hearst îl trădase pe tatăl ei, atunci această întâlnire fusese stabilită dinainte cu intenția de a i se lua dovezile spre

a fi predate lui Două-Cărări Wong. Acesta era motivul pentru care Triada mișuna prin preajmă. Prezența lui Ma Binyan și a lui Vivian și faptul că își organizase singură transportul o salvaseră până acum. Odată coborâtă din Land Rover, trebuia să hotărască singură ce avea de făcut. Chiar dacă, printr-un miracol ar ajunge să-i predea lui Tang dovezile, Triadele aveau probabil o sută de oameni gata să însceneze un atac sinucigaș pentru a-l opri să le folosească.

— Să mergem, strigă Wally.

— Așteaptă!

Trebuia să-l apere atât pe Tang, cât și dovezile. Asta presupune să-i dea probele lui Tang dar fără ca ei să observe și astfel să îndepărteze Triada de el. Pentru asta trebuia să renunțe la șansa de a i le înmâna personal. Din nou o cuprinseră incertitudinile. Dacă Mary Lee n-ar fi fost chinezoaică ar fi provocat-o așa cum o făcuse? Oare după o viață petrecută în Orient mai făcea diferențieri între chinezi și occidentali? Respinse ideea cu fermitate.

Ma Binyan ajunse și el la ușă. Vicky se opri.

— Vivian, și tu Ma Binyan, rămâneți în mașină. E prea mare balamucul. Eu merg cu

Wally și Ling-Ling.

Vivian părea uluită.

— Dar ai promis…

Vicky îi strecură pandantivul cu dragon.

— În cazul în care voi fi ucisă dă-i asta copilului tău.

— Ai promis…

— Numai dacă este fată; dacă ai băiat, poartă-l tu…

Vivian o privea stupefiată.

Ma Binyan încercă să protesteze, dar Vicky îi spuse:

— Ai grijă de Vivian, are pântecul atât de mare, încât s-ar putea să zămislească pe loc o pereche de gemeni.

Vivian strânse între degete pandantivul cu un surâs abia schițat. Era copleșită de rapiditatea derulării evenimentelor, dar și amărâtă pentru neputința ei. Vicky Mackintosh știa că fusese inclusă în testamentul lui Duncan, că toate testele medicale moderne atestau paternitatea lui Duncan și garantau că pruncul e fată. Oare ce secret închidea pandantivul preferat al lui Vicky?

— Citează-l pe poet copilului, spuse Vicky îndemnându-l pe Wally să deschidă portiera mașinii.

— Care poet?

— Pe Lao-tzu: „… clar-văzătorul… este, totodată nemuritor”.

Vicky o urmări pe Vivian plimbându-și degetele pe dragonul cu ochi verde, discul optic căruia bijutierul îi înlocuise jadul. Ea aprobă din cap cu un gest prudent. Ling-Ling pufăi de furie simțind că între ele se petrece ceva.

— De ce? întrebă Vivian, doar țineai la el.

— Trebuie să rămână în familie, răspunse Vicky. Hai, Wally să mergem. Hearst forță clanța și ușa se deschise. Coborâră, Vicky păși în urma lor prin mulțime.

Ling-Ling o așteptă pe Vicky, apoi merse în urma ei, împreună cu Wally, care „închidea plutonul”. Străbăteau grupurile de cantonezi mărunți ce năvăleau spre Tang. Le trebuiră cinci minute să parcurgă cei cincizeci de metri până la autobuzul poliției.

Vicky căuta în zadar prin mulțime chipul acela oribil. În schimb remarcă alte figuri care erau asemănătoare celor de la barul Canton.

— Cam pe aici, spuse Wally, îndreptându-se spre grupul de polițiști care păzeau autobuzul. Bătu în portieră și aceasta se deschise imediat. Vicky și Ling-Ling îl

urmară. Când ușa se închise, zgomotul mulțimii se estompă; aerul condiționat din interior era o adevărată binefacere.

— Pe aici! auzi o voce britanică iritată.

Dumnezeule mare! Dacă greșise și avea să se trezească în fața lui Tang incapabilă să-i dea ceea ce-și propusese? Înaintară printre șirurile de scaune. Ajunsă la jumătatea autobuzului, Vicky își dădu seama că banchetele din spate fuseseră scoase și pe locul lor se găseau stivuite arme, măști de gaz și butoaie cu apă. Sirena începu să țiuie și mașina porni; câteva secunde mai târziu rulau pe culoarul liber de pe Nathan Road.

— Unde ne ducem?

— La *World Oceans House.*

— Poftim?

— Stai jos, Vicky, spuse Hearst; îmi pare rău pentru toate astea, dar viața nu e chiar atât de simplă.

— Mă duceți la Două-Cărări Wong?

— Stai jos, spuse și Ling-Ling și ceva din glasul ei o sperie suficient pentru a o face să se conformeze.

— Și ce-i cu polițiștii?

— Nu văd nici un polițist.

Ajunseră destul de repede la tunelul aglomerat care traversa portul, apoi o luară

spre vest către districtul Central.

Oare cum se exprima Chip la adresa poliției? „Coruptă din cap până în picioare. Aparent, era o treabă simplă – procurarea unui autobuz și a câtorva uniforme de polițiști. Renunță la orice protest, constatând cât de bine era flancată de Hearst, Ling-Ling, șofer și de ceilalți…” Mașina intră în garajul întunecat al lui *World Oceans;* încadrată de cei doi, urcă în lift. Același lift pe care îl folosise în noaptea când îl înfruntase pe Două-Cărări Wong în legătură cu răpirea lui Steven. O trecură fiori reci. Îl privi pe Hearst și pentru un moment teama îi dispăru.

— Tu l-ai ucis pe tata.

Hearst își umezi buzele.

— Tatăl tău s-a omorât singur. Eu n-am fost decât o piesă dîntr-un angrenaj.

— Tacă-ți fleanca, îl repezi Ling-Ling.

Hearst se înroși, își umezi din nou buzele și o privi încurcat pe Vicky.

— E chiar așa de bună la pat sau oi fi tu grozav?

Ling-Ling o apucă de păr și o lipi cu capul de pereții din jad ai liftului. Când îi dădu drumul, Vicky era complet buimăcită și cu lacrimi în ochi. Inima îi bătea cu putere și se luptă să-și regăsească echilibrul înainte ca

liftul să se oprească la ultimul etaj. Când ușa se deschise, își dădu jos eșarfa lui Vivian, își trecu degetele prin păr simțind că o durea pielea capului. Trebuia cu orice preț să câștige timp pentru ca Vivian să poată ajunge la Tang.

Vocea profundă a lui Două-Cărări Wong răsună în vasta încăpere a biroului, voce în care Vicky percepu o undă de satisfacție.

— Ce inimă îmi mai aduci de data asta, Fiică a Dragonului?

37

Tăcerea grea, covoarele neprețuite în care se afundau pașii, obiectele de artă strânse cu avariția colecționarului, toată această ambianță nu făcea decât să-i sporească temerile, presimțind că tot ce avea să se petreacă în acest bârlog ferecat, deasupra orașului, nu va fi cunoscut niciodată. Ling-Ling o înghiontea, iar Wally o apucă strâns de braț. Vicky se smuci și reuși să-și privească ceasul. Trecuse mai puțin de o oră de când îi strecurase lui Vivian pandantivul cu dragon. O îmbrânciră spre biroul masiv din lemn de tek unde o aștepta Două-Cărări Wong. Bătrânul o urmărea cu atenție, cu ochi vicleni și nu-i fu greu să ghicească teama sub masca ei de calm aparent. Ea vorbi prima, adresându-se translatorului care stătea lângă Tai-Pan.

— Întreabă-l pe Tai-Pan-ul tău dacă l-a cunoscut pe tatăl meu în Shanghai.

Două-Cărări Wong nu așteptă traducerea și îi răspunse direct în engleză.

— Stăpânii coloniali nu aveau relații cu băieții străzii în vechiul Shanghai.

— Tatăl meu a fost funcționar, nu stăpân.

— Nu iei un taxi ca să ajungi pe lună pentru că este mai aproape decât soarele.

— Erați de aceeași vârstă, proveneați din același oraș și vă urați fățiș!

Două-Cărări Wong o privi îndelung.

— Dacă l-aș fi cunoscut pe Duncan Mackintosh în Shanghai așa cum era el în realitate, n-ar mai fi ajuns viu în Hong Kong.

— Cum?

— Dă-mi materialul lăsat de tatăl tău, o întrerupse el cu duritate.

— Ce material?

— Te voi controla până la piele. Lui Ling-Ling îi va face multă plăcere treaba asta.

Vicky o simți pe Ling-Ling fremătând alături de ea.

— Tatăl tău strânsese dovezi contra mea și eu le vreau.

— N-am nici o dovadă, protestă ea, gândindu-se cum să readucă discuția la Shanghai.

— Ling-Ling!

— Da, Lao Yeh!

— Controleaz-o!

— Ce-ai vrut să spui cu afirmația aceea despre tatăl meu? Ce relații existau între voi, ce ți-a făcut?

— Era un hoț.

— Un hoț? Duncan Mackintosh? Nu cred.

— Întreab-o pe mama ta.

— Poftim? S-o întreb pe mama?

Ling-Ling se apropie de ea. Două-Cărări Wong îi făcu semn să aștepte. Părea intrigat de confuzia ei.

— Ea știa.

— De ce hoț? Ce furase? Eu n-o mai pot întreba pe mama; tu trebuie să-mi spui.

Era uluită, dar în același timp se simțea ușurată că reușise să-i devieze pe moment atenția de la subiect.

Două-Cărări Wong o privi cu un surâs glacial.

— Astea sunt lucruri ce aparțin trecutului și pentru tine nu înseamnă nimic. Bătălia noastră este de domeniul prezentului. Ling-Ling, dezbrac-o și percheziționeaz-o.

— Ce speri să găsească?

— De curând am aflat că s-ar putea ca tatăl tău să fi imprimat documentele, dovezile pe care le avea, pe o dischetă de computer cu stocaj optic. Am auzit că aceste dischete sunt foarte mici. Pot fi ascunse ușor în *tine*.

Picioarele începură să-i tremure, observând că Două-Cărări Wong începuse deja să o dezbrace cu privirea. Un ceas ticăia

undeva în spatele ei. Ling-Ling o înșfăcă de braț și degetele ei i se înfipseră în carne.

Wally Hearst, stingherit, își muta greutatea de pe un picior pe celălalt.

Ochii lui Două-Cărări Wong îl săgetară pe negustorul american și acesta rămase pironit locului; Vicky știa că aici nu-i va veni nimeni în ajutor. Negustorul era robul tinerei sale soții, iar aceasta sclava lui Două-Cărări Wong.

— Am dovezile.

— Dă-mi-le!

— Îți voi dezvălui locul unde se află dacă-mi spui de ce l-ai făcut pe tatăl meu hoț?

Față de aparenta ei capitulare îndârjirea lui Două-Cărări Wong păru că dispare, o privea pe tânăra Tai-Pan al întreprinderii Mackintosh-Farquhar fără s-o vadă. Oferta ei de negociere îl făcu s-o disprețuiască profund.

— Am s-o urmăresc totuși pe Ling-Ling cum le caută.

— Nu le am asupra mea.

— Trebuia să le duci și să i le dai lui Tang.

— … Și nici nu sunt *în* mine, ca să folosesc expresia ta dezgustătoare.

— Ah… pe Marea Doamnă Britanică a deranjat-o expresia… Te-au supărat cumva băștinașii, Fiică a Dragonului? A fost

necuviincios cu tine „omul chinez”? Ar fi trebuit să-l biciuiești și să-i mai furi ceva din glia lui…

În sfârșit, Vicky reușise să-l aibă la mână într-un mod neașteptat pe omul care în numele Reginei Angliei se intitula „Sir John Wong Li, CBE”. Trebuia să-și mobilizeze toată priceperea pentru a câștiga cât mai mult timp folosind această unică ocazie.

— Am spus „dezgustător” și îmi mențin aprecierea.

Ling-Ling îi răsuci brațul și Vicky scoase un țipăt de durere.

— Pe canapea, Fiică a Tai-Pan-ului! Ling-Ling încerca să o târască cu forța, dar Două-Cărări Wong mai pocni o dată din degete și ea îi dădu drumul, congestionată de furie că fusese întreruptă. Fața îi deveni inexpresivă observând că stăpânul ei continua s-o privească furios pe Vicky.

Vicky rupse tăcerea.

— Ești o rușine pentru rasa ta.

— Rușine? Cum îndrăznești? Ție ar trebui să-ți fie rușine. Voi ați părăsit Hong Kong-ul. L-ați aruncat după ce v-ați făcut treaba cu el. Ne-ați vândut ca să puteți face afaceri cu comuniștii.

Vicky își plecă vinovată capul.

— Mi-e rușine de comportamentul Marii Britanii, admise ea, dar eu nu sunt Marea Britanie, eu sunt Victoria Mackintosh și tu știi mai bine ca oricare altul că Mackintosh-Farquhar a riscat falimentul, dar nu a părăsit Hong Kong-ul. De altfel nu suntem singurii expatriați care am rămas pe pământul nostru.

— Ar suna mai bine: *furat* pământul nostru. Voi ați jefuit China. V-ați croit drum călcându-ne în picioare.

Două-Cărări Wong cu fața schimonosită de furie începu să bată câmpii despre jefuirea comorilor de artă chinezească de către *gweilos*. Glasul i se înăspri și toată înfățișarea lui îi amintea lui Vicky de aceea a oficialilor chinezi gata să-și îngenuncheze supușii neascultători.

— Ați prădat, încheie Două-Cărări Wong diatriba sa. Ați oprimat, ați distrus.

— Ajutați, timp de o sută de ani, de oameni ca tine, Wong Li. *Voi* ați vândut opiu; noi doar l-am livrat. *Voi* ați creat *coolie*. *Voi* ați umplut bordelurile. Și-ar fi dat un an din viață să-și mai poată privi o dată ceasul.

— Îndrăznești să mă faci vinovat pentru colonialismul britanic?

— Oameni ca tine au făcut treaba murdară.

— Tu nu cunoști, Fiică a Tai-Pan-ului, răul care s-a făcut Chinei.

— Dar știu cine l-a făcut: mandarinii corupți și gangsterii chinezi.

— Și britanicii n-au avut nici un amestec?

— Noi am reformat, îi răspunse Vicky imediat. Voi n-ați făcut nimic. Noi am interzis opiul, am desființat sclavia, i-am suprimat pe pirații voștri, v-am trasat hărți pentru apele voastre, v-am construit căi ferate, companii maritime, v-am dat posibilitatea să faceți comerț, să transportați hrană în regiunile înfometate, să vă modernizați în mod pașnic. Au existat întotdeauna chinezi ca tine care s-au ridicat punându-și tovarășii de drum cu botul pe labe.

— Și faptul că erați britanici – replică Două-Cărări Wong plin de sarcasm – însemna că aveți dreptate?

Vicky reuși să-și mai privească o dată ceasul. Bănuia că n-o va mai lăsa prea mult să mai divagheze pe această temă.

— În 1880, spuse ea, stră-stră-bunicul meu a pledat pentru drepturile companiei asupra unei secerători mecanice; a îmbarcat-o pe un vas cu aburi și a dus-o până la Pearl River s-o vândă. Știi ce i-au spus mandarinii care guvernau în provincia Guangdong?

— I-au spus să-și ia blestemata aia de invenție și să o ducă acasă.

— Și știi de ce?

— E ușor de ghicit? Mașina reducea munca manuală și mandarinii se întrebau, pe bună dreptate, ce vor face țăranii cu timpul lor liber dacă nu vor mai trebui să secere cu mâna.

— Ar fi folosit timpul lor liber să-și educe copiii, să producă mai multă hrană, să-și repare stăvilarele, să-și reconstruiască locuințele.

— Dar mandarinii gândeau altfel, spuse Două-Cărări Wong. Ei știau că țăranii vor folosi timpul liber pentru acțiuni de protest.

— Este un mod de gândire propriu britanicilor, dar și occidentalilor, în general, și în mod cert, Marea Britanie avea dreptate. Nimeni nu se îndoiește că a fost bucuroasă să contribuie și ea la occidentalizarea Hong Kong-ului.

— Hong Kong-ul, repetă el parcă savurând numele orașului – ultima voastră renunțare, ultimul eșec al colonialismului britanic…

— Eșec? Hong Kong-ul nu este un eșec, spuse Vicky cu mândrie, încercând să câștige timp. Vorbea fără să spună nimic concret.

Apoi îi veni în minte un adevăr rostit de mama ei chiar în dimineața întoarcerii de la New York, cu un an în urmă, un adevăr pe care Vicky îl accepta în întregime: „timp de mai bine de 150 de ani, în toată China a existat doar o mică părticică – numai una – unde poporul chinez s-a închinat zeilor lui, și-a hrănit copiii, a dormit în siguranță în patul său, și-a venerat strămoșii fără teama că viața lui se află la discreția unui tiran, a unui șef de bandă, a unui revoluționar fanatic sau a unui birocrat comunist, și aceasta a fost Hong Kong-ul britanic.

Cuprins de o furie oarbă, cum Vicky nu mai întâlnise în viața ei, Două-Cărări Wong își încleștă mâinile pe marginea biroului său și buzele lui începură să rostească ceva nedeslușit, știut numai de el. Lui Vicky nu-i venea să creadă că putuse stârni atâta emoție în cel mai puternic Tai-Pan al orașului. Două-Cărări Wong i se adresă cu un glas în care clocotea furia, dar și durerea.

— Tatăl tău mi-a furat soția.

— Cum?

Mimă uimirea, deși înțelese imediat despre ce era vorba. Prima aventură a tatălui ei – o englezoaică simplă, mama lui Steven.

„O dragoste ce a durat treizeci de ani”, îi spusese Steven. Nu e de mirare că acest monstru își iubise fiul.

— Mama fiului meu Steven, pe care am iubit-o; tatăl tău mi-a furat-o, a folosit-o și când și-a atins scopul, a părăsit-o. Am încercat s-o aduc înapoi, dar ea nu m-a mai vrut, n-a mai avut nevoie de nimeni. El i-a distrus inima, de asta a și murit.

Dacă în acel moment Vicky putea să simtă o plăcere, atunci aceasta era. Două-Cărări Wong nu avea să știe niciodată cât de mult o plânsese tatăl ei pe acea femeie „părăsită”.

— Știa tatăl meu că tu erai la curent cu toată povestea asta?

— Ei știau că până la urmă se va descoperi adevărul.

— Și te-ai răzbunat, nu-i așa?

— Treptat și într-un mod profitabil, spuse el cu un zâmbet sardonic. Schimbarea inevitabilă a curentului din Vest către Est a lucrat în favoarea mea. Era o treabă simplă să găsesc noi modalități de a-l face pe Duncan Mackintosh să sufere.

— Dar ai greșit folosindu-te de șantaj la construcția iahtului tău.

— Am respectat târgul. Eu ți-am dezvăluit hoția lui Duncan Mackintosh și tu îmi vei spune unde ai ascuns discheta.

— Tang o are, afirmă Vicky, știind că a tărăgănat discuția suficient pentru a-i permite lui Vivian să ajungă la el.

Două-Cărări Wong râse ușor.

— Te-am supraapreciat Fiică a Tai-Pan-ului. Ești mincinoasă și proastă pe deasupra. Ling-Ling!

— I-am dat-o lui Vivian Loh în mașină și ea i-a înmânat-o lui Tang în timp ce veneam aici cu Wally și cu „admirabila" lui soție.

— Nu-i adevărat, izbucni Wally Hearst.

— Ling-Ling, țipă Două-Cărări Wong.

Ling-Ling înșfăcă poșeta lui Vicky și începu să cotrobăie cu înfrigurare.

— Nu, spuse Wally din nou. Nu i-a dat-o… și se opri brusc.

— Da, negustorule, ce este?

— Oh, Doamne! I-a dat lui Vivian pandantivul ei.

— Un dragon cu ochi din jad, adăugă Vicky, numai că ochiul nu mai este din jad.

Două-Cărări Wong se făcu alb ca varul.

— Minți!

— Nu mint. E o treabă simplă să afli că nu mint. De ce nu vrei să afli dacă Tang l-a

primit?

Două-Cărări Wong smulse receptorul și vorbi scurt. Așteptă câteva momente, aruncând priviri ucigătoare spre Hearst și Ling-Ling. Telefoanele începură să sune. El le ridică pe rând, asculta rostind doar câte un cuvânt sau două și le trânti cu furie. După circa douăzeci de minute de conversații misterioase, atitudinea lui deveni înfricoșătoare. Îl țintui cu privirea pe Wally Hearst.

— Tang locuiește la hotelul Peninsula și este înconjurat de poliția regală din Hong Kong și de ofițeri ai Securității publice din China care-i sunt loiali. Se află în legătură permanentă cu Beijingul prin telefon, telegraf și fax. Se așteaptă publicarea unui comunicat în organul de presă al partidului, în această după-amiază.

— Ce comunicat? întrebă Wally cu un tremur în glas.

— Premierul Chen va demisiona imediat din motive de sănătate; la anul se va pensiona. Comitetul Biroului Politic al celor Cinci l-a convins că aceasta este voința poporului chinez.

— Cum poate renunța atât de ușor?

— Ușor? spuse Două-Cărări Wong cu sarcasm. Poate că nu are chef să apară cu cătușe la o judecată televizată.

— Dar prietenii lui… întreaga sa rețea?

— Chen a fost izolat. În prezent, clica lui de „vechi prieteni” își face noi prieteni. Membrii „clubului” se repliază. Puterea nu este decât o iluzie, domnule Hearst, un american ar trebui să înțeleagă asta.

— Și Tang ce va deveni?

— Premier, desigur.

— Și Hong Kong-ul?

— Se așteaptă un comunicat.

— Ce se va spune în comunicat?

Două-Cărări Wong deschise biroul și scoase un cuțit primitiv cu mâner împletit a cărui lamă, cel puțin așa i se păru lui Vicky, fusese ascuțită de curând. Se ridică din scaunul lui sprijinindu-se de birou și apoi de baston. Ajuns în picioare, răsuflă greu, se aplecă și apucă cuțitul. Traducătorul îl urmă îndeaproape, în timp ce se târa cu pași mărunți în jurul biroului.

— Vino aici, domnule Hearst. Am achiziționat un minunat paravan care te-ar putea interesa.

— Ce comunicat va fi dat în legătură cu Hong Kong-ul, Tai-Pan?

Două-Cărări Wong îl privi cu ochi sticloși.

— De unde vrei să știu eu ce va comunica premierul Tang, domnule Hearst? Toți vechii mei prieteni s-au dus, doar nu crezi că puteam să-mi fac alții peste noapte?

El traversă încăperea, îndreptându-se către peretele din mijloc unde, alături de lift, se afla un paravan pictat reprezentând corabia împăratului navigând pe Marele Canal.

— Ling-Ling adu-o pe Fiica Tai-Pan-ului; îi va plăcea și ei.

Ling-Ling o apucă pe Vicky de braț, dar de data aceasta cu mai puțină putere și duritate. Își dădu seama că Ling-Ling tremura. Toți cei prezenți se aflau în fața paravanului pictat, ca niște oaspeți invitați la un cocktail, în așteptarea explicațiilor gazdei asupra felului în care acesta fusese achiziționat sau asupra renumelui autorului.

Două-Cărări șopti ceva translatorului său care dădu la o parte paravanul; în spatele lui apăru o ușă placată, probabil ușa unui lift. Două-Cărări ridică bastonul și apăsă cu îndemânare cu vârful acestuia pe un buton; ușa se deschise peste un spațiu gol și întunecos, asemenea unui puț. Din adâncurile acestui abis se ridica o duhoare de gunoi

încins. Wally Hearst încercă să se întoarcă cu spatele, dar Două-Cărări Wong îl opri cu vârful cuțitului, îndreptat spre fața lui.

— Ling-Ling!

Chinezoaica făcu o jumătate de piruetă și îi „cosi" picioarele lui Wally Hearst. Acesta fu proiectat în deschizătura liftului, unde dispăru cu un urlet de groază al cărui ecou se estompa treptat de-a lungul celor optzeci de etaje.

— Următorul, ordonă Două-Cărări Wong cu o voce calmă, rău prevestitoare.

Vicky privea înmărmurită spațiul gol prin care dispăruse Wally Hearst. Ling-Ling se năpusti asupra lui Vicky, dar Două-Cărări ridică bastonul și, cu o rapiditate nebănuită o lovi pe chinezoaică drept în față. O lentilă de contact zbură din ochi scânteind în lumină. Ling-Ling se rostogoli căzând pe spate, dar nu mai apucă să spună decât „Lao Yeh" și dispăru și ea prin gura întunecată a liftului.

Vicky se sufocă. Totul se petrecuse atât de rapid, mai rapid chiar decât valul care-l înghițise pe Hugo. Închise ochii îngrozită și pe ecranul minții apăru imaginea absurdă a mamei ei conducând *Whirlwind* care despica apele către est. Se strădui să-i mențină

imaginea și se agăță de ea pentru a-și extrage tăria necesară.

Două-Cărări Wong vorbi din nou. Îl auzea ca din depărtări.

— Atât pentru niște proști care știau prea multe. Dar tu, Fiică a Tai-Pan-ului, tu ce știi?

Ea deschise ochii și îi spuse cu un ton categoric:

— Știu că pe mine n-ai să mă ucizi niciodată.

— În cazul acesta nu știi nimic.

— Rectific ce-am spus: știu că n-ai să mă ucizi cel puțin în următoarele șase luni.

Două-Cărări Wong păru descumpănit și o privi precaut.

— Ce vrei să spui?

— Port în pântece primul copil al primului tău născut.

38

— Minți!

— Spuneai că mint în legătură cu discheta optică, dar ai văzut că n-am mințit. Tu vei fi guvernator în iad, înainte de a fi al Hong Kong-ului. Iar acum de ce-aș minți?

— Ai spune orice ca să te salvezi.

Două-Cărări Wong agita din nou bastonul în aer și Vicky constată că vârful lui era din oțel. În spatele ei simțea încă mirosurile pestilențiale care urcau din subsolurile lui *World Oceans House*. Privindu-l pe translator își dădu seama că nu poate spera într-un ajutor din partea acestuia; pe fața lui nu se citea nimic, de parcă ea venise la Două-Cărări Wong să negocieze un împrumut, nu viața ei. Simți că devenise mai stăpână pe propriile picioare, dar nu avea unde să fugă. Trebuia să insiste cu minciuna spusă, într-o inspirație de moment.

— N-am zis nimic pentru a-mi salva trupul și nu mă aștept să înțelegi acest lucru, dar la o femeie însărcinată devine preponderent instinctul de protejare a pruncului. Aș spune orice să-mi salvezi copilul – nepotul tău.

— Există teste.

— Cheamă un doctor să te convingi, îi replică ea prompt și convingător. Spera ca timpul să lucreze în favoarea ei. În timp ce premierul Chen își făcea bagajele la Beijing, președintele lui *World Oceans* trebuia să-și pună la adăpost propria-i piele. Era necesar să-și pregătească apărarea, să-și găsească noi prieteni și să-și șteargă urmele, înainte ca noilor reformatori să le treacă prin cap să-l judece pe capitalistul numărul unu al Hong Kong-ului. Vicky îi căuta privirea. Fără succes.

— Am mulți nepoți.

— Și mulți copii, spuse Vicky, dar pe unul singur l-ai iubit.

— Nu fi atât de sigură. Nu mă aștept ca o *gweipo* britanică să înțeleagă o familie chineză.

Vicky mai privi o dată la gura care se căsca alături de ea, apoi la translator. Precis că era unul dintre ei.

— Chiar dacă ești însărcinată, cum aș putea ști că este al lui?

Gura lui Două-Cărări Wong schiță un zâmbet sarcastic care îi urâți obrazul.

— Mă îndoiesc că Wally Hearst era singurul tău spion. Știai fiecare mișcare,

fiecare secundă a vieții mele, și asta din ziua în care mi-ai ucis tatăl; știai al naibii de bine că nu a existat un altul.

Două-Cărări Wong o sfredeli cu privirea. Ea rămăsese lângă translator asemenea unei statui, temându-se chiar să mai respire. Bastonul lui continua să se agite în aer ca limba unui șarpe. Vicky îl urmărea ca hipnotizată cu genunchii tremurând. Două-Cărări Wong apăsă cu vârful bastonului pe butonul din perete, dar nu-l nimeri; la a doua încercare ușa alunecă și se închise ca o cortină peste cea mai oribilă dramă la care îi fusese dat să asiste.

El se întoarse și se îndreptă cu pași târșâiți spre fereastră, timp ce i se păru lui Vicky o eternitate. În sfârșit se propti în bastonul lui și pe picioarele-i schiloade ce formau un jalnic trepied profilat deasupra portului și peninsulei Kowloon. Se lăsase întunericul și luminile orașului începuseră să licărească. În nordul îndepărtat, colinele Chinei își pierdeau treptat conturul.

— Acum lasă-mă.

Vicky se îndreptă rapid spre ușă înainte ca el să se răzgândească. Translatorul o însoți până la lift. Vocea lui domoală era insinuantă.

Putea fi chiar el acela care îi telefonase în legătură cu răpirea nepoatelor ei.

— Zvonuri nefondate despre un negustor care emigrează cu tânăra lui soție, pe neașteptate, pot produce confuzie în domeniul afacerilor transporturilor aeriene.

— Spune-i Tai-Pan-ului tău că nu dau doi bani pe Hearst sau pe acea copilă bolnavă; oricum erau ai lui. Eu am pierdut deja mulți dintre ei mei. Mai spune-i că singurul meu regret este că tata nu a trăit să-l vadă distrus.

Pentru prima oară translatorul era stăpânit de o vie emoție. Îi era oarecum milă.

— Distrus? Iertați-mă, miss, dar mă tem că greșiți. Două-Cărări Wong va găsi întotdeauna un loc pe Coasta Chinei.

— Poate pe sub poduri laolaltă cu șobolanii, dar nu în sediul guvernului.

Una din mașinile hotelului „Peninsula", un Rolls Royce verde, era parcată la ușa principală a lui *World Oceans House,* lipită de o alta a poliției în care se aflau trei inspectori de poliție chinezi. Ascultau discuția dintre superiorul lor, Ma Binyan și Vivian Loh care se aflau pe trotuar.

— … Vă repet, madam, că poliția regală din Hong Kong nu va forța uși fără un permis

legal de percheziție. Am primit tot felul de telefoane de la prieteni suspuși, dar fără un mandat valabil nu pot încălca legea. Acesta este încă Hong Kong-ul britanic și așa va fi – se uită la ceas – încă șaizeci și opt de ore. Ah! Iat-o pe tânăra doamnă, și nu pare deloc speriată sau molestată. Își duse mâna la chipiu.

— Bună seara, Tai-Pan!

— 'Seara… inspectore.

— Vicky? Ești bine?

— Dați-mi să beau ceva. Mai avu puterea să urce în mașină și se prăbuși pe bancheta din spate. Vivian urcă lângă ea și Ma Binyan o urmă.

— E un bar aici, poate îți găsesc un pahar cu vin.

— Nu, whisky!

— Am chemat poliția de îndată ce am putut. Cum de-ai scăpat?

— I-am spus că sunt însărcinată cu Steven.

— Și chiar ești?

— Am mințit ca o *lady*. Ma Binyan, te rog dă-mi niște whisky, fără gheață. Mulțumesc! Duse paharul la buze. Oh… Doamne, l-a omorât pe Wally Hearst. A făcut-o pe Ling-Ling să-l arunce în casa liftului și apoi a

împins-o și pe ea în gol. Trase o înghițitură bună și întinse paharul spre Ma Binyan. Mai vreau. Învârtea paharul în palme, absentă, incapabilă să se concentreze. Vivian o urmărea cu atenție.

— Cum te simți?

— Trăiesc, abia acum, în momentul ăsta, îmi dau seama că trăiesc… Ce se mai întâmplă, ce-i cu tulburările?

— S-au terminat. Tang a dat o lovitură în adevăratul sens al cuvântului. Zvonurile conform cărora Comitetul celor Cinci îl va numi premier se răspândiseră deja.

— E adevărat? Chen a fost înlăturat?

Își împărtășeau informațiile pe care le dețineau. Vicky le relată ce aflase de la Două-Cărări Wong, iar Vivian și Ma Binyan, pe cele prinse la hotelul „Peninsula” în preajma apartamentului lui Tang.

— Chen și-a pierdut armata.

— Ești sigur?

— Tang e la cârmă. Va fi o noapte lungă.

— Dă-mi telefonul.

— Pe cine vrei să chemi?

— Vreau să fiu eu prima care-l felicită pe Allen Wei. Formă numărul lui privat. Debby? Vicky Mackintosh. Pot vorbi cu el?… Allen, sunt foarte fericită și vreau să știi că tatăl

meu ar fi fost… Exact. E timpul să privim înainte… Ce spui? *Vivian?* Glumești… Bine… Vorbim… pe curând. Puse telefonul jos, trăgând cu ochiul spre femeia chineză.

— Vivian, Allen spune că Tang i-a ordonat să te numească în Comitetul Legislativ.

Vivian se îmbujoră și păru stingherită.

— A fost ideea lui Tang în întregime și eu sunt încă uluită de această decizie.

— Deci tu știai, Dumnezeule mare!… Ei bine, felicitări! Sunt sigură că vei corespunde. Trebuie să-ți spun că nici lui MacF nu-i va strica să aibă în guvern o mămică deținătoare a unei jumătăți din companie. Vicky râse. Felicitări Vivian! E minunat… Ce e? Ce se întâmplă? Nu pari prea fericită.

— Vicky!

— Cee?

— Nu știu cum să-ți spun.

— Despre ce este vorba?

— Tang intenționează să mă pregătească spre a sluji Hong Kong-ul în viitor. El mă vrea într-un post proeminent în comunitatea afaceristă, și în guvern, pentru a le demonstra oamenilor de afaceri că China încurajează libera întreprindere și inițiativa în Hong Kong.

— Așa cum ar trebui să fie. Îți vom găsi nou un titlu la MacF care să sune mai pompos, precum și în alte companii britanice. Îi voi spune lui Alfred Ching – dacă va cumpăra Cathay Tower – să te numească și în Consiliul lui de administrație. Tang are absolută dreptate. Ești tânără, ai fler în afaceri și, în plus, ești femeie. Tu simbolizezi cel mai bine *Răsturnarea.*

— El vrea să fiu directorul lui MacF.

— Cum? Dar asta este o nebunie. El nu te poate numi director al MacF. El poate propune un titlu care să sune bine pentru afaceri. Noi suntem o companie care s-a menținut în familie, cu un consiliu alcătuit din membrii săi. Vei avea deja un vot pentru copilul tău. Postul de director îți va da prea multă putere, dacă vrei să ți-o spun direct. Voi lucra cu tine, voi ține seama de sfatul tău, dar eu sunt Tai-Pan-ul și am intenția să rămân. Tatăl meu nu discuta calitatea lui de Tai-Pan cu directorii lui și nici eu nu voi proceda altfel.

— Dar Tang insistă.

— Tang poate insista până îi vine rău. Și cu mine ce va face? Mă va trimite poate în Mongolia? Asta ar ridica cu siguranță semne de întrebare cu privire la noua imagine a

Chinei. Liderul chinez bagă după gratii o femeie de afaceri britanică pentru că se opune jefuirii companiei ei. Grozav! Tang ăsta al tău a luat-o razna.

— Nu e chiar atât de simplu.

— Ba e foarte simplu, MacF este o întreprindere de familie – Mackintosh-Farquhar. Surioara mea, copilul tău, va fi membru al familiei. Tang nu este și nici tu nu ești. Tu ai doar jumătate din ea și tata pe mine m-a desemnat Tai-Pan și rămân Tai-Pan până când voi demisiona, dar asta evident n-am s-o fac.

— Vicky, îmi pare rău; nu eu i-am cerut asta lui Tang. A fost ideea lui.

— De unde i-a venit ideea să te instaleze în această întreprindere scoțiană specială? Nimeni nu mi-o va putea lua, Vivian. Se pare că nu înțelegi. Nici chiar premierul Chinei nu are acest drept. Poate dorește să vadă cum vor părăsi Hong Kong-ul toți oamenii de afaceri.

— Dacă vrei să-ți păstrezi MacF Expo Golden Hotel vei avea nevoie de apă potabilă. Pentru ca hotelul de la aeroport să funcționeze e necesară o licență permanentă pentru transportul cu feribotul.

— Desigur, fără toate acestea, suntem ca și morți. Dar acum că Chen s-a dus, nu vor mai fi probleme și atunci ce necazuri crezi că vom mai avea?

— Ai nevoie de acces la mâna de lucru chinezească?

— Dar știi că am nevoie.

— MacF va primi apa potabilă și permisul pentru feribot în momentul în care voi fi numită director, abia atunci domnul Wu va pune capăt dificultăților pe care le întâmpinăm în prezent.

— Domnul Wu? Domnul Wu ar trebui să înfunde pușcăria, nu crezi? El va fi cel mai răsunător exemplu de corupție în rândul adepților lui Tang.

— Nu, Wu și Tang urmăresc aceleași obiective.

— Cum așa? Vicky îl privi pe Ma Binyan care i se păru dintr-o dată plictisit și străin de discuția lor.

— Tang a trebuit să facă anumite concesii pentru a primi sprijinul Comitetului celor Cinci. Ca și ție, nici mie nu-mi convine și sper ca într-o zi să-și ia și el „răsplata”, dar acum lucrul cel mai important este stabilitatea.

Vicky dădu din cap cu dezgust și amărăciune.

— Nu s-a schimbat nimic.

— Nimic nu se schimbă complet și dintr-o dată, spuse Vivian, dar cel puțin am ieșit din întuneric.

— Și dacă refuz, întrebă Vicky, deși știa prea bine care avea să fie situația hotelurilor. Băncile vor intra în panică și-i vor retrage împrumuturile, iar MacF va da faliment.

— În felul acesta, continuă Vivian, îți vei proteja cotele părți.

— La fel și Fiona și mama…

Chiar și Peter și Mary vor pierde dacă voi spune nu, gândi Vicky cu voce tare.

— Regret, încă o dată, nu a fost ideea mea.

— Da, văd că lucrurile sunt în favoarea ta, încercă Vicky să dea glas gândurilor ei, însă vocea i se stinse înainte de a-și termina ideea.

— Iartă-mă, șopti Vivian, dar situația nu e chiar așa de neagră cum ți se pare ție. Ești încă Tai-Pan.

— Atâta timp cât tu, Peter și Mary mă lăsați.

Vivian privi peste ea. Adevărul era că întreprinderea avea să meargă mult mai bine dacă Vicky renunța. Ea nu-și făcea iluzii în privința înfrângerii lui Două-Cărări Wong. El

va rămâne dușmanul ei puternic, de temut și lui Vicky i se datora spulberarea visurilor lui.

— Trebuia să-mi închipui, spuse Vicky căindu-se amarnic. Vechiul prieten Tang și vechea prietenă Vivian…! Ce nesăbuită fusese. Ar fi trebuit să întrevadă acest sfârșit. Tang recursese la aceleași escrocherii ca și domnul Wu, iar ea nu putea să-l oprească. Era ca și cum s-ar fi războit cu întreaga Chină. Lacrimi fierbinți i se prelingeau pe față, dar era prea obosită să le mai poată ascunde.

Pierduse totul.

— Două lucruri trebuie să știi, Vivian… două lucruri pe care mi le-a spus tatăl meu. El îmi povestea că tu l-ai făcut să simtă că trăiește și m-a rugat să am grijă de tine, în sensul să fiu cu ochii pe tine. Aș fi vrut să-l ascult în ambele cazuri. Când se simți în stare să continue, spuse: acum sunt obosită, mă duc acasă.

— Te ducem noi, spuse Ma Binyan întorcându-se să-i dea dispoziții șoferului.

— La New York?

— Nu, nu, spuse Vivian. Rămâi, avem nevoie ca *gweilos* să rămână aici.

— Această *gweipo* are nevoie de o lungă vacanță. Îmi iau un concediu de un an sau chiar mai mult. Plec acasă.

— Dar casa ta e aici.

— Eu nu mai simt așa. La revedere, Vivian și succes cu copilul.

— Dar nu poți pleca acum, primul an e crucial.

— Mă lași la club? Trebuie să-mi pregătesc vasul de drum.

— Vasul? Vivian și Ma Binyan schimbară priviri perplexe ca și când Vicky s-ar fi resimțit de pe urma șocurilor suferite.

— Dacă mama poate naviga spre Anglia, presupun că și eu pot face același lucru spre New York.

— Ai înnebunit, Vicky? Tu ești șocată de ceea ce ai văzut acolo sus.

— De fapt, mă simt minunat, liberă, descătușată.

Ea rămase tăcută și calmă în timp ce mașina străbătea drumul între Central și Wanchai. În apropiere de Causeway Bay se zărea clădirea aurie a lui MacF. Ochii i se umeziră și dacă nu s-ar fi abținut, ar fi putut plânge mult și bine pentru a se descătușa de suferințele îndurate în ultimul timp.

EPILOG

PRIETENI VECHI
1 Iulie 1997

În vreme ce soarele scăpata pentru ultima oară pe un cer britanic, Vicky Mackintosh se afla încă în Causeway Bay împachetând provizii de alimente și apă. Mica goeletă a lui Chip – jumătate cât *Whirlwind* și cu o cincime din tonajul acestuia – reacționă satisfăcător la distribuirea greutății. Când tancul se umplu cu motorină, vasul se înclină ușor din tribord.

În sfârșit, ridică ancora și ieșind din Adăpostul contra taifunului, făcu semn de bun rămas lui Ah Chi și Hua, precum și câtorva băutori plictisiți de pe terasa Clubului. Toți ceilalți erau la Kai Tak, la ceremonia de predare. Discursurile se transmiteau la radio. Nu-și dorea nimic altceva decât să fie cât mai departe când se va efectua transferul. Căută un post cantonez cu muzică country și ridică pânza catargului principal în acordurile melodiei lui Patsy Cline „Faded Love”.

Dinspre răsărit începu să bată un vânt capricios, care o obligă să navigheze aproape de Kai Tak. Câteva minute mai avea cel mai bun loc în întreprindere. Surprinse un grup de ofițeri britanici împreună cu o echipă de soldați Gurkha. O clipă se gândi că poate chiar ei îl forțaseră pe Allen Wei să-și pună o pălărie cu panaș pentru paradă. Din fericire însă ea luă o altă direcție, în timp ce flamura britanică încă mai flutura semeață în adierea brizei.

La 15:07 fix, oră pe care astrologii o considerau de bun augur, drapelul britanic cobora în sunetele jalnice ale cimpoierilor scoțieni. Steagul chinezesc, fluturat puternic de un vânt iute din est, se blocase la jumătatea catargului. Un murmur se ridică din rândurile asistenței care vedea în acest incident un semn rău, deși pricina nu era alta decât catargul vechi de lemn, împrumutat în ultima clipă de la Clubul Regal de Iahting.

Premierul Tang și Allen Wei, șeful executiv al Regiunii administrative speciale Hong Kong se precipitară pe podium, dând ordine care adunară în jurul catargului un număr prea mare de oameni din Hong Kong și de pe Continent. Aceștia îl ridicară pe cel mai ușor dintre ei care deblocă frânghia și

eliberă drapelul. Scârțâind, steagul roșu începu să urce pe catarg, la picioarele căruia se afla o piramidă umană. Și toate astea sub camerele canalului de televiziune CNN, care transmitea ceremonia în toată lumea.

— O să ajungem de râsul lumii, se tânguia un continental, dar fu redus imediat la tăcere printr-un mormăit de premierul Tang.

— Calmează-te, tovarășe; nu-i nimic, vor râde împreună cu noi.

Vivian Loh stătea alături de ceilalți membri ai Consiliului Legislativ, în spatele premierului Tang și al lui Allen Wei. Era atât de copleșită de amintiri și de vise, încât de-abia mai asculta discursurile. În aceste momente, îi răsunară în urechi cuvintele tatălui ei: „Hong Kong-ul este China – China ta".

Când ceremonia luă sfârșit, șoferul o duse la templul zeiței ei preferate – Tin Hau – din Piața Publică. Templul gemea de omenirea venită să-i aducă închinăciuni și dacă femeia care aprindea bețișoare parfumate sau bătrânul pescar ce se apropia de altar constituiau un etalon, atunci toți concetățenii ei din Hong Kong se vor apuca de treburile lor, așa cum au făcut-o întotdeauna.

— Cum a fost *Răsturnarea,* auzi ea o femeie întrebând-o pe o alta care avea un aparat de radio portabil.

— Ca un vas de război japonez, veni răspunsul. Un calambur obișnuit, folosit pentru *Yamamoto,* ceea ce putea fi pus sub semnul egalității cu expresia cantoneză de „plictiseală”.

Vivian aprinse și ea bețișoare și-și lăsă gândurile să se împletească cu fumul aromat. Tatăl ei se minuna de mersul rapid al evenimentelor în China. Cine știe cât timp avea să domnească noul ei mentor sau cât timp se va bucura de numirea ei în Legco? Reformele durabile sunt produsul opoziției, nu rezultatul unei supuneri totale, așa încât făcu un legământ: să fie pragmatică, dar nu fricoasă sau lașă; un jurământ ușor de respectat, acum când pentru prima oară în viața ei, mulțumită copilului lui Duncan și patronajului lui Tang, deținea puterea ce avea la bază o întreprindere solidă.

Într-o lume în permanentă schimbare, triumful trebuie savurat atât timp cât există. Savoarea o simțise deja, însă gândurile o mai frământau. Plecarea lui Vicky era o rușine. Ea, Peter și Mary la un loc nu puteau egala puterea nebunească a unui om ca Duncan

Mackintosh sau a unei femei ca Vicky. Întreprinderea MacF slăbise simțitor prin plecarea ei.

Ar fi trebuit să se poarte mai chibzuit cu Vicky, să nu o lase să plece cu sentimentul că fusese jefuită de către China. Ce-ar gândi Duncan urmărind-o de acolo de sus, din ceruri? Îl dezamăgise oare pe minunatul ei amant? Aprinse mai multe bețișoare și își puse toate îndoielile într-o rugă pe care o înălță zeiței mării. Ar fi putut prezice răspunsul. Mereu practică, Tin Hau îi spunea să nu fie îngrijorată. Vivian, asemenea oricărui muritor, va învăța să descifreze tainele cerului. Între timp însă erau multe probleme presante de rezolvat aici pe pământ…!

Vântul din est o urmări toată după-amiaza. Încă mai avea dificultăți de navigație, nefiind perfect acomodată cu manevrarea vasului, ceea ce o ținuse în jurul insulei mai multe ore. În cele din urmă, reuși să treacă de Shek-O. Pe când traversa canalul Lamma, cerul deveni crepuscular și un vânt prielnic o împinse în largul mării. Privea din când în când în urmă. Vântul își schimbă direcția din sud, era un vânt normal de iulie, care aducea

cu el o căldură umedă și o ceață de nepătruns.

Orizontul se întuneca văzând cu ochii. Lăsase în urma ei Hong Kong-ul învăluit într-o lumină roșiatică. Aprinse luminile de cursă. Lampa compasului era prea puternică, stânjenindu-i vederea. Deschise cutia compasului, luă becul încins și îl acoperi cu lac de unghii.

Perfect! Se instală în spatele cârmei și se gândi că nu i-ar strica o bere. Norii alergau pe cer ca o herghelie acoperind treptat stelele. Lumina roșie de la pupa se estompa devenind o linie subțire ce se profila slab pe spuma valurilor. Restul coastei Chinei era întunecat ca întotdeauna, în timp ce în fața ei se înălța ca un zid noaptea neagră a Mării Chinei de Sud.

— Vicky!

Ea crezu că își auzise numele purtat de vânt, o voce care străbătea spre ea de undeva din întuneric. Se ridică pe jumătate din cockpit, înainte de a-și da seama că vocile nu puteau fi decât un produs al închipuirii, al teribilei ei singurătăți… Deja? Avea înaintea ei o lungă, o foarte lungă călătorie și fața i se crispă ușor. Era timpul pentru o introspecție, să-și facă puțină ordine în *feng shui* – creierul

ei. Începu să ajusteze velele în funcție de înaintarea vasului.

— Vicky!

Sări ca arsă. Acum nu mai putea fi vorba de o închipuire. Era ceva real. Își auzise numele cu claritate și începu să scruteze întunericul încercând să dea de urma unui vas. Nu văzu nici o lumină, nu auzi nici un zgomot de motor.

— Vickyyyyy! Veni din nou chemarea, despicând tăcerea nopții. Aprinse farurile și pânzele se luminară aproape orbind-o; continuă să le rotească, lansând semnale luminoase pentru oricine s-ar fi aflat în pericol. Se străduia să deslușească zgomotul unui motor, dar nu auzi decât clipocitul valurilor înspumate lăsate în urmă. După alte căutări, la capătul unei dâre de lumină lăsată pe întinsul apei de faruri, zări o pânză minusculă pe coama unui val.

Era o plansă care cobora și se ridica pe creasta valului – o apariție fantomatică. Insolita apariție ce urmărea dâra de lumină a farului nu era altul decât Alfred Ching, îmbrăcat cu o vestă de salvare portocalie.

Planșa cu mica pânză se lovi zgomotos de corpul goeletei și Alfred se strecură printre

frânghiile de salvare. Vicky apucă de pânză, o trase lângă ea și priponi mica ambarcațiune cu o frânghie înfășurată în jurul unui vinci; apoi îl trase și pe Alfred care se prăvăli sleit de puteri, respirând greu.

— Trebuie să vorbim, spuse el gâfâind, gata parcă să-și dea duhul.

— Alfred! Vicky privi cercul întunecos de dincolo de lumina reflectorului, se uită la ceas și calculă cât de departe ajunsese. Alfred tu ești nebun? Ești la distanță de câteva mile de țărm. Te-ai fi înecat în mod sigur dacă nu dădeai de mine.

— Dar te-am găsit, și asta este important, spuse el cu răsuflarea întretăiată.

— Și dacă nu m-ai fi găsit? Nu te-ai mai fi întors niciodată.

— Ai o bere din întâmplare? Mi-e tare sete.

— De când ești pe mare?

— De câteva ore… Cred că te-am depășit chiar, deși după aprecierea mea, puteai să realizezi un timp mai bun. Ce faci cu berea aia?

— O bere? repetă Vicky uluită de escapada lui nebunească. Desigur. Coborî și îi scoase un Mig din frigider; se gândi o clipă,

apoi o desfăcu. Sus pe punte, Alfred, prăvălit în cockpit, încerca să se ridice.

— Mulțumesc! Noroc!

— Noroc!

Câteva momente rămaseră tăcuți.

— Ei bine, Alfred, ce ai de gând?

— Vreau să te întorci acasă cu mine.

— Acasă?

Alfred puse berea jos și o privi drept în ochi.

— Vicky, de-ai ști cât de mult te doresc.

— Mă dorești? Constată că îl imita ca un papagal, dar era de-a dreptul consternată. Nu-i venea să creadă că se expusese la riscul acesta nebunesc pornind în căutarea ei.

— Te iubesc, spuse Alfred cu hotărâre. Ești cea mai frumoasă femeie din câte am întâlnit vreodată și aș vrea să te pot privi în fiecare dimineață. Prima oară ai spus *nu;* de data asta va fi *da.*

— *Da?* De ce să fie *da?*

— Pentru că te iubesc și acum îți pot oferi un cămin.

Vicky îl privea buimăcită; clătină din cap.

— Vorbesc serios. Vreau o viață alături de tine. Avem multe de împlinit împreună, Vicky, și tu știi asta foarte bine.

Nu putea tăgădui vechea lor prietenie și nici atracția unuia față de celălalt. Doi oameni nu ar putea rămâne prieteni timp atât de îndelungat dacă nu ar avea puncte comune și nu s-ar aprecia reciproc. Dar ea știa tot atât de bine că nu era făcută pentru căsătorie.

— Am mai ratat o căsătorie, am nenorocit câțiva prieteni și n-aș mai suporta un alt divorț.

— Dar cu mine nu se va întâmpla așa, Vicky.

— Poate că nu, admise ea.

— Categoric nu, ripostă Alfred cu fermitate.

Deși se simțea puternic atrasă de el, îl evitase adesea din teama instinctivă că el va încerca s-o domine, așa cum făcuse și tatăl ei. Desigur o teamă astăzi nejustificată. Devenise destul de puternică pentru a nu permite așa ceva și, la nevoie, știa să țină piept oricărui Alfred, indiferent cât de puternic ar fi.

În momentul de față, relația cu Alfred prezenta complicații de cu totul altă natură. El o urcase pe un piedestal, în același fel cum procedase Duncan cu Sally atunci când îi conferise un statut special. Se părea că acești bărbați cu temperament năvalnic își aleseseră în mod deliberat țeluri inaccesibile. Dacă

experiența tatălui ei era un exemplu în acest sens, atunci un anumit rol în pierderea bătăliei l-a avut și blestemata aceea de dragoste. Dragostea era ceva de care n-avea nevoie acum, la jumătatea drumului. În orice caz, nu după Steven. Nu mai dorea în viața ei păsări rănite, aripi frânte sau bărbați cu care să se ia la întrecere în numele dragostei, dar nici o adorație fără măsură. Se putea lipsi foarte bine de toate acestea.

— Tata a stat în umbra mamei mai tot timpul căsniciei lor, căutând s-o ajungă din urmă și nu vreau ca un bărbat să se simtă astfel față de mine…

— Dar mie nu-mi pasă cine este în frunte. Goana după supremație este o pierdere de timp. N-am nevoie să fiu eu numărul unu. Dacă tu vrei să fii Tai-Pan acasă, n-ai decât. Altfel spus, mi se pare că ți-e teamă că eu te voi iubi mai mult decât tu pe mine, nu-i așa?

— Eu nu vreau decât o relație bazată pe egalitate.

— Asta ți-a oferit Steven Wong?

Vicky se gândi la Steven; cât îi dăruise el și cât fusese ea pregătită să accepte?

— Da, printre altele, însă căsătoria cu Steven Wong nu a intrat niciodată în calculele mele, Alfred. Dacă-mi voi găsi vreodată pe

cineva, acesta va fi un bărbat care să-mi semene, un bărbat care să muncească la fel ca mine, căruia să-i placă să realizeze ceva. De ce zâmbești, Alfred? Sunt femeia Hong Kong-ului de astăzi. Îmi place acțiunea.

Alfred începu să se bată cu mâinile pe piept.

— Atunci *eu* sunt omul tău și, arătând cu degetul spre pupa: *acolo* este Hong Kong-ul, acea lumină roșiatică la orizont. Hai să ne întoarcem acasă.

— Acea lumină este tot ce a mai rămas…!

— Da, la naiba, așa este, dar a ajuns astfel pentru că oameni ca tine și ca mine îl părăsesc, Vicky, nu putem face asta.

— Nu putem? Nu cred că cineva mai poate salva Hong Kong-ul.

— Cunoști un cuplu mai calificat care să încerce?

Vicky se apropie de el, dar se retrase imediat de frică să nu se contamineze cu speranțe deșarte.

— Întotdeauna ai fost un optimist. Aș spune chiar prea mult optimism pentru unul singur.

— Care este alternativa ta?

— În felul acesta l-ai lăsat și pe Două-Cărări să te păcălească.

— Nu mă deranjează faptul că am și eu o greșeală la activ.

— Da, bine, pe tine nu, dar pe mine da, spuse ea morocănoasă.

— Ascultă Vicky, bătălia ta cu Vivian Loh e inutilă. Îți aduci aminte că un vechi prieten mi-a spus nu de mult să mă urc din nou pe calul meu și să pornesc la luptă.

Vicky își amintea, însă i-ar fi fost mai ușor să-i spună lui Alfred ce să facă decât să se implice ea însăși.

Era ostenită, poate chiar fericită să renunțe la toate acestea.

— Ți-am spus, o întrebă Alfred cu voită indiferență că am încheiat afacerea cu Cathay Tower?

— Da?

Alfred zâmbi cu mândrie.

— Am obținut bani pentru cumpărarea Turnului și a câtorva terenuri auxiliare. Toate astea pentru suma de 780 de milioane.

Vicky îl privi cu admirație și chiar cu puțină invidie. Ce lovitură! Ce afacere fantastică în plin haos, chiar dacă avea să fie ultima mare afacere pe care a cunoscut-o Hong Kong-ul.

— Felicitări, Alfred, sunt profund impresionată.

— Tu mi-ai dat imboldul în noaptea aceea, la părinții mei.

— Sunt mișcată că-mi spui asta, dar meritul îți aparține.

— Vicky, nu-ți cer să te căsătorești cu mine pentru ceea ce sunt și nici pentru ceea ce am fost. Tu m-ai ajutat; suntem o echipă și asta contează pentru viitor. Pe terenurile achiziționate am de gând să construiesc sedii. Vom avea niște priveliști de basm asupra Adăpostului contra taifunului și a altor clădiri ca MacF. Le vom privi acoperișurile scăldate în soare… Parcă le și văd cu ochii minții…

— Sedii pentru ce?

— Pentru o companie-umbrelă pe care o vom înființa și care va cuprinde întreaga noastră rețea: Compania imobiliară emigranți-expatriati CHING-MACKINTOSH și Compania Imobiliară CHING-CATHAY. Poate și un campus pentru Universitatea CHING – îți aduci amintești de Universitatea Asiatică despre care îți vorbeam? Mi-a venit o idee pe care vreau să o discut cu tine. Dacă treburile merg bine, Hong Kong-ul va avea nevoie de un aeroport comercial separat, pentru transportul mărfurilor. Ce crezi?

— Alfred, tu nu-ți dai seama că puteai să mori în noaptea asta dacă nu mă găseai?

— Dar te-am găsit și de-ar fi să trăiesc 112 ani, n-am să înțeleg niciodată această înclinație de *gweipo* pentru speculații. „Și dacă? Dar dacă?” E ca și cum ai pune răul înainte și ai naviga în întuneric.

Vicky urmărea cârma rotindu-se în mâna fantomă a pilotului automat: o deviație spre babord, o deviație spre tribord. Nu-și putea reveni gândindu-se la felul în care Alfred își riscase viața. Riscase să se înece doar ca să-i ceară să se întoarcă. Se întreba cum ar fi reacționat mama ei față de un asemenea act: „bărbăție” sau pur și simplu „inconștiență”? Lui Alfred îi plăcea prea mult viața ca să comită un act nesăbuit. Era curajos. Își riscase viața pentru ea. Asta n-o putea lăsa rece. Îi atinse ușor fața, plimbându-și degetele pe conturul chipului său. Era atât de obosit, iar ochii îi scăpărau de speranță.

— La anul mă voi întoarce la Hong Kong dacă treburile vor merge bine. Mă voi întoarce și voi lupta pentru întreprinderea mea. Atunci vom mai discuta.

— Ți-ai ales cel mai nepotrivit moment pentru vacanță, Vicky. Orice schimbare în acest oraș se va petrece în următoarele douăsprezece luni, timp în care nu-ți este

îngăduit să rămâi pe margine. Acum e momentul potrivit pentru acțiune.

Vicky stinse farurile. Nu se mai auzea decât zgomotul micului *windsurfer* care se lovea de pereții vasului.

Exasperat, Alfred apelă la tot curajul și puterea sa de convingere.

— Am să-ți spun de ce pleci. Vrei să știi de ce? Pleci pentru că ești exact ca tatăl tău: refuzi să împărți MacF, așa cum refuzi să te împărți cu mine. Piesa asta blestemată vrei s-o joci doar tu, de una singură.

— Și ce e rău în asta?

— Chiar vrei să aștepți până când vei avea vârsta tatălui tău ca să te dăruiești cu adevărat cuiva? Meriți mai mult. De fapt, tu ești o femeie generoasă.

— Tu nu mă cunoști, Alfred.

— Odată, de mult, am împărțit patul cu tine; amintirile dăinuie.

— Patul nu înseamnă viața, Alfred; oricum îți mulțumesc că ai spus asta. Ea se înfioră și privi în urmă la orizontul însângerat. De fapt, ești adorabil și țin foarte mult la tine. Chiar ai vorbit serios?

— Femei ca tine nu se nasc în fiecare zi.

Chiar de-ar trăi și ea 112 ani nu va uita niciodată imaginea lui pe creasta valului

înspumat. Până în noaptea aceasta nu se gândise niciodată la Alfred ca la un romantic. Dar Alfred era un romantic și în plus avea acea virilitate pe care mama ei o aprecia la un bărbat. Un entuziast plin de speranță și ce-i mai romantic decât speranța?

— … Știi, Alfred, toate acele proiecte la care visezi îți vor înghiți o groază de bani.

— Mulți bani, aprobă el răbdător, ca și când trecerea de la problemele de inimă la cele financiare nu-i solicitau nici un efort.

— Pentru următorii câțiva ani, cetățenii Hong Kong-ului vor fi foarte prudenți cu investițiile locale.

— Extrem de precauți.

— Iar China e falită.

— La pământ; nici gând de împrumuturi din China.

— Deci nu putem vorbi decât de investițiile străine.

— Bani *gweilos,* aprobă Alfred. Singurele investiții la care sperăm în următorii cinci ani vor veni din Marea Britanie, Europa și Statele Unite.

— Și nu vor veni ușor.

— Foarte greu; dar se poate, Vicky, vei vedea.

— Va trebui să pui totul la bătaie pentru a-i convinge pe oameni și, în special, tot ce ai reușit să salvezi din Cathay Tower.

— CHING-CATHAY TOWER!

— Nu e de glumă, Alfred. Se pune problema să risc totul pentru a salva un oraș care nu știu dacă mai poate fi salvat.

— Dar merită încercarea.

Ea își întinse picioarele, sprijinindu-se cu vârfurile de banca cockpitului. Alfred i le atinse. Degetele lui boante știau întotdeauna locul precis în care o durea și care trebuia masat.

— Ah, ce bine e!

— Dă-mi-l și pe celălalt.

Vicky privea înapoi la lumina roșiatică, care devenise incandescentă pe cerul întunecat. Alfred observă că zâmbește.

— Ce te amuză?

— Vremuri palpitante…, spuse ea visătoare, gândindu-se că ar putea obține banii necesari din Londra și New York pentru proiectul aeroportului comercial, dacă l-ar putea convinge pe Tang ca guvernul chinez să garanteze antrepozitele de mărfuri. Tang îi datora cel puțin atât. Știi că te-aș putea ajuta cu banii *gweilos*.

— Aș aprecia mult dacă ai vorbi cu cei din New York.

— Nu, nu vreau să mă transform în agent de bursă.

— Poate vreo companie de investiții? se hazardă Alfred.

— Asta ar putea fi un punct de pornire.

— Aici în Hong Kong.

— Normal, Alfred, aici în Hong Kong, aici unde este acțiune. Cu piciorul liber începu să bată în podeaua cockpitului… Atâta timp cât este solid acest bătrân țărm Hong Kong… înțelegi ce vreau să spun.

— Asemenea unei întreprinderi comerciale scoțiene?

— O vom numi MACKINTOSH-CHING INVESTMENT. Îi vom instrui pe cei de la recepție să pronunțe în așa fel Ching încât să semene cu China.

— CHING-MACKINTOSH s-ar potrivi mai bine semnificației noii ordini a lucrurilor.

— Nu subestima valorile trecutului, Alfred. Hong Kong-ul este singura bucățică din China unde lucrurile au stat întotdeauna mai bine. Ai risca bani pentru o lovitură grandioasă spre binele Chinei?

Fiona și fetele s-ar putea întoarce acasă, gândea Vicky în timp ce ea se va lupta să

recâștige controlul asupra lui Mackintosh-Farquhar.

— E un nume grozav, deși Ching-Mackintosh are o oarecare…

Își retrase piciorul, Alfred îl apucă pe celălalt, dar Vicky și-l trase.

— La naiba, Alfred, familia mea s-a stabilit în Hong Kong pe când ai tăi încă mai frigeau creier de maimuță la Canton. Doar tu ai ajuns aici. Trebuie să fie MACKINTOSH-CHING. Așa rămâne.

— Asta înseamnă că e DA?

— Vreau să construiesc o cale ferată.

— Ce-ai spus?

— Ideea cu aeroportul pentru mărfuri este bună, dar eu am una și mai bună: un tren rapid care să lege Hong Kong-ul de Beijing. Acesta va aduna China laolaltă și va conferi Hong Kong-ului un loc de invidiat.

— Vicky, asta înseamnă DA?

Vicky scoase cârma automată și eliberă roata.

— Ne întoarcem!

În culmea fericirii Alfred o ajută la manevra velelor și întoarseră vasul cu fața spre lumina purpurie.

— Îl fac pe Tang să ne sprijine la Beijing, iar pe Vivian în Comitetul legislativ. Îmi este

datoare. Te rog, ține cârma o secundă.

Aprinse din nou farurile și alergă jos în cabină la telefonul-satelit, apoi reveni în cockpit și formă numărul lui Vivian Loh. Observă că Alfred se întristase brusc, întinse un braț și îl trase spre ea în timp ce își lipea urechea de receptor. Urează-mi succes…!

— Vivian? Vicky Mackintosh! Mi-a venit o idee…

{1} Populație autohtonă din India şi China folosită pentru muncile grele, necalificate.

{2} Joc de origine chineză, jucat în patru persoane, asemănător dominoului.

{3} Bani murdari, n. tr.

{4} Populație războinică provenită din munții Nepalului.

Table of Contents

1973 2
CARTEA ÎNTÂI JONCA ROŞIE 22
1 Iulie 1996 22
2 37
3 73
4 104
5 117
6 126
CARTEA A DOUA DOUĂ-CĂRĂRI WONG 155
7 Revelion 1996–1997 155
8 182
9 213
10 224
11 252
12 278
13 289
CARTEA A TREIA „FAŢA DRAGONULUI” 311
14 Ianuarie 1997 311
15 322
16 339
17 363
CARTEA A PATRA FIICA DRAGONULUI 368
18 Februarie 1997 368
19 392
20 418
21 447
22 473
23 495
24 521
25 537

26 570
27 578
28 606
29 619
30 631
31 655
32 676
CARTEA A CINCEA FEMEIA HONG KONG-ULUI 683
33 23 Iunie 1997 683
34 704
35 720
36 732
37 756
38 772
EPILOG 785
PRIETENI VECHI 1 Iulie 1997 785